

E. DŽ. VAGONER

VEČNI

SAVEZ

BOŽIJE OBEĆANJE
AVRAMU I SVETU

E. DŽ. VAGONER
VEČNI SAVEZ
BOŽIJE OBEĆANJE AVRAMU I SVETU

E. Dž. Vagoner
VEČNI SAVEZ
Božije obećanje Avramu i svetu

Naslov originala:
THE EVERLASTING COVENANT
God's Promise to Abraham and the World
By Ellet Joseph Waggoner

Izdavač:
Branko Đurić

Prevod sa engleskog:
grupa prevodilaca

Dizajn korica:
Gordana Ardeljan

Pesme prepevao:
Zvonimir Kostić Palanski

Štampa:
Apollo Graphic Production, Beograd, tiraž 50 primeraka

Prvo izdanje, Beograd, 2018.

Elektronska verzija knjige „Večni savez“ besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu. Ukoliko želite da kupite ovu knjigu u štampanom obliku, možete je naručiti na:

dobrvest@yahoo.com
(+381) 064/40-29-428

ELET DŽ. VAGONER

VEČNI SAVEZ

BOŽIJE OBEĆANJE
AVRAMU I SVETU

Beograd, 2018

SADRŽAJ

PREDGOVOR	9
1. VEČNO JEVANĐELJE	11
2. PRVA VLAST	23
3. POZIV UPUĆEN AVRAMU	32
4. PODIZANJE OLTARA	40
5. SKLAPANJE SAVEZA	49
6. TELO PROTIV DUHA	55
7. SAVEZ ZAPEČAĆEN – 1. DEO	59
8. SAVEZ ZAPEČAĆEN – 2. DEO	66
9. ISPIT VERE	70
10. OBEĆANJE I ZAKLETVA	78
11. OBEĆANJE POBEDE	83
12. OPŠTI PREGLED	87
13. IZRAEL, KNEZ BOŽJI	95
14. IZRAEL U EGIPTU	105
15. OBEĆANO VREME	114
16. HRISTOVA SRAMOTA	117
17. DAVANJE NALOGA	123
18. PROPOVEDANJE JEVANĐELJA U EGIPTU	128

19. KAKO JE FARAONOVO SRCE OTVRDNULO.	133
20. SPASENI ŽIVOTOM	137
21. KONAČNO IZBAVLJENJE.....	142
22. PESMA IZBAVLJENJA	148
23. HLEB SA NEBA.....	152
24. ŽIVOT OD BOGA	158
25. ŽIVOT IZ REČI.....	162
26. ŽIVA VODA IZ STENE	166
27. OČIGLEDNA NASTAVA.....	173
28. DOLAZAK ZAKONA – 1. DEO	179
29. DOLAZAK ZAKONA – 2. DEO	185
30. SINAJ I GOLGOTA	194
31. GORA SINAJ I GORA SION	199
32. SAVEZI OBEĆANJA.....	205
33. VEO I SEN.....	215
34. DVA ZAKONA.....	222
35. ULAZAK U OBEĆANU ZEMLJU.....	231
36. UMIŠLJENOST I PORAZ	238
37. IZRAEL, NAROD MISIONARA.....	245
38. OBEĆANI ODMOR – 1. DEO	258
39. OBEĆANI ODMOR – 2. DEO	265

40. DRUGI DAN – 1. DEO	273
41. DRUGI DAN – 2. DEO	280
42. PONOVO U ROPSTVU – 1. DEO	287
43. PONOVO U ROPSTVU – 2. DEO	294
44. PONOVO U ROPSTVU – 3. DEO	302
45. PRIBLIŽILO SE VREME ISPUNJENJA OBEĆANJA.	310
46. IZGUBLJENA IZRAELSKA PLEMENA	317
47. JEDNO STADO I JEDAN PASTIR	323
48. VEČNI SAVEZ OSTVAREN.	330

Reč „zavet“ koja se upotrebljava u starijim prevodima Svetog pisma (Biblije) predstavlja prevod pojma koji zapravo znači „savez“, „svečani ugovor“ ili „sporazum“.

Zato bi čitalac trebalo da ima na umu sledeće: gde god da se u bilo kom prevodu Biblije nađe reč „zavet“, zapravo bi valjalo upotrebiti reč „savez“.

PREDGOVOR

Pre mnogo godina, jednog sumornog, kišnog popodneva, pisac je seo pod šator gde je jedan sluga Gospodnji iznosio jevanđelje o Njegovoj blagodat; ni reč iz teksta ili tekstova koji su korišćeni, niti bilo šta od onoga što je rekao govornik nije se zadržalo u meni i nikada nisam bio svestan da sam čuo ijednu reč; ali usred izlaganja doživeo sam jedno iskustvo, što je bila prekretnica u mom životu; odjednom je svetlost zasjala oko mene i delovalo je da je šator osvetljen, kao da je sijalo sunce. Video sam Hrista razapetog za mene i otkriveno mi je, po prvi put u životu, da me Bog voli i da je Hristos dao sebe za mene lično. To je za mene bilo sve. Kada bih mogao da opišem svoja osećanja, njih ne bi mogli da razumeju oni koji nisu imali neko slično iskustvo; a nečemu takvom objašnjenje nije ni potrebno.

Verovao sam da je Biblija (ili Sveto pismo) Božja reč, zapisana od strane svetih ljudi, koji su pisali onako kako ih je Sveti Duh vodio i znao sam da je ta svetlost, koja mi se javila, bila otkrivenje direktno s Neba; znao sam da bi u Bibliji trebalo da nađem poruku o Božjoj ljubavi za svakog grešnika ponaosob i rešio da ostatak svog života bude posvećen pronalaženju toga u njoj i pojašnjavanju toga drugima. Svetlost koja me je tog dana obasjala sa Hristovog krsta bila je moj vodič u čitavom mom proučavanju Biblije; gde god bih pogledao u svetoj knjizi, nalazio sam Hrista, prikazanog kao silu Božju na spasenje pojedincima, i nikada nisam našao ništa drugo.

Biblija nije bila napisana ni u koju drugu svrhu nego da pokaže put života. Ona sadrži istoriju i biografije, ali to su delovi poruke jevanđelja. Ni jedan jedini red nije napisan u drugu svrhu, osim da objavi Hrista; ko god je čita s bilo kojim drugim ciljem, osim da u njoj nađe put spasenja od greha, čita je uzalud. Posmatrano u svetlosti Golgote, to je zadivljujuće, a ono što bi inače bilo nejasno, učinjeno je jasnim kao sunce u podne.

Stranice koje slede su osmišljene kao pomoć svima koji će posmatrati pouke i obećanja Svetog pisma u njihovom pravom okruženju. Jedna nit se provlači kroz čitavu Bibliju, Božji večni savez. Iz perspek-

tive krsta, čovek može da vidi delovanje Božje večne namere, koju je On odredio u Hristu „pre početka sveta“. Istorija od izgubljenog raja do obnovljenog raja prikazana je kao u panorami.

Autor bi bio poslednji koji bi tvrdio da je u njegovoj knjizi izrečena poslednja reč u vezi sa temom koju obrađuje ili u vezi sa bilo kojim njenim delom. To se u ovom svetu nikada ne može reći. Priča o Božjoj ljubavi nikada ne može da se iscrpi; ona je večna, kao i sam Bog. Ove stranice su osmišljene da navedu na razmišljanje – kao pomoć daljem proučavanju, ali to ne znači da postoji bilo kakva sumnja u istinitost onoga što je ovde predstavljeno; daleko od toga. Dalje proučavanje o ovoj temi neće opovrgnuti ništa od ovde prikazanog, već će otkriti mnogo više o istoj temi. Ovo nije rečeno ni u kakvom duhu hvalisavosti, već zato što znam kome sam verovao i imao sam poverenja u svog Učitelja. Nema ničeg originalnog, niti pokušaja da se istakne originalnost, već samo prepisivanje Hristovog bogatstva. Ako neki čitalac izvuče barem upola onoliko koristi iz ovih stranica koliko je autor imao pišući ih, biće to više nego dovoljna nagrada za ovaj posao.

London, januar 1900.

E. Dž. Vagoner

1. VEČNO JEVANĐELJE

(*Sadašnja istina, 7. maj 1896*)

Kad je skromne pastire, dok su te noći čuvali svoja stada na vitlejemskim brežuljcima, iznenadila blještava Gospodnja slava koja ih je okružila, njihove strahove umirio je glas Gospodnjeg anđela, koji je rekao: „Ne bojte se. Jer vam javljam dobru vest, koja će biti velika radost celome narodu; jer vam se danas u gradu Davidovu rodi Spasitelj, koji je Hristos, Gospod.“ (Luka 2,10.11 – Bakotić)

Reči „*dobra vest*“ čine na grčkom jednu reč koja je na drugim mestima prevedena kao „jevanđelje“. Zato bi poruka anđela mogla da glasi i ovako: „Gle, javljam vam jevanđelje koje će biti velika radost celome narodu.“ Iz te objave pastirima učimo nekoliko važnih stvari.

1. Jevanđelje je vest (poruka) koja donosi radost. „Jer Božje carstvo [je] ... pravednost, mir i *radost u Svetom Duhu*“ (Rim. 14,17 – SSP¹). Hristos je pomazan „uljem radosti“ (Psalam 45,7) i On daje „ulje radosti umesto žalosti“. (Isa. 61,3)
2. Ono je vest spasenja od greha. Pre toga isti anđeli su Josifu prorekli rođenje ovog deteta, i kazali: „I nadeni Mu ime Isus; jer će On izbaviti svoj narod od greha njihovih“. (Mat. 1,21)
3. Ono je nešto što se tiče svakoga – „koja će biti celome narodu“. „Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, *da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život.*“ (Jovan 3,16 – Čarnić)

Ovo je dovoljno da uveri svakog. Međutim, ono kao da je želelo da naglasi činjenicu da siromasi imaju jednaka prava u jevanđelju kao i bogati; prvo objavljivanje Hristovog rođenja bilo je namenjeno ljudima najskromnijeg položaja. Radosna vest nije bila objavljena sveštenskim

1 SSP – Savremeni srpski prevod

poglavarima i tumačima Zakona, ni plemićima, već prvo pastirima. Tako ni neobrazovanima nije uskraćeno da razumeju jevanđelje. Sam Hristos se rodio i odrastao u velikom siromaštvu. On je propovedao jevanđelje siromasima „i mnogi narod slušaše Ga s radošću“ (Marko 12,37). Pošto je bilo izneseno običnim ljudima, a oni čine najveći deo sveta, nema sumnje da je to bila poruka za ceo svet.

„ČEŽNJA SVIH NARODA“²

No, iako je jevanđelje namenjeno pre svega siromasima, ono nije nešto prosečno i obično. Hristos je postao siromašan da bismo mi postali bogati. Veliki apostol, koji je bio izabran da tu poruku objavi carevima i velikanima na zemlji, rekao je u pogledu posete koju se nadao da učini glavnom gradu sveta: „Jer se ne stidim jevanđelja Hristovog; jer je sila Božja na spasenje svakome koji veruje“ (Rim. 1,16). Moć je ono za čim ceo svet teži. Neki to traže pomoću bogatstva, neki pomoću politike, neki pomoću učenosti, a neki opet na razne druge načine. Međutim, u kakav god se poduhvat ljudi upustili, cilj je isti – sticanje nekakve moći. U srcu svakog čoveka je nemir, neka nezadovoljena težnja, koju je sam Bog tamo stavio. Suluda ambicioznost koja tera neke da gaze preko desetina svojih bližnjih, u neprestanoj borbi za sticanjem bogatstva i bezobzirno ređanje raznih zadovoljstava u koja mnogi uranjaju, sve su to zaludna nastojanja da zadovolje tu težnju.

Bog u ljudsko srce nije stavio čežnju ni za jednom od tih stvari. Međutim, potraga za njima je izopačavanje one čežnje koju je On usadio u ljude. On želi da čovek ima Njegovu silu (moć), ali ništa od onoga što ljudi obično traže ne daje Božju silu. Ljudi postavljaju granice za količinu bogatstva koje nameravaju da prikupe, jer misle da će biti zadovoljni kad dostignu tu granicu. Ali, kad je određena količina stečena, oni su i dalje nezadovoljni, pa nastavljaju da traže zadovoljstvo gomilanjem još bogatstva. Pri tom nisu svesni da na taj način nikad ne mogu da zadovolje čežnju srca. Jer samo Onaj koji je stvorio tu čežnju

2 „Čežnja svih naroda“ – prevod, sa engleskog, stiha iz knjige proroka Ageja 2,7 koji u Daničićevom prevodu glasi: „Izabrani iz svih naroda“.

jedini može i da je zadovolji. Bog se ispoljio u Hristu, a Hristos je svakako „čežnja svih naroda“ (Agej 2,7), iako je tako malo onih koji će poverovati da je samo u Njemu njihov savršeni odmor i zadovoljstvo. Svakom nezadovoljnom smrtniku upućen je poziv: „Ispitajte i vidite kako je dobar Gospod; blago čoveku koji se uzda u Njega. Bojte se Gospoda, sveti Njegovi; jer koji se Njega boje, njima nema oskudice“ (Psa. 34,8.9). „Kako je dragocena milost Tvoja, Bože! Sinovi ljudski u senu krila Tvojih ne boje se. Hrane se od izobila doma Tvog, i iz potoka sladosti svojih Ti ih napajaš.“ (Psa. 36,7.8)

Ljudi na ovom svetu teže za silom (moći), i Gospod želi da je imaju. Ali, moć koju oni traže, upropastila bi ih, a sila koju On želi da imaju, jeste sila koja će ih spasiti. Jevanđelje tu silu donosi svim ljudima, i ono nije ništa manje nego (sama) Božja sila. Isus Hristos je „Božja sila“, i samo u Njemu čežnje srca mogu da budu zadovoljene. Proučimo prirodu ove sile koju nam On daje, jer kada budemo otkrili šta je ona u stvari, imaćemo pred sobom celo jevanđelje.

SILA JEVANĐELJA

U viziji koju je voljeni učenik dobio o vremenu neposredno pred Gospodnji dolazak, poruka jevanđelja koja priprema ljude za taj događaj opisana je ovim rečima:

„I videh drugog anđela gde leti posred neba, koji imaše večno jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakom plemenu, i jeziku i kolenu i narodu. I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegovog; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.“ (Otkrivenje 14,6.7)

SILA STVARANJA

Ovde nam je jasno iznesena činjenica da se propovedanje jevanđelja sastoji od propovedanja Boga kao Stvoritelja svega i pozivanja da

Mu se ljudi kao takvom poklone. To odgovara onome što smo pročitali u Poslanici Rimljanima, da je jevanđelje „sila Božja na spasenje“. Kakva je Božja sila saznajemo malo dalje, kada apostol, govoreći o neznanbošcima, kaže: „Jer ono što se može saznati o Bogu njima je poznato; Bog im je objavio. Čak i njegove nevidljive osobine, njegova večna sila i božanstvo, mogu se od stvorenja sveta jasno sagledati, ako se na njegovim delima promatraju“ (Rimljanima 1,19.20 – Čarnić). Time je hteo da kaže kako su ljudi od postanka sveta mogli da vide Božju silu, ako su hteli da koriste svoja čula, jer se ona mogla jasno razabrati u onome što je On stvorio. Stvaranje pokazuje Božju silu. Prema tome, Božja sila je stvaralačka sila. A pošto je jevanđelje sila Božja na spasenje, iz toga proizlazi da je jevanđelje ispoljavanje stvaralačke sile koja spasava ljude od greha.

Međutim, mi smo saznali da je jevanđelje radosna vest o spasenju kroz Hrista. Jevanđelje se sastoji od propovedanja Hrista, i to raspetoga. Apostol kaže: „Mene, uostalom, Hristos nije poslao da krštavam, nego da propovedam evanđelje, i to ne u rečitoj mudrosti - da Hristov krst ne bi izgubio svoju vrednost. Jer reč o krstu je ludost onima koji propadaju, a nama koji se spasavamo - sila Božija.“ (1. Korinćanima 1,17.18 – Čarnić)

A malo dalje: „Mi propovedamo Hrista raspetoga - Judejima (Jevrejima – Karadžićev prevod) sablazan, mnogobošcima ludost, a za pozvane, i Judeje i Grke, *Hrista - Božiju silu* i Božiju mudrost“ (Stihovi 23 i 24 – kombinacija prevoda Čarnić-SSP). Zato je apostol rekao: „Kad sam došao k vama, braćo, nisam došao da vam uzvišenim rečima ili mudročću objavim Božije svedočanstvo. Naime, odlučio sam da među vama ne znam ništa osim Isusa Hrista - i to raspetoga.“ (1. Korinćanima 2,1.2 – SSP)

Propovedati Hrista, i to raspetoga, znači propovedati silu Božju. Zato je to propovedanje jevanđelja, jer je jevanđelje sila Božja. A upravo je to u skladu sa mišlju da je propovedanje jevanđelja veličanje Boga kao Stvoritelja. Jer Božja sila je stvaralačka sila, a Hristos je Onaj kroz Koga je sve stvoreno³. Niko ne može da propoveda Hrista, a da Ga ne

³ Koji je sve stvorio (videti Kološanima 1,16) – *prim. izdavač*

propoveda kao Stvoritelja. Svi treba da poštuju i Sina, kao što poštuju Oca. Kad god propovedanje zanemari da istakne činjenicu da je Isus Hristos Stvoritelj svega, to nije propovedanje jevanđelja.

STVARANJE I OTKUPLJENJE

„U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč. ...Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo. ... I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati⁴ i istine“ (Jovan 1,1-14). „Jer, njime (kroz Njega – Karadžić) je stvoreno sve što je na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo - bili to prestoli, ili gospodstva, ili poglavarstva, ili vlasti – sve je kroz njega i za njega stvoreno. I on je pre svega i sve u njemu ima svoje postojanje.“ (Kološanima 1,16.17 – SSP-Čarnić)

Pažljivo razmotrimo poslednji tekst i vidimo kako se u Hristu sreću stvaranje i otkupljenje. U 13. i 14. stihu čitamo da nas je Bog „izbavio iz vlasti tame i premestio nas u Carstvo svog ljubljenog Sina, u kome imamo otkupljenje krvlju Njegovom i oproštenje greha“ (SSP-Karadžić). A onda, nakon ubačene primedbe o tome ko je Hristos, apostol nam kaže kako smo to otkupljeni kroz Njegovu krv. Evo razloga: „Jer, njime je stvoreno sve“, i tako dalje. Revidirani engleski prevod je mnogo doslovniji: „Jer u njemu je sve stvoreno ... I on je pre svega i sve u njemu ima svoje postojanje.“

4 **Blagodat** – Božija **nezasluziva** milost i naklonost (ne može se zaslužiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči **nezasluzena** jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodati).

Iako reči **milost** i **blagodat** imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: **milost** predstavlja Božje kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a **blagodat** predstavlja još i dodatne Božje blagoslove (pored **milosti**) uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. **Milost** je oslobađanje od osude u određenoj meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. **Blagodat** je pružanje dodatne naklonosti nedostojnima pored **milosti**. Očigledno je da je **blagodat** širi pojam od **milosti** koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Nažalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima, prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ta dva pojma tako da su i reč **blagodat** prevodili rečju **milost**, što je pogrešno – *prim. izdavača*.

STVARANJE KROZ KRST

Prema tome, propovedanje večnog jevanđelja je propovedanje Hrista, stvaralačke sile Božje, kroz Koga jedino može da dođe spase-nje. A sila kojom Hristos spasava ljude od greha je sila kojom je stvorio svetove. Mi imamo otkupljenje kroz Njegovu krv (Njegovom krvlju – Karadžić). Propovedanje krsta (Hristovog) je propovedanje Božje sile; a Božja sila je sila koja stvara. Zato Hristov krst ima u sebi stvaralačku silu. Nema nikakve sumnje da za svakoga ima dovoljno sile. Ne čudi da je apostol uzviknuo: „A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim (dičim – hebrejski original) osim krstom Gospoda našeg Isusa Hrista.“ (Galatima 6,14)

TAJNA BOŽJA

Za neke može da bude nova misao da su stvaranje i otkupljenje ista sila. Za sve ona jeste i mora zauvek da bude tajna. Samo jevanđelje je tajna. Apostol Pavle je braću molio da se mole za njega da mu bude data reč „da obznani(m) [objavi(m) – Bakotić] sa slobodom tajnu jevanđelja“ (Efescima 6,19). Na drugim mestima kaže da je pozvan da bude sluga jevanđelja prema daru Božje blagodati, koja mu je data Njegovim silnim dejstvom da „objavi(m) među neznabošcima neiskazano (neistraživo – SSP) bogatstvo Hristovo, i da svima rasvetli(m) u čemu se sastoji tajna koja je od večnosti bila skrivena u Bogu, koji je sazdao sve kroz Isusa Hrista“ (Efescima 3,8.9 – Karadžić-Čarnić). I ovde vidimo da je tajna jevanđelja tajna stvaranja.

Ova tajna objavljena je apostolu otkrivenjem. Kako mu je otkri-venje dato saznajemo u njegovoj poslanici Galatima kad kaže: „Dajem vam, naime, na znanje, braćo, da evanđelje, koje sam vam ja propove-dao, nije ljudsko; jer ga ne primih od čoveka, niti sam od čoveka bio poučen, nego otkrivenjem Isusa Hrista“. A onda stvar još bolje objaš-njava rečima: „Ali kada se svide onome koji me je izabrao od utrobe moje matere i koji me je pozvao svojom blagodaću, da otkrije svoga Sina u meni - da ga ja objavim među mnogobošcima, nisam se odmah

posavetovao sa ljudima (ne pitah telo i krv – Karadžić)“ (Galatima 1,11.12.15.16 – Čarnić)

Da ponovimo nekoliko poslednjih tačaka.

1. Jevanđelje je tajna.
2. Ono je tajna objavljena otkrivenjem Isusa Hrista.
3. Hristos Pavlu nju nije samo objavio, nego je učinio da Pavle razume tu tajnu kroz otkrivenje Isusa Hrista u njemu.
4. Pavle je prvo trebalo da upozna jevanđelje pre nego što je bio u stanju da ga propoveda drugima. A jedini način na koji je mogao da ga upozna bio je da se u njemu otkrije Hristos. Prema tome, zaključak je da je jevanđelje otkrivenje Isusa Hrista, Božje sile, u ljudima.

Ovaj zaključak je apostol jasno objavio na drugim mestima, gde kaže da je postao sluga „po nalogu koji mi je dao Bog: da vam objavim Božiju reč u njenoj punini - tajnu koja je vekovima i pokolenjima bila sakrivena, a sada je objavljena njegovim svetima. Njima je Bog hteo da obznani koliko je među paganima bogatstvo slave ove tajne, koja je Hristos u vama, nada u slavu“ (Kološanima 1,25-27 – SSP).

HRISTOV ŽIVOT PRIKAZAN U ČOVEKU

Zato smo potpuno uvereni da jevanđelje znači da se Hristos javlja u ljudima. Ili bolje rečeno, jevanđelje je Hristos u ljudima i ono znači da se ljudima objavljuje mogućnost da se Hristos nastani u njima. Ovo se slaže sa izjavom anđela da roditelji treba da mu daju ime Isus, Emanuelo, „što znači ‘Bog je s nama’“ (Matej 1,23), a i sa izjavom apostola da je tajna Božja Bog koji se javi u telu. Kad su anđeli pastirima objavili Isusovo rođenje, bilo je to obaveštenje da je Bog došao ljudima u telu. A kada im je rečeno da ova radosna vest treba da se objavi svim ljudima, otkriveno je da tajna Božjeg prebivanja u ljudskom telu treba da se objavi svim ljudima i ponovi svima koji veruju u Njega.

Pokušajmo sada ukratko iznesemo sve šta smo dosad naučili.

1. Jevanđelje je Božja sila na spasenje. Spasenje je samo Božjom silom, i gde god je Božja sila, tu je i spasenje.
2. Hristos je Božja sila.
3. Hristovo spasenje dolazi samo kroz krst. Zato je Hristov krst sila Božja.
4. Tako je propovedanje Hrista, i to raspetog, propovedanje jevanđelja.
5. Sila Božja je sila koja sve stvara. Zato je propovedanje Hrista, i to raspetog, kao Božje sile, propovedanje stvaralačke Božje sile usmerene na spasavanje ljudi.
6. To se događa zato što je Hristos Stvoritelj svega.
7. I ne samo to, nego je u Njemu sve stvoreno. On je prvo-rođeni (začetnik, onaj koji je započeo stvaranje, a ne onaj koji je prvi stvoren – prim. izdavača) sveg stvaranja. Kada se rodio (vidljivo izašao od Oca a ne u smislu da je tada započeo postojanje, jer On je Prapostojeći i postoji oduvek – prim. izdavača), „u večnosti“, sve je stvarno stvoreno, jer je sve stvaranje u Njemu. Suština svega stvaranja i sila kojom je učinjeno da se sve pojavi, bio je Hristos. Ovo je jednostavno izjava o tajni koju samo Božji um može da shvati.
8. Tajna jevanđelja je da se Bog javio (ispoljio) u ljudskom telu. Hristos je na zemlji „Bog sa nama“. Tako je Hristos, koji verom prebiva u srcima ljudi, sva punina Boga u njima.
9. A ovo ne znači ništa manje od stvaralačke sile u Bogu, koja deluje u ljudima preko Isusa Hrista, za njihovo spasenje. „Zato, ako je ko u Hristu, nova je tvar (stvorenje – Čarnić“ (2. Korinćanima 5,17). „Jer, mi smo njegovo delo (Njegov posao – Karadžić), stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela.“ (Efescima 2,10 – SSP)

Na sve to misli apostol kad kaže da propovedanje neistraživog Hristovog bogatstva znači otkriti svima da vide „u čemu se sastoji tajna

koja je od večnosti bila skrivena u Bogu, koji je sazdao sve kroz Isusa Hrista“.

ZAJEDNICA OVE TAJNE

U sledećem delu Svetog pisma imamo dobro sažete sve detalje ove tajne:

„Neka je blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je u Hristu blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom na nebesima, jer nas je u njemu izabrao pre stvaranja sveta - da budemo sveti i neporočni pred njim, određivši nas unapred u ljubavi, blagonaklonošću svoje volje, da nas Hristovim posredstvom usini, da hvalimo slavu njegove blagodati, kojom nas je obdario u voljenom Sinu; u njemu imamo otkup - njegovom krvlju, oproštaj prestupa - po bogatstvu njegove blagodati, koju je bogato izlio na nas u svakoj mudrosti i razboritosti, kad nam je obznanio tajnu svoje volje - po svojoj blagonaklonosti - koju je unapred odredio u njemu, da je sprovede kad se ispuni vreme⁵, da u Hristu ponovo sastavi sve što je na nebesima i na zemlji; u njemu, u kom smo i mi postali naslednici, pošto smo unapred određeni odlukom onoga koji sve čini shodno savetovanju svoje volje, da budemo na hvalu njegove slave - mi koji smo se unapred uzdali u Hrista; u njemu ste i vi, pošto ste čuli istinitu reč, evanđelje svoga spasenja, i poverovali, zapečaćeni obećanim Svetim Duhom, koji je kapara (zaloga – Karadžić) našeg nasledstva - za izbavljenje njegove tekovine, na hvalu njegove slave. Zato i ja čuvši za vašu veru koju imate u Gospodu Isusu i za vašu

5 Neki prevodi, na primer različiti skandinavski prevodi, kažu „da osnuje domaćinstvo“ ili „u pogledu jednog domaćinstva“ kada se ispuni vreme. Grčki original ovo dozvoljava, i tako je mnogo jasnije, kada uzmemo u obzir kasnije spominjanje „Božjeg domaćinstva“. Božja namera je da osnuje jedno domaćinstvo, čija glava treba da je Hristos. „Cela njegova porodica na nebu i na zemlji“ (Efe. 3,15 – SSP) sačinjava to domaćinstvo.

ljubav prema svima svetima, neprestano zahvaljujem za vas, spominjući vas u svojim molitvama, da Bog Gospoda našega Isusa Hrista, Otac slave, dade vama duha mudrosti i otkrivenja - da ga poznate (**upoznate** – SSP), prosvećene oči vašeg srca - da znate kakva je nada na koju vas je pozvao, kakvo je bogatstvo njegovog slavnog nasljedstva među svetima, i kako je prevelika njegova sila prema nama koji verujemo - shodno delotvornosti njegove silne moći, čije je dejstvo pokazao na Hristu kada ga je vaskrsao iz mrtvih i posadio sebi s desne strane na nebesima.“ (Efescima 1,3-20 – Čarnić)

Zapazićemo različite tačke u ovoj izjavi:

1. U Hristu su nam dati svi blagoslovi. „On, koji ni svog Sina nije poštedeo, nego ga je za sve nas predao, zar nam s njim neće podariti i sve drugo?“ (Rim. 8,32 – SSP)
2. Ovaj dar svega u Hristu je u skladu sa činjenicom da nas je izabrao pre postanja sveta, da u Njemu steknemo svetost. „Jer, Bog nas nije odredio za gnev, nego da dobijemo spasenje kroz našeg Gospoda Isusa Hrista.“ (1 Solunjanima 5,9 – eng. prevod KJV)
3. U tom izboru sudbine određene za nas jeste da budemo sinovi.
4. U skladu s tim prihvatio nas je u Ljubljenom (Voljenom).
5. U Ljubljenom imamo otkupljenje kroz Njegovu krv.
6. Sve to objavljuje nam tajnu, naime da će On, kad se ispunni vreme, skupiti u jedno domaćinstvo u Isusu Hristu sve ono što je na nebu i što je na zemlji.
7. Pošto je to nepokolebiva Božja namera, iz toga sledi da smo u Hristu **već primili nasljedstvo**, jer Bog sve čini po savetu svoje volje.
8. Svi koji veruju u Hrista zapečaćeni su Svetim Duhom, koji je nazvan Sveti Duh obećanja, i koji je залог obećanog nasljedstva.

9. Ovaj pečat Svetog Duha je zalog našeg nasljedstva za otkupljenje tekovine. „I ne ožalošćavajte Svetog Duha Božijeg, kojim ste zapečaćeni za dan izbavljenja.“ (Efescima 4,30)
10. Oni koji kao pečat imaju Duha, znaju koje je bogatstvo slave nasljedstva, odnosno slava budućeg nasljedstva koje sada primaju kroz Duha.

JEVANĐELJE OBJAVLJENO KAO NASLEDSTVO

U ovome vidimo da jevanđelje uključuje nasljedstvo. U stvari, tajna jevanđelja je zapravo posjedovanje nasljedstva, jer smo u Njemu dobili nasljedstvo. Da vidimo kako je to prikazano u osmom poglavlju Poslanice Rimljanima. Nećemo citirati ceo biblijski tekst već ga samo sumirati.

Oni koji imaju obećanje Svetoga Duha su sinovi Božji, „Jer svi, koje vodi Duh Božiji, ti su sinovi Božiji“ (Stih 14 – Čarnić). Kad smo deca, mi smo i nasljednici, nasljednici Božji, jer smo sinovi Božji. Ako smo nasljednici Božji, onda smo sunasljednici sa Isusom Hristom. Hristu je iznad svega stalo da znamo da nas je Otac voleo kao što je Njega voleo.

NASLEDNICI SVIH STVARI

Ali u čemu smo sunasljednici sa Hristom? U svemu stvorenome, zato što je Njega Otac postavio „za nasljednika svega“ (Jevrejima 1,2 – Čarnić) i zato što je rekao: „Koji pobedi, dobiće sve“ (Otkrivenje 21,7). A to je pokazano u onome što sledi u Rimljanima 8. Mi smo sada sinovi Božji, ali se slava sinova Božjih još nije pokazala. Hristos je bio Sin Božji, ali ga svet nije priznao kao takvog; „Svet nas ne poznaje zato što nije **upoznao** njega“ (1. Jovanova 3,1 – SSP). Posedujući Duha, mi posedujemo „bogatstvo njegovog slavnog nasljedstva“ (Efescima 1,18) i kad dođe vreme, javiće nam se slava koja baca u zasenak sva stradanja sadašnjeg vremena.

„Jer sva stvorenja sa žudnjom očekuju otkrivenje slave sinova Božijih. A tvorevina Božija potčinjena je ništavnosti ne svojevóljno, nego

za volju onoga koji je potčinio, na nadu - da će i sama tvorevina biti oslobođena ropstva propadljivosti - za slobodu slave dece Božije. Znamo, naime, da cela tvorevina Božija zajedno s nama uzdiše i muči se do sada. I ne samo ona, nego i mi sami, koji imamo prvi dar Duha, i mi sami u sebi uzdišemo očekujući usinovljenje, iskupljenje svoga tela.“ (Rimljanima 8,19-23 – Čarnić)

Čovek je stvaranjem bio Božji sin, ali je zbog greha postao dete gneva, dete sotone, koga je slušao umesto Boga. Međutim, zahvaljujući Božjoj milosti u Hristu, svi koji veruju postaju sinovi Božji i primaju Svetoga Duha. Sada su kao naslednici zapečaćeni do izbavljenja njegove tekovine – svega stvorenog, koja čeka na svoje izbavljenje kad se javi slava u Božjim sinovima.

2. PRVA VLAST

(Sadašnja istina, 14. maj 1896)

Iskupljenje znači otkupiti nešto. Šta to treba da se otkupi? Očigledno ono šta je izgubljeno. Jer to je ono što je Gospod došao da spase. A šta je bilo izgubljeno? U prvom redu čovek; „Jer ovako veli Gospod: Zabadava se prodadoste, i iskupiste se bez novca“ (Isaija 52,3). Šta je još bilo izgubljeno? Naravno sve što je čovek posedovao. A šta je to bilo?

„Potom reče Bog: Da načinimo čoveka po svom obličju, kao što smo mi, koji će biti gospodar od riba morskih i od ptica nebeskih i od stoke i od cele zemlje i od svih životinja što se miču po zemlji. I stvori Bog čoveka po obličju svom, po obličju Božjem stvori ga; muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog, i reče im Bog: Rađajte se i množite se, i napunite zemlju, i vladajte njom, i budite gospodari od riba morskih i od ptica nebeskih i od svih zveri što se miču po zemlji.“ (1. Mojsijeva 1,26-28 – Daničić)

Psalmistu za čoveka kaže: „Učinio si ga malo manjeg od anđela, slavom i čašću venčao si ga; postavio si ga gospodarem nad delima ruku svojih, sve si metnuo pod noge njegove, ovce i volove sve, i divlje zverinje, ptice nebeske i ribe morske, šta god ide morskim putevima“ (Psalam 8,5-8).

Bila je to čovekova prvobitna oblast nad kojom je vladao, ali je nije sačuvao. A u Poslanici Jevrejima imamo ove reči psalmiste:

„Bog nije anđelima potčinio (pokorio – Čarnić) budući svet o kome govorimo. Neko je negde posvedočio, rekavši: ‘Šta je čovek da ga se sećaš, ili sin čovečiji da ti je do njega stalo? Učinio si ga tek malo manjim od anđela, ovenčao si ga slavom i čašću, [i postavio si ga nad delima ruku svojih –

Karadžić] sve si pod njegove noge potčinio.' A kad mu je sve potčinio, nije ostalo ništa nepotčinjeno. Sada još ne vidimo da mu je sve potčinjeno, ali vidimo Isusa - koji je bio učinjen tek malo manjim od anđela - ovenčanog slavom i čašću zato što je pretrpeo smrt da bi, Božijom milošću, okusio smrt za sve ljude.“ (Jevrejima 2,5-9 – SSP)

U ovim rečima nam je prikazana predivna slika. Bog je zemlju i sve što je na njoj predao čoveku da time vlada. Ali kakva je sada situacija? „Sada još ne vidimo da mu je sve potčinjeno.“ Zašto? Jer je čovek sve izgubio padom u greh. Međutim, sada vidimo Isusa, učinjenog „malo manjim od anđela“, da bi, pošto je postao čovek, okusio smrt za svakog čoveka, tako da bi se svima koji budu verovali moglo vratiti izgubljeno nasljedstvo. I kao što je Isus umro i vaskrsao, i kao što će svi koji u Njega veruju biti spaseni Njegovom smrću i vaskrsenjem, tako će i izgubljeno nasljedstvo biti vraćeno otkupljenima.

To je vidljivo iz prvih reči koje smo citirali iz Poslanice Jevrejima: „Bog nije anđelima potčinio (pokorio) budući svet o kome govorimo“. A da li je Bog potčinio budući svet čoveku? Da. Kada je stvorio zemlju, potčinio ju je čoveku, a Hristos je preuzeo čovekovo palo stanje da otkupi njega i njegovo izgubljeno nasljedstvo; jer On je došao da spase ono što je izgubljeno. Pošto smo u Njemu dobili (moglo bi se slobodno reći – ponovo zadobili... ali, naglasak je **u Njemu** – *prim. izdavača*) nasljedstvo, jasno je da u Hristu imamo potčinjen budući svet, što nije ništa manje od obnovljene zemlje kakva je bila pre pada u greh.

Ovo je takođe pokazano rečima proroka Isaije:

„Oni će se svi postideti i posramiti, otići će sa sramotom svikoliki koji grade likove. A Izrailja će spasti Gospod spasenjem večnim, nećete se postideti niti ćete se osramotiti do veka. Jer ovako veli Gospod, koji je stvorio nebo, Bog, koji je saznao zemlju i načinio je i utvrdio, i nije je stvorio naprazno, nego je načinio da se na njoj nastava: ja sam Gospod, i nema drugog. Nisam govorio tajno ni na mračnom mestu na zemlji,

nisam rekao semenu Jakovljevom: Tražite me uzalud. Ja Gospod govorim pravdu, javljam šta je pravo.“ (Isaija 45,16-19)

Gospod je saznao zemlju da se na njoj nastava, i pošto On sve čini po savetu svoje volje, Njegov plan će se svakako ostvariti. Ali, kad je stvorio zemlju i more i sve šta je u njima, i čoveka na zemlji, pogleda „sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma“ (1. Mojsijeva 1,31). Pošto će se Božji plan ostvariti, očigledno je da će zemlja biti nastanjena vrlo dobrim ljudima i da će ona u to vreme biti u savršenom stanju.

Kada je Bog stvorio čoveka, „ovenčao ga [je] slavom i čašću“ i postavio ga je „gospodarem nad delima ruku svojih“ (Jev. 2,7 – Karadžić). On je bio car kao što to i pokazuje njegova kruna, a njegovo carstvo bilo je carstvo slave. Međutim, zbog greha on je izgubio carstvo i slavu, „jer svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije (izgubili su je) (Rimljanima 3,23 – Čarnić-Karadžić). A onda je Isus stao na njegovo mesto i kroz smrt koju je okusio za svakog čoveka, bio je krunisan „slavom i čašću“. Upravo je „čovek Hristos Isus“ (1. Timotiju 2,5) Onaj koji je vratio nazad vlast koju je prvi Adam izgubio. To je učinio da bi mnoge sinove doveo u slavu. **U Njemu** smo dobili (ponovo zadobili) nasledstvo i pošto je „čovek Hristos Isus“ sada „pred licem Božijim za nas“ (Jev. 9,24), jasno je da je budući svet, odnosno nova zemlja – „prva vlast“ (Mih 4,8) – još uvek čovekov deo.

I sledeći tekst to objašnjava: „Tako je i Hristos prinjet na žrtvu samo jednom, da odnese grehe mnogih. A pojaviće se i drugi put, ali ne zbog greha, nego da donese spasenje onima koji ga iščekuju (očekuju – Čarnić)“ (Jevrejima 9,28 – SSP). Kada je sebe prineo na žrtvu, poneo je prokletstvo da bi ga mogao ukloniti. „Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona (kletve zakona – Čarnić) tako što je radi nas postao prokletstvo. Jer, zapisano je: ‘Neka je proklet svako ko je obešen o drvo’“ (Galatima 3,13 – SSP). Ali, kad je prokletstvo greha palo na čoveka, ono je palo i na zemlju, jer Gospod je rekao Adamu: „Što si poslušao ženu i okusio s drveta s kog sam ti zabranio rekavši da ne jedeš s njega, zemlja da je prokleta s tebe, s mukom ćeš se od nje hraniti do svog veka; trnje i korov će ti rađati“ (1. Mojsijeva 3,17.18). Kad su

Hrista izdali i predli u ruke grešnika, „opletoše venac od trnja te mu staviše na glavu i trsku u njegovu desnu ruku, pa kleknuše pred njim i narugaše mu se govoreći: zdravo, judejski care, i pljunuše na njega uzeše trsku i udarahu ga po glavi“ (Mat. 27,29.30 – Čarnić). Kada je poneo prokletstvo koje je došlo na čoveka, Hristos je istovremeno poneo prokletstvo zemlje. Pa kada dođe da spase one koji su prihvatili Njegovu žrtvu, On dolazi da obnovi i zemlju.

VREME OBNOVE

Zato je apostol Petar rekao: „I On će poslati Isusa Hrista koji vam je unapred određen, koga treba nebo da primi do vremena kada će se uspostaviti sve što je Bog od davnih vremena rekao ustima svojih svetih proroka“ (Dela 3,21 – Čarnić-eng. prevod). Tako imamo Hristove reči: „A kada dođe Sin čovečiji u svojoj slavi i svi anđeli s njime, onda će sesti na presto slave svoje; i biće okupljeni pred njim svi narodi, i on će ih odvojiti jedne od drugih, kao što pastir odvaja ovce od jaraca, i postaviće ovce sebi s desne strane a jarce s leve. Tada će reći car onima s desne strane: hodite, blagosloveni Oca moga, nasledite carstvo koje vam je pripremljeno od postanka sveta“ (Matej 25,31-34 – Čarnić). To će biti ostvarenje delovanja jevanđelja.

Vratimo se sada apostolovim rečima u Efescima poslanici prvom poglavlju. Naučili smo, da smo **u Hristu** određeni za posinjenje (usinjenje). I kao što smo saznali na drugom mestu, ako smo sinovi, i naslednici smo Božji, a sunaslednici sa Isusom Hristom. **U Hristu** smo dobili (ponovo zadobili) nasledstvo, jer je On pobedio i seo s desne strane Ocu, čekajući dok se polože neprijatelji Njegovi pod noge Njegove i sve bude potčinjeno (pokoreno) Njemu. Ovo je isto tako sigurno kao što je sigurno da je pobedio. Kao zalag ovog nasledstva koje imamo u Njemu, dao je Svetoga Duha. A taj zalag ima prirodu ovog nasledstva i zato pokazuje bogatstvo slave tog nasledstva. Drugim rečima, zajednica Duha pokazuje zajednicu tajne.

Duh je Hristov predstavnik. Zato je Duh koji prebiva (boravi) u ljudima Hristos, u njima nada slave. A Hristos u ljudima je stvaralačka

sila u njima, stvarajući od njih nova stvorenja. Duh je dat „po bogatstvu slave“ Njegove (Efe. 3,16) i to je mera sile kojom treba da bude-
mo osnaženi. Prema tome, bogatstvo slave nasledstva, objavljeno kroz
Duha, nije ništa manje od sile kojom će Bog stvoriti sve novo kroz
Isusa Hrista, kao i u početku, i kojom će stvoriti novog čoveka, da bi
ovaj mogao da primi to slavno nasledstvo. Kad je Duh dat u punoj
meri, oni kojima je dat okusiće „dobru reč Božju, i silu onog sveta“
(Jevrejima 6,5).

Prema tome, jevanđelje se ne bavi isključivo budućnošću. Ono je
sadašnje i lično. Ono je sila Božja na spasenje svakome koji je verovao
ili koji veruje. Zato što verujemo, imamo silu i ta sila je sila kojom će
budući svet biti pripremljen za nas, kao što je bio stvoren u početku.
Zato u proučavanju obećanja o nasledstvu mi jednostavno proučava-
mo silu jevanđelja, da bi nas spasila od ovog sadašnjeg zlog sveta.

KO SU NASLEDNICI?

„I ako ste vi Hristovi, onda ste Avramovo seme (potom-
stvo), i naslednici po obećanju.“ (Galatima 3,29 – eng. pre-
vod)

Čega smo to naslednici ako smo potomstvo Avramovo? Očigledno
obećanja datog Avramu. Ako smo Hristovi, onda smo sunaslednici sa
Njim, jer su Hristovi oni koji imaju Duha, a oni koji imaju Duha nasled-
nici su Božji i sunaslednici sa Isusom Hristom. Prema tome, da bismo
bili sunaslednici sa Hristom, treba da budemo Avramovi naslednici.

Naslednici po obećanju. Kakvom obećanju? Obećanju datom
Avramu. A kako je ono glasilo? Čitajmo odgovor u Rimljanima 4,13
(SSP): „Jer, obećanje Avraamu, ili njegovom potomstvu, da će biti na-
slednik sveta, nije dato na osnovu Zakona, nego na osnovu pravedno-
sti koja dolazi od vere (na osnovu pravednosti verom – eng. prevod).“
Prema tome, oni koji su Hristovi, naslednici su sveta. To smo već za-
ključili iz mnogih tekstova, ali sada vidimo kako je to definitivno po-
vezano sa obećanjem Avramu.

Takođe smo saznali da će nasledstvo biti predato pri Gospodnjem dolasku, jer kad Gospod dođe u svojoj slavi, reći će pravednicima: „Hodite, blagosloveni Oca moga, nasledite carstvo koje vam je pripremljeno od postanka sveta“ (Mat. 25,34 – Čarnić). Kada je svet stvoren, namenjen je za prebivanje čoveka, i njemu je dat. Ali njegova vladavina je izgubljena. Istina, ljudi danas žive na zemlji, ali ne uživaju nasledstvo koje je Bog na početku dao ljudima. Savršeno stvaranje bilo je u posedu savršenih bića. Danas nije u njihovom vlasništvu, jer „naraštaj jedan odlazi i drugi dolazi, a zemlja stoji uvek“ (Propovednik 1,4). Dok zemlja stoji uvek, „dani su naši na zemlji kao sen i nema stajanja“ (1. Dnevnika 29,15). U stvari niko ne poseduje ništa od ovoga sveta. Ljudi rade i bore se da zgrnu bogatstvo, a onda „ginu, i ostavljaju drugima imanje svoje“ (Psalam 49,10). Međutim, Bog sve čini po savetu svoje volje. Nijedna od Njegovih namera neće propasti. Čim je čovek sagrešio i izgubio svoje nasledstvo, preko Hrista je obećana obnova sledećim rečima: „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog; ono će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati“ (1. Mojsijeva 3,15). U ovim rečima prorečeno je uništenje sotone i sveg njegovog dela. O tom „silnom spasenju“ Gospod je morao početi da propoveda. Tako „prva vlast“ (Mihej 4,8), „carstvo i vlast i veličanstvo carsko pod svim nebom daće se narodu svetaca Višnjeg; Njegovo će carstvo biti večno carstvo“ (Danilo 7,27). Biće to pravi imetak, jer će večno trajati.

OBEĆANJE NJEGOVOG DOLASKA

Ali sve to ostvariće se kad Gospod dođe u slavi: „Koga treba nebo da primi do vremena kada će se uspostaviti (povratiti – eng. prevod) sve što je Bog od davnih vremena rekao ustima svojih svetih proroka“ (Dela 3,21 – Čarnić). Zato je Gospodnji dolazak da sve obnovi bio velika nada stavljena pred crkvu još od čovekovog pada u greh. Veri ljudi su uvek očekivali taj događaj, pa iako se činilo da se dugo ne ostvaruje, i većina ljudi sumnja u to obećanje, ono je sigurno kao što je sigurna Gospodnja reč. Obećanje, u koje sumnjaju oni koji ne veruju,

i sigurnost ispunjenja tog obećanja vidljivo je prikazano u sledećem delu Svetog pisma:

„Dragi moji, ovo je već druga poslanica koju vam pišem. I u jednoj i u drugoj vas podsećanjem podstičem na zdravo razmišljanje i želim da se setite reči koje su u prošlosti izrekli sveti proroci i zapovesti Gospoda i Spasitelja, koje su vam preneli vaši apostoli. Pre svega znajte ovo: u poslednje dane će doći rugaoci, koji će se rugati i ići za svojim požudama, i govoriće: ‘Šta je s obećanjem o njegovom Dolasku? Otkad su praoci pomrli, sve je isto od postanka sveta.’ Jer, oni namerno zaboravljaju da nebesa postoje odavno i da je zemlja nastala Božijom rečju iz vode i kroz vodu. Tom vodom je i potopljen i uništen tadašnji svet, a tom istom Rečju su sadašnja nebesa i zemlja spremljeni za oganj - čuvaju se za Dan suda i propasti bezbožnih ljudi. Ali, ne zaboravite jedno, dragi moji: kod Gospoda je jedan dan kao hiljadu godina, a hiljadu godina kao jedan dan. Gospod ne odugovlači da ispuni obećanje, kao što neki misle da odugovlači, nego je strpljiv prema vama pošto ne želi da iko propadne, nego da se svi pokaju. A Dan Gospodnji će doći kao kradljivac. Nebesa će nestati uz silnu tutnjavu, stihije će se, užarene, raspasti, a zemlja i sva dela na njoj biće ogoljeni. Pošto će se sve tako raspasti, kakvi treba da budete u svetom ponašanju (vladanju – Čarnić; življenju – Karadžić; odnosima sa drugima, načinu življenja – bukvalni eng. prevod) i pobožnosti, vi koji iščekujete i požurujete dolazak Dana Božijega, kada će se zapaljena nebesa raspasti i užarene stihije istopiti? A mi na osnovu njegovog obećanja iščekujemo nova nebesa i novu zemlju, na kojima prebiva (obitava – Čarnić) pravednost.“ (2. Petrova 3,1-13 – SSP)

Pročitajmo ovaj tekst ponovno i zapazimo sledeće tačke:

1. Oni koji se rugaju obećanju Gospodnjeg dolaska *namerno zanemaruju* da su najjasniji i najvažniji događaji zapisani u Svetom pismu

bili *stvaranje i potop*. Oni govore: „Sve je isto od postanka sveta!“ Oni nisu bili prisutni stvaranju sveta, a Bog, koji je tome prisustvovao, kaže im da su se od tada stvari veoma promenile.

2. Gospod je na početku rečju stvorio nebesa i zemlju. „Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova“ (Psalam 33,6). „Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma.“

3. A nakon par stotina godina, „pogleda Bog na zemlju, a ona beše pokvarena, jer svako telo pokvari svoj put na zemlji“. Ista reč kojom je zemlja stvorena, učinila je da ona bude pokrivena vodom; a ta ista voda je doprinela razorenju zemlje. Zemlja „pogibe (propade)“ potopom. Zemlja u sadašnjem stanju uopšte nije nalik onoj koja je postojala pre potopa.

4. I tom istom rečju kojom je zemlja stvorena i uništena, sadašnja zemlja se čuva za dan propasti bezbožnih ljudi, kada će je preplaviti ognjeno jezero umesto voda potopa.

5. „A mi na osnovu njegovog obećanja iščekujemo nova nebesa i novu zemlju, na kojima prebiva (obitava) pravednost.“ Ista reč će sve to ostvariti.

VELIKI VRHUNAC

Izgleda da je Gospodnji dolazak taj veličanstveni događaj ka čemu sve teži još od pada u greh. „Obećanje Njegovog dolaska“ isto je kao obećanje novog neba i nove zemlje. To je obećanje dato „praocima (očevima – Čarnić)“. Oni koji mu se rugaju ne mogu reći da Biblija ne sadrži to obećanje, ali pošto se ništa nije promenilo otkako praoci pomreše, oni misle da se to obećanje ne može ispuniti. Oni zanemaruju činjenicu da su se stvari i te kako promenile od početka stvaranja. I zaboravili su da Gospodnja reč ostaje do veka.

„Gospod ne odugovlači da ispuni obećanje.“ Zapazite da je ova reč u jednini, a ne množini. Ne kaže *obećanja*, već *obećanje*. Činjenica je da Gospod ne zaboravlja nijedno od svojih obećanja, ali apostol Petar ovde govori o određenom obećanju, naime o obećanju Gospodnjem

dolaska i obnovi zemlje. To će zapravo biti „nova zemlja“, jer će biti obnovljena u stanje u kome je bila kad je stvorena na početku.

Iako je prošlo mnogo vremena, po čovečijem računanju, otkad je dato obećanje, „Gospod ne odugovlači da ispuni obećanje“, jer Mu je na raspolaganju sve vreme. Za Njega je hiljadu godina kao jedan dan. Prema tome, nije prošla ni sedmica otkada je dato obećanje u vreme pada u greh. Samo je prošlo oko pola sedmice otkad „su praoci pomrli“. Proticanje nekoliko hiljada godina ni za jotu ne umanjuje Božje obećanje. Ono je isto tako sigurno kao kada je dato. On ga nije zaboravio. Jedini razlog zašto je tako dugo odlagano je to što „[Bog] ne želi da iko propadne, nego da se svi pokaju“. Zato bi trebalo da „strpljivost Gospoda našega smatra[mo] svojim spasenjem“ (2. Pet. 3,15 – Čarnić) i da zahvalno prihvatimo tako velikodušno ponuđenu ljubav, umesto da Njegovo milostivo odlaganje smatramo dokazom nedostatka držanja reći sa Njegove strane.

Ne smemo da zaboravimo: iako je u Gospodnjim očima hiljadu godina kao jedan dan, jedan dan je za Njega i kao hiljadu godina. Šta to znači? Jednostavno ovo: dok Gospod po čovekovom računanju može dugo da čeka pre nego što sprovede svoje planove, to ne treba da uzmemo kao dokaz da će za ostvarenje datog obima posla u bilo kojoj fazi, biti potrebno isto toliko vremena kao što je za isti obim posla to bilo potrebno u prošlosti. Jedan dan je isto tako dobar kao hiljadu godina sa Gospodom, kada On odluči da se posao od hiljadu godina uradi za jedan jedini dan. A to ćemo još videti. „Jer će izvršiti brzo reč svoju po pravdi, izvršiće Gospod brzo reč svoju na zemlji“ (Rim. 9,28). Jedan dan biće dovoljan da se obavi posao od hiljadu godina. Pedesetnica je bila samo primer sile kojom će biti obavljeno delo jevanđelja.

A sada, kada imamo ovaj sažetak onoga šta je jevanđelje o carstvu u stvarnosti, i kada smo pomenuli obećanje praocima kao temelj naše vere, možemo da nastavimo sa proučavanjem tog obećanja, počevši od Avrama, čija deca moramo biti da bismo bili sunaslednici sa Hristom.

3. POZIV UPUĆEN AVRAMU

(Sadašnja istina, 21. maj 1896)

U proučavanju ovog obećanja treba da imamo na umu dva biblijska teksta. Prvi su Isusove reči: „Istražujete Pisma, jer smatrate da u njima imate večni život; i ona svedoče za mene.“ I: „Jer da ste verovali Mojsiju, verovali biste i meni; jer je on o meni pisao. Ako pak njegovim pismima ne verujete, kako ćete verovati mojim rečima?“ (Jovan 5,39.46.47 – Čarnić)

Jedina Pisma u Hristovo vreme bile su knjige danas poznate kao Stari savez (zavet); a one svedoče za Njega. One su u tu svrhu jedino i bile date. Apostol Pavle je napisao da su one u stanju da ljude učine mudrima na spasenje u Hristu Isusu (2. Timotiju 3,15), a među tim spisima Gospod je posebno naglasio da Mojsijeve knjige otkrivaju Isusa. Onaj koji čita Mojsijeve knjige, i ceo Stari savez, sa bilo kakvim drugim očekivanjem, osim da nađe Hrista i put života kroz Njega, neće uspeti da ih razume. Njegovo čitanje biće uzaludno.

BOŽJA OBEĆANJA SVA SU – U HRISTU

Drugi tekst je u 2. Korinćanima 1,19.20 (Čarnić): „Jer Sin Božiji, Isus Hristos, koga smo vam mi objavili, ja i Silvan i Timotej, nije bio ‘da’ i ‘ne’, nego je u njemu bilo ‘da’. Jer koliko god ima Božijih obećanja, u njemu su ‘da’. Zato i govorimo amin preko njega, Bogu na slavu - preko (kroz – Karadžić) nas.“ Nijedno Božje obećanje nikad nije dato čoveku na drugi način osim kroz Hrista. Lična vera u Hrista je jedino što je potrebno da bi čovek primio ono što je Bog obećao. Bog ne gleda ko je ko. On svakome besplatno nudi svoja blaga. Ali niko ne može u njima da ima udela ako ne primi (**ne prestane da odbija**[†] – *prim. izdavača*¹) Hrista. Ovo je pošteno, pošto se Hristos daje svima samo ako žele da Ga imaju.

Imajući na umu ove principe čitamo prvi izveštaj o Božjem obećanju Avramu. „I reče Gospod Avramu: Idi iz zemlje svoje i od roda

svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati. I učiniću od tebe velik narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov. Blagosloviću one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleću one koji tebe usproklinju; i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji“ (1. Mojsijeva 12,1-3). Na samom početku možemo da vidimo da je ovo obećanje Avramu bilo obećanje u Hristu. Apostol Pavle piše: „A pismo videvši unapred da Bog verom neznabošce pravda (opravdava – Čarnić), napred objavi Avraamu: U tebi će se blagosloviti svi neznabošci. Tako koji su od vere, blagosloviće se s vernim Avraamom“ (Galatima 3,8.9). Iz ovoga saznajemo da kada je Bog rekao Avramu da će u njemu biti blagoslovena sva plemena na zemlji, On mu je izneo jevanđelje. Blagoslov koji je trebalo da dođe na sva plemena na zemlji mogao se uživati samo verom.

AVRAM I KRST

Propovedanje jevanđelja je propovedanje Hristovog krsta. Tako apostol Pavle kaže da je poslan da propoveda jevanđelje, ali ne premudrim rečima, da Hristov krst ne izgubi silu. A onda dodaje da je propovedanje krsta sila Božja onima **koji su spasen**i (1. Korinćanima 1,17.18). Ali, to je samo još jedan način da se kaže da je to jevanđelje, jer ono je sila Božja na spasenje. Pošto je propovedanje jevanđelja propovedanje o Hristovom krstu (a spasenja nema ni na koji drugi način) i s obzirom da je Bog Avramu propovedao jevanđelje kad je rekao: „U tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji“, jasno je da je u tom obećanju Avramu objavljen Hristov krst i da se ovo obećanje moglo ostvariti samo kroz krst.

Ta činjenica je vrlo jasno prikazana u 3. poglavlju Galatima poslanice. Posle izjave da je obećanje blagoslova preko Avrama namenjeno svim narodima na zemlji, i da će oni koji su od vere primiti blagoslov s vernim Avraamom, dolaze reči: „Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona (kletve Zakonske) tako što je učinjen prokletstvom za nas. Jer, zapisano je: ‘Neka je proklet svako ko je obešen o drvo’ - da bi Avraamov blagoslov mogao doći na mnogobošce kroz Isusa Hrista, da bismo

mi mogli primiti obećanje Duha kroz veru“ (Galatima 3,13.14 – eng. prevod). Ovde je najjasnije rečeno da bi Avramov blagoslov, kojim je trebalo da budu blagoslovena sva plemena na zemlji, trebalo da dođe kroz Hristov krst.

Ovo je nešto što na samom početku treba da dobro zapamtimo. Sva nerazumevanja o Božjim obećanjima Avramu i njegovom semenu (potomstvu) nastala su zbog toga što ljudi u njima ne vide jevanđelje o Hristovom krstu. Ako stalno imamo na umu da su sva Božja obećanja u Hristu, da se u njima uživa samo zahvaljujući Njegovom krstu i da su ona zbog toga po svojoj prirodi duhovna i večna, onda neće biti poteškoća, a proučavanje obećanja datog ocima biće uživanje i blagoslov.

Čitamo da je Avram, poslušajući Božjem pozivu, izišao iz doma svoga oca i iz svoga zavičaja. „I uze Avram Saru ženu svoju i Lota sina brata svoga sa svim blagom koje behu stekli i s dušama koje behu dobili u Haranu; i pođoše u zemlju hanansku¹, i dođoše u nju. I prođe Avram tu zemlju do mesta Sihema i do ravnice moreške; a behu tada Hananeji u toj zemlji. I javi se Gospod Avramu i reče: Tvom semenu daću zemlju ovu. I Avram načini onde žrtvenik Gospodu, koji mu se javio. Posle otide odande na brdo, koje je prema istoku od Vetilja, i onde razape šator svoj, te mu Vetilj beše sa zapada a Gaj s istoka; i onde načini Gospodu žrtvenik, i prizva ime Gospodnje.“ (1. Mojsijeva 12,5-8)

Najbolje za nas je da prvo shvatimo značenje Božjeg obećanja i postupanja sa Avramom od samog početka, pa će onda naše dalje proučavanje biti lako, jer će biti samo primena tih principa. U ovom poslednjem biblijskom tekstu navedeno je nekoliko predmeta koji će zauzimati istaknuto mesto u ovom proučavanju, pa ćemo ih ovde nabrojati. Prvo:

1 **Hanan** – ili Kanan (na hebrejskom: כּנָעַן, na grčkom: Χανααν, na arapskom: اِنْعٰن) je drevno ime regiona na Bliskom istoku koji odgovara teritoriji bliskoistočnog dela mediteranske obale i neposredne unutrašnjosti. Granice bi bile između stare Gaze na jugu do ušća reke Oront na severu, obuhvatajući sve zemlje koje ne pripadaju pustinji u unutrašnjosti, u dubinu od oko 150 kilometara od mediteranske obale. Ovaj prostor je kroz istoriju menjao nazive od Hanan, Palestina, Judeja, Obećana zemlja, Erec Izrael... i ima istoriju dugu preko 3.500 godina.

SEME (POTOMAK)

Gospod je rekao Avramu kada je ovaj stigao u Hanan: „Tvom semenu (potomku – *jednina – prim. izdavača*) daću zemlju ovu.“ Ako se budemo držali Pisma, ni za trenutak nećemo imati problema da odredimo ko je to seme (taj potomak). „A Abrahamu su rečena obećanja i potomku njegovu. Ne veli: ‘I potomcima’, kao za mnoge, nego kao za jednoga: ‘I *potomku tvojemu, koji je Krist*’“ (Galatima 3,16 – Šarić). To bi trebalo da zauvek reši stvar tako da o tome više nema rasprave. Avramovo seme (potomak) kome je obećanje dato jeste Hristos. On je naslednik.

Ali mi možemo da budemo i sunaslednici sa Hristom. „Jer koji se god u Hrista krstiste, u Hrista se obukoste. Nema tu Jevrejina ni Grka, nema roba ni gospodara, nema muškog roda ni ženskog; jer ste vi svi jedno u Hristu Isusu. A kad ste vi Hristovi, onda ste seme (potomstvo – Čarnić) Avraamovo, i po obećanju naslednici“ (Galatima 3,27-29). Oni koji su kršteni u Hrista obukli su se u Hrista i zato su jedno u Njemu. Prema tome, ako je rečeno da je Hristos Avramov potomak kome su data obećanja, uključeni su svi koji su u Hristu. Međutim, ništa što je izvan Hrista nije uključeno u ovo obećanje. Reći da nasledstvo obećano Avramovom potomku mogu da dobiju i drugi, izuzev onih koji su Hristovi verom u Njega, znači zanemariti jevanđelje i odbaciti Božju reč. „Zato, ako je ko u Hristu, nova je tvar (novo je stvorenje – Čarnić)“ (2. Korinćanima 5,17). Zato, s obzirom da je obećanje o zemlji dato Avramu i njegovom potomku, koji je Hristos, i onima koji su se krštenjem obukli u Hrista, i koji su zato nova stvorenja, iz toga sledi da je obećanje o zemlji dato samo onima koji su nova stvorenja u Hristu – deca Božja kroz veru u Isusa Hrista. Ovo je dodatni dokaz da sva Božja obećanja vrede samo u Hristu, i da se u obećanjima datim Avramu može učestvovati samo zahvaljujući Hristovom krstu.

Ne zaboravimo zato ni za trenutak ovaj princip kada čitamo o Avramu i obećanju koje je dato njemu i njegovom semenu (potomku) – da je taj potomak Hristos i oni koji su u Njemu (obuhvaćeni). To i ništa drugo.

ZEMLJA

Avram je bio u Hananu kad mu je Bog rekao: „Tvom semenu daću zemlju ovu“ (1. Moj. 12,7). Uzmimo sada reči koje je mučenik Stefan, pun Duha Svetoga, sa licem koje je sijalo kao u anđela, uputio svojim progoniteljima:

„Bog slave pokazao se (javi se – Karadžić) našem ocu Avraamu kada je boravio u Mesopotamiji, pre no što se doselio u Haran, i reče mu: izidi iz svoje zemlje i od svoga roda, pa hajde u zemlju koju ću ti pokazati. Tada iziđe iz zemlje Haldejske i nastani se u Haranu. Odande ga posle smrti njegova oca Bog preseli u ovu zemlju u kojoj vi sada stanujete (boravite – Stvarnost)“ (Dela 7,2-4 – Čarnić).

Sve ovo je bilo ponavljanje onoga šta smo već čitali u 12. poglavlju 1. knjige Mojsijeve. Pročitajmo sada sledeći stih: „I ne dade mu nasledstvo u njoj ni stope; i obreče (obeća) mu je dati u držanje i semenu njegovom posle njega, dok on još nemaše deteta.“ Ovde saznajemo da je, iako je jednostavno rečeno: „Tvom semenu (potomku – *jednina*) daću zemlju ovu“, *Avram uvek bio uključen u ovo obećanje*. To je očigledno na osnovu ponavljanja obećanja koja slede u 1. Mojsijevoj.

ISUS I VASKRSENJE

Ali, saznajemo i još nešto više, a to je da Avram zapravo nije nasleđio zemlju. Nije je imao ni toliko da bi mogao da stane na nju. Međutim, Bog je obećao zemlju njemu i njegovom semenu (potomku) posle njega. Šta da kažemo o tome? Da je Božje obećanje propalo? Nikako! Bog ne može lagati. „On ostaje veran“ (2. Tim. 2,13). Avram je umro a da nije primio obećano nasledstvo, ali je umro u veri. Iz ove lekcije moramo da naučimo da je Sveti Duh želeo da Jevreji nauče da se obećano nasledstvo može primiti samo preko Isusa i vaskrsenja. Ovo se veoma jasno vidi u rečima apostola Petra:

„Vi ste sinovi proroka i saveza koji je Bog sklopio na vašim ocima govoreći Avraamu: ‘U tvom potomstvu (potomku) biće blagosloveni svi narodi na zemlji.’ Bog je prvo vama podigao svoga slugu (obećanog potomka tj. Hrista – *prim. izdavača*) i poslao ga da vam donese blagoslov - time što će svakog od vas odvratiti od zlih dela vaših.“ (Dela 3,25.26 – Čarnić)

Saznali smo da Avramov blagoslov dolazi na neznabošce, pa i na sva plemena na zemlji, preko Isusa Hrista i Njegovog krsta. Ali, Avramov blagoslov je povezan sa obećanjem da će dobiti hanansku zemlju. A nju su mogli da imaju u svom posedu samo kroz Hrista i vaskrsenje. Da je bilo drugačije, Avram bi bio razočaran, a ovako je umro pun vere u to Božje obećanje. No, i ovo će biti mnogo jasnije u nastavku naših proučavanja.

† ***Prestane da odbija*** – ideja ove napomene je poruka iz 5. poglavlja Poslanice Rimljanima koju je izneo apostol Pavle. Ta ideja ide još dalje i radikalnije od ideje prihvatanja – ne radi se o daru večnog života koji je stavljen na dohvat ruke, već o *daru koji je kroz Hrista već u ruci*. Ne radi se o njegovom prihvatanju, nego o tome da treba prestati sa odbijanjem i odbacivanjem tog dara! Naime, poruka koju je on u tom poglavlju izneo glasi da su nam Hristos i svi Božji darovi kroz Njega (Njegov život, opravdanje, pomirenje, spasenje...) dati kao nasledni dar – dar koji dobijamo rođenjem (pravnom terminologijom rečeno: rođenjem stečeno pravo), ali Ga (Hrista) kasnije iz raznih razloga, kao što su prevara greha i ljubav prema njemu, oholost, bezbožnost, neverstvo... odbacujemo i zbog tog odbacivanja nam je potrebno pokajanje, obraćenje, novo (tj. duhovno) rođenje, posvećenje... koji su takođe Božji darovi. Uostalom, velika je razlika u značenju između *prihvatanja* i *neodbacivanja*. Prihvatanje se odnosi na nešto što trenutno nije već tek treba da bude u našem posedu, nešto na šta još uvek nemamo pravo i tek treba da ga dobijemo, a neodbacivanje se odnosi na nešto što jeste naše, na šta već imamo pravo.

Iako na prvi pogled deluje nebitno i samo kao igra reči, pitanje u koje od ova dva shvatanja verujemo odrediće i naš odnos prema Bogu i spasenju, a time i način na koji smatramo da dolazimo do njega – da li našom ili Božjom inicijativom.

Od toga će dalje zavisiti i veličina naše zahvalnosti Bogu, pobude iz kojih Mu služimo, priroda naših dela – da li će to biti dela vere (dela zahvalnosti zato što smo već spaseni) ili će to biti dela Zakona (pokušaj da se sami opravdamo i zaradimo spasenje tim delima).

U jednom slučaju, naglasak je na nama, našoj inicijativi, mi smo u centru pažnje i imamo značajnog udela u svom spasenju. U drugom slučaju naglasak je na Bogu, Njegovoj inicijativi, On je u centru pažnje a naš udeo je da prestanemo sa odbacivanjem.

U jednom slučaju radi se o arminijanizmu – opravdanju verom i delima, pokušaju da se zaradi spasenje, u drugom slučaju radi se o biblijskom opravdanju – opravdanju samo verom i zahvalnosti za dar spasenja obezbeđen nasleđem.

Shvatanje o prihvatanju Božjih darova vodi stavu: „Hvala Ti, Hriste, za Tvoju dobru ponudu (ne dar!), ali Ti nisi *postigao* bilo šta za nas sve dok mi najpre ne učinimo pravu stvar *prihvatajući* je da bi ta *ponuda* postala delotvorna. Uradili smo svoj deo i zato smo spaseni“. Ako se ta misao izvede do njenog konačnog zaključka, ona se pretvara u spasenje verom i delima, a to znači odbacivanje i gubitak spasenja.

Shvatanje o neodbacivanju Božjih darova vodi sasvim suprotnom stavu: „Hvala Ti, Hriste, za Tvoj *nezasluzivi dar*, Ti si sve *postigao*, naše je bilo samo da *prestanemo da odbacujemo* taj dar, a pošto je i to plod Tvojih podsticaja, ubeđivanja, delovanja i činjenja kroz nas, sva zasluga, hvala i slava za naše spasenje pripada samo Tebi“.

Ova ideja, koja jedino može sačuvati vernike od podmuklog falsifikata opravdanja verom – *arminijanizma*, koji u praksi predstavlja opravdanje i verom i delima, iako se deklarise kao opravdanje samo verom, detaljnije je obrađena u delima E. Dž. Vagonera *Galatima poslanica – komentari (The Glad Tidings)* i *Rimljanima poslanica – komentari (Articles on Romans)*. Iz njih u nastavku izdvajamo nekoliko najbitnijih odlomaka. Jedno još detaljnije razmišljanje na tu temu izneto je u 13. poglavlju knjige *U potrazi za krstom (In Search of the Cross)* od Roberta Vilanda, koje glasi: *Šta je Hristos stigao na krstu.*

„Pravdom jednoga besplatan dar je došao na sve ljude za opravdanje života‘ (Rimljanima 5,18 – *eng. prev*). Ovde nema izuzetaka. Kao što je osuda došla na sve, tako je i opravdanje došlo na sve. Hristos je okusio (doživeo, prošao kroz) smrt za svakog čoveka. On je sebe dao za sve. Štaviše, On je dao sebe *svakom čoveku*. Besplatan dar ja dat *svima*. Činjenica da je to besplatan dar, dokaz je da nema izuzetaka. Da je pripao samo onima koji su imali neke posebne kvalifikacije, onda to ne bi bio besplatan dar.“

„Činjenica je, dakle, i to je jasno izraženo u Bibliji, da je dar pravednosti i života u Hristu došao na svakog čoveka na Zemlji. Ne postoji ni najmanji razlog da svaki čovek koji je ikada živeo ne bude spasen za večni život, osim ako to ne želi. Toliko mnogo njih prezrivo odbija dar koji je ponuđen zabadava.“ (E. Dž. Vagoner, *Rimljanima poslanica – komentari*, str. 101 originala)

„Bog je svakom čoveku dodelio meru vere, i to svima jednaku meru, jer mera blagodat je mera vere. ‘Svakome se od nas daje blagodat u skladu s Hristom kao darom’ (Efescima 4,7 – *eng. prev.*). Hristos je dat bez rezerve svakom čoveku, svi imaju podjednake mogućnosti da dobiju nasledstvo.“ (str. 89)

„Da li pitate šta onda može da spreči da svaki čovek bude spasen? Odgovor je – ništa, osim činjenice da neće svi ljudi održati veru. Kada bi svi sačuvali sve što im Bog daje, svi bi bili spaseni.“ (str. 69)

„Bog... želi da *svi* ljudi budu spaseni, i da dođu do spoznaje istine’ (1. Timotiju 2,4). I On ‘postiže sve stvari prema savetu Njegove volje’ (Efescima 1,11). ‘Da li nameravate da učite (poučavate o) univerzalno(m) spasenj(u)e?’ – neko može da upita. Mi nameravamo da (poučavamo) učimo upravo ono što uči Reč Božja – da ‘se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude’ (Titu 2,11). Bog je ostvario spasenje za svakog čoveka *i dao ga svakome*, ali većina ga je prezrivo odbila i odbacila. Sudeње će otkriti činjenicu da je potpuno spasenje dato svakom čoveku i da su izgubljeni promišljeno odbacili svoje rođenjem stečeno pravo na nasleđe.“ (Vagoner, *Galatima poslanica – komentari*, str. 13 i 14 originala).

„Neko može površno da kaže: ‘Onda smo svi kako treba; šta god da uradimo to je ispravno, što se tiče Zakona [Božjeg], jer smo otkupljeni’. Istina je da su svi otkupljeni, ali nisu svi *prihvatili* otkupljenje. Mnogi kažu za Hrista: ‘Mi nećemo da ovaj čovek vlada nad nama, niti da verujemo blagoslovima koje Bog ima za nas’. Ali, otkupljenje je za sve. *Svi* su kupljeni skupocenom krvlju – životom Hristovim, i *svi* mogu, ako žele, da budu slobodni od greha i smrti.“ (str. 61)

4. PODIZANJE OLTARA

(Sadašnja istina, 28. maj 1896)

Svuda gde je Avram išao podizao je oltare Gospodu. Dok to čitate, ne zaboravite da se u obećanju, da će svi narodi biti blagosloveni u Avramu, pominju čak i porodice. *Avramova religija je bila porodična religija. U njegovom domaćinstvu nikada nije bio zanemaren „porodični oltar“.* To nisu samo prazne reči, one dolaze od običaja otaca kojima je dato obećanje i u kome smo mi učesnici, ako imamo njihovu veru koju praktikujemo.

PRIMER RODITELJIMA

Bog je rekao za Avrama: „Jer znam da će zapovediti sinovima svojim i domu svom nakon sebe da se drže puteva Gospodnjih i da čine što je pravo i dobro, da bi Gospod navršio na Avramu šta mu je obećao“ (1. Mojsijeva 18,19).

Zapazite reči: „Znam da će zapovediti sinovima svojim i domu svom nakon sebe da se drže puteva Gospodnjih i da čine što je pravo i dobro“. Neće im samo zapovediti da se drže puteva Gospodnjih, i na tome ostati. On će im zapovediti, a posledica će biti da će se držati puteva Gospodnjih. Njegovo poučavanje biće delotvorno.

Možemo da budemo sigurni da Avramovo zapovedanje deci i njegovom domu nije bilo grubo i samovoljno. Mi ćemo to bolje razumeti kada razmotrimo prirodu Božjih zapovesti. One „nisu teške“ (1. Jov. 5,3). „Njegova zapovest [je] život večni“ (Jovan 12,50). Onaj koji namerava da sledi Avrama u zapovedanju svojoj porodici, pomoću strogih, samovoljnih pravila, pa se ponaša kao nekakav strogi sudija ili tiranin, preteći im šta će učiniti ako ne budu poslušali njegove zapovesti, i sprovodeći ih silom, a ne u duhu ljubavi zato što su ispravne, ima još mnogo da nauči o Avramovom Bogu. „I vi, očevi, ne razdražujte svoju decu, nego ih odgajajte u Gospodnjoj nauci i opomeni.“ (Efescima 6,4 – Čarnić)

Istovremeno možemo da budemo sigurni da Avramove zapovesti nisu bile kao Ilijeve, slabi i mrzovoljni ukori upućeni njegovim zlim i nevaljanim sinovima: „Zašto to radite? Jer čujem zle reči o vama od svega naroda. Nemojte, deco moja; jer nije dobro šta čujem; otpadujete narod Gospodnji“ (1. Samuilova 2,23.24). Sa druge strane, Avram je prenosio blagoslov u večnost, jer su zapovesti koje je on dao svojoj deci imale u sebi silu koja ih je obuzdavala.

Avram je trebalo da bude na blagoslov svim narodima. I kuda god da je išao, bio je blagoslov. Međutim, njegovi blagoslovi počeli su u njegovoj porodici. Tu je bilo središte. Iz porodičnog kruga širio se nesbeski uticaj na bližnje koji su ih okruživali. Ovde nam može biti mnogo jasniji izveštaj da Avram, kada je podigao oltar, „prizva ime Gospodnje“ (1. Mojsijeva 12,8; 13,4). U prevodu dr Janga (Young) čitamo: „Propovedaše u ime Jahvino (Jehovino).“ Bez ukazivanja na različita mesta gde nalazimo isti izraz, dobro je da zapazimo da su jevrejske reči jednake onima koje su upotrebljene u 2. Mojsijevoj 34,5, gde čitamo da je Gospod sišao u oblaku, stao pored Mojsija „i povika po imenu: Gospod“ (2. Mojsijeva 34,5). Zato možemo da razumemo da kada je Avram podigao porodični oltar, ne samo da je podučavao svoju užu porodicu, nego je objavljivao Gospodnje ime svima oko sebe. Kao i Noje, Avram je bio propovednik pravednosti. Kao što je Bog propovedao jevanđelje Avramu, tako je on propovedao jevanđelje drugima.

Gospod ne poziva nijednog čoveka samo da bi on sam mogao da primi jevanđelje, već i da bi mogao da ga otkrije i drugima. „I ko sluša neka kaže: dođi“ (Otkrivenje 22,17 – Čarnić). Međutim, mi ne smemo da upadnemo u zabludu pretpostavljajući da je Avram bio od početka dobar i da ga je Bog zbog toga pozvao, ili da baš on, od svih drugih običnih ljudi, nije imao nikakva iskušenja, niti bio podložan ikakvim slabostima. Dobrota nije urođena čovečanstvu, a Avram je bio i te kako čovek. Bio je slab, smrtan, grešnog tela, ali „verovao je u Gospoda: i On mu je to uračunao u pravednost“ (1. Mojsijeva 15,6 – eng. prevod). Neke veoma loše stvari su zabeležene o Avramu i ako ih spomenemo, to nije zato da bismo ga ponizili, već da pokažemo da Bog „opravdava bezbožnika“ (Rimljanima 4,5 – Čarnić). „Sve, naime, što je unapred

napisano, napisano je nama za pouku, da strpljivošću i utehom Pisma imamo nadu“ (Rimljanima 15,4). Zanimajući grehe patrijaraha, lišavamo sebe utehe koju nam je Bog namenio beležeći te grehe. Praviti heroje od njih, kao da su prirodno bili drugačiji od drugih ljudi, znači obezvređiti dejstvo Božje blagodati.

U dva navrata je Avram nemoćno slagao u vezi sa svojom ženom, stavljajući je u najsramniji mogući položaj, kako bi zaštitio sebe od eventualne opasnosti. Njegov postupak u Egiptu bio je krajnje nečastan. I ovde možemo usput da napomenemo da su sve veze Božjeg naroda sa Egiptom bile na njihovu štetu. Kada je Avram trebalo da uđe u Egipat, on je isplanirao da predstavi svoju ženu kao svoju sestru, kako Egipćani ne bi, privučeni njenom lepotom, njega ubili, da bi dobili nju. Bez obzira na to da li je Avram mislio o tome ili ne, očigledno je da, dok je s jedne strane ta prevara bila smišljena da sačuva njegov život, istovremeno mogla da ugrozi čast njegove žene, jer, ako bi Egipćani bili skloni tome da otmu nečiju ženu, još manje bi oklevali da uzmu njegovu sestru. I baš to se i dogodilo. „I kad dođe Avram u Misir, videše Misirci ženu da je vrlo lepa. I videše je knezovi Faraonovi, i hvališe je pred Faraonom. I uzeše je u dvor Faraonov. I on činjaše dobro Avramu nje radi, te imaše ovaca i goveda i magaraca i sluga i sluškinja i magarica i kamila.“ (1. Mojsijeva 12,14-16)

Nijedan čovek ne bi postupio tako kukavički i tako nečasno. Faraon je, međutim, saznao, kroz Božje sudove (kazne), da je to Avramova žena, a ne sestra i ogorčeno je ukorio Avrama zbog njegovog nečovečnog čina. I ne samo to, već je Avram po kratkom postupku poslat iz Egipta osramoćen. „I Faraon zapovedi ljudima za njega, te ga ispratiše i ženu njegovu i šta god imaše“ (1. Mojsijeva 12,20). To jednostavno znači da je Avramu rečeno da smesta ode, a faraonovim slugama je naredeno da ga odmah otprate daleko odatle. To je bilo ponižavajuće, ali Avram nije imao šta da kaže u svoju odbranu. Pa ipak, čovek koji je mogao biti kriv za tako nečasno delo, postao je otac svih koji veruju i nazvan je „prijateljem Božjim.“ (Jakov 2,23)

Ovde je uteha za sve. „Poslušajte me koji idete za pravdom, koji tražite Gospoda; pogledajte stenu iz koje ste isečeni, i duboku jamu iz

koje ste iskopani. Pogledajte Avrama, svog oca, i Saru, koja vas je rodila; pozvao sam ga kada je još bio sam, i blagoslovio sam ga, i umnožio“ (Isaija 51,1.2 – eng. prevod). Hvala Bogu što je Hristos došao, ne da pozove pravednike, već grešnike na pokajanje. Dobrota koja se pojavila u Avramovom životu bila je upravo ona koju Gospod daje svakom grešniku koji Ga prihvati.

AVRAM I LOT

„A beše Avram vrlo bogat stokom, srebrom i zlatom“ (1. Moj. 13,2). „A i Lot koji iđase s Avramom imaše ovaca i goveda i šatora. I zemlja ne mogaše ih nositi zajedno, jer blago njihovo beše veliko da ne mogaše živeti zajedno, i beše svađa među pastirima Avramove stoke i pastirima Lotove stoke. A u to vreme živahu Hananeji i Ferezeji u onoj zemlji. Pa Avram reče Lotu: Nemoj da se svađamo ja i ti, ni moji pastiri i tvoji pastiri; jer smo braća. Nije li ti otvorena cela zemlja? Odeli se od mene. Ako ćeš ti na levo, ja ću na desno; ako li ćeš ti na desno ja ću na levo.“ (1. Mojsijeva 13,5-9)

Kad shvatimo prirodu Božjeg obećanja Avramu, onda možemo da razumemo njegovu velikodušnost. Pretpostavimo da je Lot izabrao najbolji deo zemlje. To ne bi imalo nikakvog uticaja na Avramovo nasleđstvo. Pošto je imao Hrista, imao je sve. On nije tražio imetak u ovom, već u budućem životu. On će sa zahvalnošću prihvatiti blagostanje koje mu Gospod može dati. Međutim, ako njegovo bogatstvo u ovom životu treba da bude malo, to neće umanjiti nasleđstvo koje mu je obećano.

Hristova prisutnost i blagoslov u stanju su da reše sve nesporazume, ali i da spreče da do njih uopšte i dođe. U Avramovom postupku imamo pravi hrišćanski primer. Pošto je bio stariji, imao je pravo da se pozove na svoje dostojanstvo i zahteva svoja „prava“. No, kao hrišćanin to nije mogao da uradi. Ljubav „ne traži svoje“ (1. Kor. 13,5). Avram je pokazao pravi Hristov Duh. Kada oni koji ispovedaju da su hrišćani teže da prigrabe stvari ovog sveta, pa se osećaju nesrećni ako su im uskraćena neka njihova prava, oni pokazuju da nisu svesni trajnog nasleđstva koje Hristos nudi.

PONOVLJENO OBEĆANJE

Avramova hrišćanska učtivost koja je bila posledica njegove vere u ostvarenje obećanja kroz Hrista, nije ostala nezapažena Gospodu. Čitamo:

„A Gospod reče Avramu, pošto se Lot odeli od njega: Po-digni sada oči svoje, pa pogledaj s mesta gde si na sever i na jug i na istok i na zapad. Jer svu zemlju što vidiš tebi ću dati i semenu tvom do veka. I učiniću da semena (potomstva) tvog bude kao praha na zemlji; ako ko uzmože izbrojati prah na zemlji, moći će izbrojati i seme tvoje. Ustani, i prolazi tu zemlju u dužinu i u širinu; jer ću je tebi dati.“ (1. Mojsijeva 13,14-17)

Ne smemo da zaboravimo da „Abrahamu su rečena obećanja i potomku njegovu. Ne veli: ‘I potomcima’, kao za mnoge, nego kao za jednoga: ‘I potomku tvojemu, koji je Krist’“ (Galatima 3,16 – Šarić). Nema drugog Avramovog semena (potomstva) osim Hrista i onih koji su Njegovi. Zato je ovo bezbrojno potomstvo obećano Avramu, jednako onome o kome je reč u sledećem biblijskom tekstu:

„Po tom videh, i gle, narod mnogi, kog ne može niko izbrojati, od svakog jezika i kolena i naroda i plemena, stajale pred prestolom i pred Jagnjetom, obučen u haljine bele, i palme u rukama njihovim. I povikaše glasom velikim govoreći: Spasenje Bogu našem, koji sedi na prestolu, i Jagnjetu.“ „I odgovori jedan od starešina govoreći mi: Ovi obučeni u bele haljine ko su, i otkuda dođoše? I rekoh mu: Gospodaru! Ti znaš. I reče mi: Ovo su koji dođoše od nevolje velike, i oprale haljine svoje i ubeliše haljine svoje u krvi Jagnjetovoj.“ (Otkrivenje 7,9.10.13.14)

Već smo saznali da Avramov blagoslov dolazi na sve narode kroz Hristov krst, tako da u ovoj izjavi da je ovo nebrojeno mnoštvo opralo

svoje haljine i ubelelo ih u Jagnjetovoj krvi, vidimo ispunjenje obećanja datog Avramu o nebrojenom potomstvu. „A kad ste vi Hristovi, onda ste seme Avraamovo, i po obećanju naslednici.“ (Galatima 3,29)

Ne bi trebalo da čitalac, u ponavljanju obećanja u 13. poglavlju 1. knjige Mojsijeve, propusti da vidi da zemlja ima istaknuto mesto. To smo našli u ranijim poglavljima, i naći ćemo kao glavnu karakteristiku obećanja gde god se ono pojavljuje.

AVRAM I MELHISEDEK

Kratka istorija Melhisedaka predstavlja vezu koja snažno povezuje nas i naše vreme sa Avramom i njegovim vremenom, i pokazuje da je takozvana „hrišćanska era“ postojala i u Avramove dane kao što postoji i danas.

U četrnaestom poglavlju 1. knjige Mojsijeve imamo sve što se zna o Melhisedeku. Sedmo poglavlje u poslanici Jevrejima ponavlja tu istoriju i na nju daje nekoliko komentara. Osim toga, Melhisedek se spominje i u šestom poglavlju kao i u Psalmu 110,4.

Događaj je opisan ovako: Avram se vraćao sa pohoda protiv neprijatelja koji su odveli Lota, kada Melhisedek izlazi pred njega, donoseći hleb i vino. Melhisedek je bio salimski car, sveštenik Boga Višnjega. Kao takav, blagoslovio je Avrama, a Avram mu je dao deseti deo od plena koji je vratio nazad. To je događaj, i iz njega možemo da izvučemo nekoliko veoma važnih pouka.

Na prvome mestu, saznajemo da je Melhisedek bio veći od Avrama, jer „nema sumnje da uvek veći blagosilja manjeg“ (Jevrejima 7,7 – SSP), pa i zato što mu je Avram dao deseti deo svega.

On je bio slika Hrista i bio je kao On: „Ispoređen sa sinom Božijim“ (stih 3). Bio je slika Hrista u tome što je bio car i sveštenik. Njegovo ime znači „car pravednosti“, a Salim, gde je vladao, znači „mir“. Tako da on nije bio samo sveštenik nego i car pravednosti i car mira. O Hristu je rečeno ovako: „Reče Gospod Gospodu mom: Sedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje Tvoje za podnožje nogama Tvojim“. „Gospod se zakleo, i neće se pokajati: ti si sveštenik doveka

po redu Melhisedekovom“ (Psalam 110,1.4). A ime kojim će se zvati je: „Gospod pravda (pravednost – hebrejski original) naša“ (Jeremija 23,6).

Hristovo carsko sveštenstvo izneseno je u Pismu ovako: „I reci mu govoreći: Ovako veli Gospod nad vojskama: Evo čoveka, kome je ime Klica, koja će klijati s mesta svog i sagradiće crkvu Gospodnju. Jer će On sagraditi crkvu Gospodnju, i nosiće slavu, i sedeće i vladati na svom prestolu, i biće sveštenik na prestolu svom, i savet mirni biće među obema“ (Zaharija 6,12.13). Vlast kojom Hristos kao sveštenik vrši pomirenje za grehe naroda je vlast Božjeg prestola na kome sedi.

Ali, glavna tačka kod upućivanja na Melhisedaka je ta što je Avram živeo u istoj „eri“ kao i mi. Sveštenstvo je onda bilo isto kao i sada. Ne samo što smo deca Avramova, ako smo od vere, nego je Bog našeg Velikog Prvosveštenika, koji je prošao nebesa, zakletvom postavio za Velikog Prvosveštenika zauvek, „po redu Melhisedekovom“. Time je na dvostruki način pokazano da „kad ste vi Hristovi, onda ste seme Avraamovo, i po obećanju naslednici“ (Gal. 3,29). „Avram, otac vaš, bio je radostan što će videti dan moj, i on ga vide i obradova se.“ (Jovan 8,56 – Bakotić)

Prema tome, Avram je bio hrišćanin kao i svako ko je ikada živeo posle Hristovog raspeća. „I prvo su u Antiohiji učenike *nazvali* hrišćanima“ (Dela 11,26 – Čarnić). Međutim, učenici nisu bili drugačiji nakon što su ih nazvali hrišćanima, nego što su bili pre toga. Kada su bili poznati samo kao Jevreji, bili su isto toliko hrišćani kao i nakon što su ih tako nazvali. Ime ne znači mnogo. Ime „hrišćani“ dobili su zato što su bili Hristovi sledbenici. Međutim, bili su Hristovi sledbenici i pre nego što su ih nazvali hrišćanima, kao što su bili i posle toga. Avram je stotinama godina pre vremena Isusa iz Nazareta bio upravo ono što su bili učenici koje su u Antiohiji nazvali hrišćanima. Bio je Hristov sledbenik. Zato je u punom smislu te reči bio hrišćanin. Svi hrišćani, i niko drugi, jesu deca Avramova.

Čitalac će primetiti da smo u 7. poglavlju Jevrejima poslanice rekli da je slučaj Avrama i Melhisedeka dokaz da davanje desetka (desetog dela čistih prihoda) nije levitski propis. Avram je davao desetak mnogo

pre nego što se Levije rodio. A davao ga je Melhisedeku, čije je sveštenstvo hrišćansko. Zato oni koji su u Hristu, i na taj način deca Avramova, davaće takođe desetak od svega.

Treba zapaziti da je desetak bio dobro poznata stvar u Avramovo vreme. On daje desetak Božjem svešteniku kao nešto razumljivo samo po sebi. On je priznao činjenicu da desetak pripada Gospodu. Izveštaj u 3. knjizi Mojsijevoj nije početak sistema desetaka, već jednostavno potvrda te činjenice. Čak je i levitski red dao „desetak kroz Avrama“ (Jev. 7,9). Nije nam rečeno kada je prvi put objavljen ljudima, ali kao što vidimo, davanje desetka bilo je dobro poznato u Avramovo vreme. U knjizi proroka Malahije, koja je posebno upućena onima koji će živeti neposredno pred „veliki i strašni dan Gospodnji“ (Mal. 4,5), rečeno nam je da oni koji uskraćuju desetak zakidaju Boga.¹

Argument je jednostavan: Avram je dao desetak Melhisedeku. Melhisedekovo sveštenstvo je sveštenstvo preko koga dolaze pravednost i mir. Mi se spasavamo zahvaljujući tom sveštenstvu. Avram je dao desetak Melhisedeku jer je Melhisedek bio predstavnik Boga Višnjega, a desetak pripada Gospodu. Ako smo Hristovi, onda smo deca Avramova. Prema tome, ako nismo deca Avramova, onda nismo Hristovi. Ali, ako smo deca Avramova, onda ćemo činiti Avramova dela. Čiji smo onda?

Još nešto ne smemo da zanemarimo. Činjenica je da je Melhisedek, koji je bio car pravednosti i mira, i sveštenik Boga Višnjega, doneo Avramu hleb i vino za koje je Hristos rekao: „Ovo je telo moje“ (Marko 14,22) i „ovo je krv moja“ (stih 24). Može da se kaže da su hleb i vino bili za osveženje Avrama i njegovih pratilaca. To je istina, ali to nimalo ne umanjuje značenje te činjenice jer mi stalno jedemo Hristovo telo i pijemo Njegovu krv. Melhisedek je nastupio kao car i sveštenik i Avram ga je priznao kao takvog. Zapazite vezu u 1. Mojsijevoj 14,18.19: „A

¹ Treba da razumemo da niko od ljudi, niti bilo kakva ljudska sila, ni crkva ni država, nemaju nikakvo pravo da zahtevaju od ljudi da daju desetak. „Desetak je Gospodnji“ i kada se radi o desetku, ljudi imaju posla samo sa Bogom. Desetak ne pripada državi, niti ona ima pravo da ga skuplja za Gospoda. Hoće li ili neće neko dati Gospodnju desetinu Gospodu stvar je samo njegove odluke, kao i hoće li ili neće poštovati Boga, odnosno hoće li ili neće svetkovati subotu, i tako dalje.

Melhisedek car salimski iznese hleb i vino; a on beše sveštenik Boga Višnjeg. I blagoslovi ga govoreći: Blagosloven da je Avram Bogu Višnjem, čije je nebo i zemlja!“ Potpuno je jasno da su hleb i vino koje je Melhisedek doneo, dobili posebno značenje zbog činjenice da je bio sveštenik Boga Višnjeg. Jevreji su se u Hristovo vreme rugali tvrdnji da je Avram video Njegov dan i da mu se radovao. Nisu mogli da vide dokaze za tu činjenicu. Možda i mi ne vidimo u ovom činu dokaz da je Avram video Hristov dan, a to je dan spasenja.

5. SKLAPANJE SAVEZA

(Sadašnja istina, 28. jun 1896)

Petnaesto poglavlje 1. knjige Mojsijeve sadrži prvi izveštaj o savezu sa Avramom. „Posle ovih stvari dođe Avramu reč Gospodnja u utvari govoreći: Ne boj se, Avrame, ja sam ti štit i plata je tvoja vrlo velika“ (1. Mojsijeva 15,1 – KJV).

Zapazite izjavu da je Bog rekao kako je sam On plata Avramu. Ako smo Hristovi, mi smo onda Avramovo seme i naslednici po obećanju. Naslednici čega? „Naslednici, dakle Božji, a sunaslednici Hristovi“ (Rimljanima 8,17). Isto to nasledstvo spomenuo je psalmist: „Gospod je moj deo nasledstva“ (Psalam 16,5). Dakle i ovde imamo vezu koja spaja sav Božji narod sa Avramom. Njihova nada nije ništa drugo do obećanje koje mu je Bog dao.

Obećanje koje je Bog dao Avramu nije dato samo njemu već i njegovom semenu (potomstvu). Zato je Avram rekao Gospodu: „Šta ćeš mi dati kad živim bez dece, a na kome će ostati moja kuća to je Elijezer ovaj Damaštanin?“ Još reče Avram: ‘Eto meni nisi dao poroda, pa će sluga rođen u kući mojoj biti moj naslednik’“ (1. Moj. 15,2,3). Avram nije znao za Gospodnji plan. Znao je obećanje i verovao u njega, ali pošto je bio star, a nije imao dece, pretpostavio je da potomstvo koje mu je obećano treba da dođe preko njegovog pouzdanog sluga. Međutim, to nije bio Božji plan. Avram nije trebalo da bude praotac potomaka slugu već slobodnih ljudi.

„A gle, Gospod mu progovori: Neće taj biti naslednik tvoj, nego koji će izaći od tebe taj će ti biti naslednik. Pa ga izvede napolje i reče mu: Pogledaj na nebo i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati. I reče mu: Tako će ti biti seme tvoje. I poverova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu (pravednost)“ (1. Mojsijeva 15,4-6).

„I poverova Avram Bogu.“ Koren glagola ovde prevedenog kao „poverova“ je reč „Amin“. Ona sadrži misao o čvrstoći, o temelju. Kad je Bog izgovorio obećanje, Avram je rekao „Amin“ ili, drugim rečima, oslonio se na Boga, uzimajući Njegovu reč kao siguran temelj. Uporedite to sa Matej 7,24,25.

Bog je Avramu obećao veliku kuću. A ova kuća je bila sagrađena na Božjoj, na Gospodnjoj reči; i pošto je Avram to razumeo, počeo je odmah da je gradi. Isus Hristos je temelj, jer „niko, naime, ne može da postavi drugi temelj osim onog koji je već postavljen, a to je Isus Hristos“ (1. Korinćanima 3,11 – SSP). Avramova kuća je Božja kuća, sagrađena „na temelju apostola i proroka, a ugaoni temelj je sam Hristos“ (Efescima 2,20 – Čarnić). „Pridite njemu, Živom kamenu, koji su, doduše, ljudi odbacili, ali je u Božjim očima izabran i dragocen, pa se kao živo kamenje ugradite u duhovnu kuću da budete sveto sveštenstvo, da prinosite duhovne žrtve koje su Bogu ugodne kroz Isusa Hrista. Zato u Pismu stoji: ‘Evo, postavljam na Sionu kamen izabrani, dragoceni kamen ugaoni, i ko u njega veruje, neće se postideti.’“ (1. Petrova 2,4-6 – SSP)

„I poverova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu.“ Zašto? Zato što verovati Bogu znači graditi na Bogu i Njegovoj reči, a to znači primati Božji život iz Njegove reči. Zapazite u poslednjem stihu koji smo citirali, kako Petar kaže da je temelj na kojem je kuća sagrađena, živi kamen. Temelj je živi Temelj koji daje život onima koji dolaze Njemu, tako da je kuća koja je na Njemu sagrađena, živa kuća. Ona raste zahvaljujući životu Temelja. „Verujte Gospodu Bogu svom i bićete jaki“ (2. Dnevnika 20,20). U ovom tekstu obe reči, „verujte“ i „bićete jaki“, imaju isti koren, „amin“, pa bismo mogli da tekst čitamo i ovako: „Gradite na Gospodu Bogu svom i bićete izgrađeni“. A temelj na kome gradimo je pravednost: „Javljaajući da je pravedan Gospod, branič moj, i da nema u Njemu nepravde“ (Psa. 92,15). Prema tome, pošto verovati znači graditi na Bogu i Njegovoj svetoj reči, očigledno je da je vera pravednost onoga ko je poseduje i pokazuje.

Isus Hristos je izvor vere. Vera započinje i završava u Njemu. Nema prave vere ako ona nije usmerena ka Hristu. Zato, kad je Avram poverovao Gospodu, on je poverovao u Gospoda Isusa Hrista. Bog se nikad nije objavio čoveku osim preko Hrista. Činjenica da je Avramovo verovanje bilo lična vera u Gospoda Isusa Hrista, vidi se i po tome što mu je uračunata u pravednost. A pravednosti nema bez vere u Isusa Hrista. On „je za nas postao mudrost od Boga i pravednost i posveće-

nje i otkupljenje“ (1. Korinćanima 1,30 – SSP). Kada se pojavi Gospod, vredeće samo ona pravednost „koja je od vere Isusa Hrista, pravda koja je od Boga u veri“ (Filibljanima 3,9). Pošto je sam Bog Avramovu veru uračunao u pravednost, jasno je da je njegova vera bila usmerena samo na Hrista, u kome je postao pravedan.

I ovo pokazuje da je Božje obećanje bilo dato Avramu samo kroz Hrista. Potomstvo je bilo samo ono koje dolazi kroz Hristovu veru, jer je sam Hristos potomak. Avramovo potomstvo, koga je trebalo da bude kao zvezda na nebu, biće bezbrojno mnoštvo koje je opralo svoje haljine u krvi Jagnjetovoj. Narodi koji će izaći od njega biće „narodi koji su spaseni“ (Otk. 21,24). Uporedi sa Matej 8,11. „Jer koliko je obećanja Božijih, u Njemu su da, i u Njemu amin.“ (2. Korinćanima 1,20)

„Taj dan učini Gospod zavet (savez) s Avramom govoreći: Semenu (Potomku – jednina) tvom dadoh zemlju ovu ...“ (1. Mojsijeva 15,18). Kako je ovaj savez učinjen zapisano je u prethodnim stihovima. Prvo imamo obećanje o bezbrojnom potomstvu (kroz sunasledstvo s tim jednim Potomkom) i o zemlji. Bog je rekao: „Ja sam Gospod, koji te izvedoh iz Ura haldejskog da ti dam zemlju ovu da bude tvoja“ (Stih 7). Moramo ovaj stih imati na umu kada čitamo osamnaesti stih, jer u protivnom zaključićemo pogrešno da je nešto obećano Avramovom potomku (jednina), a da on u to nije uključen. „A Abrahamu su rečena obećanja i potomku njegovu“ (Gal. 3,16 – Šarić). Ništa nije obećano potomku, a da nije obećano i Avramu.

Avram je poverovao Gospodu, ali je rekao: „Gospode, Gospode, po čemu ću poznati da će biti moja?“ (1. Moj. 15,8). Zatim sledi izveštaj o rasecanju junice, koze i ovna. To je spomenuto u Jeremiji 34,18-20, gde je Bog ukorio narod zbog kršenja tog saveza.

„A kad sunce beše na zalasku, uhvati Avrama tvrd san, i gle, strah i mrak velik obuze ga. I Gospod reče Avramu: Znaj zacelo da će seme tvoje biti došljaci u zemlji tuđoj, pa će joj služiti, i ona će ih mučiti četiri stotine godina. Ali ću suditi i narodu kome će služiti; a posle će oni izaći s velikim blagom. A ti ćeš otići k ocima svojim u miru, i bićeš pogreben u dobroj starosti. A oni će se u četvrtom kolenu vratiti ovamo; jer gresima amorejskim još nije kraj.“ (1. Mojsijeva 15,12-16)

Videli smo da je ovaj savez bio savez pravednosti verom. Obećani potomak[†] i zemlja trebalo je da budu Avramovi zahvaljujući veri u Božju reč, što mu se uračunalo u pravednost. Pogledajmo sada bolje šta možemo da naučimo iz upravo citiranih stihova.

Pre svega učimo da je Avram trebalo da umre pre nego što je dobio zemlju u posed. Umreće u dubokoj starosti i njegovo potomstvo biće došljaci u tuđoj zemlji četiri stotine godina.

Prema tome, sam Avram, ali i njegovi neposredni potomci, umreće pre nego što seme dođe u zemlju koja im je bila obećana. Činjenica je da znamo da je Isak umro pre nego što su sinovi Izraelovi otišli u Egipat, i da su Jakov i svi njegovi sinovi umrli u Egiptu.

„A Abrahamu su rečena obećanja i potomku njegovu“ (Gal. 3,16 – Šarić). U prethodnom poglavlju imamo istu stvar. Jasno je da obećanje dato Avramovom potomstvu (misli se na duhovno potomstvo, tj. decu, kroz zasluge tog jednog Potomka tj. Hrista – *prim. izdavača*) ne može da se ispuni tako što će ono što je obećano dobiti samo jedan deo potomstva; i ono što je obećano Avramu i njegovom potomstvu ne može da se ispuni dok ga Avram ne deli sa svojim potomstvom.

Šta ovo pokazuje? Jednostavno sledeće: da se obećanje iz petnaestog poglavlja 1. Mojsijeve, da će Avram i njegovo potomstvo posedovati zemlju, odnosi na vaskrsenje umrlih, i ništa manje od toga. Ovo je tačno čak i ako se tvrdi da osamnaesti stih isključuje Avrama iz saveza o kome je bilo reči, jer kao što smo videli, jasno je da će mnogi neposredni Avramovi potomci umreti pre vremena ispunjenja ovog obećanja, a znamo da su Isak i Jakov i dvanaest patrijaraha bili mrtvi davno pre tog vremena.

Čak i ako se Avram izostavi, ostaje činjenica da obećanje o potomstvu (kroz jednog Potomka – *prim. izdavača*) mora da uključuje sve potomstvo, a ne samo jedan njegov deo. Ali Avram ne može da bude izostavljen iz obećanja. Zato posedujemo pozitivan dokaz da u ovom poglavlju imamo izveštaj o propovedanju „Isusa i vaskrsenja“ Avramu.

TREBA DA SE ISPUNI POSLE VASKRSENJA

To nam omogućuje da razumemo zašto je Stefan, kad je bio na suđenju zato što je propovedao Isusa, počeo svoj govor pozivajući se upravo na ove reči. Govoreći o Avramu koji je došao u Hanan, rekao je: „Ali mu ne dade nasledstva u njoj - ni jednu stopu, nego mu samo obeća, u vreme kada on još nije imao deteta“ (Dela 7,5). Pozivajući se na ovo obećanje koje je bilo dobro poznato svim Jevrejima, Stefan je na najjasniji način pokazao da se obećanje moglo ispuniti samo vaskrsenjem iz mrtvih kroz Isusa.

„A ti ćeš otići k ocima svojim u miru, i bićeš pogreben u dobroj starosti. A oni će se u četvrtom kolenu vratiti ovamo; jer gresima amorejskim još nije kraj.“ Iz ovoga saznajemo da je Avram umro u veri iako nije primio ispunjenje obećanja. Da ga je očekivao u ovom životu, bio bi razočaran kad je smrt došla pre ispunjenja obećanja. Ali, Bog mu je jasno rekao da mora umreti pre nego što se ono ispuni. Pošto je Avram verovao Bogu, jasno je da je znao za vaskrsenje i očekivao ga. Da, on mu se radovao. Vaskrsenje umrlih, videćemo, uvek je bila središnja nada prave Avramove dece.

Međutim, vidimo tu još nešto. U četvrtom naraštaju, ili nakon što prođe četiri stotine godina, njegovo potomstvo će izaći iz ropstva u Obećanu zemlju. Zašto nisu mogli da odmah zaposednu tu zemlju? Zato što gresima amorejskim još nije došao kraj. To pokazuje da će Bog Amorejcima dati vreme da se pokaju, ili, ako to ne učine, da napune meru svoga bezakonja i tako pokažu da su nepodobni da poseduju tu zemlju.

A to nas uči još nečim: da zemlju, koju je Bog obećao Avramu i njegovom potomstvu, može da poseduje samo pravedan narod. Bog neće izbaciti iz zemlje one za koje je postojala ikakva mogućnost da postanu pravednici. Ali činjenica da je narod, koji je trebalo da bude uništen pred decom Avramovom, bio izbačen zbog svoga zla, pokazuje da se od onih koji treba da zaposednu ovu zemlju očekivalo da budu pravedni. I tako učimo da je Avramovo potomstvo, kome je bila obećana ova zemlja, bio pravedan narod. To je već pokazano činjenicom

da je potomstvo bilo obećano Avramu samo kroz pravednost verom. „Narod će se tvoj sastojati od samih pravednika (I tvoj će narod biti sav pravedan – Daničić). Oni će zauvijek posjedovati zemlju, mladicu, koju sam posadio, djelo ruku mojih, na moju slavu“ (Isaija 60,21– Šarić).

† Može se zapaziti da se u nekim stihovima pominje potomstvo, a u nekim potomak, u jednini. Već je u 3. poglavlju ove knjige to detaljno obrazloženo. Iskoristili bismo priliku da na ovom mestu dodamo i objašnjenje drugog nosioca poruke iz 1888. – A. T. Džonsa (A.T. Jones), kako bi se videla potpuna idejna usklađenost i jedinstvo između njega i Vagonera (E.J. Waggoner):

„Sve vreme je važila Božja zakletva da će tu zemlju dati Avramu i njegovom semenu (potomku). **Ne stavljajte reč „semenu“ u množinu, jer Bog nije tako rekao.** „Ne kaže: ‘i potomcima’, kao mnogima, nego kao jednom: ‘i tvom **potomku**’, koji je Hristos (Čarnić); Istina je, bilo je mnogo njih. Tri miliona njih je izašlo iz Egipta, ali to nisu oni o kojima je Bog govorio kad je rekao: „Tebi i tvom *potomku* [jednina – *prim. izdavača*]“, „nego kao *jednom*“, „koji je Hristos.“ Vidite li to? Nemojte misliti na izraelsko mnoštvo kad čitate reči: „Tebi i tvom *potomku*“. Kad Bog govori u jednini, mi nemamo pravo da uključimo sve. To ne treba da se nađe ni u našim mislima. Ko je bio taj potomak? Hristos. Kad kaže: „Tebi i tvom potomku“, vi i ja ne smemo da to čitamo ni na koji drugi način nego tebi i Hristu daću je (zemlju) u večno nasleđstvo. Mi ovde ne smemo da stavimo nikoga drugog **osim Hrista, i izuzev kroz Hrista**. Tebi i Hristu ću je dati.“

Očigledno je da se radi o potomku kao jednom koji je Hristos, a o bezbrojnom mnoštvu samo kroz Njega. Tačnije, to mnoštvo čine oni koji su u Hristu verom, tj. koji verom prihvataju Njegove zasluge – smrt i život – *prim. izdavača*

6. TELO PROTIV DUHA

(Sadašnja istina, 11. jun 1896)

„Ali Sara žena Avramova ne rađaše mu dece. A imaše robinju Misirku, po imenu Agara. Pa reče Sara Avramu: Gospod me je zatvorio da ne rodim; nego idi k robinji mojoj, ne bih li dobila dece od nje. I Avram pristaje na reč Sarinu.“ (1. Moj. 16,1)

Ovo je bila velika greška u Avramovu životu, ali on je iz te greške naučio lekciju koja je zapisana da bude pouka za sve. Pretpostavićemo da je čitalac upoznat s ovim događajem – da je Gospod rekao Avramu da Ismailo, Agarin sin, nije naslednik koga je On obećao, već da će mu Sara, njegova žena, roditi sina; i da su Agara i Ismailo morali da odu nakon rođenja Isaka. Tako možemo odmah preći na neke važne pouke koje pruža ovo Sarino i Avramovo delo(vanje).

Pre svega treba da naučimo da je ludost kada čovek pokušava da ispuni Božja obećanja. Bog je Avramu obećao veliko potomstvo. Kada je to obećanje dato, bilo je izvan i iznad ljudskih mogućnosti da Avram ima sina sa svojom ženom, ali on je prihvatio Gospodnju reč, i njegova vera mu je uračunata u pravednost. Već samo po sebi to je dokaz da to seme nije bilo obično potomstvo, već potomstvo vere.

Ali, njegova žena nije imala veru koju je on imao. Međutim, mislila je da je ima; a čak je i Avram gajio misao da u sprovođenju njenog saveta deluje u skladu sa Gospodnjom reči. Greška je bila u tome što je slušao glas svoje žene, umesto Gospodnji. Razmišljali su o tome da im je Bog obećao veliku porodicu, ali pošto je bilo nemoguće da ona ima decu, bilo je jasno da je Bog nameravao da oni smisle neke druge načine kako da se to ostvari. A baš tako ljudski razum postupa sa Božjim obećanjima.

Ali, kako je kratkovidno sve to bilo. Bog je dao obećanje; prema tome On je jedini mogao da ga ostvari. Ako čovek nešto obeća, to obećanje može da ostvari i neko drugi, ali u tom slučaju onaj koji je dao

obećanje nije ispunio svoju reč. Iako se i ono što je Gospod obećao moglo ostvariti na način koji su smislili, time bi onemogućili Gospoda da ispuni svoju reč. Prema tome, delovali su protiv Boga. Međutim, Njegova obećanja ne može da ispuni čovek. Ona mogu da se ispune samo u Hristu. Iako je da to vidimo u ovom slučaju koji je pred nama; pa ipak, kako se često u svom životu, umesto da čekamo da Gospod učini ono što je obećao, umorimo od čekanja i pokušavamo da to obavimo umesto Njega, i na taj način grešimo.

DUHOVNO I DOSLOVNO

Godinama posle toga obećanje je ispunjeno na Božji način, ali ne pre nego što su Avram i njegova žena potpuno poverovali Gospodu. „Verom i sama Sara dobi silu da stvara potomstvo i preko vremena svoje starosti, zato što je smatrala vernim onoga koji joj je obećao“ (Jevrejima 11,11 – Čarnić). Isak je bio plod vere. „Napisano je, naime, da je Avraam imao dva sina: jednoga od robinje, a drugoga od slobodne. Ali, onaj od robinje je rođen na telesan način, a onaj od slobodne - na osnovu obećanja.“ (Galatima 4,22.23 – Čarnić)

Mnogi ne vide tu činjenicu. Oni zaboravljaju da je Avram imo dva sina, jednog od robinje, a drugog od slobodne; jednog rođenog po telu, a drugog po Duhu. Otuda zabuna kada je reč o „doslovnom“ i „duhovnom“ Avramovom potomstvu. Ljudi govore kao da se reč „duhovan“ protivi reči „doslovan“, ali to nije tako. „Duhovan“ je suprotan samo „telesnom“.

Isak se rodio po Duhu, ali je bio isto tako stvarno i doslovne dete kao Ismailo. Prema tome, stvarno Avramovo potomstvo su samo oni koji su duhovni, ali to ih ni po čemu ne čini manje stvarnima. Bog je Duh, ali je isto tako On i stvarni Bog. Hristos je imao duhovno telo posle svoga vaskrsenja, ali je bio stvarno, opipljivo biće, i s Njegovim telom se moglo postupati kao i sa svim drugim telima. Tako će i tela svetih posle vaskrsenja biti duhovna, ali i stvarna. Duhovne stvari nisu zamišljene stvari. U stvari ono što je duhovno stvarnije je od onoga što je telesno, jer samo ono što je duhovno ostaje za večnost.

Dakle, iz ovog slučaja jasno učimo da je potomstvo, koje je Bog obećao Avramu da će ga biti kao peska morskog i kao zvezda na nebu, koje će naslediti zemlju, duhovno potomstvo. Odnosno, to je potomstvo koje dolazi kroz delovanje Božjeg Duha. Rođenje Isaka, kao i Gospoda Isusa, bilo je čudo. Bilo je natprirodno. Obojica su se pojavili zahvaljujući delovanju Duha. U obojici imamo prikaz sile kojom postajemo sinovi Božji, a time i naslednici obećanja.

Avramovo seme po telu su Ismailjci. On je bio divljak, ili kako to kaže jedan prevod: „On će biti čovjek sličan divljem magarcu“ (1. Moj-sijeva 16,12 – Šarić). Osim toga, bio je sin robinje i zbog toga nije bio slobodan. No, Gospod je još ranije rekao, kad je govorio o Elijezeru, Avramovom sluzi, da će Avramovo potomstvo biti slobodno. Zato, da je Avram samo zapamtio te Gospodnje reči umesto što je slušao glas svoje žene, sebe bi sačuvao od mnogo jada.

Vredi se poduže pozabaviti ovom fazom predmeta, jer će nas sačuvati od mnogo zabune što se tiče pravog Avramovog potomstva, i pravog Izraela. Da još jednom ponovimo ove tačke.

Ismailo se rodio po telu i nije mogao da bude potomstvo. Prema tome, oni koji su to samo po telu ne mogu da budu Avramova deca, a time i naslednici obećanja.

Isak se rodio po Duhu i on je bio pravo seme. „...jer će ti se u Isaku seme prozvati“. Prema tome, sva Avramova deca su samo ona koja su rođena Duhom. „A vi ste, braćo, deca obećanja kao Isaak.“ (Galatima 4,28 – Čarnić)

Isak se rodio slobodan, i samo su oni koji su slobodni deca Avramova: „Zato, braćo, mi nismo deca robinje, nego one slobodne“ (Gal. 4,31 – Čarnić). Šta ova sloboda predstavlja Gospod je pokazao u svom razgovoru sa Jevrejima, zapisanom u osmom poglavlju Jevandelja po Jovanu: „Stoga reče Isus Judejima koji su mu poverovali: ako vi ostanete u mojoj nauci, onda ste zaista moji učenici, i saznaćete istinu, i istina će vas osloboditi (izbaviti – Karadžić). Odgovoriše mu: mi smo Avraamovo potomstvo i nikad nikome nismo robovali; kako ti govoriš: bićete slobodni? Odgovori im Isus: zaista, zaista, kažem vam, da je svaki - ko greši - rob greha. A rob ne ostaje u kući dovek; sin ostaje

doveka. Ako vas, dakle, Sin oslobodi, bićete stvarno slobodni“ (Stihovi 31-36). Malo kasnije im je rekao da kad bi stvarno bili deca Avramova, onda bi činili dela Avramova. (Stih 39)

I ovde vidimo ono što smo naučili iz obećanja u petnaestom poglavlju 1. Mojsijeve, da je obećano seme trebalo da bude pravedno potomstvo, pošto je bilo obećano samo kroz Hrista, i bilo zagantovano Avramu samo kroz njegovu veru.

Sažetak svega je da se u obećanju Avramu nalazi jevanđelje i samo jevanđelje. Svaki pokušaj da se obećanja primene na bilo kog drugog osim na one koji su po Duhu Hristovi, pokušaj je da se ukinu obećanja Božjeg jevanđelja. „A ako ste Hristovi, onda ste Avraamovo potomstvo, naslednici po obećanju“ (Galatima 3,29 – SSP). „A ako ko nema Duh Hristov, on nije Njegov“ (Rimljanima 8,9). Prema tome, ako neko nema Hristovog Duha, Duha kojim je rođen Isak, on nije Avramovo dete i nema pravo na bilo koji deo obećanja. Ali, pošto je nasledstvo u potpunosti dar, a Duh Sveti prvi plod tog nasledstva, Duh je besplatno dat svima onima koji veruju; a sa Svetim Duhom dolazi i pravednost.

7. SAVEZ ZAPEČAČEN – 1. DEO

(Sadašnja istina, 28. maj 1896)

Sada dolazimo do izveštaja koji otvara obećanje na posebno čudesan način. Prošlo je više od dvadeset pet godina otkad je Bog prvi put dao obećanje Avramu. (Avram je imao 75 godina kad je napustio Haran – 1. Mojsijeva 12,4 – a obećanje mu je prvi put dato pre nego što je napustio Mesopotamiju – Dela 7,2). Nema sumnje da je vreme produženo zbog pogrešnog koraka koji je Avram učinio kad je poslušao razmišljanje svoje žene. Od tada je prošlo više od trinaest godina. Ali Avram je naučio lekciju pa je Bog opet mogao da ga vodi.

„A kad Avramu bi devedeset i devet godina, javi mu se Gospod i reče mu: Ja sam Bog Svemogući, po mojoj volji živi, i budi pošten“ (1. Mojsijeva 17,1). Neki prevodi kažu: „Budi iskren.“ Kao u 1. Dnevnika 12,33.38 ista ta reč je prevedena kao pouzdano srce. Bog je Avramu rekao da bude iskren pred Njim, a ne dvoličan. Ako se prisetimo događaja opisanog u prethodnom poglavlju, onda vidimo snagu ove zapovesti. Vidimo svu snagu izjave: „Ja sam Bog Svemogući.“ Bog mu je dao do znanja da je u stanju da izvrši svoje obećanje i da zato treba da se pouzda u Njega savršenim ili nelicemernim srcem.

NOVO IME

„A Avram pade ničice. I Gospod mu još govori i reče: Od mene evo zavet (savez – hebrejski original) moj s tobom da ćeš biti otac mnogim narodima. Zato se više nećeš zvati Avram nego će ti ime biti Avraam, jer sam te učinio ocem mnogih naroda.“ (1. Mojsijeva 17,3-5)

Ime Avram znači „Otac visina“. Avramov otac je bio neznabožac i to ime je možda imalo veze sa neznabožackim bogoslužjenjem na visinama. Ali, njegovo ime sada postaje Avraam, „Otac mnogim narodima“. U slučajevima promene imena kod Avrama i Jakova imamo

nagoveštaj novog imena koje Gospod daje svima koji Mu pripadaju. Vidi Otkrivenje 2,17; 3,12. „I prozvaćeš se novim imenom, koje će usta Gospodnja izreći.“ (Isaija 62,2)

To što je Avram dobio novo ime ni po čemu ne predstavlja promenu u obećanju; ono je jednostavno bilo zalog Avramu da će Bog ispuniti ono što je obećao. Od sada će ga njegovo ime podsećati na obećanje. Neki su mišljenja da je davanje tog novog imena označilo promenu u prirodi obećanja koje je dobio, ali pažljivo razmatranje obećanja, kao što je ranije navedeno, pokazaće da to ne može biti. Avraam je bio isti onaj kakav je bio pre svog novog imena. On je poverovao Bogu dok je imao staro ime i njegova vera u obećanje uračunata mu je u pravednost. On se ranije zvao Avram kad mu je Bog objavio jevanđelje rečima: „U tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji“.

Mi ne treba da pravimo razliku u Božjim obećanjima datim Avramu pa da kažemo kako su neka bila prolazna i namenjena samo telesnom potomstvu, dok su druga bila duhovna i večna. „Jer Sin Božiji, Isus Hristos, koga smo vam ja, Silvan i Timotej objavili, nije bio ‘da’ i ‘ne’, nego je u njemu uvek bilo ‘da’. Koliko god ima Božijih obećanja, u njemu su ‘da’. Zato kroz njega i govorimo ‘amin’, Bogu na slavu“ (2. Korinćanima 1,19.20 – SSP). „A Abrahamu su rečena obećanja i potomku njegovu. Ne veli: ‘I potomcima’, kao za mnoge, nego kao za jednoga: ‘I potomku’ tvojemu, koji je Krist“ (Galatima 3,16 – Šarić). Zapazite da su sva obećanja, bez obzira koliko ih bilo, ostvarena kroz Hrista. Zapazite da apostol govori o Avraamu, a ne Avramu. U tom pogledu još je jasnije kad čitamo Stefanove reči: „Bog slave javi se ocu našem Avraamu kad beše u Mesopotamiji, pre nego se doseli u Haran“ (Dela 7,2). Iako je u to vreme bio poznat kao Avram, obećanje je bilo isto kao kad se zvao Avraam. Svako njegovo sledeće spominjanje u Bibliji, čak i prva obećanja, koristi ime Avraam. Zato o njemu stalno govorimo kao o Avraamu.

Nakon što je Avraamu govorio o promeni njegovog imena, Gospod je nastavio: „A postavljam savez svoj između sebe i tebe i semena tvog nakon tebe od kolena do kolena, da je savez večan, da sam Bog tebi i semenu tvom nakon tebe; i daću tebi i semenu tvom nakon tebe

zemlju u kojoj si došljak, svu zemlju hanansku u večni posed, i biću im Bog.“ (1. Mojsijeva 17,7.8 – KJV)

Pogledajmo detaljno različite delove ovog saveza. Centralni deo je Obećana zemlja, hananska zemlja. To je isto kao u petnaestom poglavlju. Obećanje kaže da će biti data Avraamu i njegovom potomku. Savez je isti kao onaj koji je ranije dat; ali sada je zapečaćen.

Zapazimo ovo: „Večni savez“ koji je Gospod učinio sa njim. To je isti onaj večni savez o kome je često reč u Svetom pismu. Upravo se „krvlju večnog saveza“ ljudi usavršavaju u svakom dobrom delu da vrše Božju volju (Jevrejima 13,20). Osim toga, obećana zemlja u ovom večnom savezu trebalo je da bude data „u večni posed“ Avraamu i njegovom semenu. Dobro zapazite da je Avramu, kao i njegovom semenu, obećana zemlja u večno vlasništvo. To nije nasledstvo koje će zauvek biti u posedu njegove porodice, već će Avraam i njegovo potomstvo zajedno da je imaju u večnom vlasništvu.

Međutim, neku zemlju mogu da drže u večnom posedu samo oni koji imaju večni život, jer u ovom savezu nalazimo obećanje večnog života. I ne može da bude drugačije, jer kad je savez prvi put učinjen, kao što je zapisano u petnaestom poglavlju, Avraamu je rečeno da će umreti pre nego što je uzme u posed, a Stefan je rekao da mu Bog nije dao ni stopu u njoj.

Prema tome, mogla je da bude njegova samo kroz vaskrsenje; a kada se ostvari vaskrsenje, onda više neće biti smrti. Jer „evo kazujem vam tajnu: nećemo svi pomreti, ali ćemo se svi izmeniti, u momentu, u tren oka, kad zatrubi poslednja truba. Truba će, naime, zatrubiti, i mrtvi će biti vaskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se izmeniti. Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost.“ (1. Korinćanima 15,51-53 – Čarnić)

Zato vidimo da je ovaj večni savez sa Avraamom jednostavno bio objava večnog jevanđelja o carstvu i uverenje da će imati udela u njegovim blagoslovima. Obećanje Avraamu bilo je obećanje jevanđelja, i ništa drugo, a savez je bio večan, čiji je Posrednik Hristos. I njegov delokrug je istovetan sa onim Novog saveza u kome Bog kaže: „Daću svoje zakone u njihov um (njihove misli – Karadžić) i napisaći ih na

njihovim srcima, i biću im Bog i oni će biti moj narod“ (Jevrejima 8,10). A ovo će biti još jasnije u nastavku.

SAVEZ PRAVEDNOSTI

Nakon što je ponovio savez s njim i njegovim potomstvom, Gospod je rekao Avraamu: „A obrezivaćete okrajak tela svog, da bude znak zaveta između mene i vas“ (1. Mojsijeva 17,11). Ako sada odemo u Poslanicu Rimljanima, naučićemo mnogo više o značenju ovoga. Moramo da pred sobom imamo Pismo kako bismo mogli da ga valjano razmotrimo, pa ćemo ga dosta citirati.

„Šta ćemo, dakle, reći da je otkrio Avraam, naš praotac po telu? Jer, ako je Avraam opravdan na osnovu svojih dela, ima čime da se hvali, ali ne pred Bogom. Šta kažu Pisma? ‘Avraam poverova Bogu i to mu se uračuna u pravednost.’ Onom koji radi, plata se ne računa kao dar, nego kao ono što mu se duguje. A onom koji ne radi, ali veruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vera se računa u pravednost. Tako i David govori o blaženosti čoveka kome Bog računa pravednost bez dela: ‘Blago onima čiji su prestupi oprosteni i gresi pokriveni. Blago čoveku kome Gospod ne računa greh.’ Da li je, dakle, ova blaženost samo za obrezane ili i za neobrezane? Jer, rekli smo da je vera Avraamu uračunata u pravednost. A kad mu je to uračunata? Dok je bio obrezan ili neobrezan? Ne dok je bio obrezan, nego dok je bio neobrezan! A obrezanje je primio kao znak, pečat pravednosti koju je stekao verom dok je još bio neobrezan. Tako je on otac svih koji veruju, a neobrezani su, da se i njima uračuna u pravednost. On je i otac obrezanih, onih koji nisu samo obrezani nego i idu stopama vere našeg oca Avraama, koju je imao dok je još bio neobrezan. Jer, obećanje Avraamu, ili njegovom potomstvu, da će biti naslednik sveta, nije dato na osnovu Zakona, nego na osnovu pravednosti koja dolazi od vere.“ (Rimljanima 4,1-13 – SSP)

Predmet celog ovog poglavlja je Avraam i opravdanje verom. Apostol uzima Avraamov slučaj kao ilustraciju istine iznesene u prethodnom poglavlju, naime da čovek postaje pravedan verom. Blagoslov koji je Avraam primio je blagoslov oprostjenja greha zahvaljujući pravednosti

Isusa Hrista (vidi stihove 6-9). Stoga, kada čitamo 1. Moj. 12,2.3 gde kaže da će u Avraamu biti blagoslovena sva plemena na zemlji, znamo da je taj blagoslov u stvari oproštenje greha. Ovo je potvrđeno u Delima 3,25.26 (Karadžić): „Vi ste sinovi proroka i zaveta (saveza – Čarnić) koji učini Bog s očevima vašim govoreći Avraamu: i u semenu (Hristu) tvom blagosloviće se svi narodi na zemlji. Vama najpre Bog podiže Sina svog Isusa, i posla Ga da vas blagosilja da se svaki od vas obrati od pakosti svojih.“

Avraam je ovaj blagoslov primio preko Isusa Hrista i Njegovog krsta, kao što ga i mi primamo. Jer „Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona (kletve zakonske) tako što je radi nas postao prokletstvo (kletva). Jer, zapisano je: ‘Neka je proklet svako ko je obešen o drvo’ - da Avraamov blagoslov dođe na mnogobošce u Hristu Isusu, da mi posredstvom vere primimo obećanog Duha“ (Galatima 3,13.14 – kombinacija prevoda SSP-Čarnić). Tako nalazimo da su blagoslovi saveza sa Avraamom jednostavno blagoslovi jevanđelja, i da smo ih dobili preko Hristovog krsta. U tom savezu nije obećano ništa drugo osim ono što dolazi kroz jevanđelje; i sve što jevanđelje sadrži nalazi se u tom savezu.

Kao pečat ovog saveza dato je obrezanje. A to obećanje, savez, blagoslov i sve, Avraam je dobio pre nego što se obrezao. Zato je on otac neobrezanih kao i obrezanih. I Jevreji i Grci jednako sudeluju u tom savezu i njegovim blagoslovima, ukoliko imaju Avraamovu veru.

U 1. Mojsijevoj 17,11 rečeno nam je da je obrezanje dato kao znak saveza koji je Bog učinio sa Avraamom. Ali, u Rimljanima 4,11 kaže nam se da mu je dato kao pečat pravednosti koju je imao verom. Drugim rečima, bilo je to obećanje i pečat oproštenja greha kroz Hristovu pravednost. Zato znamo da je savez, čiji je pečat bilo obrezanje, bio savez pravednosti kroz veru, tako da su svi obećani blagoslovi imali osnovu kroz pravednost Isusa Hrista. To nam opet pokazuje da je savez sa Avraamom bio jevanđelje i ništa drugo.

DAROVANA ZEMLJA

Ali u ovom savezu središnje obećanje se odnosilo na zemlju. Avraamu i njegovom potomku obećana je cela hananska zemlja u večno vla-

sništvo. I onda je dat pečat saveza – obrezanje – pečat pravednosti, koji je imao kroz veru. To pokazuje da se hananska zemlja mogla zaposesti samo verom. I ovde imamo praktičnu pouku i što se tiče posedovanja nečega kroz veru. Mnogi misle da se nešto što se poseduje verom poseduje samo u mašti. Ali, hananska zemlja je bila stvarna zemlja, i nju je stvarno trebalo zaposesti. Međutim, ona je mogla da se zaposedne samo verom. Naime, vera je trebalo da im da tu zemlju u vlasništvo. Tako je i bilo. Verom je narod prešao preko Jordana i „verom padoše zidovi jerihonski, kad se obilazi oko njih sedam dana“ (Jevrejima 11,30). O tome ćemo više kasnije.

Hananska zemlja koja je obećana u savezu, mogla je da se dobije kroz pravednost verom, koja je bila zapečaćena obrezanjem, pečatom saveza. Pročitajmo sada još jednom Rimljanima 4,13 (SSP) i videćemo koliko je toga uključeno u ovo obećanje: „Jer, obećanje Avraamu, ili njegovom potomstvu, da će biti naslednik sveta, nije dato na osnovu Zakona, nego na osnovu pravednosti koja dolazi od vere“. Za ovu pravednost verom rečeno je u jedanaestom stihu da je zapečaćena obrezanjem; a obrezanje je bilo pečat saveza zapisanog u 1. Mojsijevoj 17. Zato znamo da obećanje zemlje, koje je sadržavalo savez sa Avraamom, nije bilo ništa manje od obećanja celog sveta tj. cele Zemlje. Kad dođemo do ispunjenja ovog obećanja, videćemo jasnije kako je to obećanje hananske zemlje moglo da uključuje celu (planetu) Zemlju; no, ovde samo ukratko navodimo tu činjenicu.

Savez kojim je obećana ova zemlja, bio je, kao što smo videli, savez pravednosti. Njegova osnova je bila pravednost verom. To je bio večni savez, obećanje večnog nasledstva Avraamu i njegovom potomstvu (kroz Potomka – Hrista), što je za njih značilo večni život. Ali, blagodat vlada kroz pravednost koja vodi u večni život samo kroz Isusa Hrista, našega Gospoda. Večni život može da se ima samo u pravednosti. Štaviše, pošto je obećanje dato Avraamu, kao i njegovom potomstvu, a Avraamu je rečeno da će umreti davno pre dobijanja nasledstva, očigledno je da će se ono steći samo kroz vaskrsenje do koga će doći pri Gospodnjem dolasku kada će biti data besmrtnost. Međutim, Hristov dolazak čeka „do vremena kada će se uspostaviti sve što je Bog od dav-

nih vremena rekao ustima svojih svetih proroka“ (Dela 3,21 – Čarnić). Prema tome, jasna je činjenica da je nasledstvo pravednosti, koje je obećano Avraamu u večno vlasništvo – a mora da dođe samo kroz vaskrsenje pri Gospodnjem dolasku – bilo nova zemlja, „gde pravda živi“ (2. Petrova 3,13)

8. SAVEZ ZAPEČAĆEN – 2. DEO

(Sadašnja istina, 25. jun 1896)

„ZNAK OBREZANJA“

Sada moramo malo bolje da proučimo ovaj pečat saveza, naime obrezanje. Šta ono znači i šta je u stvarnosti? Saznali smo da ono označava pravednost kroz veru. Dato je Avraamu kao zalog posedovanja takve pravednosti ili kao uverenje da je prihvaćen „u Ljubaznome (voljenom Sinu – Čarnić), u kome imamo izbavljenje (otkupljenje – SSP) krvlju Njegovom, i oproštenje greha, po bogatstvu blagodati Njegove“ (Efescima 1,6.7). Šta je zapravo obrezanje saznajemo iz sledećeg biblijskog teksta:

„Obrezanje ima vrednost ako izvršavaš Zakon. Ali, ako kršiš Zakon, tvoje obrezanje je postalo neobrezanje. Ako se, dakle, neobrezani pridržava odredbi Zakona, zar se njegovo neobrezanje neće smatrati obrezanjem? Tako će onaj, ko nije telesno obrezan a ispunjava Zakon, suditi tebi koji kršiš Zakon, iako imaš i slovo Zakona i obrezanje. Jer, nije Judejin (Jevrejin – Karadžić) onaj ko je to samo spolja, niti je pravo obrezanje spolja, na telu. Nego, Judejin je onaj koji je to iznutra, a pravo obrezanje je obrezanje srca, Duhom, a ne slovom. Takav ne dobija pohvalu od ljudi, nego od Boga.“ (Rimljanima 2,25-29 – SSP)

Obrezanje je bilo znak pravednosti kroz veru. A ta pravednost je ona koju zahteva Božji Zakon. Obrezanje nije nikad vredelo ako se nije držao Zakon. U stvari, držanje Zakona je pravo obrezanje. Gospod zahteva da istina deluje unutra u čoveku. Spoljašnji prikaz, bez unutrašnje pravednosti, odvratan je Bogu. Zakon mora da bude u srcu, u protivnom nema istinskog obrezanja. Međutim, Zakon može da bude u srcu samo silom Gospodnjom kroz Duha. „Zakon je duhovan“ (Ri-

mljanima 7,14), odnosno on ima prirodu Svetog Duha i zato može da bude u srcu samo kad u njemu nastava (prebiva) Božji Duh. Prema tome, obrezanje nije ništa manje od zapečaćenja pravednosti u srcu pomoću Svetog Duha. To je ono što je Avraam primio. Njegovo obrezanje je bilo merilo pravednosti koju je primio verom. A zahvaljujući pravednosti putem vere trebalo je da nasledi obećani posed. Zato je obrezanje bilo garancija njegovog nasledstva. Čitajmo sada sledeći tekst:

„U njemu imamo otkupljenje njegovom krvlju, oprošte-nje prestupa po bogatstvu njegove milosti (blagodati – Ka-radžić), koju je na nas obilno izlio zajedno sa svom mudrošću i razumevanjem. Svojom blagonaklonošću nam je obznanio tajnu svoje volje, koju je unapred odredio u Hristu, da je spro-vede kada dođe punina vremena: da sve na nebesima i na zemlji sastavi pod jednom glavom - Hristom. U njemu smo i izabrani, predodređeni po naumu Onoga koji sve čini u skla-du s odlukom svoje volje da mi, koji smo svoju nadu unapred položili u Hrista, budemo na hvalu njegove slave. U njemu ste i vi otkad ste čuli Reč istine - evanđelje vašeg spasenja. U nje-mu ste, kad ste poverovali, i obeleženi pečatom - obećanim Svetim Duhom, koji je zalog našeg nasledstva do otkupljenja onih koji su Božija svojina, na hvalu njegove slave.“ (Efescima 1,7-14 – SSP)

Reč istine je jevanđelje spasenja. Kad verujemo jevanđelje, mi smo zapečaćeni Svetim Duhom i taj pečat je garant našeg nasledstva koje ćemo dobiti pri Gospodnjem dolasku. Prema tome, Avraam je imao Svetog Duha kao garanciju nasledstva koje mu je bilo obećano. Pose-dovanje Duha pokazuje da je imao pravo na nasledstvo, jer Duh donosi pravednost, a nasledstvo je vezano za pravednost. Na novoj Zemlji prebivaće pravednost i samo pravednost.

U skladu sa navedenim tekstom imamo i sledeći: „A vi imate pu-ninu u njemu, koji je Glava svakom poglavarstvu i vlasti. U njemu ste

i obrezani svlačenjem grešne naravi (čulnog tela – Čarnić); ne obrezanjem koje je izvršeno rukom, nego Hristovim obrezanjem.“ (Kološanima 2,10.11 – SSP)

Božje obećanje Avramu bilo je dato mnogo pre vremena o kome pišemo. Davanje saveza je zapisano u petnaestom poglavlju 1. Mojsijeve. Ali nakon što je savez učinjen, Avram je pogrešio kao što je to opisano u šesnaestom poglavlju. Uvideo je svoju grešku, pokajao se i ponovo se okrenuo Gospodu i punoj veri, i tako primio uverenje oprostjenja i prihvatanja; a kao podsetnik na to, dato mu je obrezanje.

Pismo koje smo čitali u Novom savezu u vezi sa obrezanjem, nije bila neka nova izjava. Obrezanje je uvek bilo ono što je ovde rečeno. Uvek je značilo pravednost u srcu (umu, mislima – *prim. izdavača*), a nije vredelo kad god je ta pravednost bila odsutna. To se jasno vidi u 5. Mojsijevoj 30,5.6: „I odvešće te opet Gospod Bog tvoj u zemlju koju behu nasledili oci tvoji, i nasledićeš je, i učiniće ti dobro i umnožiće te više nego oce tvoje. I obrezaće Gospod Bog tvoj srce tvoje i srce seme na tvog, da bi ljubio Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje, da budeš živ.“

ZAŠTO SPOLJAŠNJI ZNAK?

Prirodno je da postavljamo pitanje: „Zašto je Avraamu dato obrezanje kao spoljašnji znak, ako je već imao sve što je ono podrazumevalo?“ Pošto se obrezanje srca vrši Duhom, i nije ništa drugo do posedovanje pravednosti kroz veru, a Avraam je to imao pre nego što je primio znak obrezanja, zašto je uopšte dat ovaj znak?

Ovo je razumno pitanje i, srećom, na njega je lako odgovoriti. Međutim, čitalac će prvo primetiti da je ono što je Avraam primio u Rimljanima 4,11 nazvano „znak obrezanja“. Pravo obrezanje je već imao. U skladu s tim je i tvrdnja da su ono što je bilo rukama urađeno, samo „zvali po telu obrezanje“ (Efescima 2,11). U suštini to nije bilo obrezanje.

Razlog zašto je dat ovaj znak, a bio je samo znak koji svom posedniku nije ništa donosio, i koji je bio lažni znak ako u srcu nije bilo

pravednosti kroz veru, videće se kad razmotrimo šta se dogodilo nakon saveza sklopljenog s Avraamom. On je prihvatio sporazum čiji je cilj bio ostvarenje Gospodnjeg obećanja. Avraam i Sara su verovali da će se to obećanje ispuniti na njima, ali su mislili da oni treba da ga nekako ostvare. Međutim, pošto je obećanje bilo nasleđena pravednost, pomisao da oni mogu da ga ostvare bila je u stvari uobičajena misao da ljudi mogu svojim delima ostvariti Božju pravednost. Zato je Bog, kad je ponovio savez, dao Avraamu znak koji je zauvek trebalo da bude podsetnik na njegov pokušaj da ostvari Božje obećanje, i na njegov promašaj. Znak Avraamu ništa nije doneo, nego mu je naprotiv bio podsetnik da on ništa ne može da učini sam od sebe i da je sve što je trebalo da se učini u njemu (samom) i za njega učinio Gospod. Odsecanje dela tela pokazivalo je da se obećanje nije moglo ostvariti telom nego Duhom. Ismailo se rodio po telu, ali Isak po Duhu.

Ista svrha obrezanja bila je namenjena i njegovim potomcima. Ono je trebalo da im stalno pred očima obznanjuje grešku njihovog oca Avraama i upozori ih da ne počine takvu grešku. Obrezanje je trebalo da im pokaže da „telo ništa ne koristi (pomaže – Čarnić)“ (Jovan 6,63 – SSP). U vremenima koja su usledila oni su izopačili ovaj znak i smatrali da im njegovo posedovanje garantuje njihovu pravednost, držali oni Zakon ili ga ne držali. Uzdali su se da im obrezanje donosi pravednost i da su zbog toga posebno omiljeni Bogu. Međutim, apostol Pavle je otkrio istinu o tome rečima: „Jer, mi smo obrezanje, mi koji služimo Božijim Duhom i hvalimo se Hristom Isusom, a *ne uzdamo se u telo*“ (Filibljanima 3,3 – SSP). Jevreji su smatrali da im obrezanje donosi sve, jer su se uzdali u svoju sopstvenu pravednost, dok je njegov jedini cilj bio da ih pouči da ne treba da se uzdaju u sebe.

9. ISPIT VERE

(Sadašnja istina, 2. juli 1896)

Prelazimo preko razdoblja od nekoliko godina. Ne možemo tačno navesti broj tih godina, ali rodio se Isak, dete vere i obećanja, i postao mladić. (Da više nije bio malo dete, kako bismo pomislili, vidi se iz činjenice da je mogao da ponese na goru drva za žrtvu. Josif Flavije kaže da je imao 21 godinu, i to doba nalazimo na margini nekih engleskih Biblija). Avramova vera je postala jača i razumnija, jer je naučio da Bog ispunjava svoja obećanja. Ali, Bog je veran učitelj i On ne dozvoljava da Njegovi učenici završe lekciju dok je nisu temeljno naučili. Nije dovoljno da vide i priznaju da su pogrešili u odnosu na pouku koju im je On dao. Naravno, takvo priznanje osigurava oprosteno, ali kad uvide grešku, moraju da sve to ponovno prođu, ponekad i mnogo puta, dok ne nauče lekciju tako dobro da mogu ići bez spoticanja. I to je isključivo za njihovo dobro. Roditelji ili učitelji ne pokazuju ljubav ako puste svoju decu da zaobiđu nenaučene lekcije samo zato što su teške.

I tako „posle toga htede Bog okušati Avrama, pa mu reče: Avrame! A on odgovori: Evo me. I reče mu Bog: Uzmi sada sina svog, jedinca svog milog, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gde ću ti kazati.“ (1. Mojsijeva 22,1.2)

Da bismo mogli razumeti šta je to iskušenje značilo, mora nam biti jasno šta je bilo vezano za Isaka – šta je bilo uključeno u obećanje dato Avramu, a koje je trebalo da se ispuni preko Isaka. To smo već proučavali pa ću samo da ponovim činjenicu. Bog je rekao Avramu: „Svi narodi na zemlji blagosloviće se u tebi i u semenu (Potomku – jednina) tvom“; „jer će ti se u Isaku seme (Potomak) prozvati“ (1. Moj. 28,14; Gal. 4,28). Kao što smo videli, blagoslov je bio blagoslov jevanđelja, blagoslov koji dolazi preko Hrista i Njegovog krsta. A sve ovo, pošto je Bog tako rekao, trebalo je da se ispuni preko Isaka. Obećano seme (potomstvo), koje se sastoji od Hrista i svih koji pripadaju Njemu, trebalo je da dođe kroz Isaka. Tako vidimo da je sa ljudskog gledišta Božji zahtev izgledao kao da poništava svu nadu da se obećanje ikad ispuni.

Ali, obećanje je bilo obećanje spasenja kroz Isusa Hrista, tog potomka. Obećanje je bilo veoma jasno: „Jer će ti se u Isaku seme (Potomak) prozvati“. Prema tome, Hristos, spasitelj svih ljudi, mogao je da dođe samo preko Isakovoga roda. A Isak je tada bio još mlad i neoženjen. Ukloniti ga, po mišljenju ljudi, značilo bi onemogućiti dolazak Mesije i tako pokopati svu nadu u spasenje. Po svemu sudeći, Avram je pozvan da doslovno stavi nož pod sopstveno grlo i odseče nadu u svoje sopstveno spasenje.

Iz toga vidimo da ovde na ispitu nije bila samo Avramova očinska ljubav već i njegova vera u Božje obećanje. Takav težak ispit nijedan čovek nikad nije trebalo da prođe, jer niko nikada neće biti u istom položaju. Cela nada čitave ljudske rase nalazila se u Isaku, a od Avrama se očigledno tražilo da je uništi zamahom noža. Otuda se onaj ko položi takav ispit s pravom može nazvati „ocem vernih“. S pravom možemo pomisliti da je Avram bio u velikom iskušenju da posumnja da je ovaj zahtev došao od Gospoda; činilo se da se direktno suproti Božjem obećanju.

ISKUŠENJA

Biti kušan i to silno, nije greh. „Smatrajte čistom radošću braćo moja, kada god se suočite s raznim iskušenjima“ (Jakov 1,2 – SSP). Apostol Petar govori o istom nasledstvu koje je bilo obećano Avramu i kaže da treba da mu se radujemo „iako vas sada, ako treba, nakratko žaloste razna iskušenja. Ona su tu da vaša vera - dragocenija od zlata koje se proverava vatrom - bude proverena i donese vam pohvalu, slavu i čast prilikom Otkrivenja Isusa Hrista. Iako ga niste videli, vi ga volite; iako ga ne vidite, u njega sada verujete i kličete od neizrecive i slavne radosti jer ostvarujete cilj svoje vere: spasenje duša.“ (1. Petrova 1,6-9 – SSP)

Ova iskušenja izazivaju žalost, kaže apostol. Ona pritiskaju. Kad bi bilo drugačije – kada ne bi zahtevalo napor da ih pretrpimo – onda to ne bi bila iskušenja. Činjenica da je nešto iskušenje znači da je to nešto što obuhvata sva osećanja, a pretrpeti ih gotovo da košta života.

Prema tome, bez pokušaja da išta kažemo o Avramovoj veri, možemo znati da se u njemu odvijala strašna borba da poslušna Gospodnju zapovest.

U njegovim mislima pojavile su se sumnje. One dolaze od đavola i nema čoveka koji je tako dobar da bi bio slobodan od sotoninih došaptavanja. Čak i sam Gospod je morao da ih podnosi. On je „u svemu iskušan kao mi, samo nije zgrešio“ (Jevrejima 4,15 – SSP). Nije greh kad nam đavo na uho šapuće sumnje, već kada postupamo u skladu s njima. To Hristos nije učinio. Nije ni Avraam; ali onaj ko misli da je patrijarh krenuo na put, a da se pre toga nije i te kako borio, jednostavno nema pojma ne samo o onome što je bilo uključeno u ovaj ispit, nego ni o osećanjima jednog oca.

Kušač bi sugerisao: „Ovo Gospod ne može da zahteva, jer ti je obećao bezbrojno potomstvo i rekao da mora doći preko Isaka“. *Ova misao bi se stalno ponavljala, ali nije mogla da opstane jer je Avraam dobro poznavao Gospodnji glas. Znao je da je poziv da žrtvuje Isaka došao od istog izvora kao i obećanje. Ponavljanje ove sugestije kušača samo bi još više učvrstilo činjenicu da je zahtev došao od Gospoda.*

Međutim, time ne bi došao kraj borbi. Snažno iskušenje da zane-mari ovu zapovest našlo bi se u njegovoj ljubavi prema sinu. A zahtev je zadirao veoma duboko [u njegovu dušu]: „Uzmi sada sina svog, jedinca svog milog.“ A tu je bila i ponosna majka puna ljubavi. Kako da je uveri da mu se Gospod obratio? Zar ga ona ne bi ukorila što sledi maštanja nesređenog uma? Kako da joj saopšti tu stvar? Ili, ako nastavi sa pripremom žrtve, a da je ne obavesti, kako da se suoči s njom kad se vrati? Osim toga, tu su bili ljudi. Zar ga neće optužiti za ubistvo sopstvenog sina? Možemo biti sigurni da se Avram očajnički borio sa svim tim mislima koje su opterećivale njegov um i srce.

Ali vera je pobedila. Njegovo vreme kolebanja odavno je prošlo i sada „u Božije obećanje nije posumnjao s neverovanjem, nego se osnažio (ojačao – Karadžić) u veri i dao slavu Bogu“ (Rimljanima 4,20 – Čarnić-SSP). „Verom je Avraam, kad ga je Bog proveravao, prineo Isaaka na žrtvu. Onaj koji je primio obećanja prineo je svog jedinca, onaj kome je Bog rekao: ‘Tvoje potomstvo će se računati po Isaaku.’

Pomislio je da Bog može i iz mrtvih da vaskrsava, i zaista je, kao sliku, dobio Isaaka iz mrtvih.“ (Jevrejima 11,17-19 – SSP)

Sve to, od početka do kraja, uključivalo je vaskrsenje mrtvog. Isakovo rođenje bilo je u suštini donošenje života iz njegovog i njenog mrtvog tela. Ono se dogodilo silom vaskrsenja. Avram je jednom, slušajući svoju ženu, propustio da se uzda u Božju silu da mu da sina iz njegovog i njenog mrtvog tela. Pokajao se za svoju grešku, ali je morao da bude iskušan u tom pogledu, da se vidi da je stvarno naučio lekciju. Rezultat je pokazao da je naučio. „Onaj koji je primio obećanja prineo je svog jedinca, onaj kome je Bog rekao: ‘Tvoje potomstvo će se računati po Isaaku.’ Pomislio je da Bog može i iz mrtvih da vaskrsava.“ Ne možemo da to čitamo, a da se ne podsetimo da je Bog „tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život“ (Jovan 3,16 – Čarnić). U Avraamovom prinošenju svog jedinorodnog sina na žrtvu imamo sliku žrtvovanja jedinorodnog Sina Božjeg. Avraam je to tako razumeo. On se već radovao u Hristu. Znao je da kroz obećanog Potomka treba da dođe vaskrsenje mrtvih i upravo ga je njegova vera u vaskrsenje, koje dolazi samo kroz Isusa, osposobila da položi ispit.

Avraam je prineo na žrtvu svog jedinorodnog sina u uverenju da će vaskrsnuti iz mrtvih zato što će Bog žrtvovati svog jedinorodnog Sina. Uostalom, Bog je **već** žrtvovao svog jedinorodnoga Sina, „koji je [bio] određen **još pre postanja** sveta“, ali je tek trebalo da se javi (1. Petrova 1,20 – eng. prevod). I u tome možemo da vidimo čudesnu Avramovu veru, i kako je njom potpuno shvatio Božju svrhu i silu. Jer Mesija, Seme (Potomak) preko koga će svi blagoslovi doći na ljude, trebalo je da se rodi od Isakove loze. Isak je trebalo da bude žrtvovan bez naslednika. Ali, Avram je imao takvo poverenje u život i silu Gospodnje reči da je verovao da će se ona ispuniti. Verovao je da Mesija, koji je trebalo da dođe iz Isakova roda, i čija smrt je jedina mogla da uništi smrt i donese vaskrsenje, a koji još nije došao na svet, ima silu da podigne Isaka iz mrtvih, da bi se obećanje moglo ispuniti, i da bi se On rodio na ovom svetu. Veće vere od Avraamove nije moglo biti.

VASKRSENJE I ŽIVOT

U ovome ne samo što vidimo dokaz za Hristovo prapostojanje već i Avraamovo znanje o tome. Isus je rekao: „Ja sam vaskrsenje i život“ (Jovan 11,25). On je bio Reč koja je u početku bila u Boga i koja je bila Bog. On je bio vaskrsenje i život u Avramovo kao i u Lazarevo vreme. „U Njoj (Reči tj. Hristu) beše život“ (Jovan 1,4), beskrajn život. Avraam je u to verovao, jer je već iskusio ovu silu i bio je uveren da će Reč u kojoj je život vratiti Isaka u život, da bi obećanje moglo biti ispunjeno.

Avraam je krenuo na put. Tri dana je hodao mučnim putem na kome je bilo izobilje vremena za kušača da ga napada svim mogućim sumnjama. Ali sumnja je potpuno nadvladana kad „treći dan podigavši oči svoje Avram ugleda mesto iz daleka“ (1. Mojsijeva 22,4). Očigledno se na gori pojavio neki znak koji mu je Gospod dao i on je bez ikakve sumnje znao da ga Gospod vodi. Borba je prestala i on je išao napred da dovrši svoj zadatak, potpuno uveren da će Bog Isaka podignuti iz mrtvih.

„I reče Avram momcima svojim: Ostanite vi ovde s magarcem, a ja i dete idemo onamo, pa kad se pomolimo Bogu, vratićemo se k vama“ (Stih 5). Kad o tom predmetu u Novom savezu ne bi bilo nijednog teksta, iz ovog stiha bismo znali da je Avram verovao u vaskrsenje. „Ja i dete idemo onamo, pa kad se pomolimo Bogu, vratićemo se k vama.“ U izvornom tekstu ovo je veoma jasno rečeno: *Ići ćemo i opet ćemo se vratiti*. Patrijarh je imao takvo poverenje u Gospodnje obećanje da je duboko verovao da će, uprkos tome što će prineti Isaka na žrtvu paljenicu, njegov sin ponovo vaskrsnuti tako da se mogu zajedno vratiti. „A nada nas ne izneverava (a nadanje neće se osramotiti – Karadžić)“ (Rimljanima 5,5 – SSP). Pošto je bio opravdan kroz veru, imao je mir s Bogom kroz Gospoda našega Isusa Hrista. Strpljivo je podneo iskušavanje svoje vere, jer moramo znati da je gorčina borbe sada prestala i on je stekao bogato iskustvo života koji se nalazi u Reči koja proizvodi nepokolebivu nadu.

SAVRŠENA ŽRTVA

Svima nam je poznat kraj. Isak je doneo drva do određenog mesta. Podigli su oltar i otac ga je vezao i položio na njega. I ovde imamo sliku Hristove žrtve. Bog je dao svog jedinorodnog Sina, ali Sin je išao dobrovoljno. Hristos je „dao sebe za nas“ (Galatima 1,4; Titu 2,14). Tako se Isak dobrovoljno predao da bude žrtva. On je bio mlad i snažan i lako je mogao da se odupre ili pobegne da je to želeo. Ali nije. Žrtva je bila njegova kao i očeva. Kao što je Hristos nosio svoj krst, tako je Isak nosio drva za sebe kao žrtvu, i krotko pokorio svoje telo nožu. U Isaku imamo sliku Hrista koji „kao jagnje na klanje vođen bi“ (Isaija 53,7), i Avramova izjava: „Bog će se ...postarati za jagnje sebi na žrtvu“ bila je izraz njegove vere u Božje Jagnje.

„I izmahnu Avram rukom svojom i uze nož da zakolje sina svog. Ali anđeo Gospodnji viknu ga s neba, i reče: Avrame! Avrame! A on reče: Evo me. A anđeo reče: Ne diži ruku svoju na dete, i ne čini mu ništa; jer sada poznah da se bojiš Boga, kad nisi požalio sina svog, jedinca svog, mene radi. I Avram podigavši oči svoje pogleda; i gle, ovan iza njega zapleo se u česti rogovima; i otišavši Avram uze ovna i spali ga na žrtvu mesto sina svog“ (1. Mojsijeva 22,10-13). Sinovljevi život je bio pošteđen, ali je žrtva bila podjednako prava i savršena kao da je bila zaklana.

DELA VERE

Pogledajmo sada šta nas ovaj događaj uči o odnosu vere i dela. „Ali hoćeš li razumeti, o čoveče sujetni, da je vera bez dela mrtva? Avraam otac naš ne opravda li se delima kad prinese Isaka, sina svog, na oltar? Vidiš li da je vera delovala u delima njegovim, i kroz dela je vera učinjena savršenom? A Ispunilo se i Pismo koje kaže: ‘Avraam poverova Bogu i to mu se uračuna u pravednost’ i bi nazvan Božjim prijateljem.“ (Jakov 2,20-23 – engleski prevod).

Kako je moguće da iko pretpostavi da ovde postoji protivrečnost ili modifikacija učenja o opravdanju kroz veru (verom), kao što je navedeno u spisima apostola Pavla? Čitavo Sveto pismo uči da vera radi

(tj. dela – glagol). „Nego vera koja kroz ljubav radi (dela)“ (Galatima 5,6), jasno pokazuje šta je tu neophodno. Braća u Solunu pohvaljena su za njihovo „delo vere“ (1. Solunjanima 1,2,3). Tako je Avraamov slučaj uzet kao primer delovanja vere. Bog mu je dao obećanje; on je poverovao u njega i njegova vera mu je uračunata u pravednost. Njegova vera je bila takva da je donosila pravednost. Onda je vera bila izložena praktičnom ispitu i dela su pokazala da je savršena. Tako se ispunilo Pismo koje kaže: „Avraam poverova Bogu i to mu se uračuna u pravednost“ (Rimljanima 4,3 – SSP). To delo je bilo demonstracija činjenice da mu je vera s pravom uračunata u pravednost. Vera je delovala zajedno s njegovim delima. Ono što je Avram učinio bilo je delo vere. Njegova dela nisu proizvela veru već je njegova vera proizvela dela. Bio je opravdan, ali ne *verom* i *delima*, već *verom koja dela* (glagol, tj. *verom koja radi*).

PRIJATELJ BOŽJI

„I prijatelj Božji nazva se.“ Isus je rekao svojim učenicima: „Ne nazivam vas više slugama, jer sluga ne zna šta njegov gospodar čini; a vas sam nazvao prijateljima, zato što sam vam obznanio sve što sam čuo od svoga Oca“ (Jovan 15,15 – Čarnić). Prijateljstvo između dve osobe obeleženo je uzajamnim poverenjem. U savršenom prijateljstvu svako sebe otkriva drugome onako kako to ne čini za spoljašnji svet. Tamo gde vladaju nepoverenje i ograničenja ne može biti savršenog prijateljstva. Između savršenih prijatelja postoji savršeno razumevanje. Ova žrtva je u potpunosti otkrila Avraamov karakter. Bog je ranije rekao: „Znam [njega]...“, a sada je ponovio: „Sada poznah da se bojiš Boga“. I Avram je sa svoje strane razumeo Gospoda. Žrtva njegovog sina jedinca ukazivala je na to da je poznavao karakter Božje ljubavi, koji je radi čoveka već dao svoga jedinorodnog Sina. Oni su se ujedinili u uzajamnoj žrtvi i saosećanju. Niko nije mogao da bolje ceni Božja osećanja od Avrama.

Niko nikad nije bio pozvan da prođe takav ispit koji je Avram prošao, jer okolnosti nikad ne mogu da budu iste. Nikada više sudbina

sveta ne može da bude vezana za jednu jedinu osobu i da tako podrhtava kao na merilima. Međutim, svako Avraamovo dete biće ispitano jer su samo oni koji budu imali Avraamovu veru Avraamova deca. Svako može da bude Božji prijatelj, i mora to da bude ako je Avraamovo dete. Bog se neće ispoljiti svetu, kao što će se ispoljiti svom narodu.

No, ne smemo da zaboravimo da se prijateljstvo zasniva na uzajamnom poverenju. Ako želimo da Gospod ima poverenja u nas, onda On mora biti Osoba u koju imamo poverenje. Ako priznamo svoje grehe, ako pred Njega iznesemo u tajnosti sve svoje slabosti i teškoće, On će se pokazati kao veran prijatelj i otkriće nam svoju ljubav i silu da nas izbavi od iskušenja. Pokazaće nam kako je bio iskušan na isti način, patio od istih slabosti, i objasniće nam kako da pobedimo. Tako ćemo u razmeni poverenja ispunjenog ljubavlju sedeti zajedno na nebesima u Hristu Isusu, i zajedno večerati. On će nam pokazati predivne stvari, jer „tajna je Gospodnja u onih koji Ga se boje, i zavet svoj javlja im“ (Psalam 25,14).

Štaviše, Bog će se otkriti kao istiniti i verni Prijatelj. On neće izdati naše poverenje. On neće javno obznaniti našu sramotu, ono što smo Mu otkrili u poverenju. On će baciti sve naše grehe iza leđa, zakopati ih u morskim dubinama da se ne mogu pronaći, pa i On sam ih se nikada više neće prisećati. Tako nešto nijedan ovozemaljski prijatelj neće i ne može učiniti. Vama treba neko ko je od poverenja. Ne bojte se da verujete Gospodu. Ne samo da On neće odati vaše tajne, nego je imati poverenja u Njega jedini način da te tajne niko ne sazna. Srećan je čovek koji ima za prijatelja Boga Avramovog!

10. OBEĆANJE I ZAKLETVA

(Sadašnja istina, 9. juli 1896)

Žrtva je prinesena; ispitana je Avramova vera i nađena da je savršena.

„I anđeo Gospodnji opet viknu s neba Avrama. I reče: Sobom se zakleh, veli Gospod: kad si tako učinio, i nisi požalio sina svog, jedinca svog, zaista blagoslovom ću te blagosloviti i umnožavajući seme tvoje veoma ga umnožiti,¹ da ga bude kao zvezda na nebu i kao peska na bregu morskom; i naslediće seme tvoje vrata neprijatelja svojih; i blagosloviće se u semenu tvom svi narodi na zemlji, kad si poslušao glas moj.“ (1. Mojsijeva 22,15-18 – KJV)

U Poslanici Jevrejima saznajemo važnu činjenicu: Bog se zakleo sobom. Čitalac će otprve videti da sledeći biblijski tekst direktno govori o onome što smo malo pre citirali:

„Jer, kad je Bog dao obećanje Avraamu, pošto nije imao nekim većim da se zakune, zakleo se samim sobom, rekavši: ‘Zaista ću te blagosloviti i silno umnožiti.’ I Avraam je, strpljivo čekajući, primio obećano. Ljudi se zaklinju većim od sebe, a zakletva potvrđuje ono što je rečeno i završava svaku raspravu. Zato se i Bog, želeći da naslednicima obećanja što jasnije pokaže nepromenljivost svoje odluke, poslužio zakletvom, da preko dveju nepromenljivih činjenica, o kojima je

1 „Blagoslovom ću te blagosloviti“ i „umnožavajući seme tvoje veoma ga umnožiti“ je doslovni prevod uobičajenog jevrejskog idioma. Naglašavanje na jevrejskom radi se ponavljanjem. Rečeno našim jezikom tekst bi glasio: “Zaista (sigurno) ću te blagosloviti i zaista seme tvoje veoma umnožiti.“ Slične slučajeve možemo naći na margini 1. Mojsijeve 2,16.17 gde bi fraze glasile „jedi svakako slobodno“ i „svakako ćeš umreti“. U 2. Mojsijevoj 3,7 nalazimo isti idiom: „zaista (sigurno, dobro) videh“. U Delima 7,34 je ovo ponavljanje izraženo frazom „Ja dobro videh“.

nemoguće da bi Bog slagao, budemo silno ohrabreni mi koji smo pobjegli da dohvatimo nadu koja nam je ponuđena. Tu nadu imamo kao pouzdano i čvrsto sidro duše koje ulazi iza zavese, onamo gde je Isus kao preteča ušao za nas i postao Prvosveštenik doveka po redu Melhisedekovom.“ (Jevrejima 6,13-20 – SSP)

Zakletva nije bila zbog Avrama. Njegovo verovanje Bogu bilo je savršeno bez potrebe da zakletva podrži obećanje. Njegova vera pokazala se savršenom pre nego što je data zakletva. Šta više, da je bila data zbog njega, onda ne bi bilo potrebe da to uđe u izveštaj, pošto je on bio davno mrtav pre pisanja ovog izveštaja. Ali, Bog je bio voljan da naslednicima obećanja mnogo obilnije pokaže nepromenljivost svoje reči i zato je zakletvom potvrdio obećanje.

JEDINO U HRISTU

A ko su naslednici obećanja? To nalazimo u sledećoj rečenici. Zakletva je data da bi mi „imali jaku utehu (bili silno ohrabreni – SSP)“ (stih 18). Zakletva je data zbog nas. To pokazuje da se savez sa Avramom odnosi na nas. Oni koji pripadaju Hristu su Avramovo potomstvo i naslednici po obećanju; a ova zakletva je data da nas ohrabri kada kod Hrista potražimo zaklon.

Kako nam samo jasno ovaj poslednji tekst pokazuje da je ceo savez sa Avramom, sa svim što je bilo uključeno u njegova obećanja, čisto jevanđelje! Zakletva potvrđuje obećanje, ali ona nas teši kad tražimo zaklon u Hristu. Stoga se obećanje odnosi na ono što treba da zadobijemo u Hristu. To se vidi i u tekstu koji smo vrlo često spominjali: „A ako ste Hristovi, onda ste Avraamovo potomstvo, *naslednici po obećanju*“ (Galatima 3,29). Obećanje nema u vidu ništa drugo osim Hrista i blagoslova koje dobijamo zahvaljujući krstu. Zato je apostol Pavle, koji je odlučio da ne zna ni za šta drugo osim „Isusa Hrista, i to raspeta“, mogao da kaže da stoji pred sudom „zbog nadanja u obećanje, koje je Bog dao našim očevima“ (Dela 26,6 – Čarnić). „Nadanje u obećanje,

koje je Bog dao našim očevima“ je nada „koja nam je data“ u Hristu, i koja je „obilnije“ potvrđena Božjom zakletvom Avramu.

Bog je zakletvom potvrdio savez. Zakletva kojom je obećanje potvrđeno daje nam jaku utehu (silno ohrabrenje) kada tražimo zaklon u svetinji gde je Hristos postao sveštenik doveka po redu Melhisedekovom. To je jasno pokazano izjavom da je Hristos postao sveštenik „zakletvom Onoga koji mu je rekao: ‘Gospod se zakleo i neće se predomisлити: ti si sveštenik doveka’“ (Jevrejima 7,21 – SSP), i da zato može da sasvim (zauvek) spase one koji kroz Njega dolaze k Bogu.

Osim toga, zakletva kojom je Hristos postao sveštenik po redu Mehisedekovom bila je zakletva kojom je postao jamac „boljeg saveza“ (stih 22), odnosno Novog saveza. Ali, zakletva kojom je Isus postao sveštenik po redu Melhisedekovom bila je ista ona zakletva kojom je potvrdio savez sa Avramom. Zato je savez sa Avramom jednak svojim obimom Novom savezu. U Novom savezu nema ničega što nije bilo i u savezu sa Avramom; i niko ko nije Avramovo dete kroz savez učinjen sa njim, nikad neće biti uključen u Novi savez.

Kakvu predivnu utehu gube oni koji u Božjem obećanju Avramu ne vide jevanđelje i jedino jevanđelje. „Jaka uteha (silno ohrabrenje – SSP)“ koju nam daje Božja zakletva je u Hristovom delu koji je „milostiv i veran poglavar sveštениčki pred Bogom, da očisti grehe narodne“ (Jevrejima 2,17 – Karadžić). On kao sveštenik prinosi svoju krv kroz koju imamo otkupljenje i oproštenje greha. Kao sveštenik On ne samo što nam ukazuje milosrđe već i „blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć“ (Jev. 4,16). To nam je, „ne gledajući ko je ko“, zagarantovano Božjom zakletvom.

„JAKA UTEHA“

Evo jedne jadne, povučene, uzdrhtale duše, utučene i očajne zbog počinjenih greha, pune slabosti i nedostojnosti. Čovek se boji da ga Bog neće prihvatiti. Misli da je suviše beznačajan da bi ga Bog primećio i da niko ne mari, čak ni Bog, ako propadne. Takvom Bog kaže: „Poslušajte me koji idete za pravdom, koji tražite Gospoda; pogledajte

stenu iz koje ste isečeni, i duboku jamu iz koje ste iskopani; Pogledajte Avrama, oca svog, i Saru, koja vas je rodila, kako ga inokosnog [dok je bio samo jedan – RV] pozvah i blagoslovih ga i umnožih ga. Jer će Gospod utešiti Sion, utešiće sve razvaline njegove, i pustinju njegovu učiniće da bude kao Edem i pustoš njegova kao vrt Gospodnji, radost će se i veselje nalaziti u njemu, zahvaljivanje i pevanje.“ (Isaija 51,1-3)

Pogledaj Avrama, vaspitanog kao neznabošca, i vidi šta je Bog učinio za njega, šta mu je obećao i to potvrdio zaklinjući se samim sobom, zbog tebe. Misliš da Gospod ne mari ako bi propao jer si tako neznan i beznačajan. Čekaj, tvoja vrednost ili bezvrednost nema nikakve veze s tim. Gospod kaže: „Ja, ja sam brišem tvoje prestupe sebe radi, i grehe tvoje ne pominjem“ (Isaija 43,25). Da li to čini zbog sebe? Svakako, zbog svoje velike ljubavi kojom nas je voleo On je sebe obavezao da to ostvari. Zakleo se sobom da spase sve koji dođu k Njemu kroz Isusa Hrista i „on ostaje veran, jer ne može da se odrekne samoga sebe“. (2. Timoteju 2,13 – Čarnić)

Zamislite, Bog se zakleo sobom! On je založio sebe, svoj sopstveni život za naše spasenje u Isusu Hristu. Stavio je sebe kao zalog, svoj život za naš, da ne mislimo da smo izgubljeni ako ćemo se uzdati u Njega. Na kocki je Njegova čast. Nema veze da li ste beznačajni i imate malu ili nikakvu vrednost. On sam kaže da smo „manje negoli ništa“ (Isaija 40,17). Kaže: „zabadava se prodadoste“ (Isaija 52,3), što pokazuje koliko stvarno vredimo, ali smo otkupljeni bez novca skupocenom Hristovom krvlju. Hristova krv je Hristov život; a primanje Hristovog života čini nas sudeonicima u Njegovoj vrednosti. Jedino ostaje pitanje: Može li Bog sebi dopustiti da prekrši ili zaboravi svoju zakletvu? A odgovor je da imamo dve nepokolebive stvari „u kojima nije moguće da je Bog slagao“ (Jevrejima 6,18 – Bakotić). Zamislite šta bi sve bilo uključeno u kršenje ovog obećanja i ove zakletve. Božja reč, koja donosi to obećanje, je reč kojom su stvorena nebesa i zemlja, i koja ih održava. „S kim ćete me dakle izjednačiti da bih bio kao on? veli Sveti. Podignite gore oči svoje i vidite; ko je to stvorio? Ko izvodi vojsku svega toga na broj i zove svako po imenu, i velike radi sile Njegove i jake moći ne izostaje nijedno? Zašto govoriš, Jakove, i kažeš, Izrailju: Sakriven je put moj od

Gospoda, i stvar moja ne izlazi pred Boga mog?“ (Isaija 40,25-27). Pre ovoga, u istom poglavlju, govori se o Božjoj reči kojom je stvoreno sve i koja ostaje do veka; te reči je citirao apostol Petar, uz dodatnu tvrdnju: „A ovo je reč što je jevanđeljem objavljena među vama.“ (1. Petrova 1,25 – KJV)

Božja reč u Hristu održava svet i drži bezbrojne zvezde na njihovim mestima. „I sve je u Njemu“ (Kološanima 1,17). Kad bi On zaka-
zao, vasiona bi se urušila. A Bog je pouzdan kao i Njegova reč, jer ona je podržana Njegovom zakletvom. On je založio svoj sopstveni život da bi ostvario svoju reč. Kad bi Njegova reč bila prekršena nad najneznatnijom dušom na svetu, On bi bio osramoćen, obeščašćen i svrgnut s prestola. Vasionom bi zavladao kaos i uništenje.

Zato je celoj vasioni stalo da osigura spasenje svakoj duši koja ga traži u Hristu. Sila ispoljena u Njemu je sila koja se obavezala da će pomoći slabome. Dokle god postoji materija, dotle je Božja reč sigurna. „Doveka je, Gospode, reč Tvoja utvrđena na nebesima“ (Psalam 119,89). Bio bi tužan gubitak za vas ako biste propustili spasenje; ali bi još daleko veći gubitak bio ako bi vas Gospod zbog neke svoje pogreške izigrao.

Zato neka duša koja je do sada sumnjala zapeva:

Njegova zakletva, savez i krv,
Kad sve oko moje duše propada,
Podupiru me plimom silnom,
On mi je oslonac i sva nada.

11. OBEĆANJE POBEDE

(Sadašnja istina, 16. juli 1896)

Zapazili smo ponavljanje obećanja i zakletvu koja ga je potvrdila. Ali, u ovom obećanju nalazi se još jedan važan element koji nismo posebno naglasili. A to je: „I naslediće seme tvoje vrata neprijatelja svojih“ (1. Mojsijeva 22,17). Ovo je dostojno najpažljivijeg razmatranja, jer predstavlja zaključak jevanđelja.

Nikad ne smemo da zaboravimo da su „Abrahamu rečena obećanja i potomku njegovu. Ne veli: ‘I potomcima’, kao za mnoge, nego kao za jednoga: ‘I potomku tvojemu, koji je Krist’“ (Galatima 3,16 – Šarić). Postoji samo jedan potomak, a to je Hristos; međutim, „svi vi koji ste se u Hrista krstili, u Hrista ste se obukli“. I „ako ste Hristovi, onda ste Avramovo potomstvo, naslednici po obećanju“ (Stihovi 27.29). Nigde Sveto pismo ne govori o nekom drugom Avramovom potomku. Prema tome, obećanje dato Avramu dovelo je do sledećeg: Hristos, i oni koji pripadaju Njemu – „potomku tvom“ – naslediće vrata svojih neprijatelja.

Preko jednog čoveka na svet je došao greh. Iskušenje je došlo kroz sotonu, zakletog Hristovog neprijatelja. Sotona i njegova vojska su Hristovi neprijatelji, kao i svega što je nalik Hristu. Oni su neprijatelji svakog dobra i svih ljudi. „Neprijatelj“ koji je posejao kukolj je đavo. Ime „sotona“ znači protivnik. „Vaš protivnik, đavo, ide okolo kao lav koji riče tražeći koga da proždere“ (1. Petrova 5,8 – Čarnić). Obećanje da će Avramovo potomstvo naslediti vrata svojih neprijatelja je obećanje pobeđe nad grehom i sotonom, zahvaljujući Isusu Hristu.

To se vidi iz reči sveštenika Zarije kad je bio ispunjen Svetim Duhom. On je prorokovao:

„Neka je blagosloven Gospod Bog Izrailjev što je poseo i iskupio svoj narod, i podigao nam rog spasenja u domu svoga sluge Davida, kao što je obrekao od davnine kroz usta svojih svetih proroka spasenje od naših neprijatelja i iz ruke svih koji nas mrze, da učini milost našim očevima i da se seti

svoga svetog saveza, zakletve kojom se zakleo našem ocu Avraamu, da će nam dati da mu služimo bez straha izbavljeni od neprijateljske ruke u svetosti i pravednosti pred njim u sve naše dane.“ (Luka 1,68-75 – Čarnić)

Ove reči je izgovorio prilikom rođenja Jovana Krstitelja, Hristovog preteče. One direktno spominju obećanje i zakletvu koje upravo proučavamo. Podstakao ih je Sveti Duh. Prema tome, mi jednostavno sledimo Duha kad kažemo da je obećanje o nasleđivanju vrata naših neprijatelja izbavljenje (oslobođenje) od moći sotonine vojske. Kad je Hristos poslao dvanaesticu, „dade im silu i vlast nad svim đavolima“ (Luka 9,1). Ova sila biće do završetka vremena na raspolaganju Njegovoj crkvi, jer Hristos je rekao: „A znaci onima koji veruju biće ovi: imenom mojim izgoniće đavole...“ (Marko 16,17). I ponovo: „ko veruje u mene činiće dela koja ja činim, činiće i veća od ovih, jer ja idem k Ocu.“ (Jovan 14,12 – Čarnić)

Smrt je došla sa grehom, a pošto je sotona začetnik greha, on ima vlast nad smrću. Teologija izvedena iz neznaboštva može navesti čoveka da kaže da je smrt prijatelj; ali svaka pogrebna povorka i svaka gorka suza prolivena za pokojnikom objavljuje da je smrt neprijatelj. Biblija to izjavljuje i govori o njenom uništenju. Govoreći o braći, i obraćajući se braći ona kaže:

„Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Hristu svi oživeti. Ali svaki u svom redu: kao prvenac Hristos, zatim oni koji Hristu pripadaju - prilikom njegovog dolaska, onda dolazi kraj, kad preda carstvo Bogu i Ocu, kad uništi svako poglavarstvo, svaku vlast i silu.

Jer on treba da vlada ‘dok ne položi sve neprijatelje pod noge svoje’. Smrt će biti uništena kao poslednji neprijatelj.“ (1. Korinćanima 15,22-26 – Čarnić)

Ovo nam govori da dolazi kraj sa Gospodnjim dolaskom, i kad se to dogodi, svi Hristovi neprijatelji biće položeni pod Njegove noge

u skladu s onim što je Otac rekao Sinu: „Sedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje Tvoje za podnožje nogama Tvojim“ (Psalam 110,1). A poslednji neprijatelj koji će biti uništen je smrt. Jovan je u viziji gledao male i velike kako u onaj poslednji veliki dan stoje na sudu pred Bogom. Oni čija imena nisu bila zapisana u Jagnjetovoj knjizi života, biće bačeni u jezero ognjeno. „I smrt i ad (predeo mrtvih – Bakotić, D. Stefanović; podzemlje – SSP, Stvarnost) behu bačeni u vatreno jezero. Ovo je druga smrt, vatreno jezero.“ „Blažen je i svet onaj koji ima udela u prvom uskrsu; nad ovima druga smrt nema vlasti.“ (Otkrivenje 20,14.6 – Čarnić)

Obećanje: „I naslediće potomstvo tvoje vrata neprijatelja svojih“ može da se ispuni tek kad svekoliko potomstvo pobedi sve svoje neprijatelje. Hristos je pobedio, a mi već sada možemo da zahvalimo Bogu „koji nam daje pobedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 15,57 – Čarnić). Međutim, bitka nije gotova, ni kod nas; ima mnogo onih koji će biti pobednici, a koji se još nisu svrstali pod Gospodnju zastavu; a neki od onih koji sada pripadaju Njemu, mogu da okrenu leđa veri. Zato obećanje obuhvata samo kraj delovanja jevanđelja i vaskrsenje svih pravednika – Avramove dece – i oblačenje u besmrtnost pri drugom Hristovom dolasku.

„A ako ste Hristovi, onda ste Avraamovo potomstvo, naslednici po obećanju.“ Posedovanje Svetoga Duha je razdvajajuća osobina onih koji pripadaju Hristu. „Ko pak nema Duha Hristova, taj njemu ne pripada“ (Rimljanima 8,9 – Čarnić). Međutim, svako ko ima Duha ima i garanciju vaskrsenja, jer „Duh onoga koji je Isusa vaskrsao iz mrtvih, onaj koji je vaskrsao iz mrtvih Hrista (Isusa) oživeće i vaša smrtna tela svojim Duhom, koji u vama obitava.“ (Rimljanima 8,11 – Čarnić).

Kao što vidimo, nada obećanja datog Avramu bilo je vaskrsenje umrlih pri Gospodnjem dolasku. Nada u Hristov dolazak je „blažena nada“ koja je podizala duh Božjeg naroda još od Avramovog vremena, zapravo od Adamovog vremena. Često kažemo kako su sve žrtve ukazivale na Hrista, a gotovo isto tako često nismo svesni onoga šta ta tvrdnja znači. Ona ne može da ukazuje na vreme kad treba da se dobije oprostjenje greha, jer su ga imali svi patrijarsi kao i svi nakon Hristovog

raspeća. Posebno su spomenuti Avelj i Enoh, u mnoštvu drugih, da su bili opravdani verom. Hristov krst je bio isto tako stvaran u Avramovo vreme kao što to može biti za svakoga ko danas živi.

Prema tome, šta je pravo značenje tvrdnje da su sve žrtve od Avelja do Hristovog vremena ukazivale na Hrista? To znači ovo: Jasno je da su ukazivale na Hristovu smrt; to nije potrebno još jednom ponavljati. Ali šta vredi Hristova smrt bez vaskrsenja? Pavle je propovedao Hrista, i to raspetog, ali je najozbiljnije propovedao Isusa i vaskrsenje. Propovedati raspetog Hrista znači propovedati vaskrslog Hrista. A Hristovo vaskrsenje u sebi ima vaskrsenje svih koji pripadaju Njemu. Prema tome, dobro poučeni Jevreji, oni koji su verovali, pokazivali su žrtvama koje su prinosili svoju veru u obećanje dato Avramu, a koje je trebalo da se ispuni prilikom Gospodnjeg dolaska. Meso i krv žrtve predstavljali su Hristovo telo i krv, kao što to predstavljaju hleb i vino pri Gospodnjoj večeri, na kojoj mi, isto kao oni, „Gospodnju smrt objavljujete dok on ne dođe.“ (1. Korinćanima 11,26 – SSP)

12. OPŠTI PREGLED

(Sadašnja istina, 23. juli 1896)

„Verom je Avraam, kad je pozvan da ode na mesto koje će kasnije primiti u nasledstvo, poslušao i pošao, iako nije znao kuda ide. Verom se u obećanoj zemlji nastanio kao stranac u tuđini, stanujući pod šatorima sa Isaakom i Jakovom, sunaslednicima istog obećanja, jer je iščekivao Grad sa čvrstim temeljima, čiji je graditelj i tvorac Bog. Verom je dobio i moć da začne potomstvo, iako je već bio zašao u godine - a i sama Sara je bila nerotkinja - jer je vernim smatrao Onoga koji je obećao. Tako je od jednog čoveka, bezmalo mrtvog, poteklo potomaka koliko i zvezda na nebu i neizbrojivih kao pesak na morskoj obali. Svi su oni živeli u veri sve do svoje smrti, ne primivši obećano. Samo su ga izdaleka videli i pozdravili, priznajući da su stranci i došljaci na zemlji. A oni koji tako govore, pokazuju da traže otadžbinu. Da su pri tom mislili na onu iz koje su došli, imali su još priliku da se u nju vrate. Ali, oni su čeznuli za boljom, to jest nebeskom otadžbinom. Zato se Bog ne stidi da se zove njihov Bog jer im je pripremio Grad.“ (Jevrejima 11,8-16 – SSP)

SVI NASLEDNICI

Prvo što zapažamo u ovom odlomku Pisma jeste da su svi oni bili naslednici. Već smo saznali da je i sam Avram za svog života bio samo naslednik, jer je trebalo da umre pre nego što njegovo potomstvo bude oslobođeno ropstva. Ali, Isak i Jakov, njegovi neposredni potomci, bili su isto tako naslednici. Deca su, zajedno sa svojim očevima, bila naslednici tog istog obećanog nasledstva.

Ne samo oni, jer su od Avrama proizašli mnogi, „kao zvezde nebeske mnoštvom, i kao nebrojeni pesak pokraj mora“. I oni su bili naslednici tog obećanja, jer „svi su oni živeli u veri sve do svoje smrti, ne

primivši obećano. Samo su ga izdaleka videli i pozdravili, priznajući da su stranci i došljaci na zemlji. “ Zapamtimo da je veliko mnoštvo Avramovih potomaka pomrlo „ne primivši obećano“. Zapazimo da se ovde spominje „obećano“. Ovde nije bila reč o nekom delu koji nisu primili, već o celom obećanju. Sva obećanja se ostvaruju samo u Hristu koji je Potomak, i ona nisu mogla da se ispune na onima koji pripadaju Njemu pre nego što se ispune u Njemu; čak i onda On mora da čeka dok Njegovi neprijatelji ne budu položeni pod Njegove noge.

U skladu sa rečima da su pomrli u veri ne primivši obećanja, ali su priznali da su gosti i došljaci na zemlji, imamo reči cara Davida stotinama godina posle oslobođenja iz Egipta: „Jer sam gost u Tebe i došljak *kao i svi stari moji*“ (Psalam 39,12). I kad je na vrhuncu svoje moći pred mnoštvom naroda predao carstvo svom sinu Solomunu, rekao je: „Jer smo došljaci pred Tobom i gosti kao svi oci naši; dani su naši na zemlji kao sen i nema stajanja.“ (1. Dnevnika 19,15)

Razlog zašto ovo bezbrojno mnoštvo nije primilo obećano nasleđstvo iskazan je rečima: „Jer, Bog je za nas predvideo nešto bolje, da oni ne dostignu savršenstvo bez nas“ (Jevrejima 11,40 – SSP). Ostale pojedinosti razmotrićemo kad dođemo do njihovog vremena.

GRAD I ZEMLJA

Avram je čekao grad koji ima temelje, kome je zidar i Tvorac Bog. Ovaj grad sa temeljima opisan je u Otkrivenju 21,10-14.19 (Čarnić):

„I odvede me u duhu na veliku i visoku goru i pokaza mi sveti grad Jerusalem kako silazi sa neba od Boga u slavi Božijoj. Njegova luča beše kao najskuplji dragi kamen, kao kristalno svetli kamen jaspis. Imaše velik i visok zid sa dvanaest vrata, a na vratima dvanaest anđela i napisana imena; to su imena dvanaest plemena Izrailjevih.

Od istoka troja vrata i od severa troja vrata i od juga troja vrata i od zapada troja vrata. A zid gradski imaše dvanaest temelja i na njima dvanaest imena dvanaestorice Jagnjetovih

apostola. Temelji gradskog zida behu ukrašeni svakovrsnim dragim kamenjem.“

To je delimičan opis grada koji je Avram čekao. Njegovi potomci čekali su taj isti grad, čiji opis daju stari proroci. Ako su želeli, mogli su da imaju dom na ovoj zemlji. Haldeja je bila jednako plodna kao Palestina i bila bi dovoljna da u njoj imaju privremen dom kao u bilo kojoj drugoj zemlji. Ali, nijedan ih ne bi zadovoljio, jer „oni su čeznuli za boljom, to jest nebeskom otadžbinom. Zato se Bog ne stidi da se zove njihov Bog jer im je pripremio Grad“ (Jevrejima 11,16 – SSP). Imajmo na umu ovaj biblijski tekst, jer će nas on voditi u našem daljem proučavanju sinova Izraelovih. Prava Avramova deca ispunjenje ovog obećanja nisu nikad očekivala na ovoj zemlji, već na novoj.

ISAK KAO ILUSTRACIJA

Ova želja za nebeskom zemljom omogućila je pravim naslednicima da se lako snađu u ovozemaljskim događanjima, kao što je to ilustrovano u Isakovom životu. Otišao je u filistejsku zemlju i posejao u njoj žito, „i dobi one godine po sto, tako ga blagoslovi Gospod. I obogati se čovek, i napredovaše sve više, te posta silan. I imaše ovaca i goveda i mnogo sluga; a Filisteji mu zavidahu. ... I Avimeleh reče Isaku: Idi od nas, jer si postao silniji od nas. I Isak otide odande, i razape šatore u dolini gerarskoj, i nastani se onde.“ (1. Mojsijeva 26,12-17)

Iako je Isak bio silniji od naroda u čijoj je zemlji živeo, ipak je na njihov zahtev otišao od njih, bez obzira što je dobro napredovao. Nije hteo da se bori za posed nekakvog zemaljskog imanja.

Isti duh je pokazao kad je otišao u Gerar. Isakove sluge otkopale su bunare (studence) koji su pripadali Avramu, a onda su kopali u dolini i naišli na izvorsku vodu. A gerarski pastiri su se svađali s njima govoreći: „Naša je voda.“ Isak je otišao i iskopao novi bunar; a gerarski pastiri su prisvojili i njega. „Tada se podiže odande, i iskopa drugi studenac, i oko njega ne bi svađe; zato ga nazva Rehovot, govoreći: Sad nam dade Gospod prostora da rastemo u ovoj zemlji.“ (1. Mojsijeva 26,18-22)

„I istu noć javi mu se Gospod, i reče: Ja sam Bog Avrama oca tvog. Ne boj se, jer sam ja s tobom, i blagosloviću te i umnožiću seme tvoje Avrama radi sluge svog. I načini onde žrtvenik, i prizva ime Gospodnje; i onde razape šator svoj.“
(1. Mojsijeva 26,24.25)

Isak je dobio obećanje bolje zemlje, nebeske, i zato nije hteo da se bori za vlasništvo nad nekoliko kvadratnih kilometara zemljišta na ovoj grehom proklesoj zemlji. A i zašto bi? To nije bilo nasleđstvo koje mu je Bog obećao; i zašto bi se borio za deo zemlje u kojoj je bio samo gost? Istina, morao je da živi, ali dopustio je Gospodu da On upravlja za njega. Kad su ga isterali s jednog mesta, otišao je u drugo, dok konačno nije našao mir i onda je rekao: „Sad nam dade Gospod prostora.“ U ovome je pokazao pravi Hristov duh kojim „kad su ga vređali, nije odgovarao uvredom, i kad je stradao, nije pretio, nego **se prepustio** Onome koji pravedno sudi.“ (1. Petrova 2,23 – SSP)

U ovome imamo primer. Ako smo Hristovi, onda smo potomstvo Avramovo i po obećanju naslednici. Zato treba da sledimo Hristove propise. Evo jednog od njih: „A ja vam kažem da se ne protivite zlu; nego ako te ko udari po tvom desnom obrazu, okreni mu i drugi; i onome koji hoće da se parniči s tobom i da ti uzme haljinu, podaj mu i ogrtač“ (Matej 5,39.40 – Čarnić). Mnogi koji sebe smatraju hrišćanima misle da je tako nešto maštarija i potpuno nepraktično. Ali ovakvi propisi su namenjeni svakodnevnoj upotrebi. Hristos ih je primenjivao, a mi i u Isakovom slučaju imamo primer.

Međutim, čujemo kako drugi govore: „Ako postupimo kao što ovaj tekst kaže, izgubićemo sve što imamo na ovom svetu“. Pa ni onda ne bismo bili u goroj situaciji nego što je bio Gospod Hristos ovde na zemlji. Treba da zapamtimo da „zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potrebno“ (Matej 6,32 – Čarnić). Onaj ko se stara za vrapce u stanju je da se stara za one koji su svoj slučaj poverili Njemu. Mi vidimo da je Isak napredovao iako se nije „borio za svoja prava“. Obećanje koje je dao očevima, isti Bog dao je i nama. „Tada ih još beše malo na broj, beše ih malo, i behu došljaci. Iđahu od naroda do naroda, iz jednog

carstva k drugom plemenu. Ne dade nikome da im naudi, i kažnjavaše za njih careve: ‘Ne dirajte u pomazanike moje, i prorocima mojim ne činite zla’“ (Psalam 105,12-15). Isti Bog se još uvek stara za one koji se uzdaju u Njega.

Nasledstvo koje je Gospod obećao svome narodu, potomstvu Avramovom, ne stiće se borbom, osim duhovnim oružjem – Hristovom vojnom opremom – protiv sotonine vojske. Oni koji traže zemlju koju je Bog obećao, izjavljuju da su gosti i došljaci na ovoj zemlji. Oni ne mogu da se služe mačem, čak ni u samoodbrani, a još manje za osvajanje. Gospod je njihov branilac. On kaže: „Ovako veli Gospod: Da je proklet čovek koji se uzda u čoveka i koji stavlja telo sebi za mišicu, a od Gospoda odstupa srce njegovo. Jer će biti kao vres u pustinji, koji ne oseća kad dođe dobro, nego stoji u pustinji, na suvim mestima u zemlji slanoj i u kojoj se ne živi. Blago čoveku koji se uzda u Gospoda i kome je Gospod uzdanica. Jer će biti kao drvo usađeno kraj vode i koje niz potok pušta žile svoje, koje ne oseća kad dođe pripeka, nego mu se list zeleni, i za sušne godine ne brine se i ne prestaje rađati rod“ (Jeremija 17,5-8). On nije obećao da će na licu mesta, pa čak ni u ovom životu ispraviti sve nepravde kojima smo izloženi; ali On ne zaboravlja vapaj siromaha i zato je rekao: „Moja je osveta, ja ću vratiti.“ (Rimljanima 12,19)

„Neka stoga oni koji stradaju po Božijoj volji, povere svoje duše vernom Stvoritelju čineći dobro“ (1. Petrova 4,19 – SSP). Ovo možemo učiniti sa potpunim poverenjem da će „Gospod pokazati pravdu nevoljnome i pravicu ubogima.“ (Psalam 140.12)

ISAVOVO NEVERSTVO

Događaj sa Isavom daje još jedan dokaz da nasledstvo obećano Avramu i njegovom potomstvu nije bilo samo za ovo vreme i da bude uživano samo u ovom životu; nego je bilo za večnost, da bude uživano i u budućem životu. Ovaj događaj iznesen je sledećim rečima:

„Jednom Jakov skuva jelo, a Isav dođe iz polja umoran.
I reče Isav Jakovu: Daj mi da jedem to jelo crveno, jer sam

umoran. Otuda se prozva Edom. A Jakov mu reče: Prodaj mi danas prvenaštvo svoje. A Isav odgovori: Evo, hoću da umrem, pa šta će mi prvenaštvo? A Jakov reče: Zakuni mi se danas. I on mu se zakle; tako prodade svoje prvenaštvo Jakovu. I Jakov dade Isavu hleba i skuvanog leća (sočiva), i on se najede i napi, pa usta i otide. Tako Isav nije mario za prvenaštvo svoje.“ (1. Mojsijeva 25,29-34)

U Poslanici Jevrejima za Isava piše da je bio „opoganjen“ zato što je prodao svoje prvenaštvo (rođenjem stečeno pravo na prvenstvo – *prim. izdavača*). To pokazuje da se u ovoj trgovini radilo o nečemu drugom osim ludosti. Čovek bi rekao da je detinjasto prodati rođenjem stečeno pravo na prvenstvo za hranu, ali ovo je bilo više od detinjastog; bilo je zlo. To je pokazivalo da je bio nevernik, da o obećanju koje je Bog dao njegovom ocu nije osećao ništa osim prezira.

Zapazimo Isavove reči kad mu je Jakov tražio da proda svoje prvenaštvo: „Evo, hoću da umrem, pa šta će mi prvenaštvo?“ On nije imao druge nade osim ovog sadašnjeg života i nije gledao dalje. Nije se osećao sigurnim ni za šta što nije posedovao u sadašnjem trenutku. Nema sumnje da je bio vrlo gladan. Možda je verovao da će zaista umreti od gladi; ali ni mogućnost da umru nije delovala na Avrama i mnoge druge. U veri su pomrli a da nisu primili obećanja, nego su ih ona uverila i oni su ih prihvatili. Međutim Isav nije imao takve vere. Nije verovao u nasledstvo iza groba. Šta god je hteo da ima, hteo je sada. Zato je prodao svoje rođenjem stečeno pravo na prvenstvo (prvenaštvo).

Jakovljevo postupanje nije ni na koji način pohvalno. Ponašao se podmuklo, što je bila njegova prirodna sklonost. Njegov slučaj je primer neotesane, nerazumne vere. Verovao je da postoji nešto u Božjem obećanju i poštovao je očevu veru, iako je u suštini sam nije imao. Verovao je da će nasledstvo obećano očevima biti dodeljeno, ali je imao tako malo duhovne spoznaje da je pretpostavljao da se Božji dar može kupiti novcem. Znamo da je čak i Avram u jednom trenutku mislio da on sam mora da ispuni Božje obećanje. Tako je Jakov nesumnjivo mislio, kao što mnogi misle, da „Bog pomaže onima koji sebi pomažu“. Kasnije je bolje

shvatio, i stvarno se obratio i pokazao iskrenu veru kao Avram i Isak. Njegov slučaj treba da nam bude ohrabrenje, jer pokazuje šta Bog može da učini sa onim čija je čud veoma nezgodna, ukoliko se Njemu preda.

Isavov slučaj je zato stavljen pred nas kao upozorenje:

„Težite za mirom sa svima i za (p)osvećenjem - bez čega niko neće videti Gospoda, pazeći da ko ne ostane bez blagodati Božije, i ‘da ne uzraste kakav gorak koren i ne uznemiri vas’, i da se mnogi njime ne opogane, da ne bude ko bludnik ili nesvet kao Isav, koji je za jedno jelo prodao svoje prvorodstvo. Znaite, naime, da je on kasnije, kada je želeo da nasledi blagoslov, bio odbijen, jer ne nađe mesta pokajanju, iako ga je sa suzama tražio.“ (Jevrejima 12,14-17 – Čarnić)

Isav nije bio jedina nerazumna i opoganjena ličnost na svetu. Hiljade su učinile isto što i on, iako osuđuju njegovu ludost. Gospod nas je sve pozvao da objavimo slavno nasledstvo koje je obećao Avramu. Vaskrsenjem Isusa Hrista iz mrtvih On nas je prerodio za živu nadu, „za nepropadljivo nasledstvo, i neokaljano, i koje ne vene, sačuvano na nebesima za vas, koje sila Božija čuva verom za spasenje, spremno da se otkrije u poslednje vreme“ (1. Petrova 1,3-5 – Čarnić). Ovo nasledstvo pravednosti dobijamo kroz poslušnost verom – poslušnost Božjem svetom Zakonu, Deset zapovesti. Ali, kada ljudi shvate da to zah-teva svetkovanje sedmog dana, Subote koju su svetkovali Avram, Isak i Jakov, i ceo Izrael, onda odmahuju glavom. „Ne“, kažu, „ne mogu to; voleo bih da mogu i vidim da je to dužnost, ali ako svetkujem Subotu, ne mogu da zaradim za život. Izbaciće me s posla i onda ću gladovati zajedno sa svojom porodicom.“

Upravo je Isav tako rezonovao. Umirao je od gladi, ili je bar tako mislio, pa je svesno zamenio svoje prvenaštvo za nešto što je mogao da pojede. A većina ljudi čak i ne čeka da, naizgled, dođe na ivicu smrti pre nego što prodaju svoje rođenjem stečeno pravo na nasledstvo za nešto što će pojesti. Oni zamišljaju opasnosti koje ne postoje. Ljudi ne umiru od gladi zato što služe Gospodu. Mi u svim okolnostima našeg

života u potpunosti zavisimo od Njega, i ako nas On čuva dok gazimo Njegov Zakon, svakako je u stanju da nas sačuva kad Mu služimo. Spasitelj kaže da je briga oko budućnosti, strah da bismo mogli umreti od gladi, karakteristika neznaboštva i daje nam ovo pozitivno uverenje. „Nego, prvo tražite njegovo Carstvo i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati“ (Matej 6,33 – SSP). Psalmist kaže: „Bejah mlad i ostareh, i ne videh pravednika ostavljenog, ni dece njegove da proše hleba“ (Psalam 37,25). Čak i ako izgubimo život radi Božje istine, u dobrom smo društvu. (Vidi Jevrejima 11,32-38). Čuvajmo se da Božja bogata obećanja ne cenimo tako malo, da izgubimo večno nasledstvo radi komada hleba i da prekasno ustanovimo da pokajanje nije našlo mesta.

Moj Otac bogat kućama i zemljom,
 Sva blaga sveta u rukama ima ;
 Srebrom i zlatom riznice mu pune,
 Bezbrojna bogatstva on drži u njima.

Ja sam dete Cara, ja sam dete Cara:
 Sa Isusom, Spasom, ja sam dete Cara.

Sin nebeskog Oca, i sirot i bedan
 Išao je zemljom, On Spasitelj ljudi,
 Ali sad zauvek na visini vlada
 I gore, na nebu, divan dom mi nudi.

Nekada sam bio odbačen i došljak,
 Po izboru grešnik, po rođenju stran;
 Ali sam usvojen, nosim Božje ime –
 Naslediću haljinu, i krunu, i stan.

Da se ja za šator ili kolibu brinem,
 A tamo za mene palata se stvara?
 Iako sam izgnan, još mogu da pevam:
 Nek je slava Bogu, ja sam dete Cara.“

13. IZRAEL, KNEZ BOŽJI

(Sadašnja istina, 30. juli 1896)

Jakov je od Isava kupio pravo prvorodstva (prvenaštva) za porciju čorbe; tako je prevarom stekao očeve blagoslove namenjene prvencu. Niko ne može takvim sredstvima da stekne nasledstvo koje je Bog obećao Avramu i njegovom potomstvu. Ono je bilo osigurano za Avrama kroz veru i niko nije trebalo da misli da može da bude nasleđeno silom ili prevarom. „Nijedna laž nije od istine“ (1. Jov. 2,21 – Čarnić). Laž nikad ne može da podrži istinu. Nasledstvo obećano Avramu i njegovom potomstvu bilo je nasledstvo pravednosti i zato se nije moglo steći ničim nepravednim. Zemaljski posed se često stiče i zadržava prevarom, za neko vreme, ali nije tako sa nebeskim nasledstvom. Jedino što je Jakov stekao svojom lukavošću i prevarom bilo je da je svog brata učinio trajnim neprijateljem i da je postao prognanik iz očevog doma tokom više od dvadeset godina, a svojom majku više nikad nije video.

Međutim, Bog je mnogo ranije rekao da će Jakov biti naslednik umesto svog starijeg brata. Problem sa Jakovom i njegovom majkom bio je u tome što su mislili da mogu da ostvare Božja obećanja na svoj način. Bila je to ista greška koju su učinili Avram i Sara. Nisu mogli da čekaju da Bog ostvari svoje planove na svoj način. Reveka je znala šta je Bog rekao za Jakova. Čula je kako je Isak obećao da će blagosloviti Isava i mislila je, ako se ne umeša, propašće Gospodnji plan. Zaboravila je da je nasledstvo bilo potpuno u Božjoj moći i da niko nije mogao sa njim da raspoláže, osim da ga lično odbaci. Iako bi Isav dobio blagoslov od svog oca, Bog bi svoj plan ostvario u svoje vreme.

BOŽJI IZBOR

I tako je Jakov postao dvostruki prognanik. Ne samo što je bio došljak na zemlji već je bio i begunac. Ali Bog ga nije zaboravio. Bez obzira što je bio grešan, za njega je bilo nade. Nekima može da izgleda čudno da je Bog više voleo Jakova nego Isava, jer Jakovljevi karakter u

to vreme nije izgledao ništa bolji od Isavovog. Setimo se da Bog nikoga ne bira zbog njegovog karaktera.

„Jer, nekad smo i mi bili nerazumni, nepokorni, zavedeni. Robovali smo raznim požudama i nasladama, provodeći život u zloći i zavisti, omrznuti i mrzeći jedan drugoga. A kad se pojavila dobrota i čovekoljublje našeg Spasitelja, Boga, on nas je spasao. Ali, ne na osnovu dela koja smo učinili u pravednosti, nego zbog svog milosrđa: kupanjem koje znači ponovno rođenje i obnavljanje Svetim Duhom, da opravdani njegovom milošću (blagodaću – Čarnić) postanemo naslednici, imajući nadu u večni život.“ (Titu 3,3-7 – SSP)

Bog ne bira ljude prema onome što jesu, već prema onome što može da učini od njih. A nema granica onome što On može da učini i sa najgorima i najpokvarenijima, samo ako su voljni i poveruju u Njegovu Reč. Nikoga ne možete prisiliti da primi dar i zato oni koji budu primili Božju pravednost, i nasledstvo pravednosti, moraju biti spremni da ga prihvate. „Sve je moguće onome koji veruje“ (Marko 9,23 – Karadžić). Bog „može da učini neuporedivo mnogo više nego što smo mi u stanju da zamolimo ili da pomislimo“ (Efescima 3,20 – SSP), samo ako verujemo u Njegovu Reč koja delotvorno radi u onima koji veruju. Fariseji su bili mnogo ugledniji od poreznika (carinika) i bludnica, pa ipak je Hristos rekao da će pre ovi otići u nebesko carstvo nego oni; a razlog tome je bio što su se fariseji uzdali u sebe pa nisu verovali Bogu, dok su carinici i bludnice **verovali** Gospodu i **predavali** Mu se. Tako je bilo i sa Jakovom i Isavom. Isav je bio nevernik. On je prezirao Božju reč. Po prirodi ni Jakov nije bio bolji, ali je verovao u Božje obećanje koje vernika može da učini učesnikom božanske prirode.

Bog je izabrao Jakova kao što bi izabrao svakog drugog. „Blagosloven Bog i Otac našeg Gospoda Isusa Hrista, koji nas je na nebesima blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom u Hristu. U njemu nas je izabrao pre postanka sveta da pred njim budemo sveti i bez mane u ljubavi“ (Efescima 1,3.4 – SSP). Mi smo izabrani u Hristu. A pošto je

sve stvoreno kroz Hrista, i u Njemu je sve što postoji, jasno je da se od nas ne zahteva da uđemo u Hrista već samo da Ga priznamo i verom prebivamo u Njemu. U izboru Jakova pre nego što se i rodio nije bilo više pristrasnosti nego u izboru drugih. Izbor nije samovoljan već kroz Hrista, i ako neko ne odbaci i ne prezre Hrista, neće propasti.

Bogate li blagodati! Besplatnog dara!
 Potraži samo – dobićeš svega,
 Pokucaj samo - i Nebo otvara
 Vrata što vode pravo u njega.

Ustani onda i uzmi ta blaga,
 Što su ti cela na dar dana,
 Onoga koji je umro na Krstu
 Zapamti da su koštala rana.

JAKOVLJEVA PRVA POUKA

Iako je Jakov verovao da je Božje obećanje dovoljno da ga osposobi da sopstvenim naporima osigura njegovo ispunjenje, nije dovoljno razumeo njegovu prirodu da bi znao da ga samo Bog, kroz pravедnost, može ispuniti. Zato ga je Gospod počeo poučavati. Jakov je bio usamljen na putu u Siriju, bežeći pred gnevom svog uvređenog brata. „I dođe na jedno mesto, i onde zanoći, jer sunce beše zašlo; i uze kamen na onom mestu,¹ i metnu ga sebi pod glavu, i zaspa na onom mestu. I usni, a to lestve stajahu na zemlji a vrhom doticahu u nebo, i gle, anđeli Božji po njima se penjahu i silažahu; i gle, na vrhu stajaše Gospod, i

1 Izvinjavam se razumnom čitaocu što s tim u vezi spominjem kamen u prestolu u Vestminsterskoj opatiji, koji neki smatraju kamenom na kome je Jakov spavao, i koji svojim položajem u prestolu navodno poistovećuje Englesku sa Izraelom, i tako anglosaksonsku rasu čini naslednicom obećanja datog Jakovu. Ne govoreći uopšte o neosnovanoj i nedokazanoj tvrdnji da je taj kamen jedan od onih na kojima je Jakov spavao, apsurdnost ideje da bi posedovanje tog kamena moglo neki narod da učini naslednicima obećanja Izraelu, uporediva je jedino sa srednjovekovnim praznovjerjem da čovek može naslediti razumnost pokojnog sveca nošenjem njegove stare košulje.

reče: Ja sam Gospod Bog Avrama oca tvog i Bog Isakov; tu zemlju na kojoj spavaš tebi ću dati i semenu tvom; i semena će tvog biti kao praha na zemlji, te ćeš se raširiti na zapad i na istok i na sever i na jug, i svi narodi na zemlji blagosloviće se u tebi i u semenu tvom. I evo, ja sam sa tobom, i čuvaću te kuda god pođeš, i dovešću te natrag u ovu zemlju, jer te neću ostaviti dokle god ne učinim šta ti rekoh. A kad se Jakov probudi od sna, reče: Zacelo je Gospod na ovom mestu; a ja ne znah. I uplaši se, i reče: Kako je strašno mesto ovo! Ovde je doista kuća Božja, i ovo su vrata nebeska.“ (1. Mojsijeva 28,11-17)

Ovo je bila velika pouka za Jakova. Pre ovoga je njegovo shvatanje Boga bilo veoma površno. On je zamišljao da je Bog ograničen jednim mestom. Ali sada, kad mu se Bog javio, počeo je da shvata: „Bog je Duh; i koji Mu se mole, duhom i istinom treba da se mole“ (Jovan 4,24). Počeo je da shvata ono što je Isus rekao Samarjanki mnogo kasnije, da klanjanje Bogu ne zavisi od bilo kakvog mesta, već samo od toga da se duša vine, gde god bila, i potraži Njega.

Štaviše, Jakov je počeo da uči da je nasleđstvo koje je Bog obećao njegovim očevima, i za koje je mislio da će ga steći lukavom trgovinom, bilo nešto što se sticalo na sasvim drugačiji način. Koliko je u to vreme shvatio ovu lekciju ne možemo da kažemo, ali znamo da mu je Bog u njoj objavio jevanđelje. Mi smo saznali da je Bog Avramu propovedao jevanđelje rečima: „U tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji“ (1. Mojsijeva 12,3). Zato sigurno znamo da je Gospod Jakovu propovedao isto jevanđelje kada mu je rekao: „Svi narodi na zemlji blagosloviće se u tebi i u semenu tvom.“

Povezano sa ovom izjavom bilo je obećanje o zemlji i bezbrojnom potomstvu. Obećanje Jakovu bilo je jednako onome koje je dato Avramu. Blagoslov koji će doći kroz Jakova i njegovo potomstvo bio je jednak onome koji će doći kroz Avrama i njegovo potomstvo. Potomstvo je isto, naime, Hristos i oni koji pripadaju Njemu kroz Duha; a ovaj blagoslov dolazi kroz Hristov krst.

Sve je to bilo nagovešteno u onome što je Jakov video, kao i u onome što je čuo. Tu su bile lestve koje su sa zemlje sezale do neba povezujući Boga sa čovekom. Isus Hristos, jednorodni Sin Božji, je

povezujuća karika između neba i zemlje, između Boga i čoveka. Lestve koje su povezivale nebo sa zemljom, po kojima su se anđeli peli i silazili, predstavljale su ono što je Hristos rekao Natanilu, pravom Izraelcu: „I reče mu: zaista, zaista, kažem vam, videćete otvoreno nebo i anđele Božije kako se penju i silaze na Sina čovečijeg“ (Jovan 1,51 – Čarnić). Put za nebo je put krsta, i upravo to je ono što je te noći pokazano Jakovu. Nasledstvo i blagoslov ne stiže se isticanjem sebe, već samoodricanjem. „Ko izgubi život svoj“ i sve što on sadrži, „onaj će ga sačuvati“ (KJV).

PRIMENA POUKE

O Jakovljevom boravku u Siriji ne moramo posebno govoriti. Za dvadeset godina dok je služio svom ujaku Lavanu imao je mnoštvo prilika da nauči kako prevara i lukavi postupci ne donose korist. Ono što je sam činio, sada mu se vratilo, ali je Bog bio sa njim i vodio sve u napredak. Čini se da je Jakov naučio ove lekcije, jer u odnosima sa svojim ujakom baš ne vidimo mnogo pokazatelja njegove prirodne sklonosti lukavstvu. Čini se da je svoj slučaj potpuno poverio Gospodu, i to tako da je sve načine lošeg postupanja prihvatao bez uzvraćanja. U svom odgovoru na Lavanovu optužbu da je ukrao, Jakov je rekao:

„Evo dvadeset godina bih kod tebe: ovce tvoje i koze tvoje ne jaloviše se, a ovnova iz stada tvog ne jedoh. Šta bi zverje zaklalo nisam ti donosio, sam sam podmirivao; od mene si iskao što bi mi bilo ukradeno danju ili noću. Danju me ubijaše vrućina a noću mraz; i san mi ne padaše na oči. Tako mi je bilo dvadeset godina u tvojoj kući; služio sam ti četrnaest godina za dve kćeri tvoje i šest godina za stoku tvoju, i platu si mi menjao deset puta. Da nije Bog oca mog, Bog Avramov, i strah Isakov bio sa mnom, zacelo bi me otpustio prazna. Ali je Bog video nevolju moju i trud ruku mojih, pa te ukori noćas.“ (1. Mojsijeva 31,38-42)

Ovo je bila smirena i dostojanstvena izjava kojom je pokazao da ga je vodio Božji duh. Propovedanje jevanđelja u Jakovljevom slučaju nije bilo uzaludno; on je doživeo veliku promenu.

Naglasimo ovde da Jakov nije dobio ništa od rođenjem stečenog prava prvorođstva (prvenaštva), koje je na tako lukav način kupio od svoga brata. Njegov imetak bio je posledica direktnog Božjeg blagoslova. I s tim u vezi, možemo se prisetiti da je Isakov blagoslov bio u obećanju da će ga Bog blagosloviti. Nasledstvo nije bilo takvo da se moglo prenositi sa oca na sina, kao kod običnih nasledstava, već takvo da je svakome bilo upućeno neposredno, lično obećanje i Božji blagoslov. Da bismo bili od „Avramova potomstva i naslednici po obećanju“, moramo biti Hristovi; a ako smo Hristovi, i sunaslednici sa Njim, onda smo „naslednici Božji“.

KONAČNI ISPIT

Međutim, Jakov je u svom ranijem životu učinio strašnu grešku pa je Bog, kao veran Učitelj, morao da ga ponovo dovede u istu situaciju. On je mislio da se pobeđuje prevarom; zato je morao savršeno da nauči da „je pobjeda koja je pobedila svet: naša vera“. (1. Jov. 5,4 – Čarnić)

Kad je Reveka predložila da Jakova pošalje od kuće jer Isav želi da ga ubije, rekla je: „Nego, sine, poslušaj šta ću ti kazati; ustani i beži k Lavanu bratu mom u Haran. I ostani kod njega neko vreme dokle prođe srdnja brata tvog, dokle se gnev brata tvog odvrati od tebe, te zaboravi šta si mu učinio; a onda ću ja poslati da te dovedu odande“ (1. Mojsijeva 27,43-45). Ali ona nije poznavala Isavovu prirodu. On je bio ogorčen i nepopustljiv. „Ovako veli Gospod: Za tri zla i za četiri što učini Edom, neću mu oprostiti, jer goni brata svog mačem potvrđi u sebi sve žaljenje, i gnev njegov razdire jednako, i srdnju svoju drži uvek“ (Amos 1,11). (Edom je Isav. Vidi 1. Mojsijeva 25,30; 36,1). Ovde vidimo da je, bez obzira koliko je loša bila Jakovljeva narav, Isavov karakter bio stvarno dostojan prezira.

Iako je prošlo dvadeset godina, Isavov gnev se nije nimalo smanjio. Kada je Jakov pred sobom poslao Isavu glasnike da mu se miro-

ljubivo obrate i da se pomiri sa njim, u povratku su doneli vest da Isav dolazi sa četiri stotine ljudi. Jakov se nije mogao nadati da se može odupreti tim uvežbanim borcima, ali je naučio da se uzda u Gospoda; zato ga nalazimo kako se ovako poziva na obećanja:

„I reče Jakov: Bože oca mog Avrama i Bože oca mog Isa-ka, Gospode, koji si mi kazao: Vрати se u zemlju svoju i u rod svoj, i ja ću ti biti dobrotvor! Nisam vredan tolike milosti i tolike vere što si učinio sluzi svom; jer samo sa štapom svojim pređoh preko Jordana, a sada sam gospodar od dve čete. Izbavi me iz ruke brata mog, iz ruke Isavove, jer se bojim da ne dođe i ubije mene i mater sa decom. A Ti si kazao: Zaista ja ću ti biti dobrotvor, i učiniću seme tvoje da bude kao peska morskog, koji se ne može izbrojati od množine.“ (1. Mojsijeva 32,9-12)

Jakov je nekada pokušao da prevaram nadmudri svoga brata. Mislio je da na taj način može postati naslednik Božjih obećanja. Sada je naučio da ih može steći samo verom pa je pribegao molitvi da se izbavi od gneva svog brata. Nakon što je na najbolji način rasporedio svoju porodicu i stada, ostao je sam da nastavi da se moli Bogu. Shvatio je da nije dostojan bilo čega i da će propasti ako bude prepušten sebi: razumeo je da se mora još više predati na milost Bogu.

„A kad osta Jakov sam, tada se jedan čovek rvaše sa njim do zore. I kad vide da ga ne može svladati, udari ga po zglavku u stegnu, te se Jakovu iščaši stegno iz zglavka, kad se čovek rvaše sa njim. Pa onda reče: Pusti me, zora je. A Jakov mu reče: Neću te pustiti dokle me ne blagosloviš. A čovek mu reče: Kako ti je ime. A on odgovori: Jakov. Tada mu reče: Odsele se nećeš zvati Jakov, nego Izrailj (Izrael – *prim. izdavača*); jer si se junački borio i sa Bogom i sa ljudima, i odoleo si. A Jakov zapita i reče: Kaži mi kako je tebi ime. A On reče: Što pitaš kako mi je ime? I blagoslovi ga onde. I Jakov nadenu

ime onom mestu Fanuil; jer, veli, Boga videh licem k licu, i duša se moja izbavi.“ (1. Mojsijeva 32,24-30)

Ljudi često tvrde da se u molitvi bore sa Bogom kao Jakov. Nema dokaza da je Jakov znao da se Gospod bori sa njim dok nije svanulo i dok mu dodir protivnika nije iščaošio kuk. Vrlo dobro znamo da niko nema čvrstine kojom bi mogao da se meri sa Gospodnjom snagom. Anđeo mu je izgledao kao čovek i Jakov je nesumnjivo mislio da ga napada razbojnik. Lako možemo zamisliti kako je Jakov te noći bio u velikoj nevolji. Brzo se približavalo vreme kad se mora suočiti sa svojim gnevnom bratom, a on se nije usuđivao da ga sretne bez potpunog uverenja da je između njega i Boga sve u redu. On mora znati da mu je oproštena njegova zla prošlost. Međutim, časovi koje je zamislio da provede u razgovoru sa Bogom provedeni su u borbi sa navodnim neprijateljem. Zato možemo sa sigurnošću reći da je za vreme dok se svom snagom odupirao svom protivniku, svoje srce uzdizao Bogu u gorkoj mucu. Strašna je morala biti neizvesnost i njegova zabrinutost u toj noći.

Jakov je bio čovek velike snage i izdržljivosti. To je proizlazilo iz činjenice da je godinama noću i danju čuvao stada, a time je istovremeno ojačao svoje telo. Zato je nastavio da se bori i uspeo da se održi čitavu noć. Ali, nije tako stekao pobeđu. Čitamo: „I u sili svojoj bori se sa Bogom; bori se sa anđelom, i nadjača; plaka, i moli Mu se; nađe Ga u Vetilju, i onde govori sa nama. Ali je Gospod Bog nad vojskama, Gospod mu je spomen“ (Osija 12,3-6). Jakov se svom snagom borio sa Bogom, ali to nije bila njegova snaga i spretnost rvača. **Njegova snaga je bila u njegovoj slabosti**, kao što ćemo to videti. Zapazimo da je prvi nagoveštaj za Jakova da njegov protivnik nije običan čovek bio kad mu se božanskim dodiranjem iščaošio kuk. To je istog trenutka pokazalo ko je njegov navodni neprijatelj. To nije bio ljudski dodir, već Gospodnja ruka koju je osetio. Šta je onda učinio? Šta bi učinio čovek u njegovom stanju? Zamislite sebe da se rvate, kad toliko zavisi od snage vaših nogu, a odjednom je jedna od njih iščaošena. Da je samo hodao ili jednostavno stajao, i jedna od njegovih nogu bila iznenada iščaošena, on bi

odmah pao. Još pre rvanja. Takva bi bila situacija sa Jakovom da se odmah nije uhvatio za Gospoda, čvrsto Ga držeći. Najprirodnije bi bilo da se uhvatio za najbliži predmet da se zadrži; ali svest da je ovde Onaj koga je tako silno želeo da sretne, učinila bi njegov stisak i više od namernog postupka. Sada mu se pružila prilika i on je neće propustiti.

Da se Jakov istog trenutka prestao rvati i uhvatio za Gospoda, jasno je ne samo iz činjenice da nije mogao da učini ništa drugo, nego i iz Gospodnjih reči: „Pusti me.“ „Ne“, rekao je Jakov, „neću te pustiti dokle me ne blagosloviš.“ Ovde se radilo o životu i smrti. Njegov život i spasenje zavisili su od držanja Gospoda. Reči: „Pusti me“ bile su samo proba (njegove vere), jer Gospod nije spreman da pusti nijednog čoveka. Međutim, Jakov je bio odlučan da dobije blagoslov i u tome je uspeo. Svojom snagom je nadvladao, ali je to bila snaga vere. „Kad sam slab, onda sam silan (jak – SSP)“ (2. Kor. 12,10). U tom času je Jakov naučio pouku da blagoslov i nasledstvo ne dolaze silom ni snagom već Duhom Gospodnjim.

NOVO IME

Jakovu je novo ime bilo garant da je prihvaćen. Njime nije ništa dobio, ali je ono bilo zalog onoga što je već stekao. **Oslanjajući se na Boga prestao je da se oslanja na svoja dela**; više nije bio varalica koji nastoji da ostvari svoje ciljeve, već Božji knez koji se borio dobrom borbom vere i čvrsto se uhvatio večnog života. On će odsad biti poznat kao Izrael.

Sada će otići u susret svom bratu. On koji je video Boga licem u lice više se nije bojao čovekovog lica. On koji se borio sa Bogom, svakako će nadvladati ljude. To je tajna sile. Neka Božji sluga zna da se sa ljudima može boriti samo ako je prvo nadvladao boreći se s Bogom. On mora poznavati Boga i razgovarati sa Njim licem u lice. *Takvima* Gospod kaže: „Jer ću vam ja dati usta i mudrost, kojoj neće moći da se usprotive niti da protivreče svi vaši protivnici“ (Luka 21,15 – Čarnić). Stefan je poznavao Gospoda i održavao vezu sa Njim i oni koji su mrzeli istinu „nisu mogli da se suprotstave mudrosti i Duhu kojim je

govorio“ (Dela 6,10 – Čarnić). Kakva je onda morala biti njegova sila kod onih čija su srca bila otvorena da prihvate istinu!

U ovom izveštaju o Jakovu ponovo saznajemo kako se stiče nasledstvo koje je Bog obećao Avramu i njegovom semenu. Ono se stiče samo verom. Pokajanje i vera su jedina sredstva izbavljenja. Nikakvim drugim sredstvima nije mogao da se nada učešću u tom nasledstvu. Celo njegovo spasenje je zavisilo od oslanjanja na Božje obećanje. Samo tako je mogao da postane učesnik božanske prirode.

KO SU IZRAELCI?

Takođe saznajemo ko je Izrael. Jakov je dobio to ime kao залог pobeđe koju je verom izvojevao. Ono mu nije dalo nikakvu blagodat, nego je bilo залог blagodati koju je već posedovao. Ono će tako biti dato svima koji verom pobeđe, ali ne i drugima. Nazvati se Izraelcem nikome ništa ne dodaje. Ime ne donosi blagoslov, već blagoslov donosi ime. Kao što Jakov to ime nije imao po prirodi, tako ne može ni bilo ko drugi da ga ima. Pravi Izraelac je onaj u kome nema lukavstva. Samo takav može da ugodi Bogu, jer „bez vere nije moguće ugoditi Bogu“ (Jev. 11,6). Prema tome, **Izraelac je samo onaj koji ima ličnu veru u Gospoda.** „Nisu svi, koji vode poreklo od Izrailja, pravi Izrailjci“, „nego deca obećanja smatraju se kao pravo potomstvo.“ (Rimljanima 9,6.8 – Čarnić)

Neka svako, ko rado želi da bude poznat kao Izraelac, uzme u obzir kako je Jakov dobio to ime, i shvati da samo tako može da bude dostojan tog imena. Hristos, taj obećani Potomak, morao je da prođe kroz tu istu borbu. On se borio i pobedio uzdajući se u Očevu reč i zato je On s pravom Car Izraelov. Carstvo sa Njim deliće samo Izraelci jer su oni pobednici, a obećanje glasi: „Pobedniku (onome koji pobedi – KJV) ću dati da sa mnoom sedne na moj presto, kao što sam i ja pobedio i seo sa svojim Ocem na njegov presto.“ (Otkrivenje 3,21 – SSP)

14. IZRAEL U EGIPTU

(Sadašnja istina, 6. avgust 1896)

Setimo se da je Bog, kada je učinio savez sa njim, rekao Avramu da će umreti ne primivši obećano nasljedstvo, da će njegovi potomci biti ugnjetavani i mučeni u tuđoj zemlji, a da će posle toga, u četvrtom naraštaju, doći u obećanu zemlju.

„I dade mu zavet (savez – SSP) obrezanja; tako rodi Isaaka i obreza ga osmi dan, i Isaak rodi Jakova, a Jakov dvanaest patrijaraha. I patrijarsi pozavideše Josifu, te ga prodadoše u Egipat; no Bog beše s njim, i izbavi ga od svih njegovih nevolja, pa mu dade milost i mudrost pred faraonom, egipatskim kraljem, koji ga postavi da upravlja Egiptom i svom njegovom kućom. Ali dođe glad na sav Egipat i Hanan, i velika nevolja, i naši očevi nisu mogli da nađu hrane. A Jakov, čuvši da u Egiptu ima žita, posla naše očeve prvi put. Kada pak dođoše drugi put, Josif učini da ga braća prepoznadu, i faraon sazna Josifovo poreklo. Tada Josif posla i dozva svoga oca Jakova i svu rodbinu, sedamdeset i pet duša. I Jakov siđe u Egipat, i umre on i očevi naši, te ih preneše u Sihem i položiše u grob koji je Avraam srebrnim novcem kupio od Emorovih sinova u Sihemu. Ukoliko se više približavalo obećano vreme koje je Bog obrekao Avraamu, i narod se povećao i namnožio u Egiptu, dok ne zavlada Egiptom drugi kralj koji nije znao Josifa. Ovaj je lukavo postupio s našim plemenom i tlačio naše očeve tako da su morali da izlažu svoju dečicu - da ne ostanu u životu.“ (Dela 7,8-19 – Čarnić)

Car „koji nije znao Josifa“ pripadao je drugoj dinastiji, narodu sa Istoka koji je osvojio Egipat. „Jer ovako veli Gospod: Zabadava se prodadoste, i iskupiste se bez novca. Jer ovako veli Gospod Gospod: U Misir siđe moj narod pre da onde žive kao došljaci, ali Misirci im činiše

silu ni za šta. A sada šta ću tu? veli Gospod. Jer je narod moj zaboravljen nizašta; koji vladaju njim, cvele ga, veli Gospod, i jednako svaki dan huli se na ime moje. Zato će poznati narod moj ime moje, zato će poznati u onaj dan da sam ja koji govorim: Evo me.“ (Isaija 52,3-6)

ŠTA SE PODRAZUMEVA POD EGIPTOM (MISIROM)?

Iz ovog poslednjeg citata saznajemo da je ugnjetavanje Izraela u Misiru bilo protivljenje i huljenje na Boga; da je preziranje izraelskog Boga i Njegove religije bilo i te kako povezano sa njihovom okrutnošću. Takođe saznajemo da je Izraelovo oslobođenje iz Misira bilo identično izbavljenju koje doživljavaju svi koji su „prodani pod greh“ (Rim. 7,14). „Zabadava se prodadoste, i iskupiste se bez novca.“ „Jer, vi znate da od svog ispraznog načina života, koji su vam predali vaši oci, niste otkupljeni nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, nego dragocenom krvlju Hrista, Jagnjeta bez mane i ljage“ (1. Petrova 1,18.19 – SSP). Zato će nam kratka studija o tome šta Egipat predstavlja u Svetom pismu, kao i stvarno stanje Izraelaca dok su bili u njemu, pomoći da razumemo šta je bilo uključeno u njihovo oslobođenje.

EGIPATSKO IDOLOPOKLONSTVO

Od sveg idolopoklonstva u drevna vremena ono u Misiru je nesumnjivo bilo najveće i najpotpunije. Broj bogova u Misiru gotovo da se nije mogao izračunati. „Svaki grad u Egiptu imao je svoju svetu životinju, fetiš, i svaki grad je imao svoja mesna božanstva“ (*Encycl. Britanica*). Ali, „Sunce je bilo suština državne religije. U različitim oblicima ono se nalazilo na čelu svake hijerarhije“ („Sun Images and Sun of Righteousness“, u *O.T. Studies*, januar 1885). „Ra, Sunce, obično je predstavljeno čovekom sa jastrebovom glavom, ponekad u obličju čoveka, a u oba slučaja uglavnom *noseći na glavi disk sunca*.“

Ujedinjenje crkve i države u Egiptu je bilo savršeno; zapravo, bilo je to jedno te isto. Tako je predstavljeno i u knjizi *Religije drevnog sveta* (Rawlinson), str. 20:

„Ra je bio egipatski bog Sunca koji se posebno poštovao u Heliopolisu. Prema nekima, obelisci predstavljaju njegove zrake, i bili su uvek, ili obično, podignuti u njegovu čast. ... Većina careva smatrala je boga Ra svojim posebnim patronom i zaštitnikom; neki su išli tako daleko da su se poistovetili sa njim; služili su se njegovom titulom i usvajali njegovo ime kao dodatak svojim imenima i titulama. Mnogi su uvereni da je to poreklo i reči *faraon*, za koju misle da je jevrejski izgovor *F' Ra* – Sunce.“

Osim Sunca i Meseca, koje su nazivali Oziris i Izis,

„Egipćani su poštovali veliki broj životinja kao što su vo, pas, vuk, jastreb, krokodil, ibis, mačka i druge“. „Od svih tih životinja najpoznatija je bila bik Apis, Grci su ga zvali Epapris. Za života bi mu podizali veličanstvene hramove, a još veće kada bi uginuo. Tada bi Egipćani proglasili opštu žalost. Njegove sahrane sprovedene su sa takvom pompom da je to teško poverovati. Za vladanja Ptolemeja Lagusa, kad je bik Apis uginuo od starosti, troškovi pompejske sahrane, osim redovnih troškova, popeli su se na pedeset hiljada francuskih kruna. Nakon što su pokojniku odane poslednje počasti, trebalo mu je naći naslednika pa je ceo Egipat bio uključen u potragu. Njega su po određenim znacima razlikovali od ostalih životinja te vrste: na čelu je trebalo da ima belu pegu u obliku polumeseca, sliku orla na leđima, a sliku bube na jeziku. Čim bi ga našli, tugovanje bi se pretvorilo u radost i u svim delovima Egipta samo bi se praznovalo i radovalo. Novog boga doveli bi u Memfis da zauzme svoje uzvišeno mesto i tu bi bio ustoličen uz veliki niz ceremonija.“ (Rollin, *Ancient History*, sv. 1, deo 2, gl. 2, odsek 1)

Te ceremonije, nema potrebe da to naglašavamo, bile su opsce-nog¹ karaktera, jer obožavanje Sunca, sprovedeno u potpunosti, nije

1 Opscen (lat.) – bestidan, neukusan, bludan, sramotan, nepristojan...

bilo ništa drugo do praktikovanje poroka kao religiozne dužnosti. Praznoverje je bilo toliko duboko ukorenjeno da su Egipćani obožavali čak praziluk i beli luk. Ovo nam govori da praznoverje i odvratno idolopoklonstvo ne mora da bude vezano za zaostalost, jer su drevni Egipćani i te kako negovali umetnost i nauke. Međutim, praktikovanje idolopoklonstva učinilo je da su se srozali sa svog nekadašnjeg visokog položaja.

Samo ime Egipat sinonim je za pokvarenost i protivljenje religiji Isusa Hrista, i povezano je sa Sodomom. Za Gospodnja „dva svedoka“ rečeno je da će „njihovi leševi ležati na ulici velikog grada koji se u prenesenom smislu zove Sodom i Egipat, gde je i njihov Gospod bio raspet“ (Otkrivenje 11,8 – SSP). Da su Izraelci u Misiru učestvovali u njegovoj pokvarenosti i idolopoklonstvu i da su bili silom sprečavani da služe Gospodu, očigledno je iz nekoliko biblijskih tekstova.

Na prvom mestu, kad je Mojsije poslan da oslobodi Izrael, poruka koju je trebalo da objavi faraonu bila je: „Ovako kaže Gospod: Izrailj je sin moj, prvenac moj. I kazah ti: Pusti sina mog da mi posluži“ (2. Mojsijeva 4,22.23). Cilj izbavljenja iz Egipta bio je da Izrael može služiti Gospodu, što pokazuje da mu u Egiptu nisu služili.

Zato opet čitamo:

„Jer se opominjaše svete reči svoje k Avramu, služi svom. I izvede narod svoj u radosti, izabrane svoje u veselju. I dade im zemlju naroda i trud tuđinaca u nasledstvo. Da bi čuvali zapovesti Njegove, i zakone Njegove pazili.“ (Psalam 105,42-45)

Ali, najsnažniji od svih dokaza da se Izrael u Egiptu priklonio idolopoklonstvu nalazimo u prekoru što ga nisu odbacili.

„Ovako veli Gospod Gospod: Kog dana izabrah Izrailja i podigoh ruku svoju semenu doma Jakovljevog, i pokazah im se u zemlji misirskoj, ... i rekoh im: Odbacite svaki gadove ispred svojih očiju, i nemojte se skvrniti o gadne bogove misirske, ja sam Gospod Bog vaš. Ali se odvrgoše od mene, i ne

hteše me poslušati, nijedan ih ne odbaci gadova ispred očiju svojih, i gadnih bogova misirskih ne ostaviše.“ (Jezekilj 20,5-8)

I DALJE U EGIPATSKOM ROPSTVU

Ni do današnjih dana te egipatske gadosti još nisu odbačene. Tama koja se proširila nad Egiptom u vreme izlivanja zala nije bila gušća od tame u koju je Egipat zavio celu Zemlju. Ova fizička tama bila je samo vidljivi prikaz moralne tame u koju je narod pao i tame koja je od tada dolazila iz te pokvarene zemlje. Izveštaj o otpadu u hrišćanskoj crkvi je izveštaj o zabludama koje su donesene iz Egipta.

Pri kraju drugog veka hrišćanske ere u Egiptu se pojavio novi filozofski sistem.

„Ovu filozofiju su prihvatili učeni ljudi u Aleksandriji koji su želeli da budu smatrani hrišćanima, ali da i dalje mogu da zadrže ime, plašt i rang filozofa. Posebno je rečeno da su svi oni koji su vodili hrišćanske škole u Aleksandriji – Ate-nagora, Panatej i Kliment Aleksandrijski – prihvatili tu filozofiju. Ti ljudi su navedeni na zaključak da se prava filozofija (nauka o mudrosti), veliki i najspasonosniji Božji dar, nalazi u delićima raspršenim među svim filozofskim sektama i da je zato dužnost svakog mudrog čoveka, a posebno hrišćanskog učitelja, da te deliće prikupi sa svih strana i da ih koristi u odbrani religije i pobijanja bezbožnosti.“

„Ovaj način filozofiranja doživeo je neke promene kada je Amonije Sakas, krajem tog veka, otvorio školu u Aleksandriji i položio temelj takozvane neoplatonske sekte. Ovaj čovek se rodio i obrazovao kao hrišćanin, a možda se celog života pretvarao da je hrišćanin. Pošto je posedovao veliku intelektualnu genijalnost kao i rečitost, odlučio je da uskladi sve filozofske i religijske sisteme, ili je pokušao da stvori filozofiju prema kojoj se svi filozofi, kao i ljudi svih religija (pa i hrišćanstva), mogu ujediniti i negovati zajedništvo. I u

tome se posebno nalazi razlika između nove sekte i eklektičke filozofije, koja je pre toga cvetala u Egiptu. Naime, eklektici su smatrali da u svim sistemima postoji mešavina dobra i lošeg, istinitog i lažnog; zato su iz svega izabrali ono što im se činilo da se slaže sa razumom, a ostalo su odbacili. Međutim, Amonije je smatrao da sve sekte ispovedaju jedan te isti sistem istine, samo sa nekim razlikama u načinu izražavanja i nekim sitnim razlikama u svojim shvatanjima; i tako se sve one pomoću prikladnih objašnjenja mogu bez neke veće teškoće ujediniti u jedno telo. Štaviše, smatrao je da se prema ovom novom i posebnom principu, ova popularna religija, kao i hrišćanska, mora razumeti i objasniti u skladu sa uobičajenom filozofijom.“ (Mosheim, *Eccl. Hist.*, Cent. 2, deo, glava 1, odseci 6 i 7)

Kliment Aleksandrijski se spominje kao jedan od hrišćanskih učitelja, koji se opredelio za tu filozofiju. Mošeim kaže da:

„Kliment spada među prve i glavne braniocce hrišćanstva i učitelja filozofske nauke; zapravo bi mogao biti stavljen na čelo onih koji su se sa revnošću bez premca posvetili negovanju filozofije, i koji su bili toliko slepi i zavedeni da su se posvetili beznadežnom pokušaju da pomire principe filozofije sa principima hrišćanske religije.“ (Mosheim, *Commentaries*, Cent. 2, odsek 25, beleška 2)

Ne zaboravimo da je jedina filozofija bila paganska, pa je vrlo lako zamisliti neizbežne rezultate takve posvećenosti koju su u odnosu na nju ispoljavali učitelji u hrišćanskoj crkvi. Mošeim kaže da su „zahvaljujući Amonijevim učenicima, a posebno Origenu, koji je u sledećem (trećem) veku neverovatno snažno isticao da su doktrine, proistekle od njihovog učitelja, bile podmuklo unesene u umove mladih, čije im je obrazovanje povereno, pa se trudom ovih učenika, koji su uglavnom bili pozvani u propovedničku službu, ljubav prema filozofiji do-

sta rasprostranila u prilično velikom delu crkve“. Origen je bio na čelu „Katehetske škole“ ili teološkog seminara u Aleksandriji, koja je bila sedište nauke. On se u tom veku nalazio na čelu tumača Svetog pisma, pa su se mladi koji su hrlili na taj seminar vrlo trudili da ga oponašaju. „Pola propovedi onog vremena“, kaže Farar, „bilo je pozajmljeno, svesno ili nesvesno, neposredno ili posredno, od Origenovih misli i metoda.“ (Farrar, *Lives of the Fathers*, glava 16, odsek 8)

Origen je svoju spretnost kao „tumača“ Biblije pripisivao svojoj spretnosti kao filozofa, a koja se sastojala u tome da se očiglednim učini ono što ne postoji. On i njegovi saradnici koristili su Bibliju kao da predstavlja filozofske spise, kao predmet na kome pokazuju svoju mentalnu sposobnost. Pročitati jednostavan iskaz i verovati u njega kao što piše, pa onda jasnu istinu staviti pred umove studenata, vodeći (na taj način) umove ljudi Božjoj Reči, bilo je smatrano previše detinjastim, naivnim, i uopšte ispod dostojanstva velikog učitelja. To može svako da učini, mislili su. Njihov posao je bio da iz Svete Reči izvuku nešto što obični ljudi nikad ne bi tamo našli, pošto toga tamo nije ni bilo, jer je to bila izmišljotina njihovih sopstvenih umova.

Da bi sačuvali svoj ugled kao velikih stručnjaka i učitelja, učili su narod da Sveto pismo ne misli ono što kaže i da će svako ko sledi jasne reči Pisma nesumnjivo biti zaveden; i da je mogu tumačiti samo oni koji su svoje sposobnosti izvežbali studiranjem filozofije. Tako su zapravo uzeli Bibliji iz ruku običnog naroda. Pošto Biblija praktično nije bila u rukama naroda, nije bilo načina da on uvidi razliku između hrišćanstva i paganstva. Posledica je bila da su ne samo oni koji su već ispovedali hrišćanstvo bili u velikoj meri izopačeni, već da su neznaoši dolazili u crkvu bez promene svojih principa i postupaka.

„Tako se dogodilo da je veliki deo ovih platonovaca, nakon što su uporedili hrišćansku religiju sa Amonijevim sistemom, zaključio da nema ništa lakše nego prelaziti sa jednog na drugi sistem i, na veliku štetu hrišćanstva, ljudi su navedeni da prihvate hrišćanstvo bez osećaja potrebe da napuste ijedan od svojih ranijih principa.“

Na taj način se dogodilo

„da su gotovo sva ta izopačenja u drugom i narednim vekovima, u kojima je hrišćanstvo bilo izobličeno, a njegova prvobitna jednostavnost i nedužnost gotovo potpuno izbrisani, imali svoje poreklo u Egiptu, te su od tog doba prenesena i na druge crkve“.

„Pridržavajući se toga u Egiptu, kao i u drugim zemljama, neznabožački poštovatelji su, uz svoje javne religiozne obrede kojima je mogao da pristupi svako bez razlike, imali određene tajne i posebno tajne obrede koje su nazvali tajnama, kojima nije mogao da prisustvuje niko osim onih koji su se dokazali u veri i diskretnosti. Najpre hrišćani u Aleksandriji, a posle njih i drugi, bili su obmanuti idejom da je najbolji način na koji mogu da pokažu svoje hrišćanstvo tako što će se prilagoditi tom modelu. Mnoštvo onih koji su ispovedali hrišćanstvo bilo je zato podeljeno na *profane* ili one koji još nisu smeli da prisustvuju tajnama, i *inicirane* ili verne i savršene. ... Zbog ovakvog stanja stvari došlo je do toga da su ne samo mnogi izrazi i fraze korišćeni u neznabožačkim tajnama preneseni i primenjeni u različitim delovima hrišćanskog bogoslužjenja, posebno kod sakramenta krsta i Gospodnje Večere, već su u ne malom broju slučajeva sveti obredi crkve bili uprljani uvođenjem različitih paganskih formi i obreda.“

POZIV ZA IZLAZAK IZ EGIPTA

Nije potrebno nabrajati različite lažne doktrine i postupke koji su na taj način uvedeni u crkvu. Dovoljno je da kažemo da nije bilo nijedne stvari koja nije izopačena, a teško da je bilo ijedne neznabožačke dogme ili obreda koji nisu bili ili usvojeni ili u manjoj ili većom meri oponašani. Pošto je svetlo Božje Reči na taj način zamračeno, moralo je doći do „mračnog srednjeg veka“, sve dok u vreme reformacije Biblija nije ponovno stavljena u ruke naroda, da je sami čitaju.

Međutim, reformacija nije dovršila delo. Prava reformacija nikad se ne završava; kad je ispravila izopačenje zbog kojeg je i došlo do nje, ona je morala da nastavi dobro delo. Međutim, oni koji su došli posle reformatora nisu bili ispunjeni istim duhom; zadovoljili su se time da ne veruju više nego što su verovali reformatori. Tako se cela priča ponovila. Ljudska reč prihvaćena je kao reč Božja, pa su zablude i dalje ostale u crkvi. Danas tok snažno vuče prema dole i posledica je široko rasprostranjeno prihvatanje doktrine o evoluciji, pa i uticaj takozvanog „višeg kriticizma“. Pre nekoliko godina istoričar Merivale je rekao:

„Paganizam je bio asimilovan, a ne izbačen, i od tada hrišćanstvo od njega trpi posledice u većoj ili manjoj meri.“
(*Epochs of Church History*, str. 169).

Lako je videti iz ovog kratkog pregleda da je tama uvek pokrivala zemlju i da je velika tama koja obuhvata ljude zapravo egipatska tama. Bog nije krenuo da oslobodi svoj narod samo od fizičkog ropstva, nego i od duhovne tame koja je bila mnogo gora. A pošto ova tama i dalje ostaje u velikoj meri, to delo oslobađanja i dalje traje. Drevni Izrael se okrenuo „srcem svojim Egiptu“ (Dela 7,39 – Čarnić). U toku cele svoje istorije upozoravani su protiv Egipta, što pokazuje da nikada nisu duže vremena bili potpuno oslobođeni njegovog iskvarenog uticaja. Hristos je došao na zemlju da oslobodi ljude od svake vrste ropstva i zato se potpuno stavio u čovekov položaj². Zbog svega toga postoji duboko značenje razloga za Njegov odlazak u Egipat, naime, da bi se ispunilo ono što je Gospod rekao preko proroka: „Iz Egipta pozvah sina svoga“ (Matej 2,15 – Čarnić). Pošto je Hristos pozvan iz Egipta, svi koji su Hristovi, odnosno sve Avramovo potomstvo mora da isto tako bude pozvano iz Egipta. To je delo jevanđelja.

2 Uzimanjem učešća u našoj paloj ljudskoj prirodi sa svim njenim sklonostima, ali ne i palog ljudskog uma – um je ostao božanski, inače ne bi bilo nade za pobjedu. Upravo taj Hristov um se prihvata verom (videti Rim. 8. poglavlje; Gal. 2,20; 1. Kor. 2,16 ...), i to je suština hrišćanstva – to uzimanje učešća u božanskoj prirodi, i pobjeda nad grehom i grešnim sklonostima – *prim. izdavača*

15. OBEĆANO VREME

(Sadašnja istina, 13. avgust 1896)

ŠTA BI BOG URADIO ZA IZRAEL

„Slušaj, narode moj, i zasvedočiću ti, Izrailju, o kad bi me poslušao: da ne bude u tebe tuđeg boga, i bogu stranom nemoj se klanjati. Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske; otvori usta svoja, i ja ću ih napuniti.

Ali ne poslušaj narod moj glas moj, Izrailj ne mari za me. I ja ih pustih na volju srca njihova, neka hode po svojim mislima.

O kad bi narod moj slušao mene, i sinovi Izrailjevi hodili putevima mojim! Brzo bih pokorio neprijatelje njihove, i na protivnike njihove digao bih ruku svoju; Koji mrze na Gospoda, bili bi im pokorni, i dobri dani njihovi bili bi dovek; Najboljom bi pšenicom hranio njih, i medom bih iz kamena sitio ih.“ (Psalam 81,8-16 – Daničić)

Imamo Izrael u Egiptu i znamo nešto od onoga šta to znači. Ropstvo, kao i oslobođenje, prorečeno je Avramu kada je Bog sa njim učinio savez, a taj savez Bog je potvrdio svojom zakletvom.

Razmotrimo sada ponovo neke reči koje je izgovorio Stefan, ispunjen Svetim Duhom, dok je stajao pred jevrejskim saborom. Svoj govor počeo je dokazivanjem da je za ispunjenje obećanja datog Avramu bilo potrebno vaksenje, jer nakon što je ponovio obećanje, izjavio je da Avram nije dobio ni stope od zemlje koja mu je bila obećana, iako je Bog rekao da će je posedovati on i njegovo potomstvo.

Pošto je Avram umro, a nije je nasledio, kao što nije ni mnoštvo onih koji su, kao i on, imali veru, neminovan je zaključak da se ispunjenje moglo očekivati samo kroz vaksenje. Jedini razlog što je toliko Jevreja odbacilo jevanđelje bio je taj što su uporno ignorisali najjasnije dokaze iz Pisma, da obećanje Avramu nije bilo ovozemaljsko

već večno. I sve do danas vlada verovanje da se obećanja data Izraelu odnose na zemaljsko i prolazno nasleđstvo, nespojivo sa potpunim verovanjem u Hrista.

Stefan je zatim podsetio na Gospodnje reči Avramu da će njegovo potomstvo živeti u tuđoj zemlji, da će patiti i nakon toga biti oslobođeno. A onda je rekao: „Ukoliko se više približavalo obećano vreme koje je Bog obrekao Avraamu, i narod se povećao i namnožio u Egiptu“ (Dela 7,17 – Čarnić). Potom je sledilo ugnjetavanje i Mojsijevo rođenje. Šta znači približavanje vremena obećanja za koje se Bog zakleo Avramu? Kratak pregled nekih biblijskih tekstova koje smo već proučavali vrlo jasno će ukazati na odgovor na ovo pitanje.

U izveštaju o sklapanju saveza sa Avramom čitamo reči koje mu je Gospod uputio: „Ja sam Gospod, koji te izvedoh iz Ura haldejskog da ti dam zemlju ovu da bude tvoja“ (1. Mojsijeva 15,7). Zatim slede pojedinosti o sklapanju saveza, a onda dolaze reči:

„I Gospod reče Avramu: Znaj zacelo da će seme tvoje biti došljaci u zemlji tuđoj, pa će joj služiti, i ona će ih mučiti četiri stotine godina. Ali ću suditi i narodu kome će služiti; a posle će oni izaći sa velikim blagom. A ti ćeš otići k ocima svojim u miru, i bićeš pogreben u dobroj starosti. A oni će se u četvrtom kolenu vratiti ovamo; jer gresima amorejskim još nije kraj.“ (1. Mojsijeva 15,13-16)

Ovaj savez je već bio zapečaćen obrezanjem, a zatim, kad je Avram pokazao svoju veru i žrtvovanjem Isaka, Gospod je obećanju dodao svoju zakletvu rečima:

„Sobom se zakleh, veli Gospod: kad si tako učinio, i nisi požalio sina svog, jedinca svog. Zaista ću te blagosloviti i seme tvoje veoma umnožiti, da ga bude kao zvezda na nebu i kao peska na bregu morskom; i naslediće seme tvoje vrata neprijatelja svojih.“ (1. Mojsijeva 22,16.17)

To je jedino obećanje za koje se Bog zakleo Avramu. Bila je to potvrda prvobitnog obećanja. Međutim, kao što smo već videli, u njemu je bilo uključeno ništa manje od vaskrsenja mrtvih kroz Hrista, koji je taj Potomak. „A poslednji neprijatelj koji će biti uništen je smrt“ (1. Korinćanima 15,26 – SSP), da bi mogle da se ispune Božje reči koje je izneo prorok: „Od groba ću ih izbaviti, od smrti ću ih sačuvati; gde je, smrti, pomor tvoj, gde je, grobe, pogibao tvoja?“ (Osija 13,14). Tek tada ispuniće se obećanje za koje se Bog zakleo Avramu, jer će tek tada sve njegovo potomstvo osvojiti vrata svojih neprijatelja.

Majkama koje su plakale zbog gubitka svoje dece pobijene na Irodovu zapovest, Gospod je rekao:

„Ustavi glas svoj od plača i oči svoje od suza, jer ima plata delu tvom, govori Gospod, i oni će se vratiti iz zemlje neprijateljske. I imaš nadu za posledak, govori Gospod, da će se vratiti sinovi tvoji na međe svoje“ (Jeremija 31,16.17).

Seme Avramovo, Isakovo i Jakovljevo može se ponovo vratiti na svoje međe samo kroz vaskrsenje. To je pokazano Avramu kad mu je rečeno da njegovo potomstvo, pre nego što zaposedne zemlju, mora patiti u tuđoj zemlji i da će on umreti, „a oni će se u četvrtom kolenu vratiti ovamo“.

Zato nema sumnje da je Bog odredio da povratak Izraela iz egiptaskog ropstva bude u vreme vaskrsenja i obnove svega. Vreme obećanja se približilo. Koliko će vremena proći od izlaska iz Egipta, pre nego što dođe do potpune obnove, nema načina da saznamo. Naravno, puno toga trebalo je da se učini u vezi sa upozoravanjem naroda na zemlji; a to vreme zavisilo je i od vernosti sinova Izraelovih. Ne moramo da nagađamo kako bi se sve to ispunilo, pošto Izrael nije bio veran. Sve što se nas danas tiče jeste činjenica da je oslobođenje iz Egipta zapravo značilo izbavljenje celokupnog Božjeg naroda od ropstva grehu i smrti, i obnovu svega prema onome kako je bilo u početku.

16. HRISTOVA SRAMOTA

(Sadašnja istina, 20. avgust 1896)

„Verom Mojsije, kad je odrastao, odbi da se naziva sinom faraonove kćeri, i hteo je radije da strada zajedno sa narodom Božijim, nego da ima kratkotrajno uživanje greha, jer je Hristovu porugu (sramotu – Karadžić) smatrao većim bogatstvom od blaga egipatskog; imao je, naime, u vidu uzvratanje nagradom.“ (Jevrejima 11,24-26 – Čarnić)

Nama je jasno rečeno da su egipatska blaga bila zadovoljstvo (ili slast) greha; da je odbiti egipatska blaga značilo odbiti živeti u grehu; da je deliti sudbinu sa Izraelcima značilo trpeti Hristovu sramotu. To pokazuje da je Hristos bio istinski vođa tog naroda i da su ono što im je bilo obećano da dele, ono zbog čega su bili oslobođeni iz Egipta, bilo njihovo samo kroz Njega i to kroz Njegovu sramotu. Hristova sramota je krst. Tako se opet suočavamo sa činjenicom da su Avramovo potomstvo – pravi Izrael – oni koji, verom u Hristovu krv, pripadaju Njemu. Takođe smo shvatili i činjenicu da to što je Mojsije pretrpeo Hristovu sramotu pokazuje da je Hristov krst i u ono vreme, kada je Mojsije bio egipatski princ, isto tako bio stvaran i prisutan kao i u današnje vreme. To nije mala stvar i trebalo bi je upamtiti.

Malo je onih koji zastaju da razmisle čega se to Mojsije odrekao Hrista radi. Njega je usvojila faraonova ćerka i on je bio naslednik egipatskog prestola. Zato su mu na raspolaganju bila sva egipatska blaga. On je bio naučen „svoj egipatskoj mudrosti, i beše silan u svojim rečima i delima“ (Dela 7,22 – Čarnić). Princ, naučnik, general i govornik, sa vrlo laskavom svetovnom budućnošću pred sobom – sve je to odbacio radi Hrista, da bi delio sudbinu sa prezrenom klasom ljudi.

On „odbi da se nazove sinom faraonove kćeri“. To podrazumeva da se od njega tražilo da zadrži svoj položaj. On se uprkos protivljenju odrekao svetovnih mogućnosti i izabrao da strada sa Božjim narodom. Ne možemo dovoljno da naglasimo prezir s kojim se gledalo na njegov

postupak, niti porugu i nazive kojim su ga obasipali; između ostalih, „budala“ je još bila najblaži opis. Kad su ljudi danas pozvani da prihvate nepopularne istine i tako stave na kocku svoj ugled, biće dobro da se sete Mojsijeve situacije.

Šta ga je navelo da podnese takvu „žrtvu“? „Jer je svoj pogled upro u nagradu“ (SSP). Nije samo žrtvovao svoj trenutni položaj zbog nade u nešto bolje u budućnosti. Ne, dobio je više toga u zamenu dok je vreme prolazilo. On je držao sramotu Hristovu, koju je dobio u punoj meri, za veće bogatstvo od sveg blaga u Egiptu. To pokazuje da je poznavao Gospoda. Razumeo je Hristovu žrtvu za čoveka i jednostavno odlučio da je prihvati. On to ne bi mogao da nije dobro poznavao Gospodnju radost. U ovom slučaju samo to je moglo da ga osnaži. Verovatno niko od ljudi nije toliko žrtvovao svetovni uspeh zbog Hrista, i zato možemo da budemo sigurni da je Mojsije tako dobro poznavao Hrista i Njegovo delo, kao što je to malo njih ikad poznavalo. Korak koji je učinio bio je dokaz da je već mnogo znao o Gospodu; učestvovanje u preziru i Hristovoj patnji mora da je stvorilo prisnu vezu saosećanja između njih dvojice.

Kako je čudesno svedočanstvo Mojsijev život, na radost Gospoda, i na silu i slavu Njegovog Krsta. Mojsije koji je imao sve što je ovaj svet imao da ponudi, a što su ljudi zvali dobrim stvarima, ostavio je sve radi uzvišenijih prednosti sramote – Hristovog krsta; i tokom 40 godina, u kojima je iskusio tu sramotu do punine, nikada se nije pokajao zbog svog izbora. Nijednom se nije osvrnuo ka Egiptu, niti uzdahnuo zbog stvari koje je ostavio za sobom. Ne, radost Hristove sramote beskrajno je prevagnula nad uživanjima u grehu i odagnala ih iz njegovog sećanja. Ako Hristova sramota i poniženje mogu da donesu toliko mnogo sreće i zadovoljstva, kakva mora da je radost Njegove otkrivene, večne slave?

Kad je Mojsije odbio da se nazove sin faraonove kćerke, to je učinio zbog Hrista i jevanđelja. Ali njegov slučaj, kao i slučaj mnogih drugih, pokazuje da i najiskreniji vernici često moraju mnogo toga da nauče. Bog poziva ljude u svoje delo, ne zato što su savršeni, već zato da bi ih posebno uvežbao za vršenje tog dela. U početku je Mojsije morao da nauči ono što hiljade hrišćana još nije naučilo u današnje

vreme. Trebalo je da nauči da „čovečiji gnev ne stvara pravednost pred Bogom.“ (Jakov 1,20 – Čarnić)

Trebalo je da nauči da Božje delo nikad ne napreduje ljudskim metodama, da:

„oružje našeg vojevanja nije ljudsko, nego je silno u Bogu - da ruši utvrđenja, te rušimo mudrovanja, i svako uzvišavanje koje se diže protiv bogopoznanja i zarobljavamo svaku misao - za poslušnost Hristu.“ (2. Korinćanima 10,4.5 – Čarnić)

„Kad je napunio četrdeset godina, palo mu je na um da poseti svoju braću Izraelce. I kad je video da jednog od njih zlostavljaju, on ga je odbranio i osvetio ubivši Egipćanina. Mislio je da će njegova braća shvatiti da im Bog preko njega šalje spasenje, ali oni nisu shvatili. Sutradan je naišao na neke od njih dok su se tukli pa je pokušao da ih pomiri govoreći: ‘Ljudi, vi ste braća. Zašto zlostavljate jedan drugoga?’ Ali, onaj koji je zlostavljao svoga blišnjega, odgurnuo je Mojsija i rekao: ‘Ko je tebe postavio za vladara i sudiju nad nama? Hoćeš li i mene da ubiješ kao što si juče ubio onog Egipćanina?’ Kad je Mojsije to čuo, pobeže i nastani se kao stranac u Madijamu, gde mu se rodiše dva sina.“ (Dela 7,23-29 – SSP)

Istina je da je Gospod nameravao da Mojsijevom rukom oslobodi izraelski narod. Mojsije je to dobro znao i pretpostavljao je da će to razumeti i njegova braća. Ali nisu. Njegov pokušaj da ih izbavi pokazao se žalosnim promašajem, a razlog za taj promašaj bio je podjednako i u njemu kao i u njima. Oni nisu razumeli da će ih Bog izbaviti svojom rukom; on je to razumeo, ali još nije naučio kojom metodom će to učiniti. Pretpostavio je da oslobođenje treba da se ostvari silom, da pod njegovim vođstvom sinovi Izraelovi treba da podignu ustanak i pobeđe svoje ugnjetače. Međutim, to nije bio Gospodnji način. Izbavljenje koje je Bog planirao za svoj narod bilo je takve prirode da se nije moglo ostvariti ljudskim naporima.

Iz Mojsijevog promašaja mnogo saznajemo o prirodi dela koje je Bog nameravao da učini za Izraelce i za nasleđe u koje je nameravao da ih uvede. Da se radilo samo o oslobođenju od fizičkog ropstva koje je isplanirao za njih, i da su bili odvedeni samo u zemaljsko, prolazno nasledstvo, onda bi se ono verovatno moglo ostvariti na način na koji je Mojsije počeo da ga ostvaruje. Izraelci su bili mnogobrojni i pod Mojsijevim vođstvom mogli su da pobede. To je način na koji se stiču zemaljski posedi. Istorija beleži mnoge slučajeve u kojima su mali ljudi zbacili jaram velikana. Ali, Bog je Avramu i njegovom potomstvu obećao nebesko, a ne zemaljsko nasledstvo, i zato se ono moglo steći samo nebeskim sredstvima.

NEVOLJE RADNIŠTVA I NJIHOVO REŠAVANJE

Danas nailazimo na dosta sličnih prilika koje su vladale u slučaju sinova Izraelovih. Nema sumnje da je „sistem kulučenja“, koji je prevladavao u ono vreme i nadalje, uvek bio isti. Dugi časovi rada, težak posao, a mala ili nikakva plata, bila je pravilo. Kapital nikad nije ugnjetavao radništvo više nego u ono vreme, i prirodni zaključak ugnjetavanih u ono vreme kao i danas, bio je da je jedini način za osiguranje svojih prava primena sile. Međutim, ljudski putevi nisu Božji; a Božji put je jedini ispravan. Niko ne može da negira da su siromašni vrlo zlostavljani i gaženi, ali malo njih je spremno da prihvati Božju metodu oslobođenja. Niko ne može da snažnije osuđuje ugnjetavanje siromašnih od strane bogatih nego što to čini Sveto pismo, jer Bog je prijatelj siromašnih.

Gospod vodi brigu o siromasima i nevoljnima. On se sa njima toliko poistovetio da ko god daje siromahu, to nebo smatra kao pozajmljivanje Gospodu. Isus Hristos je na ovoj zemlji bio siromah, pa onaj „ko čini krivo ubogome, sramoti Stvoritelja njegovog“ (Priče 14,31). „Bog čuje uboge“ (Psalam 69,33). „Jer neće svagda biti zaboravljen ubogi“ (Psalam 9,18). „Znam da će Gospod pokazati pravdu nevoljnima i pravicu ubogima“ (Psalam 140,12). „Videći stradanje nevoljnih i uzdisanje ništih, sad ću ustati, veli Gospod, i izbaviti onog kome zlobe“ (Psalam 12,5). „Gospode! Ko je kao Ti, koji izbavljaš stradalca od onog

koji mu dosađuje, i ništega i ubogoga od onog koji ga upropašćuje?“ (Psalam 35,10)

S obzirom da je Svemogući Bog tako zainteresovan za njihov slučaj, kako je žalosno što siromašni pogrešno misle da oni treba da nastoje da isprave zlo koje im se nanosi.

Gospod kaže:

„Čujte sada vi, bogataši. Zaplaćite i zakukajte zbog bede koja će vas snaći! Istrunu vaše bogatstvo, a odeću vam izjedoš moljci. Zarđashe vam zlato i srebro - njihova rđa će svedočiti protiv vas i proždrece vam tela kao oganj. Zgrnuste blago u poslednje dane. Evo više nadnica što ste je uskratili radnicima koji su požnjeli vaše njive i vika žetelaca doprla je do ušiju Gospoda Savaota (nad vojskama). Živeli ste na zemlji raskošno i rasmusno; utovili ste se na dan klanja. Osudili ste i ubili pravednika; on vam se ne protivi.“ (Jakov 5,1-6 – SSP)

Ovo je strašna optužba protiv onih koji ugnjetavaju siromahe i onih koji su ih prevarili za plate koje im s pravom pripadaju. Ona je i obećanje da ih čeka siguran sud. Gospod čuje viku siromašnih i On ne zaboravlja. Svaki čin tlačenja On smatra usmerenim prema sebi samom. Ali, kada siromasi uzmu stvar u svoje ruke, kada na monopol odgovaraju monopolom, na silu silom, onda se stavljaju u isti red sa svojim tlačiteljima i tako se lišavaju Božje pomoći sebi u korist.

Bogatim tlačiteljima Bog kaže: „Osudili ste i ubili pravednika; on vam se ne protivi.“ Zapovest: „A ja vam kažem da se ne branite oda zla“ znači upravo to i ništa drugo: ona nije zastarela. Ona je i danas primenjiva kao pre hiljadu osamsto godina. Svet se u svom karakteru nije promenio; ljudska pohlepa je ista kao i u ono vreme; a i Bog je isti. One koji poštuju ovu zapovest Bog naziva „pravednima“. Oni se jednostavno ne odupiru kada su nepravedno osuđeni i prevareni, pa čak i ubijeni.

„Ali, kako može da dođe do ispravljanja svih tih nepravdi, ako jadnik pretrpi čak i smrt?“ Poslušajte šta Gospod dalje kaže siromasi-

ma. On se ne stidi nazvati ih braćom i kaže: „Dakle, strpljivo istrajte, braćo, do Gospodnjeg dolaska. Evo i ratar iščekuje dragoceni rod zemlje i strpljivo čeka dok ne dobije ranu i kasnu (poznu – Čarnić) kišu (dažd – Karadžić). I vi strpljivo čekajte i učvrstite svoja srca jer se približio Gospodnji dolazak.“ (Jakov 5,7.8 – SSP)

Gospodnji dolazak je vreme kad će prestati svako ugnjetavanje. Problem je, što kao Isav, ljudi nemaju vere ni strpljenja da čekaju. Zato je pouka uzeta od zemljoradnika. On seje svoje seme i nije nestrpljiv što istog dana ne može da žanje. On mora dugo da čeka da zemlja da svoj rod. „Žetva je kraj sveta“ (Matej 13,39 – Čarnić). Tada će oni koji su svoju stvar predali Gospodu primiti obilnu nagradu za svoje poverenje i strpljenje. Onda će biti objavljena sloboda po svoj zemlji i za sve stanovnike.

Upravo jevanđelje Isusa Hrista objavljuje to oslobođenje i već sada pruža radost, iako smo izloženi teškim iskušenjima ugnjetavanja. Ono je sila Božja na spasenje svakom koji veruje. Mudraci ovoga sveta se rugaju propovedanju jevanđelja kao leka za današnje nevolje radništva. Međutim, problemi radništva nisu danas veći od onih koji su bili u Mojsijevo vreme; a objava jevanđelja bila je jedino sredstvo koje je Bog odobrio i koristio za njihovo poboljšanje. Kad je Hristos došao, naj-snažniji dokaz u prilog božanske prirode Njegove misije bio je taj da se jevanđelje propovedalo siromasima (Matej 11,5). On je bolje od ikoga poznao potrebe siromašnih i Njegov lek je bio jevanđelje. U jevanđelju postoje mogućnosti o kojima se dosad nije ni sanjalo. Jedino pravo razumevanje nasledstva koje jevanđelje obećava, može čoveka da učini strpljivim kad je izložen ovozemaljskom ugnjetavanju.

17. DAVANJE NALOGA

(Sadašnja istina, 27. avgust 1896)

Prošlo je četrdeset godina od Mojsijevog prvog pogrešnog pokušaja, kad je poginuo Egipćanin, pre nego što je Gospod odlučio da izbavi svoj narod Mojsijevom rukom. Trebalo je toliko vremena da se Mojsije osposobi za ovo važno delo. O Mojsiju, u kasnijem razdoblju njegovog života, čitamo da je bio krotak mimo svih ljudi na zemlji; ali, to nije bila njegova prirodna osobina. Vaspitanje na dvoru nije zamišljeno da razvije osobinu krotosti. Iz načina na koji je Mojsije prvo krenuo da rešava probleme svog naroda, vidimo da je bio nagao i neobuzdan. Posle reči, odmah bi sledio udarac. Ali čovek koji treba da vodi sinove Avramove u obećano nasledstvo, mora da ima sasvim drugačije osobine.

Nasledstvo koje je bilo obećano Avramu bila je zemlja. Nju je trebalo steći kroz pravednost verom. A pravednost verom neodvojivo je povezana sa krotkim duhom. „Gle, ko se ponosi, njegova duša nije prava u njemu; a pravednik će od vere svoje živ biti“ (Avakum 2,4). Zato je Spasitelj rekao: „Blago krotkima, jer će naslediti zemlju“ (Matej 5,5). „Čujte, draga moja braćo: zar Bog nije izabrao siromašne u očima sveta da budu bogati verom i da naslede Carstvo, koje je obećao onima koji ga vole?“ (Jakov 2,5 – SSP). Obećano nasledstvo, u koje je trebalo da uđu Izraelci, mogli su da zaposednu samo krotki, i zato je onaj koji treba da ih vodi svakako morao da poseduje tu vrlinu. Četrdeset godina boravka u pustinji u svojstvu pastira, proizvelo je u Mojsiju željenu promenu.

„A posle mnogo vremena umre car misirski; i uzdisahu od nevolje sinovi Izrailjevi i vikahu; i vika njihova radi nevolje dođe do Boga. I Bog ču uzdisanje njihovo, i opomenu se Bog zaveta (saveza) svog s Avramom, s Isakom i s Jakovom.“
(2. Mojsijeva 2,23.24)

Ovaj savez, kao što smo videli, bio je potvrđen u Hristu. Bio je to savez koji je Bog učinio sa ocima, govoreći Avramu: „I u semenu tvom blagosloviće se svi narodi na zemlji“ (Dela 3,25). Ovaj blagoslov sastojao se u odvratanju od njihovog bezakonja. Bio je to savez koga se Bog setio kad je poslao Jovana Krstitelja, Hristovog preteču, da izbavi Njegov narod iz ruku njihovih neprijatelja, da bi mogli da Mu služe „bez straha, u svetosti i u pravednosti pred Njim“ dokle god su živi (Luka 1,74.75). Bio je to savez koji je Avramu i njegovom semenu garantovao da će zauzeti zemlju zahvaljujući ličnoj veri u Hrista.

Ali, vera u Hrista nikome ne osigurava zemaljski posed. Božji naslednici su siromasi ovog sveta, ali bogati verom. Sam Hristos na ovoj zemlji nije imao mesta gde bi mogao da skloni glavu; neka zato niko ne misli da će mu, ako Njega sledi u istini, to osigurati zemaljske posede. Najverovatnije će biti obrnuto.

Ovo moramo imati na umu kad razmatramo izbavljenje Izraela iz Egipta i njihovo putovanje u Hanan. Treba da to imamo na umu kad proučavamo čitavu istoriju Izraela; u protivnom, činićemo stalno istu grešku koju su činili oni Njegovi koji nisu hteli da Ga prime, jer nije došao da zadovolji njihove svetovne interese.

„A Mojsije pasaše stado Jotoru tastu svom, svešteniku madijanskom, i odvede stado preko pustinje, i dođe na goru Božiju Horiv. I javi mu se anđeo Gospodnji u plamenu ognjenom iz kupine. I pogleda, a to kupina ognjem gori a ne sagoreva. I Mojsije reče: Idem da vidim tu utvaru veliku, zašto ne sagoreva kupina. A Gospod kad ga vide gde ide da vidi, viknu ga Bog iz kupine, i reče: Mojsije! Mojsije! A on odgovori: Evo me. A Bog reče: Ne idi ovamo. Izuj obuću svoju s nogu svojih, jer je mesto gde stojiš sveta zemlja. Još reče: Ja sam Bog oca tvog, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi. A Mojsije zakloni lice svoje, jer ga strah beše gledati u Boga. I reče Gospod: Dobro videh nevolju naroda svog u Misiru, i čuh viku njegovu od zla koje mu čine nastojnici, jer poznah muku njegovu. I sidoh da ga izbavim iz ruku misirskih, i da ga izve-

dem iz one zemlje u zemlju dobru i prostranu, u zemlju gde mleko i med teče, na mesto gde su Hananeji i Heteji i Amoreji i Ferezeji i Jeveji i Jevuseji. I sada evo vika sinova Izrailjevih dođe preda me, i videh muku, kojom ih muče Misirci. Sada hajde da te pošaljem k Faraonu, da izvedeš narod moj, sinove Izrailjeve, iz Misira.“ (2. Mojsijeva 3,1-10)

Ne moramo ići u pojedinosti oko Mojsijevog odbijanja i njegovog konačnog prihvatanja božanskog zadatka. Sada, kad je bio osposobljen za ovaj zadatak, ustuknuo je pred njim. Dovoljno je da kažemo da je u tom zadatku bilo jasno rečeno kojom silom će se ostvariti izbavljenje. Bilo je to izbavljenje koje je moglo da se ostvari samo Gospodnjom silom. Mojsije je jednostavno bio oruđe u Njegovim rukama.

Ovo je tema preko koje čitalac ne bi trebalo olako da pređe; pošto se Božjim slugama još uvek poručuje da izvedu Njegov narod iz Egipta, neophodno je da se oni sete sile kojom treba da govore. Kada je Mojsije rekao da nije rečit, doslovno da nije čovek koji ume sa rečima, već je čovek „sporih usta i sporog jezika“ (2. Mojsijeva 4,10 – Daničić), Gospod je rekao: „Ko je dao usta čoveku? Ili ko može stvoriti nemog ili gluvog ili okatog (onog koji vidi – KJV) ili slepog? Zar ne ja, Gospod?“ (2. Mojsijeva 4,11)

DUH DAJE OBJAVU

Čemu nas ovo uči? Jednostavno tome, da kada Bog pošalje čoveka sa porukom, nije važno da li on može da govori ili ne. On može da bude gluv ili nem, a ipak, ako ide napred uzdajući se u Gospoda, on će moći, kada dođe pravo vreme, da govori tako da će ga svi čuti i razumeti. „Nećete, naime, govoriti vi, nego će u vama govoriti Duh vašega Oca“ (Matej 10,20 – SSP). Gospodnje obećanje glasi: „Jer ću vam ja dati usta i mudrost“ (Luka 21,15 – Čarnić). „Ja sam ti stavio svoje reči u usta“ (Isaija 51,16 – eng. prevod). Božji Duh može nemog čoveka da učini rečitim; bez Duha, sva rečitost najveštijeg govornika ne vredi ništa.

Ovo ne znači, kao što mnogi brzopleto pomisle, da bi neko trebalo mirno da čeka da bude poslat i da prezire prethodno istraživanje. Mojsije je proveo mnogo godina učeći o Bogu iz Božjeg sopstvenog otkrivenja o Njemu. Znanje o istini dolazi napornim i neprestanim proučavanjem, vođeno, naravno, Duhom. Znanje dolazi s vremenom; sila objavljivanja dolazi s povodom (pogledaj Priče 2,1-9 i Dela 2-1.2).

Zapazimo potvrdu koju je Mojsije dobio:

„A Mojsije reče Bogu: Evo, kad odem k sinovima Izrailjevim, pa im kažem: Bog otaca vaših posla me k vama, ako mi kažu: Kako Mu je ime? Šta ću im kazati? A Gospod reče Mojsiju: Ja sam Onaj što jeste. I reče: Tako ćeš kazati sinovima Izrailjevim: Koji jeste, On me posla k vama.“ (2. Mojsijeva 3,13.14)

To je „slavno i strašno ime Gospoda Boga“, koje niko od ljudi ne može da shvati, jer iskazuje Njegovu beskonačnost i večnost. U nekim Biblijama na marginama se nalazi tumačenje tog imena: „JA sam zato što jesam“ ili „JA jesam koji jesam“ ili „Biću onaj koji bude“. Nijedan od tih iskaza nije sam po sebi potpun, već su neophodni svi zajedno da bi dali neku ideju o toj tituli. Zajedno predstavljaju Gospoda „koji jeste, koji je bio i koji dolazi, Svedržitelj(a).“ (Otkrivenje 1,8 – SSP)

Kako je prikladno, kada je Gospod trebalo da izbavi narod, to što je nameravao da ih oslobodi ne samo od telesnog, nego i od duhovnog ropstva, i da im da to nasleđstvo koje se moglo zaposesti samo sa Gospodnjim dolaskom i vaskrsenjem, kao i to što se On objavio ne samo kao samopostojeći Stvoritelj, već i kao Onaj koji dolazi – istom tom titulom kojom se objavljuje u poslednjoj knjizi Svetog pisma, a koja je čitava posvećena Gospodnjem dolasku i konačnom oslobođenju Njegovog naroda od velikog neprijatelja, smrti.

Božija izjava „I opet reče Bog Mojsiju: Ovako kaži sinovima Izrailjevim: Gospod Bog otaca vaših, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi, posla me k vama; to je ime moje dovek, i to je spomen moj od kolena na koleno“ (2. Mojsijeva 3,15), stalno nas podseća da je sve

to izbavljenje ispunjenje Njegovog obećanja datog Avramu, Isaku i Jakovu preko Hrista. Zapazimo i značenje činjenice da neke od naj-snažnijih jevanđeoskih propovedi zapisanih u Novom savezu govore o Bogu kao Bogu Avrama, Isaka i Jakova, što je dokaz da treba da Ga prepoznamo po toj istoj tituli, i da obećanja koja su data očevima, važe i za nas, ukoliko ih budemo prihvatili istom verom. „To je ime moje doveka, i to je spomen moj od kolena na koleno.“

Sa tim imenom kao podrškom, sa Božjim uveravanjem da će biti s njim i da će ga podučiti šta da kaže, naoružan silom da čini čuda, i utešen uveravanjem da će mu se u tom delu pridružiti i njegov brat Aron, Mojsije je krenuo u Egipat.

18. PROPOVEDANJE JEVANĐELJA U EGIPTU

(Sadašnja istina, 3. septembar 1896)

„I odoše Mojsije i Aron, i skupiše sve starešine sinova Izrailjevih. I Aron kaza sve reči, koje beše rekao Gospod Mojsiju, a Mojsije učini znake pred narodom. I narod verova; i razumeše da je Gospod pohodio sinove Izrailjeve i video nevolju njihovu; i savivši se pokloniše se.“ (2. Mojsijeva 4,29-31)

Međutim, Izraelci još nisu bili spremni da napuste Egipat. Još uvek su bili slušaoci Reči nalik kamenitom tlu. U početku su je primili s radošću, ali kad se pojavilo progonstvo, razljutili su se. Da su mogli da napuste Egipat bez ikakvih prepreka i da su mogli lako ući u Obećanu zemlju, svakako ne bi gundali, ali „valja [nam] kroz mnoge nevolje ući u carstvo Božije“ (Dela 14,22 – Čarnić), i oni koji će ući moraju da nauče da se raduju i u nevolji. Ovu lekciju Izraelci su tek imali da nauče.

Poruka faraonu: „Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: Pusti narod moj da mi praznuju praznik u pustinji“ (2. Mojsijeva 5,1), o kojoj ćemo kasnije više govoriti, izazvala je još veće ugnjetavanje Izraelaca. A ono im je zaista i bilo potrebno da bi bili spremniji da odu, i da kasnije imaju manje želje da se vrate, a i to da mogu sagledati Božju silu. Zla koja su došla na egipatsku zemlju bila su potrebna da pouče Izraelce o Božjoj sili, da bi bili spremniji za odlazak, kao i Egipćanima, da bi bili spremniji da ih puste. Trebalo je da Izraelci nauče da ih nije izbavila nikakva ljudska sila, već da je sve bilo Gospodnje delo. Trebalo je da nauče da se potpuno pouzdaju u Njegovu brigu i vođstvo. I pošto „sve, naime, što je unapred napisano, napisano je nama za pouku, da strpljivošću i utehom Pisma imamo nadu“ (Rimljanima 15,4 – Čarnić), i mi treba da naučimo istu lekciju dok čitamo ovaj izveštaj.

Ne treba uopšte da se čudimo što se narod žalio kada se progonstvo pojačalo kao posledica poruke koju je Mojsije doneo. Sam Mojsije bio

je zbunjen, pa se zbog toga obratio Gospodu. „A Gospod reče Mojsiju: Sad ćeš videti šta ću učiniti Faraonu; jer pod rukom krepkom pustiće ih, i isteraće ih iz zemlje svoje pod rukom krepkom. Još govori Bog Mojsiju i reče mu: Ja sam Gospod. I javio sam se Avramu, Isaku i Jakovu imenom Bog Svemogući, a imenom svojim, Gospod, ne bih im poznat. I učinih zavet svoj s njima da ću im dati zemlju hanansku, zemlju u kojoj behu došljaci, u kojoj življahu kao stranci. I čuh uzdisanje sinova Izrailjevih, koje Misirci drže u ropstvu, i opomenuh se zaveta svog. Zato kaži sinovima Izrailjevim: Ja sam Gospod, i izvešću vas ispod bremena misirskih, i oprostiću vas ropstva njihovog, i izbaviću vas mišicom podignutom i sudovima velikim. I uzeću vas da mi budete narod, i ja ću vam biti Bog, te ćete poznati da sam ja Gospod Bog vaš, koji vas izvodim ispod bremena misirskih. Pak ću vas odvesti u svoju zemlju, za koju podigoh ruku svoju zaklinjući se da ću je dati Avramu, Isaku i Jakovu; i daću vam je u nasledstvo, ja Gospod.“ (2. Mojsijeva 6,1-8)

JEVANĐELJE OSLOBOĐENJA

Naučili smo da je Bog, dajući mu obećanje, zapravo propovedao Avramu jevanđelje; iz toga sledi da potomstvo, na kome obećanje treba da se ispuni kada za to dođe vreme, mora znati o jevanđelju najmanje onoliko koliko je bilo otkriveno Avramu; i treba očekivati da se i njima propoveda to isto jevanđelje. Tako je i bilo. Iz poslanice Jevrejima saznajemo da je jevanđelje koje se nama danas propoveda ono isto koje se propovedalo njima, i to nalazimo u poslednjem citiranom biblijskom tekstu. Zapazite sledeće tačke:

1. Bog je rekao Avramu, Isaku i Jakovu: „I učinih zavet svoj s njima da ću im dati zemlju hanansku, zemlju u kojoj behu došljaci, u kojoj življahu kao stranci.“
2. Zatim je dodao: „I čuh uzdisanje sinova Izrailjevih, koje Misirci drže u ropstvu, i opomenuh se zaveta svog.“
3. Kad Gospod kaže da se nečega setio (opomenuo), time ne želi reći da je na to ikada zaboravio, jer je to nemoguće.

Bog nikad ništa ne zaboravlja. Ali, kao što vidimo u raznim slučajevima, On time pokazuje da je došao trenutak da to ostvari. O konačnom sudu nad Vavilonom rečeno je: „I Bog se seti njegovih nepravednih dela“ (Otkrivenje 18,5 – Čarnić). „A Bog se seti velikog Vavilona pa mu dade čašu žestokog vina svoga gneva“ (Otkrivenje 16,19 – SSP). „Bog se opomenu (seti) Noja“ i učini da potop prestane, ali znamo da Noja, koji je bio u kovčegu, nije zaboravio ni jednog trenutka, jer ne zaboravlja ni vrapca. (Vidi takođe 1. Mojsijeva 19,29; 30,22 i 1. Samuilova 1,19 za upotrebu reči „seti [opomenu]“ u smislu da je obećano na pragu ispunjenja).

4. Zato je iz šestog poglavlja 2. knjige Mojsijeve očigledno da je došao trenutak da Bog ispuni obećanje dato Avramu i njegovom potomstvu. Međutim, pošto je Avram bio mrtav, ono je moglo da se ostvari samo vaskrsenjem. Vreme ispunjenja obećanja, koje je Bog zakletvom obećao Avramu, približilo se. Pošto samo jevanđelje o carstvu priprema za kraj, to dokazuje da je jevanđelje bilo propovedano.
5. Bog se objavljuvao narodu. A On se objavljuje samo u jevanđelju. Njegovo Božanstvo se objavljuje tako što se otkriva Božja sila.
6. Bog je rekao: „I uzeću vas da mi budete narod, i ja ću vam biti Bog, te ćete poznati da sam ja Gospod Bog vaš“ (2. Mojsijeva 6,7). Uporedimo ove reči sa obećanjem novog saveza: „I biću im Bog i oni će mi biti narod. I neće više učiti prijatelj prijatelja ni brat brata govoreći: Poznajte Gospoda; jer će me znati svi od malog do velikog, govori Gospod“ (Jeremija 31,33.34). Niko ne sumnja da je to bilo objavljivanje jevanđelja; ali to je isto ono jevanđelje koje je bilo objavljeno Izraelcima u Egiptu.
7. Činjenica da se oslobođenje sinova Izraelovih moglo ostvariti samo kroz propovedanje jevanđelja, pokazuje da se nije radilo o običnom oslobođenju od telesnog ropstva i

dobijanju prolaznog nasljedstva. Pred sinovima Izraelovim otvorila bi se čudesna budućnost, samo da su spoznali dan svoga pohoda i nastavili da budu verni.

PROPOVEDANJE FARAONU

Činjenica je „da Bog ne gleda ko je ko, nego mu je u svakom narodu dobrodošao (prihvatljiv – SSP; mio – Karadžić) ko se njega boji i tvori pravdu“ (Dela 10,34.35 – Čarnić). Ovo nije bila neka nova istina u Petrovo vreme; to je oduvek bila istina, jer je Bog uvek isti. A to što su ljudi obično spori da to shvate, ne menja ovu činjenicu. Ljudi mogu da propuste da prepoznaju Božju silu, ali to Njega ni u čemu ne čini manje moćnim. Zato činjenica da veliko mnoštvo onih koji tvrde da su Božji sledbenici obično propušta da vidi kako je On savršeno nepri-strasan, pretpostavljajući da njih voli više od drugih naroda, nimalo ne umanjuje Njegov karakter.

Obećanje je dato Avramu i njegovom potomstvu. Ali to obećanje i blagoslove Avram je primio pre nego što se obrezao, „da bude otac svih koji kao neobrezani veruju, da se i njima to uračuna u pravednost“ (Rimljanima 4,11 – Čarnić). „Nema više ni Judejina ni Grka, nema ni roba ni slobodnjaka, nema više ni muško ni žensko; jer ste svi vi jedno u Hristu Isusu. Ako ste pak vi Hristovi, onda ste Avraamovo potomstvo, naslednici po obećanju“ (Galatima 3,28.29 – Čarnić). Zato je ovo obećanje obuhvatalo čak i Egipćane, kao i Izraelce, pod uslovom da su verovali. Ono nije obuhvatalo Izraelce koji nisu verovali, baš kao ni Egipćane koji nisu verovali. Avram je otac obrezanih, ali „onih koji nisu samo obrezani nego i idu stopama vere našeg oca Avraama, koju je imao dok je još bio neobrezan“ (Rimljanima 4,12 – SSP). Ako neobrezani drže pravednost Zakona, njihovo im se neobrezanje računa kao obrezanje. (Vidi Rimljanima 2,25-29).

Ne smemo da zaboravimo da Bog nije odmah počeo da šalje zla na faraona i njegov narod. On nije nameravao da oslobodi Izraelce ubijanjem njihovih tlačitelja, već je želeo da ih obrati, ako je moguće. Bog „ne želi da iko propadne, nego da svi dođu do pokajanja“ (2. Petrova

3,9 – Čarnić). On „želi da svi ljudi budu spaseni i da dođu do poznanja (spoznaje – SSP; poznavanja – slobodan prevod) istine“ (1. Timotiju 2,4 – Čarnić). „Tako bio ja živ, govori Gospod Gospod, nije mi milo da umre bezbožnik, nego da se vrati bezbožnik sa svog puta i bude živ“ (Jezekilj 33,11). Svi ljudi su Božja stvorenja i Njegova deca, i Njegovo veliko srce ljubavi ih sve prima u zagrljaj, bez obzira na rasu i nacionalnost.

Prema tome, u početku je Bog od faraona jednostavno zahtevao da pusti Njegov narod. Ali, ovaj je drsko i oholo odgovorio: „Ko je Gospod da poslušam glas njegov i pustim Izrailja? Ne znam Gospoda, niti ću pustiti Izrailja“ (2. Mojsijeva 5,2). A onda su pred njim učinjena čuda. Ona u početku nisu bila kazne, već jednostavno ispoljavanje Božje moći. Međutim faraonovi vračari, sotonine sluge, falsifikovali su ta čuda i faraonovo srce je još više otvrdnulo. Pažljivi čitalac primetiće da se čak i u čudima koja su vračari krivotvorili ispoljavala nadmoć Gospodnje sile.

U sledećem poglavlju ovog niza proučavanja o večnom jevanđelju pozabavićemo se sa često postavljanim pitanjem o tome kako je to faraonovo srce otvrdnulo.

19. KAKO JE FARAONOVO SRCE OTVRDNULO

(Sadašnja istina, 10. septembar 1896)

Kad blage mere nisu uspele da navedu faraona da prizna Božju moć, poslani su sudovi. Bog koji od početka zna kraj rekao je da će faraonovo srce otvrdnuti i čak da će ga On sam otvrdnuti; tako je i bilo. Međutim, ne smemo pretpostaviti da je Bog namerno otvrdnuo faraonovo srce protiv njegove volje, kao da nije mogao da popusti da je to želeo. Bog šalje snažne obmane da bi ljudi verovali laž, samo ako odbacuju istinu. Ako neko želi da vrši Božju volju, onda treba da sazna šta Bog uči; ali, za onoga koji odbaci istinu ne ostaje ništa osim tame i prevare.

Zanimljivo je zapaziti da se i u tome što je otvrdnuo faraonovo srce ispoljila Božja milost. Jednostavan Gospodnji zahtev faraon je prezrivo odbacio. Onda su došla zla, ali ne odmah, već sa dovoljno razmaka da faraon ima vremena za razmišljanje. No, dokle god se činilo da je moć vračara bila veća od one koju su pokazali Mojsije i Aron, faraon nije hteo da popusti. A onda je postalo očigledno da postoji veća sila od one koju su posedovali vračari. Oni su takođe učinili da se žabe rašire po zemlji, ali ih nisu mogli ukloniti. „A Faraon dozva Mojsija i Arona i reče: molite Gospoda da ukloni žabe od mene i od naroda mojega, pak ću pustiti narod da prinesu žrtvu Gospodu“ (2. Mojsijeva 8,8). Faraon je već dovoljno naučio o Gospodu da Ga je mogao nazvati imenom.

„I ode Mojsije i Aron od Faraona; i zavapi Mojsije ka Gospodu za žabe koje beše pustio na Faraona. A Gospod učini po reči Mojsijevoj; i pocrkaše žabe, i oprostiše ih se kuće i sela i polja. I na gomile ih zgrtahu, da je smrdela zemlja. *A kad Faraon vide gde odahnu, otvrdnu mu srce, i ne posluša ih, kao što beše kazao Gospod.*“ (2. Mojsijeva 8,12-15 – Daničić)

„Ako se i pomiluje bezbožnik, ne uči se pravdi, u zemlji najpravednijoj čini bezakonje i ne gleda na veličanstvo Gospodnje“ (Isaija 26,10). Tako je bilo i sa faraonom. Božji sud je učinio da se njegova oholost smanji, ali „kada je Faraon video da je nastupilo olakšanje, srce mu je otvrdnulo“.

„A Faraon reče: Pustiću vas da prinesete žrtvu Gospodu Bogu svom u pustinji; ali da ne idete dalje; pa se molite za me. A Mojsije reče: Evo ja idem od tebe, i moliću se Gospodu da odu bubine od Faraona i od sluga njegovih i od naroda njegovog sutra; ali nemoj opet da prevariš, i da ne pustiš narod da prinese žrtvu Gospodu. I ode Mojsije od Faraona, i pomoli se Gospodu. I učini Gospod po reči Mojsijevoj, te odoše bubine od Faraona i od sluga njegovih i od naroda njegovog; ne ostani jedna. Ali opet otvrdnu srce Faraonovo, i ne pusti narod.“
(2. Mojsijeva 8,28-32)

I to se ponavljalo tokom svih zala. Sve pojedinosti svakog slučaja nisu zapisane, ali vidimo da su upravo Božje dugo strpljenje i milost otvrdnuli faraonovo srce. Isto propovedanje koje je utešilo srca mnogih u Isusovo vreme, kod drugih je izazvalo još veće ogorčenje prema Njemu. Lazarovo vaskrsenje iz mrtvih utvrdilo je u srcima neverujućih Jevreja odlučnost da ubiju Isusa. Poslednji sud otkriće činjenicu da je svako, ko je otvrdnulog srca odbacio Gospoda, to učinio uprkos otkrivenju Njegove milosti.

BOŽJA NAMERA SA FARAONOM

„Posle reče Gospod Mojsiju: Ustani rano i izađi pred Faraona, i reci mu: Ovako veli Gospod Bog jevrejski: Pusti narod moj da mi posluži. Jer ću sada pustiti sva zla svoja na srce tvoje i na sluge tvoje i na narod tvoj, da znaš da niko nije kao ja na celoj zemlji. Jer sada kad pružih ruku svoju, mogah i tebe i narod tvoj udariti pomorom, pa te ne bi više bilo na

zemlji; Ali te ostavih da pokažem na tebi silu svoju, i da se pripoveda ime moje po svoj zemlji.“ (2. Mojsijeva 9,13-16)

Još doslovniji prevod sa jevrejskog glasi: „Jer mogao sam da pružim ruku svoju, mogao sam tebe i narod tvoj udariti pomorom, pa te ne bi više bilo na zemlji. Ali te ostavih da živiš, da ti pokažem silu svoju, i da se ime moje objavi po svoj zemlji.“ (Prevod dr Kalisch)

Pri pažljivom upoređivanju vidi se da je ta misao izražena u već citiranom tekstu, iako ne tako jasno.

Nije tačno, kao što se često olako pretpostavlja, da je Bog stvorio faraona sa izrazitim ciljem da bi na njemu iskalio svoj gnev. Takva ideja sramoti Gospodnji karakter. Ali činjenica je da je Bog mogao da uništi faraona na samom početku, i da je bez odlaganja mogao da oslobodi svoj narod. Međutim, to ne bi bilo u skladu sa Gospodnjim nepromjenljivim načinom postupanja da svakom čoveku pruži dovoljno prilika da se pokaje. Bog je dugo trpeo faraonovu tvrdoglavost, i sada je odlučio da pošalje teže sudove. Pa ipak, upozorava ga da bi i sada mogao da se odvrati od svog zla.

Bog je održao faraona u životu i odlagao svoje najoštrije sudove da bi mu pokazao svoju silu. Ali u to vreme Bog je ispoljavao svoju silu radi spasenja svog naroda, a sila Božja na spasenje je jevanđelje. Zato je Bog održavao faraona u životu uprkos njegovoj tvrdoglavosti, da bi mu dao dovoljno vremena da upozna jevanđelje. To jevanđelje je bilo dovoljno moćno da spase faraona, kao što je bilo moćno da spase Izraelce.

Revidirano izdanje (na engleskom) upotrebjeno je zbog toga što je jasnije od uobičajenih prevoda, a ne zato što se u svakom od njih ne nalazi ista istina. Uzmimo uobičajeni prevod: „Ali te ostavih da pokažem na tebi silu svoju, i da se pripoveda ime moje po svoj zemlji“; ovde je očigledno da je Bog doveo faraona na presto. I u ovom slučaju se nikako ne govori da ga je Bog stvorio sa ciljem da ga muči i ubije. Tekst jasno kaže da je razlog tome bio da bi se pokazala Božja sila i da bi se tako objavilo Njegovo ime po svoj zemlji. Zaključiti da Bog može da pokaže svoju silu i objavi svoje ime samo uništavanjem ljudi, znači sramotiti Ga i suprotno je jevanđelju. Milost Njegova traje doveka.

Božji cilj je bio da se Njegovo ime hvali po svoj zemlji. To se i dogodilo, jer čitamo da su se četrdeset godina kasnije hananski narodi uplašili od dolaska Izraelaca, jer su se setili šta je Bog učinio da ih oslobodi iz Egipta. Međutim, Božja namera bi se ostvarila i da se faraon pokorio Gospodnjim željama. Pretpostavimo da je faraon priznao Gospoda i prihvatio jevanđelje koje mu se propovedalo. Kakav bi bio rezultat? On bi učinio ono šta je učinio Mojsije: zamenio bi egipatski presto Hristovom sramotom i imao mesto u večnom nasledstvu. Tako bi bio najmoćnije oruđe koje objavljuje Gospodnje ime po svoj zemlji. Sama činjenica da je neki moćni car prihvatio jevanđelje objavila bi Gospodnju silu isto tako delotvorno kao što su to učinila zla. A sam faraon, umesto da bude progonitelj Božjeg naroda, mogao je da postane, kao Pavle, propovednik vere. Nažalost, nije (s)poznao (upoznao – Čarnić; prepoznao – SSP) vreme svog pohoda.

Posebno zapazimo činjenicu da je Božji cilj bio *da se Njegovo ime objavi po svoj zemlji*. Sve ovo nije trebalo da se odigrava negde u nekom zabačenom uglu. Izbavljenje iz Egipta nije bilo nešto što je trebalo da se tiče samo nekolicine ljudi u nekom delu zemlje. Trebalo je da se objavi „svim narodima“. U skladu sa obećanjem datim Avramu, Bog je oslobađao sinove Izraelove iz ropstva, ali to izbavljenje nije bilo samo zbog njih. Kroz njihovo oslobođenje Njegovo ime i sila trebalo je da se pronesu do najudaljenijih delova sveta. Vreme za ispunjenje obećanja koje je zakletvom dato Avramu, približilo se; ali pošto je u to obećanje bila uključena cela zemlja, bilo je potrebno da se jevanđelje naširoko propoveda. Da bi obavio taj posao, Bog je izabrao sinove Izraelove. Oko njih kao jezgra, trebalo je da se osnuje Božje carstvo. To što nisu bili verni poverenom zadatku, samo je odložilo, ali ne i promenilo Božji plan. Iako nisu objavili Gospodnje ime, pa su ga se čak i odrekli, Bog je rekao: „Ali tako ja živ bio, i tako sva zemlja bila puna slave Gospodnje.“ (4. Mojsijeva 14,21)

20. SPASENI ŽIVOTOM

(Sadašnja istina, 17. septembar 1896)

O Mojsiju čitamo:

„Verom ostavi Egipat ne uplašivši se kraljeve jarosti; jer se čvrsto držao Nevidljivoga kao da ga gleda. Verom je proslavio Pashu i izvršio kropljenje krvlju, da ih ne dotakne onaj koji je ubijao prvence.“ (Jevrejima 11,27.28 – Čarnić)

Mojsije se nije verom odrekao Egipta, kada je prvi put pobegao u strahu, nego tek onda kada je izišao nakon održavanja pashe. Onda mu carev gnev nije ništa značio, jer se „držao Nevidljivoga kao da ga gleda“. Tada se nalazio pod zaštitom Cara nad carevima.

Iako ovaj tekst govori samo o Mojsiju, ne smemo da pretpostavimo da je on jedini od sinova Izraelovih imao veru, jer u sledećem stihu čitamo za ceo narod da „verom predoše Crveno More“. Čak i da je istina da je samo Mojsije od sveg naroda napustio Egipat verom, i ta bi činjenica bila dovoljna da pokaže da je trebalo da ga svi napuste na isti način i da je čitavo to oslobođenje bilo delo vere.

„Jer se čvrsto držao Nevidljivoga kao da ga gleda.“ Mojsije je živeo na isti način na koji danas žive pravi hrišćani. Evo i paralele:

„Za nepropadljivo nasledstvo, i neokaljano, i koje ne vene, sačuvano na nebesima za vas, koje sila Božija čuva verom za spasenje, spremno da se otkrije u poslednje vreme. Tada ćete likovati, pošto ste sad zamalo, ako tako treba da bude, ožalošćeni različitim iskušenjima, da bi se vrsnoća vaše vere našla kao dragocenija od propadljivog zlata koje se vatrom kuša, na hvalu i slavu i čast kada se pokaže Isus Hristos, koga vi volite iako ga niste videli, u koga sad verujete iako ga ne vidite, i radujete se neizrecivom i proslavljenom radošću, jer postićete cilj svoje vere: spasenje svojih duša.“ (1. Petrova 1,3-9 – Čarnić)

Mojsije i sinovi Izraelovi bili su pozvani u isto nasljedstvo koje je sačuvano za nas. Obećanje im je dato u Hristu, isto kao i nama. To nasljedstvo se moglo dobiti samo verom u Hrista, a ta vera je bila takva da je Hrista činila stvarnim, lično prisutnim, iako je bio nevidljiv. Štaviše, osnova te vere i nade bila je vaskrsenje Isusa Hrista iz mrtvih. Hristos je u ono vreme, kao i sada bio glava crkve. Prava crkva nikada nije imala nikog drugog osim nevidljive glave. „Svetac Izrailjev“ bio im je dat „za vođu i zapovednika narodima“ vekovima pre nego što se rodio kao beba u Vitlejemu.

Tako vidimo da je lična vera u Hrista bila osnova za oslobođenje Izraela iz Egipta. To je prikazano ustanovljavanjem pashe. Situacija je narasla do krize. Faraon je uporno istrajavao u tvrdoglavom otporu tako dugo dok Gospodnja milost više nije delovala na njega. Njegova izjava pokazuje da je postupao samovoljno i da je posle skakavaca sagrašio protiv svetlosti. Pozvao je Mojsija i Arona i rekao: „Zgreših Gospodu Bogu vašem i vama. Ali, mi još sada samo oprostite greh moj, i molite se Gospodu Bogu svom da ukloni od mene samo ovu smrt“ (2. Mojsijeva 10,16.17). Došao je trenutak da mora da prizna Gospoda; znao je da je pobuna protiv Njega bila greh, ali čim je došlo do odlaganja kazne, ispoljavao je tvrdoglavost kao i ranije. On je odlučno i potpuno odbacio sva Gospodnja nastojanja, pa sada nije preostalo ništa drugo osim da se nad njim izvrši sud koji bi ga prisilio da odustane od ugnjetavanja, te da pusti Izrael da ide.

PRVA PASHA

Bila je to poslednja noć koju će Izraelci provesti u Egiptu. Gospod je bio spreman da uništenjem prvenaca pusti poslednje veliko zlo na cara i narod. Sinovima Izraelovim upućen je poziv da uzmu jagnje, zdravo, i da ga „zakolju uveče“ i jedu njegovo meso.

„I neka uzmu krvi od njega i pokrope (poprskaju) oba dovratka i gornji prag na kućama u kojima će ga jesti. ...jer je pasha Gospodnja. Jer ću proći po zemlji misirskoj tu noć, i

pobiću sve prvence u zemlji misirskoj od čoveka do živinčeta, i sudiću svim bogovima misirskim, ja Gospod. A krv ona biće vam znak na kućama u kojima ćete biti; i kad vidim krv, proći ću vas, te neće biti među vama pomora, kad stanem ubijati po zemlji misirskoj.“ (2. Mojsijeva 12,5-13)

Oni su dobro znali da ih ne spasava krv jagnjeta. Gospod im je rekao da je to samo znak. To je jednostavno bio znak vere u ono što je on predstavljao, naime „dragocenom krvlju Hrista kao nevinog i čistog jagnjeta“ (1. Petrova 1,19 – Čarnić), jer „i Hristos je kao naše pashalno jagnje prinet na žrtvu“ (1. Korinćanima 5,7 – Čarnić). Prema tome, krv jagnjeta bila je samo simbol Jagnjeta Božjeg, a onaj koji se „se čvrsto držao Nevidljivoga kao da ga gleda“, to je i razumeo.

„Jer je duša (život – Stvarnost, KJV, Šarić) telu u krvi“ (3. Mojsijeva 17,11). U Hristovoj krvi, odnosno u Njegovom životu, imamo otkupljenje i oproštenje greha, jer je Bog Njega postavio da bude „očišćenje kroz veru u Njegovu krv, te da kroz Božje trpljenje objavi Njegovu pravednost *opraštanjem* pređašnjih greha“ (Rimljanima 3,25 – KJV). Bog prelazi preko greha, ne stvaranjem kompromisa, već tako što „krv Sina njegova Isusa Hrista čisti nas od svakoga greha“ (1. Jovanova 1,7 – Čarnić). Hristov život je Božja pravednost, jer iz srca izlazi život, a Božji Zakon je bio u Njegovom srcu kao savršena pravednost. Prema tome, primena krvi ili Hristovog života je primena Božjeg života u Hristu; a On uklanja grehe.

Prskanje krvi po dovratnicima označavalo je ono što je kasnije rečeno: „Gospod je Bog naš jedini Gospod. Zato ljubi Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje. I neka ove reči koje ti ja zapovedam danas budu u srcu tvom. ... I napiši ih na dovratnicima od kuće svoje i na vratima svojim“ (5. Mojsijeva 6,4-9). Pravednost Božjeg Zakona se nalazi jedino u Hristovom životu. Ona može biti u srcu samo kad se Božji život u Hristu nalazi u srcu, da bi se očistilo od svakog greha. Stavljanje krvi na dovratnike kuće bilo je isto kao zapisivanje Božjeg Zakona na dovratnicima kuće i na vratima; a to nije ukazivalo ni na šta drugo osim na prebivanje (verom) u Hristu tj. prožetost Njegovim životom.

Hristos je Sin Božji koji je uživao da vrši volju svoga Oca. Kao što je On bio pasha sinova Izraelovih u Egiptu, tako je i naša, jer je Njegov život večan i neuništiv, i oni koji verom prebivaju u Njemu imaju istu tu zaštitu. Ni čovek ni đavo ne mogu da Mu oduzmu Njegov život; a Otac ga je voleo i nije želeo da Mu uzme život. On ga je položio dobrovoljno i ponovo ga uzeo. Položio ga je da bismo ga mi mogli uzeti, a onda ga je opet uzeo da bi sa Njim uzeo i nas. Zato je prebivanje u Njemu, označeno kropljenjem krvi na dovratnicima, sredstvo oslobođenja od greha; a na taj način se i spasavamo od Božjeg gneva koji dolazi na sinove neposlušnosti.

Isus Hristos „je isti juče i danas i doveka“ (Jevrejima 13,8 – Čarnić). Vera u Njegovu krv, koja je pokazana kropljenjem krvi jagnjeta na vratima kuća, ostvaruje danas isti rezultat kao nekada. Kad slavimo Gospodnju večeru koja je uspostavljena u vreme pashe, nakon koje je Hristos bio izdan i raspet, mi slavimo isto ono što su Izraelci slavili u Egiptu. Bili su još u Egiptu kad su slavili prvu pashu. To je bio čin vere kojim su pokazali da se uzdaju u Hrista kao svog Oslobodioca (Izba-vitelja). Tako i mi, kroz krv saveza, pokazujemo svoju veru u silu Njegovog života da nas sačuva od greha i uništenja koje dolazi na zemlju zbog greha. U taj dan Gospod će poštediti one čiji je život sakriven sa Hristom u Bogu, „kao što će otac poštediti svog sina koji mu služi“ (Malahija 3,17 – KJV). Iz istog razloga su u Njemu pošteđeni ljudi, jer ni Bog nije poštedeo svoga Sina.

POSLEDNJA PASHA

Kad je slavio poslednju pashu sa svojim učenicima, Hristos je rekao: „Vrlo sam želeo da jedem ovu Pashu sa vama pre no što postradam. Jer vam kažem: neću je više jesti dok se ne ispuni u carstvu Božijem“ (Luka 22,15.16 – Čarnić). Iz tih reči saznajemo da uspostavljanje pashe ima direktnu vezu sa Gospodnjim dolaskom da kazni zle i oslobodi svoj narod. Zato nam je rečeno: „Jer, kad god ovaj hleb jedete i ovu čašu pijete, Gospodnju smrt objavljujete dok on ne dođe“ (1. Korinćanima 11,26 – SSP). Hristova smrt nema svrhe bez vaskrsenja; a

Hristovo vaskrsenje jednostavno znači vaskrsenje svih onih čiji je život sakriven u Njegovom životu. On nas svojim vaskrsenjem preporuča za živu nadu na nepropadljivo nasljedstvo koje neće istrnuti ni uvenuti; a istu tu živu veru i nadu u to isto nasljedstvo pokazao je pravi Izrael u Egiptu. Nasljedstvo koje očekujemo je sačuvano na nebesima. I nasljedstvo koje je bilo obećano Avramu, Isaku i Jakovu, nasljedstvo ka kome je Bog bio spreman da vodi sinove Izraelove, bila je „bolja zemlja, nebeska“ (Jevrejima 11,16 – KJV).

„Kropljenje krvi“ (uporedi sa 2. Mojsijeva 12,5-14; Jevrejima 11,27.28; 12,24 i 1. Petrova 1,2-10) velika je karika koja nas u našem hrišćanskom životu povezuje sa drevnim Izraelom. Ono pokazuje da je izbavljenje kojim ih je Bog oslobodio, bilo isto ono kojim nas Bog danas oslobađa. Ono njih ujedinjuje sa nama u jednom Gospodu i jednoj veri. Hristos je uvek bio uz njih kao što je uz nas. Oni su mogli da istraju gledajući Njega nevidljivog; a ni mi ne možemo više od toga. On je bio Jagnje „zaklano od postanka sveta“ (Otkrivenje 13,8) i zbog toga je podignut od postanka sveta, da bi oni mogli da shvate sve blagoslove Njegove smrti i vaskrsenja, baš kao što možemo i mi. A oslobođenje kojim ih je izbavio bilo je i te kako stvarno. Njihova nada ogledala se u tome što će prilikom Gospodnjeg dolaska vaskrsnuti iz mrtvih i tako upotpuniti oslobođenje; a i mi imamo tu istu blaženu nadu. Prihvatio opomenu iz njihovih stalnih promašaja i nastojmo „da [se] do kraja čvrsto držimo pouzdanja koje smo imali u početku.“ (Jevrejima 3,14 – SSP)

21. KONAČNO IZBAVLJENJE

(*Sadašnja istina, 24. septembar 1896*)

„Nad misirskim morem mračnim nek se jeka bubnja čuje,
narod Božji u slobodi Boga slavi i putuje.“¹

Pročitajmo ukratko izveštaj o oslobođenju Izraela, kako je to zapisalo nadahnuće.

„A oko ponoći pobi Gospod sve prvence u zemlji misirskoj od prvenca Faraonovog koji htjede sedeti na prestolu njegovom do prvenca sužnja u tamnici, i šta god beše prvenac od stoke. Tada usta Faraon one noći, on i sve sluge njegove i svi Misirci, i bi vika velika u Misiru, jer ne beše kuće u kojoj ne bi mrtvacu. I dozva Mojsija i Arona po noći i reče: Ustajte, idite iz naroda mog i vi i sinovi Izrailjevi, i otidite, poslužite Gospodu, kao što govoriste. Uzmite i ovce svoje i goveda svoja, kao što govoriste, i idite, pa i mene blagoslovite. I Misirci navaljivahu na narod da brže idu iz zemlje, jer govorahu: Izgibosmo svi. I narod uze testo svoje još neukislo, umotavši ga u haljine svoje, na ramena svoja. I učiniše sinovi Izrailjevi po zapovesti Mojsijevoj, i zaiskaše u Misiraca nakita srebrnih i nakita zlatnih i haljina. I Gospod učini, te narod nađe ljubav u Misiraca, te im dadoše; tako opleniše Misirce.

I otidoše sinovi Izrailjevi iz Ramese u Sohot, oko šest stotina hiljada pešaka, samih ljudi osim dece. I drugih ljudi mnogo otide s njima, i stoke sitne i krupne vrlo mnogo.“ (2. Mojsijeva 12,29-38)

„A kad Faraon pusti narod, ne odvede ih Bog putem k zemlji filistejskoj, ako i beše kraći, jer Bog reče: Da se ne pokaje narod kad vidi rat, i ne vrati se u Misir. Nego Bog zavede

1 „Sound the Loud Timbrel“ od Tomasa Mura [Thomas Moore (1779–1852), irski pesnik, pevač, tekstopisac i zabavljač] – *prim. izdavača*

narod putem preko pustinje na Crvenom Moru.“ (2. Mojsijeva 13,17.18)

„Tako otišavši iz Sohota stadoše u logor u Etamu, na kraj pustinje. A Gospod iđашe pred njima danju u stupu od oblaka vodeći ih putem, a noću u stupu od ognja svetleći im, da bi putovali danju i noću. I ne uklanjaše ispred naroda stup od oblaka danju ni stup od ognja noću.“ (Stihovi 20-22)

„I reče Gospod Mojsiju govoreći: Kaži sinovima Izrailjevim neka saviju i stanu u logor pred Pi-Airot između Migdola i mora prema Vel-Sefonu; prema njemu neka stanu u logor pokraj mora. Jer će Faraon reći za sinove Izrailjeve: Zašli su u zemlju, zatvorila ih je pustinja. I učiniću da otvrdne srce Faraonu, te će poći u poteru za vama, i ja ću se proslaviti na njemu i na svoj vojsci njegovoj, i Misirci će poznati da sam ja Gospod. I učiniše tako.

A kad bi javljeno caru misirskom da je pobegao narod, promeni se srce Faraonovo i sluga njegovih prema narodu, te rekoše: Šta učinismo, te pustismo Izrailja da nam ne služi? I upreže u kola svoja, i uze narod svoj sa sobom. I uze šest stotina kola izabranih i šta još beše kola misirskih, i nad svima vojvode. I Gospod učini te otvrdnu srce Faraonu caru misirskom, i pođe u poteru za sinovima Izrailjevim, kad sinovi Izrailjevi otidoše pod rukom visokom. I teravši ih Misirci stigohše ih, sva kola Faraonova, konjici njegovi i vojska njegova, kad behu u logoru na moru.“ (2. Mojsijeva 14,1-9)

„I kad se približi Faraon, podigoše sinovi Izrailjevi oči svoje a to Misirci idu za njima, i uplašihše se vrlo, i povikaše sinovi Izrailjevi ka Gospodu. I rekoše Mojsiju: Zar ne beše grobova u Misiru, nego nas dovede da izginemo u pustinji? Šta učini, te nas izvede iz Misira. Nismo li ti govorili u Misiru i rekli: Prođi nas se, neka služimo Misircima? Jer bi nam bolje bilo služiti Misircima nego izginuti u pustinji.

A Mojsije reče narodu: Ne bojte se, stanite pa gledajte kako će vas Gospod izbaviti danas; jer Misirce koje ste videli

danas, nećete ih nikada više videti do veka. Gospod će se biti za vas, a vi ćete ćutati.“ (Stihovi 10-14)

Način njihovog oslobođenja svima je poznat: kako je Gospod zapovedio moru da se povuče i ostavi put po sredini, tako da su sinovi Izraelovi mogli da pređu suvim; i kako se more, kad su Egipćani pokušali da ih slede, vratilo i progutalo ih. „Verom predoše Crveno more kao po svojoj zemlji, a kad Egipćani to pokušaše podaviše se“ (Jevrejima 11,29 – Čarnić). Pogledajmo nekoliko lekcija koje treba da naučimo iz ovog izveštaja.

1. Bog je vodio svoj narod: „A kad Faraon pusti narod, ne odvede ih Bog putem k zemlji filistejskoj“. Mojsije nije znao ništa više od naroda šta da radi ili kuda da ide, samo je slušao šta mu je Gospod govorio, jer je bio veran „u svemu domu njegovom“. (Jevrejima 3,2)
2. Kad je narod gundao, gundao je protiv Boga, a ne protiv Mojsija. Kad su govorili Mojsiju: „Šta učini, te nas izvede iz Misira?“ zapravo nisu hteli da priznaju da je u svemu ovome Bog, iako su dobro znali da im je On poslao Mojsija.
3. Na prvi znak opasnosti vera naroda počela je da nestaje. Zaboravili su šta je Bog već učinio za njih i kako je silno delovao da ih izbavi. Poslednji sud nad Egipćanima trebalo je da sam po sebi bude dovoljan da ih nauči da se uzdaju u Gospoda i da On može da ih oslobodi od Egipćana koji su još ostali živi.
4. Božja namera nije bila da se narod bori. On ih je poveo kroz pustinju da ne bi videli rat. Znao je da bi ih Egipćani svakako progonili da su krenuli putem kojim su pošli. Sinovi Izraelovi nisu nikad imali veću potrebu za borbom nego onda kad su ih Egipćani opkolili kod Crvenog mora, ali im je Bog poručio: „Gospod će se biti za vas, a vi ćete ćutati.“ Možemo reći da je razlog zašto Gospod nije želeo

da vide rat bio taj što još nisu bili pripremljeni za borbu; ali moramo se setiti drugih prilika kada su imali mnogo obučениh boraca, pa ih je Bog izbavio a da sami nisu zadali nijedan udarac. Kad razmatramo okolnosti njihovog izbavljenja iz Egipta – kako je ono ostvareno direktnom Božjom silom, bez ikakve ljudske snage, pri čemu je njihovo bilo samo da slede i poslušaju Njegovu reč – onda moramo shvatiti da Božji plan uopšte nije bio da se bore, čak ni u samoodbrani.

5. Takođe treba da naučimo da najkraći i naizgled najlakši put nije uvek i najbolji. Put kroz filistejsku zemlju je bio najkraći, ali ne i najbolji za Izraelce. Činjenica da se nalazimo u teškim situacijama u kojima ne možemo da vidimo izlaz, nije dokaz da nas Bog ne vodi. Bog je vodio sinove Izraelove na to opasno mesto u pustinji, između planina i mora, tako sigurno kao što ih je vodio iz Egipta. On je znao da u takvoj klopci ne mogu da pomognu sebi, pa ih je namerno vodio tamo da bi kao nikad pre toga videli da je sam Bog odgovoran za njihovu bezbednost i da je u stanju da izvrši ono što je naumio. Njihov problem je bio smišljen da bi im pružio neizbrisivu pouku o poverenju u Boga.
6. Na kraju moramo da naučimo da ih ne smemo osuđivati zbog njihovog neverstva. „Zato nemaš izgovora, čoveče koji sudiš, ma ko ti bio; jer sudeći drugom samoga sebe osuđuješ, pošto ti, sudija, činiš isto to“ (Rimljanima 2,1 – Čarnić). Kada ih osuđujemo zbog toga što se nisu uzdali u Gospoda, onda pokazujemo da nemamo izgovor za sopstveno gundanje i strah. Imamo sve dokaze o Božjoj sili koje su oni imali, i još mnogo više od toga. Ako možemo jasno da vidimo koliko je neosnovan bio njihov strah i kakvo je zlo bilo njihovo gundanje, onda gledajmo da se mi sami ne pokažemo još bezumniji i gori.

„DRUGI PUT“

Ima još jedna lekcija koju treba da naučimo s tim u vezi, i ona je toliko važna da joj moramo posvetiti posebnu pažnju jer uključuje sve druge. Učimo je iz Isaije jedanaestog poglavlja. U tom poglavlju nalazimo u nekoliko reči čitav izveštaj o jevanđelju, od Hristovog rođenja do konačnog oslobođenja svetih u Božjem carstvu, i uništenja zlih.

„Ali će izaći šibljika iz stabla Jesejevog, i izdanak iz korena njegovog izniknuće. I na Njemu će počivati Duh Gospodnji, duh mudrosti i razuma, duh saveta i sile, duh znanja i straha Gospodnjeg. I mirisanje će Mu biti u strahu Gospodnjem, a neće suditi po viđenju svojih očiju, niti će po čuvenju svojih ušiju suditi. Nego će po pravdi suditi siromasima i po pravici koriti krotke u zemlji, i udariće zemlju prutom usta svojih, i duhom usana svojih ubiće bezbožnika. I pravda će Mu biti pojas po bedrima, i istina pojas po bokovima.“ (Isaija 11,1-5 – Daničić)

Uporedimo prvi deo gornjeg teksta sa Luka 4,16-18, a poslednji deo sa Otkrivenjem 19,11.21 i videćemo koliko toga pokriva. On nas dovodi do uništenja zlih. On pokriva čitav dan spasenja.

„I u to će vreme za koren Jesejev, koji će biti zastava narodima, raspitivati narodi, i počivalište Njegovo biće slavno. I tada će Gospod *opet podignuti ruku svoju* da zadobije ostatak naroda svog, šta ostane od asirske i od Misira i od Patrosa i od Etiopske i od Elama i od Senara i od Emata i od ostrva morskih. I podignuće zastavu narodima i prognane Izrailjeve i rasejane Judine sabraće s četiri kraja zemlje.“ (Isaija 11,10-12)

I ovde ponovo vidimo izbavljenje Božjeg naroda. To je drugi put da Bog uzima stvar u svoje ruke i u tome će biti uspešan. Uzeo je stvar u svoje ruke prvi put u Mojsijevo vreme, ali narod nije ušao [u obećanu

zemlju] zbog neverstva. Drugi put ostvariće se večno spasenje Njegovog naroda. Zapazite da se konačno skupljanje Njegovog naroda ostvaruje kroz Hrista koji je znak za narode, jer Bog pohodi neznabošce da iz njih izvede narod koji nosi Njegovo ime. Oni treba da budu skupljeni „s četiri kraja zemlje“. „I poslaće svoje anđele sa glasovitom trubom, pa će skupiti njegove izabranike od četiri vetra, od jednog kraja neba do drugog.“ (Matej 24,31 – Čarnić)

Da je ovo oslobođenje određeno za poslednje vreme, zapravo za završetak vremena, očigledno je iz činjenice da on sabira (skuplja) „ostatak“ svog naroda, znači one poslednje. A sada zapazimo ovo obećanje i podsetnik: „I biće put ostatku naroda njegovog, što ostane od Asirske, kao što je bio Izrailju kad izađe iz zemlje misirske.“ (Isaija 11,16)

Imajmo na umu da je delo oslobođenja iz Egipta počelo davno pre onog dana kada su napustili tu zemlju. Počelo je onog dana kad je Mojzije došao u Egipat i počeo da narodu govori o Božjoj nameri da ispuni obećanje dato Avramu. Ceo prikaz Božje sile u Egiptu, koji je bio samo objavljivanje jevanđelja, bio je deo oslobođenja. Tako će biti i onog dana kad Gospod po drugi put podigne svoju ruku da oslobodi ostatak svog naroda. Taj dan je sada jer „evo sad je vreme najbolje, evo sad je dan spasenja“ (2. Korinćanima 6,2). Sav će se Izrael spasti, jer „Izbavitelj će doći sa Siona, odvrtiće bezbožnost od Jakova“ (Rimljanima 11,26 – Čarnić). Oslobođenje Božjeg naroda od ropstva greha isto je što i konačno izbavljenje. Kad Gospod dođe po drugi put, preobraziće „svojom silom kojom može sve da pokori sebi naše poniženo telo da bude saobrazno njegovom slavnom telu“ (Filipljanima 3,21 – Čarnić). Sila kojom će preobraziti naša tela – sila vaskrsenja – sila je kojom su naši gresi pobeđeni, i mi ćemo biti izbavljeni od njihove vlasti. Događiće se to istom silom koja se ispoljila u oslobođenju Izraela iz Egipta.

„Jer se ne stidim jevanđelja Hristovog; jer je sila Božija na spasenje svakome koji veruje, a najpre Jevrejину i Grku“ (Rimljanima 1,16). Ko god želi da sazna koliko je ogromna ta sila, treba samo da pogleda izbavljenje Izraela iz Egipta, razdvajanje Crvenog mora, i videće praktičan primer njenog delovanja. To je sila koje će pratiti propovedanje celog jevanđelja do dolaska Gospoda Isusa.

22. PESMA IZBAVLJENJA

(Sadašnja istina, 1. oktobar 1896)

„Tada zapeva Mojsije i sinovi Izrailjevi ovu pesmu Gospodu, i rekoše ovako: Pevaću Gospodu, jer se slavno proslavi; konja i konjika vrže u more. Sila je moja i pesma moja Gospod, koji me izbavi; on je Bog moj, i slaviću ga; Boga oca mojega, i uzvišivaću ga. Gospod je velik ratnik; ime mu je Gospod. Kola Faraonova i vojsku njegovu vrže (baci) u more; izbrane vojvode njegove utopiše se u Crvenom moru. Bez-dani ih pokriše; padoše u dubinu kao kamen. Desnica tvoja, Gospode, proslavi se u sili; desnica tvoja, Gospode, satr neprijatelja. I mnoštvom veličanstva svojega oborio si one koji ustaše na te; pustio si gnev svoj, i proždre ih kao slamu. Od daha nozdrva tvojih sabra se voda; stade u gomilu voda koja teče; stisnuše se vali usred mora. Neprijatelj reče: teraću, stignuću, deliću plen; nasitiće ih se duša moja, izvući ću mač svoj, istrebiće ih ruka moja. Ti dunu vetrom svojim, i more ih pokri, i utonuše kao olovo u dubokoj vodi. Ko je kao ti među silnima Gospode? Ko je kao ti slavan u svetosti, strašan u hvali, i da čini čudesa? Ti pruži desnicu svoju, i proždre ih zemlja. Vodiš milošću svojom narod, koji si iskupio, vodiš krepošću svojom u stan svetosti svoje. Čuće narodi, i zadrhtaće; muka će spopasti one koji žive u zemlji Filistejskoj. Tada će se prepasti starešine Edomske, junake Moavske spopašće drhat, uplašiće se svi koji žive u Hananskoj. Spopašće ih strah i trepet; od veličine ruke tvoje zamuknuće kao kamen, dokle ne prođe narod tvoj, Gospode, dokle ne prođe narod, koji si zadobio. Odvešćeš ih i posadićeš ih na gori nasledstva svojega, na mestu koje si sebi za stan spremio, Gospode, u svetinji, Gospode, koju su tvoje ruke utvrdile. Gospod će carovati do-veka.“ (2. Mojsijeva 15,1-18 – Daničić)

Pogledajmo sada koja uputstva i ohrabrenja nalazimo u ovom izveštaju za nas.

1. Sila kojom je razdeljeno Crveno more i narod bezbedno prošao kroz njega, bila je ista ona sila kojom je Bog zadržao neprijatelje da ih ne napadnu. Uporedi 2. Mojsijeva 15,14-16 i Isus Navin 2,9-11. Da su nastavili da napreduju u veri koju su imali u trenutku oslobođenja, uopšte ne bi bilo potrebe da se bore. Niko od neprijatelja ne bi se usudio da ih napadne. Sada vidimo zašto ih je Bog vodio ovim putem. Poslednjim činom izbavljenja želeo je da ih pouči da nikada ne treba da se boje čoveka.
2. U toj istoj sili trebalo je da objave Gospodnje ime – da propovedaju jevanđelje o carstvu – po svoj zemlji, kao pripremu za kraj. To je bilo delo koje je trebalo da obave pre nego što je obećanje moglo da se potpuno ispuni. Da su sačuvali tu veru, ne bi trebalo mnogo vremena da delo bude dovršeno.
3. Cilj njihovog izbavljenja bio je da ih Bog dovede i posadi na goru Gospodnjeg nasledstva – u njihovoj zemlji, u kojoj bi zauvek mogli da žive bezbedno. Ovo se nije ispunilo ni u vreme cara Davida, iako je njegovo carstvo bilo na vrhuncu slave; bilo je to vreme kada je imao mir sa svim svojim neprijateljima i kad je naumio da sagradi hram Gospodu. Tada mu je Gospod rekao: „I odrediću mesto narodu svojem Izrailju, i posadiću ga, te će nastaviti u svom mestu, i neće se više pretresati, niti će ih više mučiti nepravednici kao pre“ (2. Samuilova 7,10). (Uporedi ovo i sa Luka 1,67-75).
4. Božji plan o oslobođenju Izraela iz Egipta bio je iznesen u pesmi koja je bila rezultat nadahnuća: „Odvešćeš ih i posadićeš ih na gori nasledstva svojega, na mestu koje si sebi za stan spremio, Gospode, u svetinji, Gospode, koju su tvoje ruke utvrdile.“ Niko od ljudi ne može da sagradi prebivalište za Gospoda, jer „Svevišnji ne stanuje u ru-

kotvorenim hramovima“ (Dela 7,48 – Čarnić). „Presto je Gospodnji na nebesima“ (Psalam 11,4). Pravi Šator (Svetilište) – pravo Božje prebivalište – „koji je podigao Gospod, a ne čovek“ (Jevrejima 8,1.2 – SSP), nalazi se na nebu na gori Sion. To je u skladu sa obećanjem datim Avramu, Isaku i Jakovu, a koje ih je navelo da se smatraju gostima i došljacima na ovoj zemlji, i traže nebesku zemlju „jer je očekivao grad koji ima čvrste temelje, čiji je graditelj i tvorac Bog“ (Jevrejima 11,10 – Čarnić). Ova dugo odlagana nada sada je trebalo da se ostvari i ona bi se brzo ispunila da su sinovi Izraelovi sačuvali veru iz svoje pesme.

5. Izbavljenje Izraela iz Egipta i razdvajanje Crvenog mora je ohrabrenje za Božji narod u poslednje dane jevanđelja, kada će se ostvariti Gospodnje spasenje. Evo reči koje Gospod uči svoj narod: „Probudi se, probudi se, obuci se u silu, mišico Gospodnja; probudi se kao u staro vreme, za naraštaja prošlih; nisi li ti isekla Ravu i ranila zmaja? Nisi li ti isušila more, vodu bezdana velikoga, od dubine morske načinila put da prođu izbavljeni? Tako oni koje iskupi Gospod neka se vrate i dođu u Sion pevajući, i veselje večno neka bude nad glavom njihovom; radost i veselje neka zadobiju, a žalost i uzdisanje neka beži.“ (Isaija 51,9-11 – Daničić).
6. Da su stari Izraelci nastavili sa pevanjem, i da nisu nijednom počeli da gundaju, oni bi vrlo brzo stigli do Siona, do grada čiji je graditelj i tvorac Bog.
7. Kada Gospodnji otkupljeni konačno stanu na goru Sion i u rukama budu imali Božje harfe, zapevaće „pesmu Božijeg sluge Mojsija i Jagnjetovu pesmu: ‘Velika su i čudesna tvoja dela, Gospode Bože, Svedržitelju. Pravedni su i istiniti tvoji putevi, Caru nad narodima. Ko da te se ne boji, Gospode, i da ne slavi tvoje ime? Ti si jedini svet. Svi narodi će doći i pokloniti se pred tobom, jer su objavljena tvoja pravedna dela“ (Otkrivenje 15,3.4 – SSP). To je pesma izbavljenja, pesma pobeđe.

8. Kao što su sinovi Izraelovi tu pesmu pobeđe pevali na obali Crvenog mora pre nego što su ušli u Obećanu zemlju, tako će Božja deca u posljednje dane pevati istu pesmu pobeđe pre nego što uđu u nebeski Hanan. Evo te pesme i dok je čitamo, uporedite je sa uvodom u Mojsijevu pesmu kod Crvenog mora. Već smo čitali da, kada Gospod pruži svoju ruku po drugi put da izbavi ostatak svog naroda, „biće put ostatku naroda njegova, što ostane od Asirske, kao što je bio Izrailju kad izađe iz zemlje Misirske.“ (Isaija 11,16)
9. „I reći ćeš u ono vreme: Hvalim Te, Gospode, jer si se bio razgnevio na me, pa se odvratio gnev Tvoj, i utešio si me. Gle, Bog je spasenje moje, uzdaću se i neću se bojati, jer mi je sila i pesma Gospod Bog, On mi bi Spasitelj. S radošću ćete crpsti vodu iz izvora ovog spasenja. I tada ćete reći: Hvalite Gospoda, glasite ime Njegovo, javljajte po narodima dela Njegova, napominjite da je visoko ime Njegovo. Pojte Gospodu, jer učini velike stvari, neka se zna po svoj zemlji. Klikuj i pevaj, koja sediš u Sionu, jer je Svetac Izrailjev velik posred vas.“ (Isaija 12. poglavlje)

S tom pesmom će Gospodnji otkupljeni doći na Sion. To je pesma pobeđe, ali već sada mogu da je pevaju, jer „ovo je pobeđa koja je pobedila svet: naša vera“ (1 Jovanova 5,4 – SSP). „Gle, Bog je spasenje moje, uzdaću se i neću se bojati, jer mi je sila i pesma Gospod Bog, on mi bi spasitelj“ (Isaija 12,2). No, ako čovek ne objavljuje Gospodnje spasenje, on ga i nema. Jer deca nebeskog Cara prosto moraju da javno izražavaju svoju radost. I dok ih Gospod vodi na Sion, oni uče pesmu koju će zapevati kad stignu na njega. I zato

„Kad zapevam NOVU, NOVU PESMU,
 Okružen Božjom slavom tom,
 Biće to STARA, STARA PRIČA,
 Oduvek draga srcu mom.“

23. HLEB SA NEBA

(Sadašnja istina, 8. oktobar 1896)

Gospodnji otkupljeni vратиće se s pesmom i doći na Sion. Pesma pobeđe je dokaz vere, kojom će pravednik živeti. Poziv glasi: „Ne odbacujte dakle slobode svoje, koja ima veliku platu“ (Jevrejima 10,35). „Jer, svi mi imamo udela u Hristu ako se do kraja čvrsto držimo pouzdanja koje smo imali u početku“ (Jevrejima 3,14 – SSP). Izraelci su dobro počeli. „Verom su, kao po suvoj zemlji, prešli Crveno more“ (Jevrejima 11,29 – SSP). Na drugoj obali pevali su pesmu pobeđe. Istina, još uvek su bili u pustinji, ali vera je „naša ova pobeđa koja pobeđi svet“ (1 Jovanova 5,4) i oni su upravo primili najveći dokaz Božje sile da ih On sigurno vodi. Da su nastavili da pevaju tu pesmu pobeđe, brzo bi stigli na Sion.

Ali, oni još nisu savršeno naučili ovu lekciju. Mogli su da se uzdaju u Gospoda dokle god su mogli da Ga vide, ali ne i dalje od toga. Oni „vikaše kraj mora, kraj Crvenog Mora. Ali im On pomože imena svog radi, da bi pokazao silu svoju. Zapreti Crvenom Moru, i presahnu; i prevede ih preko bezdane kao preko pustinje; i sačuva ih od ruke nenavidnikove (protivnikove), i izbavi ih iz ruke neprijateljeve. Pokri voda neprijatelje njihove, nijedan od njih ne osta. Tada verovaše rečima Njegovim, i pevaše Mu hvalu. Ali brzo zaboraviše dela Njegova, i ne počekaše volje Njegove.“ (Psalam 106,7-13 – Daničić)

Samo tri dana putovanja pustinjom bez vode bilo je dovoljno da zaborave sve što je Gospod za njih učinio. Kada su naišli na vodu, ona je bila tako gorka da nisu mogli da je piju, pa su počeli da gundaju. Ovu teškoću je Gospod lako otklonio pokazavši Mojsiju drvo koje je, bačeno u vodu, učinilo da postane pitka. „Onde mu dade uredbu i zakon, i onde ga okuša.“ (2. Mojsijeva 15,25)

Kad su se ulogorili kod palmi i izvora u Elimu, nije bilo ničega što bi ih uznemiravalo, pa je prošlo skoro mesec dana pre nego što su opet počeli da gundaju. Za to vreme su se bez sumnje osećali vrlo zadovoljni sobom kao i svojom okolinom. Ali su se pri tom svakako uzdali

u Gospoda. Tako nam je lako da zamišljamo da napredujemo dok se nalazimo u luci i voda protiče pored nas; tako prirodno da mislimo da smo naučili da se uzdamo u Gospoda sve dok nema iskušenja koja će ispitati našu veru.

Nije prošlo dugo vremena a narod je ne samo zaboravio na Božju silu, nego je bio spreman da tvrdi da On nikada nije imao bilo šta sa njima. Samo mesec i po dana od napuštanja Egipta stigli su u pustinju Sin, „koja je između Elima i Sinaja“, „i stade vikati sav zbor sinova Izrailjevijeh na Mojsija i na Arona u pustinji, i rekoše im sinovi Izrailjevi: kamo da smo pomrli od ruke Gospodnje u zemlji Misirskoj, kad seđasmo kod lonaca sa mesom i jeđasmo hleba izobila, jer nas izvedoste u ovu pustinju da pomorite sav ovaj zbor glađu.“

„A Gospod reče Mojsiju: Evo učiniću da vam daždi (pada kao rosa; kiša) iz neba hleb, a narod neka izlazi i kupi svaki dan koliko treba na dan, da ga okušam hoće li hoditi po mom zakonu ili neće. A šestog dana neka zgotove šta donesu, a neka bude dvojinom onoliko koliko nakupe svaki dan. A sutra ćete videti slavu Gospodnju; jer je čuo viku vašu na Gospoda. Jer šta smo mi da vičete na nas?“ (2. Mojsijeva 16,2-7)

Sutradan kad se digla rosa, „a to po pustinji nešto sitno okruglo, sitno kao slana po zemlji. I kad videše sinovi Izrailjevi, govorahu jedan drugom: Šta je ovo? Jer ne znaše šta beše. A Mojsije im reče: To je hleb što vam dade Gospod da jedete. To je za šta zapovedi Gospod: kupite ga svaki dan koliko kome treba za jelo, po gomor na glavu, po broju duša vaših, svaki neka uzme za one koji su mu u šatoru. I učiniše tako sinovi Izrailjevi; i nakupiše koji više koji manje. Pa meriše na gomor, i ne dođe više onom koji nakupi mnogo, niti manje onom koji nakupi malo, nego svaki nakupi koliko mu je trebalo da jede.“ (Stihovi 14-18)

„I reče im Mojsije: niko da ne ostavlja od toga za sutra. Ali ne poslušашe Mojsija, nego neki ostaviše od toga za sutra,

te se ucvrlja i usmrde. I rasrdi se Mojsije na njih. Tako ga kupljahu svako jutro, svaki koliko mu trebaše za jelo; a kad sunce ogrevaše, tada se rastapaše.“ (Stihovi 19-21)

„A u šesti dan nakupiše hleba dvojinom, po dva gomora na svakog; i dođoše sve starešine od zbora, i javiše Mojsiju. A on im reče: Ovo kaza Gospod: Sutra je subota, odmor svet Gospodu; šta ćete peći, pecite, i šta ćete kuvati, kuvajte danas; a šta preteče, ostavite i čuvajte za sutra. I ostaviše za sutra, kao što zapovedi Mojsije, i ne usmrde se niti beše crva u njemu. I reče Mojsije: Jedite to danas, jer je danas subota Gospodnja, danas nećete naći u polju. Šest ćete dana kupiti, a sedmi je dan subota, tada ga neće biti.“ (Stihovi 22-26)

„I u sedmi dan iziđoše neki od naroda da kupe, ali ne nađoše. A Gospod reče Mojsiju: Dokle ćete se protiviti zapovestima mojim i zakonima mojim? Vidite, Gospod vam je dao subotu, zato vam daje šestog dana hleba za dva dana. Stojte svaki na svom mestu, i neka ne odlazi niko sa svog mesta u sedmi dan. I počinu narod u sedmi dan.“ (Stihovi 27-30)

Sada imamo ceo događaj pred sobom pa možemo da ga detaljno proučimo. Setite se da to nije napisano zbog onih koji su u njemu učestvovali, već za nas. „Sve, naime, što je unapred napisano, napisano je nama za pouku, da strpljivošću i utehom Pisma imamo nadu“ (Rimljanima 15,4 – Čarnić). Ako su oni propustili da nauče lekciju koju je Bog želeo da izvuku iz ovog događaja, onda postoji još veći razlog da je iz tog izveštaja mi naučimo.

ISPIT

Gospod je rekao da će okušati svoj narod hoće li živeti po Njegovom Zakonu ili neće. A posebna zapovest kojom ih je iskušao bila je Subota. Prema tome, Subota je bila presudan ispit u pogledu držanja Božjeg Zakona. Ona je to i sada, kao što će to pokazati sledeće tačke koje smo već upoznali:

1. Narod je bio oslobođen u skladu sa ispunjenjem saveza koji je Bog učinio sa Avramom (vidi 2. Mojsijeva 6,3.4). Ovaj savez je potvrđen zakletvom i vreme ispunjenja obećanja, za koje se Bog zakleo Avramu, se približilo. Avram je držao Božji Zakon i zbog toga je obećanje važno za njegove potomke (1. Moj. 26,3-5). Gospod je rekao Isaku da će izvršiti sve za šta se zakleo njegovom ocu Avramu: „Zato što je Avram slušao glas moj i čuvao naredbu moju, zapovesti moje i pravila moja i zakone moje.“ Sada, kad je Bog, kao ispunjenje te zakletve, izvodio Avramovu decu iz Egipta, odlučio je da ih iskuša da vidi da li će živeti po Njegovom Zakonu, a predmet na kojem ih je iskušao bila je Subota. To bez ikakve sumnje dokazuje da je Avram svetkovao Subotu i da se ona nalazila u savezu koji je sa njim sklopio. Ona je bila deo pravednosti verom koju je Avram imao pre svog obrezanja.
2. „Ako ste pak vi Hristovi, onda ste Avraamovo potomstvo, naslednici po obećanju“ (Galatima 3,29 – Čarnić). Pošto je Subota – ona ista koju su Izraelci svetkovali u pustinji, i koju su držali Jakovljevi potomci, ili tvrdili da je drže do današnjeg dana – bila u savezu učinjenim sa Avramom, iz toga sledi da i hrišćani treba da je svetkuju.
3. Već smo saznali da je naša nada ista ona koja je bila stavljena pred Avrama, Isaka i Jakova, i sve sinove Izraelove. Nada u „obećanje, koje je Bog dao našim očevima“ (Dela 26,6 – Čarnić) bila je ono zbog čega se sudilo apostolu Pavlu; i prema obećanju verni će sesti zajedno sa Avramom, Isakom i Jakovom u carstvu Božjem. Bog je po drugi put podigao svoju ruku da izbavi ostatak svog naroda i zato je ispit poslušnosti u ovo vreme isti kao i u početku. Subota je spomenik Božje sile kao Stvoritelja i Posvetitelja; a poruka koja najavljuje da je došao čas Božjeg suda, večno jevanđelje koje je priprema za kraj, propoveda se sledećim rečima: „Poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.“ (Otkrivenje 14,6.7)

Ovaj ispit je učinjen pre nego što je Zakon izgovoren sa Sinaja, i pre nego što je narod došao do Sinaja. Međutim mi nalazimo da su svi elementi Zakona već bili poznati. Davanje Zakona sa Sinaja je bilo tako daleko od njegove prve objave da su sinovi Izraelovi u tome bili iskušani više od mesec dana pre tog događaja; reći: „Dokle ćete se protiviti zapovestima mojim i zakonima mojim?“ pokazuju da su ga poznavali dugo vremena i da su ga često kršili svojom neverom.

Kada budemo došli do događaja koji su povezani sa davanjem Zakona, videćemo jasnije nego sada, da na Subotu, koju je Bog očekivao da će je Jevreji svetkovati, nikako nije mogla da deluje Hristova smrt, jer je oduvek bila povezana sa jevanđeljem, vekovima pre raspeća. Međutim, s tim u vezi moramo zapaziti jednu činjenicu u pogledu obaveznosti svetkovanja subotnog dana.

Narodu je bilo rečeno: „Šest ćete dana kupiti, a sedmi je dan subota, tada ga neće biti“. Ovo je potpuno isti izraz koji je upotrebljen u četvrtoj zapovesti: „Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvojemu; tada nemoj raditi nijednoga posla“. Mnoge su ljude ubedili da ova zapovest nije određena u svojim zahtevima i da Subotu ne treba vezivati za neki poseban dan sedmice, već da to može biti bilo koji dan sedmice, uz uslov da mu prethodi šest dana rada. Izveštaj o davanju mane pokazuje da je takva misao pogrešna, i da ta zapovest ne govori o nekom neodređenom sedmom delu vremena, nego da je to sedmi dan sedmice.

Davanje mane na najbolji način pokazuje da je subota bila određeni dan i da čoveku nije prepušteno da odluči koji će to dan biti. Štaviše, ono je pokazalo da „sedmi dan“ ne znači sedmi deo vremena, već određeni dan. Kad bi „sedmi dan“ označavao sedmi deo vremena, onda bi i „šesti dan“ imao značenje šestog dela vremena. Da su sinovi Izraelovi prihvatili takvu pretpostavku, našli bi se u problemima.

Postoji samo jedan vremenski period od sedam dana, a to je sedmica poznata još od stvaranja. Bog je delovao šest dana, a u tih šest dana završio je stvaranje; zatim „počinu u sedmi dan od svih dela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih, koja učini“ (1. Mojsijeva 2,2.3). Zato, kad

kaže da je sedmi dan Subota, Bog onda smatra da je Subota sedmi dan sedmice, dan koji poznajemo kao odmor. Šesti dan, kada su sinovi Izraelovi trebali da se pripremaju za Subotu, jeste šesti dan sedmice, poznat kao petak.

Bez ikakve sumnje, sve je to razrešeno izveštajem o Hristovom raspeću i sahrani, u kome je rečeno da su žene došle do groba „posle subote, u svanuće prvoga dana nedelje“ (Matej 28,1 – Čarnić), a drugi pisac kaže „pošto prođe subota“ (Marko 16,1 – Čarnić). Spominjemo ove tekstove da bismo pokazali da prvi dan sedmice sledi iza Subote i da ne postoji vreme između završetka Subote i posete žena grobu. A sada, čitajući izveštaj u Jevanđelju po Luki, saznajemo da je dan Hristove sahrane „bio [je] petak (dan pripreme – SSP), i subota osvitaše“. Žene su došle i videle gde je položen; „Zatim se vratiše i spremiše mirise i miro. U subotu pak ostaše u miru - po zakonu.“ „u prvi dan nedelje, vrlo rano, dođoše na grob.“ (Luka 23,54-56; 24,1 – Čarnić)

Subota je sledila posle petka („dana pripreme“ – SSP), a iza nje je sledio „prvi dan nedelje“. Prema tome, zapovest o Suboti odnosi se na *sedmi dan nedelje*. To je bio dan koji je Bog posebno označio kao Subotu, te je četrdeset godina činio čudo u njenu čast. Dobro zapamtimo ovu činjenicu. Setimo se da kad god se u Bibliji spominje Subota, onda se misli samo na sedmi dan sedmice. Da je davno pre Mojsijevog vremena ova subota iz četvrte zapovesti, zajedno sa celim Zakonom, bila nerazdvojno povezana sa jevanđeljem Isusa Hrista, biće potpuno jasno kada budemo nastavili sa našim proučavanjem.

24. ŽIVOT OD BOGA

(Sadašnja istina, 15. oktobar 1896)

SLUŠAJ I ŽIVI

Na kraju lutanja pustinjom Mojsije je rekao narodu: „Držite i tvorite sve zapovesti koje vam ja zapovedam danas, da biste živi bili i umnožili se, i da biste ušli u zemlju za koju se Gospod zakleo ocima vašim, i da biste je nasledili. I opominji se (sećaj se) svega puta kojim te je vodio Gospod Bog tvoj četrdeset godina po pustinji, da bi te namučio i iskušao, da se zna šta ti je u srcu, hoćeš li držati zapovesti njegove ili nećeš. I mučio te je, glađu te morio; ali te je opet hranio manom, za koju ti nisi znao ni oci tvoji, da bi ti pokazao da čovek ne živi o samom hlebu nego o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih.“ (5. Mojsijeva 8,1-3)

„Jer je reč Božija živa, i delotvorna“ (Jevrejima 4,12 – Čarnić). Hristos je rekao: „Reči koje vam ja rekoh duh su i život su“ (Jovan 6,63). Preko proroka On kaže: „Prignite uho svoje i hodite k meni; poslušajte, i živa će biti duša vaša“ (Isaija 55,3). „Zaista, zaista, kažem vam da ide čas - i već je nastao - kada će mrtvi slušati glas Sina Božija, i koji ga čuju - živeće“ (Jovan 5,25 – Čarnić). To vreme je došlo kad su se sinovi Izraelovi nalazili u pustinji. Davanjem mane Bog ih je učio da čovek može da živi „od svake reči koja izlazi iz usta Božijih.“ (Matej 4,4 – Čarnić)

Zapazimo to dobro. Bog im je obezbedio manu bez obzira hoće li oni poštovati Njegov Zakon ili ne. Ali, istovremeno ih je učio da je Zakon život. Isus je rekao: „Znam da je zapovest njegova život večni“ (Jovan 12,50). Trebalo je da drže zapovesti da bi živeli, međutim oni su mogli da ih drže samo ako ih čuju. Život se nalazi u samim zapovestima, a ne u pojedincu koji pokušava da ih drži. On ne može dobiti život svojim naporima, već ga dobija kroz zapovesti. Blagodat vlada posredstvom pravednosti za večni život kroz Gospoda našeg Isusa Hrista. Razlog tome je taj što je reč sama po sebi život, i ako je pažljivo slušamo, živećemo njom. „O, da si pazio na zapovesti moje! Mir bi tvoj bio kao reka, i pravda tvoja kao valovi morski.“ (Isaija 48,18)

Isus je rekao: „Ako pak hoćeš da uđeš u život, drži zapovesti“ (Matej 19,17 – Čarnić). Ali, mi ne dobijamo pravednost i život svojim nastojanjem da se uskladimo sa nekim merilom, niti tako što ćemo procenjivati sebe da bismo videli kako napredujemo. Avram je držao sve zapovesti, a nijedna od njih nije bila zapisana. Kako je to uspeo? Slušajući Božji glas i uzdajući se u Njega. Bog je posvedočio da je imao pravednost verom. A pravednost je došla od živog zakona, „zakon[a] Duha života u Hristu Isusu“ (Rimljanima 8,2 – Čarnić). I kao što ćemo kasnije videti, ovo se ni u kom slučaju ne razlikuje od Zakona napisanog na kamenim pločama, osim što je ovde napisano na Živoj Steni.

Na isti način na koji je vodio Avrama, Bog je vodio i sinove Izraelove. Govorio im je preko svojih proroka, kao i čudima koja je učinio da bi ih oslobodio iz Egipta; pokazao im je svoju silu kojom bi ih ON učinio pravednima. Da su slušali Njegov glas i verovali Mu, ne bi imali nikakvog problema u vezi sa svojom pravednošću. Da su se uzdali samo u Boga, a ne u sebe, On bi bio odgovoran za njihovu pravednost i život. „Slušaj, narode moj, i zasvedočiću ti, Izrailju, o kad bi me poslušao: da ne bude u tebe tuđega Boga, i Bogu stranome nemoj se klanjati. Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje Misirske; otvori usta svoja, i ja ću ih napuniti“ (Psalam 81,8-10). „Blago gladnima i žednima pravednosti, jer oni će se nasititi“ (Matej 5,6 – SSP). Dajući im manu, Bog je pokušavao da ih tome pouči, i u izveštaju o tome On očekuje da ćemo to naučiti. Proučimo to onda malo detaljnije.

ŽIVI HLEB

Apostol Pavle nam kaže da su sinovi Izraelovi u pustinji „svi jeli istu duhovnu hranu“ (1. Korinćanima 10,3 – SSP). Već smo čitali Gospodnje reči obećanja da će im dati hranu: „Evo učiniću da vam dažd di (pada kao rosa) iz neba hleb“ (2. Mojsijeva 16,4). On „im podaždi manu za jelo, i hleb nebeski dade im“; „hleba anđelskoga jeđaše čovek.“ (Psalam 78,24.25)

Hrana koju su dobili nije bila proizvod zemlje kroz koju su prolazili. Da je bila, imali bi je od samog početka. A Pismo kaže da je padala

sa neba, da je došla direktno od Boga. Bila je „duhovna hrana“. Kakva je bila njena svrha, da su samo poverovali, saznajemo iz Hristovih reči kada je jednom drugom prilikom nahranio mnoštvo ljudi u pustom kraju.

U šestom poglavlju Jevanđelja po Jovanu imamo izveštaj o jednom drugom čudesnom obezbeđivanju hrane za mnoštvo u pustinji. Bilo je „oko pet hiljada ljudi, osim žena i dece“, a sva hrana koju su imali sastojala se od pet hlebova i dve ribe. Jedan od učenika je rekao da ni hleb u vrednosti od dvesta groša ne bi bio dovoljan da svako od njih pomalo dobije. Njihovim „grošem“ (u originalu „denar“, koji je inače bio nadničarska dnevnicica) moglo je da se kupi mnogo više nego danas. Pa ipak, i to bi bio samo mršavi obrok. Nije čudo da je Petar rekao: „Ali šta je to na toliki svet!“

Međutim, Isus „je znao šta će učiniti.“ On je uzeo one hlebove i zahvalio Bogu, a onda ih dao učenicima, koji su ih delili mnoštvu. Isto je učinio sa ribama. Rezultat je bio da su se svi nasitili, i to od te beznačajne količine od koje, u običajenim okolnostima, ne bi mogli ni svi da makar malo okuse, a uz to je skupljeno i dvanaest kotarica komada koji su preostali. Kad su završili, bilo je više hrane nego kada su počeli.

Odakle je došao taj hleb? Postoji samo jedan mogući odgovor; naime, došao je od samog Gospoda. Božanski život koji je bio u Njemu, a koji je izvor sveg života, učinio je da se hleb umnoži, baš kao što je učinio da raste ječam od koga se sastojao. Prema tome, mnoštvo je jelo samog Hrista. Njegov sopstveni život je tog dana nahranio njihova tela. Čudo je učinio da bi zadovoljio njihove neposredne telesne potrebe; ali, ono je trebalo i da ih pouči najvažnijoj duhovnoj pouci koju im je Isus izneo sledećeg dana.

Kad je narod sutradan našao Isusa, On ih je ukorio zato što im je više stalo do hlebova i riba nego do bolje hrane koju je imao za njih. Rekao je: „Starajte se ne za jelo (hranu – SSP) koje prolazi, nego za jelo koje ostaje za večni život, koje će vam dati sin čovečji, jer ovoga potvrdi otac Bog.“ Na to su mu oni odgovorili: „Šta ćemo činiti da radimo dela Božja?“ A Isus je odgovorio: „Ovo je delo Božije, da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6,27-29). Zatim su od Njega, bez obzira na

sve što su videli i doživeli, tražili znak: „Kakav dakle ti pokazuješ znak da vidimo i da verujemo? šta radiš ti?“ A onda su, nesvesni da su upravo doživeli ponavljanje istog čuda, spomenuli davanje mane, i rekli: „Naši oci su jeli mannu u pustinji, kao što je napisano: ‘Hleb sa neba dade im da jedu.’“ (Stihovi 30.31 – Čarnić)

Isus ih je podsetio da im nije Mojsije dao taj hleb u pustinji, već da samo Bog daje pravi hleb sa neba. Rekao je: „Jer Božiji hleb je onaj što silazi sa neba i daje život svetu“. Pošto i dalje nisu shvatali o čemu Isus govori, tražili su da zauvek dobiju taj hleb života. Tada im je Isus jasno rekao da je taj živi hleb On sam: „Ja sam hleb života; ko meni dolazi neće ožladneti, i ko veruje u mene neće ožedniti nikada“. Nešto kasnije Isus je kazao: „Zaista, zaista, kažem vam, ko veruje ima večni život. Ja sam hleb života. Očevi vaši jedoše mannu u pustinji i umreše. Ovo je hleb koji silazi sa neba, da se od njega jede i ne umre. Ja sam živi hleb koji je sišao sa neba. Ako ko jede od ovoga hleba, živeće dovek; i hleb, koji ću ja dati, jeste telo moje - za život sveta.“ (Stihovi 47-51 – Čarnić)

Kao što je narod jeo taj hleb koji je došao od Gospoda Isusa, i njime se osnažio, tako su mogli, da su poverovali, od Njega da prime i duhovni život. Njegov život je pravednost i svi koji se verom hrane Njim svakako dobijaju pravednost. Oni su jeli hleb sa neba kao i drevni Izrael, i baš kao i Izraelci nisu ga cenili, ne shvativši da bi od njega mogli da imaju svaku korist.

25. ŽIVOT IZ REČI

(*Sadašnja istina, 22. oktobar 1896*)

Jevreji nisu mogli da poveruju Hristovim rečima da će im dati sebe za jelo. Rekli su: „Kako on može da nam da svoje telo da jedemo?“ (Jovan 6,52 – Čarnić). Isus je još naglašenije ponovio svoju izjavu i onda dodao: „Duh je ono što oživljava a telo ništa ne pomaže. Reči koje sam vam ja rekao, duh su i život su.“ (Stih 63)

Da je bilo ko od njih mogao da jede Hristovo fizičko telo dok je stajao pred njima, i da je meso koje bi pojeli bilo nadomešteno tako da bi mogli da nastave da ga jedu, uzimajući ga u svoj stomak da ga svare, od toga ne bi imali neke trajne koristi. A ne bi imali ni bilo kakvog duhovnog dobra. To se u stvari i dogodilo kad su jeli hleb koji je došao od života koji je bio u Njegovom telu; ali od toga nisu imali koristi. Prema tome, čak i kad bi rimokatoličko tvrđenje (kao i pravoslavno i pojedinih protestanata) bilo tačno da sveštenici imaju moć da pretvore hleb u stvarno Hristovo telo, od toga ne bi bilo koristi. Ljudi bi mogli da ga jedu i ostanu zli kao što su bili. „Telo ništa ne pomaže. Reči koje sam vam ja rekao, duh su i život su.“

„Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta njegovih sva vojska njihova“ (Psalam 33,6). On je progovorio i rekao: „Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama, u kojem će biti seme njegovo na zemlji. *I bi tako*“ (1. Moj. 1,11). Sav biljni život je samo ispoljavanje života Gospodnje reči. Život koji je bio u Njegovoj reči učinio je da u početku raste žito, a taj isti život pobrinuo se da ono od tada i dalje raste. Prema tome, sva hrana koju ljudi imaju na raspolaganju dolazi od Božje reči. Mi ne možemo da vidimo život u zrnu pšenice, ali kad jedemo hleb od tog zrna, mi smo toga svesni. Međutim telesna snaga koju primamo od hrane je delovanje Gospodnje reči. Ako u njoj ne prepoznajemo i ne priznajemo Boga, onda ne dobijamo ništa osim telesne snage; ali ako u svemu vidimo i priznajemo Boga, mi primamo Njegov pravedni život. On kaže: „Na svim putovima svojim imaj ga na umu, i on će upravljati staze tvoje.“ (Priče 3,6)

Kad Bog upravlja našim stazama, te staze će biti prave jer „put je Gospodnji veran“ (Psalam 1,30). Ljudi koji su jeli od hlebova u pustinji nisu verovali Gospodu i nisu prepoznali Njegov život; zbog toga od Njega nisu ni primili duhovni život. Tako je bilo i kod sinova Izraelovih u pustinji. „Jer ne verovaše Bogu i ne uzdaše se u pomoć njegovu. Tada zapovedi oblacima odozgo, i otvori vrata nebeska, i pusti, te im podaždi mana za jelo, i hleb nebeski dade im“ (Psalam 78,22-24). Iako su se hranili Hristovim životom, zbog svog slepog neverstva nisu primili nikakav duhovni život. Kad im je dao manu, Bog im je dao istu pouku koju je Hristos dao mnoštvu u pustinji, naime da je Njegova reč život i da „čovjek ne živi samo od hleba, nego i od svake reči koja izlazi iz Božijih usta“. (Matej 4,4 – SSP)

Mana je bila ispit njihove odanosti Božjem Zakonu, a posebno Suboti kao pečatu tog Zakona. Ali manom su uzimali Hrista, samo da su to shvatili. Zbog toga mi treba da naučimo, ako budemo dopustili Hristu da prebiva u našem srcu verom u Njegovu reč – ne samo verom u jedan njen deo, nego u celosti – da će On u naš život uneti volju da držimo ceo Zakon, uključujući i Subotu. Svaka reč koja izlazi iz Božjih usta potrebna nam je u životu.

Među hrišćanima je običaj da zahvale za sve što jedu. Isto tako ima razloga da zahvalimo za ono šta pijemo, ili kad primimo bilo koji drugi Božji blagoslov. „Zahvaljujte na svemu (u svakoj prilici zahvaljujte – SSP), jer je to volja Božija u Hristu Isusu za vas“ (1. Solunjanima 5,18 – Čarnić). Problem je u tome što je zahvaljivanje često samo forma. Ono se čini zato što je postalo običaj, a ne zato što dolazi od srca. Šta ono zapravo znači? Evo šta: Da naša hrana i piće, i sve što je potrebno za naš život dolazi od Boga. Sve je to ispoljavanje Njegove ljubavi prema nama. A pošto je Bog ljubav, ispoljavanje Njegove ljubavi je ispoljavanje Njegovog života. Učestvovanjem u izobilju Njegove ljubavi, mi zapravo imamo udela u Njemu. Ako nastavimo da to shvatamo i priznajemo, bilo da jedemo, pijemo ili šta drugo činimo, sve će biti učinjeno na slavu Božju. Živećemo u Njegovoj neposrednoj prisutnosti. Svesni da je Njegov život pravednost i da je Njegova reč Njegov život, naše zahvaljivanje za hranu biće zahvaljivanje za Njegovu reč.

Ko ne može da vidi da takav život mora da bude pravedan život? Uzimanjem naše svakodnevne hrane hranićemo se Hristom i to Njegovom pravednošću. Upravo to Bog želi da naučimo iz izveštaja o davanju mane. Ona je bila njihov život, i da su u njoj prepoznali Hrista, njihov bi život bio pravednost Zakona. Ali naša svakodnevna hrana dolazi od Boga isto tako kao što je to bilo sa njihovom hranom. Naučimo pouku koju su oni zanemarili da nauče.

POUKA O JEDNAKOSTI

U izveštaju o davanju mane nalazimo često ponavljano tvrđenje „svaki nakupi koliko mu je trebalo da jede“. Bilo im je rečeno da je skupljaju za one koji su bili u šatorima. „I nakupiše koji više koji manje. Pa meriše na gomor, i ne dođe više onom koji nakupi mnogo, niti manje onom koji nakupi malo“ (2. Mojsijeva 16,17.18).

U ovome nalazimo predivnu misao. Čini se kao da je u tome bilo čudo, i bilo je u određenom smislu; međutim, čudo se nije sastojalo u tome da se nečija veća količina iznenada smanjila, a kod drugoga upola prazna posuda tajanstveno napunila. Apostol Pavle nam pomaže da to razumemo. Kad piše braći u Korintu o davanju, on kaže: „Ali ne želim da olakšanje drugima donese nevolju vama, nego na osnovu jednakosti; u sadašnje vreme neka vaš suvišak pokrije njihovu oskudicu, da i njihov suvišak jednom pokrije vašu oskudicu, da bude jednakost, kao što je napisano: ‘Ko je mnogo nakupio - nije imao suviše, a ko je malo nakupio - nije osetio manjak’“ (2. Korinćanima 8,13-15 – Čarnić).

Ovo čudo je bilo čudo Božje blagodati u davanju. Onom ko je mnogo nakupio ništa nije preteklo jer je delio sa nekim ko je imao malo ili nije uspeo ništa da skupi; a onome ko je malo skupio nije nedostajalo. Tako vidimo da je u pustinji vladalo isto načelo kao i u crkvi na Pedeseticu.

„A u naroda koji je poverovao bilo je jedno srce i jedna duša, i niko nije govorio da je što od njegovog imanja njegovo lično, nego im je sve bilo zajedničko. Apostoli su veoma

silno svedočili za uskrs Gospoda Isusa i velika blagodat beše na svima njima. Niko među njima nije oskudevao, jer su svi posednici zemlje ili kuća prodavali što su imali, donosili su vrednost prodanoga“ (Dela 4,32-34 – Čarnić).

Mi mnogo govorimo o nedostacima drevnih Izraelaca; dobro je ponekad razmotriti i drugu stranu. A kad je reč o njihovim nedostacima, oni nisu imali nijedan koji ne bi imali i obični ljudi. Nisu bili gori od drugih ljudi, opšte uzev, a ponekad su se podizali u visine vere i poverenja koje retko vidamo. Ne moramo pretpostavljati da su uvek uspevali da sačuvaju ljubaznost i da među njima nije bilo i pohlepkih. Tako je bilo i u crkvi čiju istoriju imamo u Delima apostolskim. Međutim, dovoljno je da znamo da su bar deo vremena bili takvi i da je Bog to odobravao. Bog im je dao hleba u izobilju. Njihov posao je jednostavno bio da ga skupljaju. Zato i nije bilo razloga da ga ne podele sa svojom siromašnom braćom. Kad to gledamo sa ove vremenske udaljenosti, čini se da je takvo postupanje najprirodnije na svetu.

Ali naša situacija nije ista kao njihova. Mi nemamo ništa osim onoga što dolazi od Boga. On to daje i najviše što možemo da učinimo jeste da skupljamo Njegovo obilje. Zato ne bi trebalo da smatramo da je ono što posedujemo naše, nego da jednostavno smatramo da nam je On to poverio. Međutim, zapazite da se to potpuno razlikuje od svih modernih shema komunizma. Ne radi se o podeli imovine putem Zakona, nego o tome da jaki svakodnevno daju slabima. Niko ne sprema ništa za budućnost, ostavljajući druge bez trenutno potrebnih sredstava, već uzdajući se u Boga za svakodnevne potrebe.

Takva vrsta komunizma ne može da se ostvari nikakvim ljudskim planovima. Ona je rezultat Božje ljubavi u srcu. „Ko ima dobra ovoga sveta i gleda svoga brata kako oskudeva pa se na njega ne sažali, kako može Božija ljubav da ostane u njemu?“ (1. Jovanova 3,17 – SSP). „Jer vi znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista, da je on, budući bogat, postao siromašan vas radi, da se vi obogatite njegovim siromaštvom“ (2. Korinćanima 8,9 – Čarnić). Ova blagodat i ova ljubav obeležje su pravog Izraela.

26. ŽIVA VODA IZ STENE

(Sadašnja istina, 29. oktobar 1896)

„Steno vekova, rascepi se za me,
da se sakrijem od ove tame.“

„I podiže se iz pustinje Sin sav zbor sinova Izrailjevih putem svojim po zapovesti Gospodnjoj, i stadoše u oko u Rafidinu; a onde ne beše vode da narod pije. I narod se svađaše sa Mojsijem govoreći: daj nam vode da pijemo. A on im reče: što se svađate sa mnom? što kušate Gospoda? Ali narod beše onde žedan vode, te vikaše narod na Mojsija, i govoraše: zašto si nas izveo iz Misira da nas i sinove naše i stoku našu pomoriš žeđu? A Mojsije zavapi ka Gospodu govoreći: šta ću činiti sa ovim narodom? Još malo pa će me zasuti kamenjem. A Gospod reče Mojsiju: prođi pred narod, i uzmi sa sobom starešine Izrailjske, i štap svoj kojim si udario vodu uzmi u ruku svoju, i idi. A ja ću stajati pred tobom ondje na steni na Horivu; a ti udari u stenu, i poteći će iz nje voda da pije narod. I učini Mojsije tako pred starešinama Izrailjskim. A mesto ono prozva Masa i Meriva zato što se svađaše sinovi Izrailjevi i što kušaše Gospoda govoreći: je li Gospod među nama ili nije?“ (2. Mojsijeva 17,1-7).

Videli smo da je Bog u mani dao narodu duhovnu hranu. Na sličan način čitamo u vezi sa upravo iznesenim događajem, da „svi su pili isto duhovno piće; jer su pili iz duhovne stene koja ih je pratila, a ta stena beše Hristos“ (1. Korinćanima 10,4 – Čarnić).

Voda je jedan od najbitnijih elemenata za život; ona jeste život. Ona čini dve trećine ljudskog tela. Bez odgovarajuće zalihe vode sav životinjski i biljni svet ubrzo bi nestao. Da mu nije osigurana voda, ovaj narod bi u pustinji uskoro propao. Zato im je voda bila život. Svako ko je iskusio žeđ dobro zna da se podigao duh sinovima Izraelovim, da

ih je prožeo novi život kad su pili od te sveže, bistre žive vode koja je izvirala iz udarene stene.

„A ta stena beše Hristos.“ Mnogo puta je Gospod prikazan Stenom. „Gospod je Stena moja, i Utvrđenje moje i moj Izvavitelj“ (Psalam 18,2 – KJV). „... da objave da je Gospod pravedan! On je stena moja i nema u njemu nepravde“ (Psalam 92,16 – Bakotić). „Jer ću javljati ime Gospodnje; veličajte Boga našega. Delo je te stene savršeno, jer su svi putovi njegovi pravda; Bog je veran, bez nepravde; pravedan je i istinit“ (5. Mojsijeva 32,3.4). Isus Hristos je stena na kojoj je sagrađena crkva – na „Živom kamenu, koji su, doduše, ljudi odbacili, ali je u Božijim očima izabran i dragocen“, na kome se, ako Mu dođemo, i mi zidamo „u kuću duhovnu“ (1. Petrova 2,4.5 – SSP). I proroci i apostoli su zidali samo na Njemu, koji ne samo što je „ugaoni temelj [je sam] Hristos“ (Efescima 20,20 – Čarnić) nego je čitav temelj, jedini koji može da se položi (1. Korinćanima 3,11). Ko god ne gradi na Njemu, gradi na pesku.

Stena koju je narod video u pustinji bila je slika Stene, Isusa Hrista, koji je stajao na njoj, ali Ga oni nisu mogli videti. Ta tvrda stena nije sama mogla dati vodu. U njoj nije bila uskladištena neiscrpna zalih vode, koja bi, da je potekla, nastavila da uvek teče sveža i slatka. Ona nije bila živa. Ali Hristos, „Začetnik života“, stajao je na njoj i od Njega je potekla voda. Nije potrebno da teoretišemo, jer Pismo jasno kaže da je narod pio od Hrista.

To je moralo da bude očigledno za svakoga ko bi uzeo da na trenutak razmišlja o tome. Uostalom, vodu su dobili kao direktan odgovor na pitanje koje je odisalo neverstvom: „Je li Gospod među nama ili nije?“ Time što im je osigurao vodu iz tvrde stene u suvoj i goloj pustinji, Gospod je narodu pokazao da je stvarno među njima, jer niko osim Njega to nije mogao da uradi.

Međutim, On nije bio kao gost među njima. Bio je njihov život i tim čudom trebalo je da ih pouči ovoj istini. Znali su da je voda njihova jedina životna nada i nisu mogli a da ne vide da je voda koja ih je osvežila došla neposredno od Gospoda. Zato su oni koji su zastali da razmisle morali uvideti da je On njihov život i potpora. Bilo da su toga

bili svesni ili ne, pili su direktno od Hrista, odnosno primali su Njegov život. U Njemu je bio „izvor životu“ (Psalam 36,9).

Od najveće važnosti za svet bilo je da li će narod priznati Hrista kao izvor svog života ili ne. Kad su Ga prepoznali, kad su verom pili, primali su duhovni život iz Stene. Ako u Njegovom skupocenom daru nisu prepoznavali Gospoda, onda je voda za njih bila ista kao i za njihovu stoku. „Čovek u časti, ako nije razuman, izjednačiće se sa stokom, koju kolju“ (Psalam 49,20). Međutim, kad narod sa svojim nadmoćnijim sposobnostima nije prepoznao Boga u Njegovom daru kao što to nije uspevala ni njihova stoka, time su pokazali da sami imaju manje rasuđivanja od stoke. „Vo poznaje gospodara svojega i magarac jasle gospodara svojega, a Izrailj ne poznaje, narod moj ne razume“ (Isaija 1,3).

S obzirom na čudo da je voda potekla iz Stene, iz samog Gospoda – mi možemo bolje da razumemo snagu Njegovih reči kad je kasnije ukazao na veličinu njihovog greha što su Ga napustili: „Čudite se tome, nebesa, i zgrozite se i upropastite se! veli Gospod. Jer dva zla učini moj narod: ostaviše mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi studence, studence (bunare) isprovaljivane, koji ne mogu da drže vode“ (Jeremija 2,12.13).

Psalmist je za Gospoda rekao: „On je stena moja i nema u njemu nepravde“ (Psalam 92,16 – Bakotić). Njegov je život pravednost. Zato oni koji žive verom u Njega, žive pravednim životom. Voda koja je u pustinji potekla iz Stene, bila je za život narodu. Ona je bila Hristov sopstveni život. Da su, dok su pili, priznali izvor iz koga je došla, oni bi se napojili pravednošću i bili bi blagosloveni pravednošću, jer je pisano: „Blago gladnima i žednima pravednosti, jer oni će se nasititi“ (Matej 5,6 – SSP). Ako smo žedni pravednosti, i budemo ugasili žeđ, biće to samo zato što ćemo piti pravednost koje smo žedni.

Isus Hristos je izvor žive vode. Kad je Samarjanka izrazila iznenađenje što On od nje traži da pije, kad je došla na Jakovljevi bunar, Isus joj je rekao: „Odgovori Isus i reče joj: kad bi znala dar Božiji, i ko je taj koji ti govori: daj mi da pijem, zamolila bi ga i on bi ti dao vodu živu. Reče mu žena: Gospode, nemaš ni čime da zahvatiš, a bunar je dubok; otkuda ti, dakle, živa voda? Zar si ti veći od oca našega Jakova,

koji nam je dao ovaj bunar i pio iz njega sam, i sinovi njegovi, i stoka njegova? Odgovori Isus i reče joj: svaki ko pije od ove vode - opet će ožedneti. A ko pije od vode koju ću mu ja dati - neće ožedneti doveka, nego će voda koju ću mu ja dati postati u njemu izvor vode koja uvire (teče – Karadžić) u večni život“ (Jovan 4,10-14 – Čarnić).

Tu živu vodu sada može da pije „ko hoće“, jer „Duh i Nevesta kažu: ‘Dođi!’ I ko god ovo čuje, neka kaže: ‘Dođi!’ I ko je žedan, neka dođe; ko hoće, neka besplatno zagrabi (uzme – Čarnić) vode života“ (Otkrivenje 22,17 – SSP).

Ova voda života, koju su svi pozvani da besplatno piju, je „čista reka vode života, bistra kao kristal, koja izlazi od prestola Božjeg, i jagnjetovog“ (Otkrivenje 22,1 – KJV). Ona teče iz Hrista; jer kad je Jovan video presto iz koga dolazi voda života, zapazio je da „nasred prestola“ „stoji Jagnje, kao da je zaklano, sa sedam rogova i sedam očiju - to jest sedam Božijih duhova, koji su poslani po svoj zemlji“ (Otkrivenje 5,6 – Čarnić).

Ako pogledamo na Golgotu, to će nam biti još jasnije. Dok je Isus visio na krstu „jedan vojnik kopljem probode rebra. I odmah potekoše krv i voda“ (Jovan 19,34 – SSP). Sada „Duh i voda i krv, i ovo troje svedoče jedno“ (1. Jovanova 5,8). Poznato nam je da je „duša svakoga tela krv njegova“ (3. Mojsijeva 17,11.14) i da je „vaš duh živ zbog pravednosti“ (Rimljanima 8,10 – SSP). Pošto se Duh i voda i krv slažu, i voda mora biti život. Na krstu je Hristos prolio svoj život za ljudski rod. Njegovo telo bilo je hram Božji i u Njegovom srcu bio je ustoličen Bog; zato je voda života, koja je potekla iz Njegovih probodenih slabina, bila ista voda života koja teče sa Božjeg prestola, od koje svi možemo da pijemo i živimo. Njegovo srce je izvor otvoren „za greh i za nečistotu“ (Zaharija 13,1).

Božji Duh nama donosi tu vodu života; ili, bolje rečeno, primanjem Svetoga Duha mi primamo vodu života, a to činimo verom u Hrista koga predstavlja Sveti Duh. Poslednjeg dana praznika senica „stajao je Isus i vikao govoreći: ako je ko žedan, neka dođe k meni i neka pije. Ko veruje u mene - kao što reče Pismo - iz njegova tela će poteći reke žive vode. Ovo je pak rekao za Duha, koga su imali da prime

oni što veruju u njega; jer Duh još ne beše sišao pošto Isus još nije bio proslavljen“ (Jovan 7,37-39 – Čarnić).

Sveti Duh, primljen u srce, donosi nam sam Hristov život, „večni život koji beše u Oca a nama se javi“ (1. Jovanova 1,2 – Čarnić). Ko god dobrovoljno prima Svetoga Duha, prima vodu života koja je isto što i Hristova krv koja čisti od svakoga greha. To bi Izraelci imali u pustinji da su pili verom. U steni koju je Mojsije udario, imali su, kao što su to imali i Galati u Pavlovo vreme, Isusa Hrista razapetog među sobom (Galatima 3,1). Oni su se nalazili u podnožju Hristovog krsta kao i Jevreji koji su iz Jerusalima požurili na Golgotu. Mnogi od njih nisu znali dan svoga pohođenja pa su propali u pustinji, kao i Jevreji kasnijih generacija koji nisu poznavali raspelog Hrista i tako su prilikom razorenja Jerusalima propali u svojim gresima. „A koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji, koji veruju u ime njegovo“ (Jovan 1,12).

U Mojsijevo vreme Izraelci nisu imali izgovor da ne poznaju Gospoda, jer se On sam objavio među njima mnogim silnim čudima. Nije bilo izgovora što u Njemu nisu prepoznali „jagnje Božje koje uze na sebe grehe sveta“, jer su imali svakodnevni dokaz da je On bio njihov život; udarena stena stalno im je govorila o Steni njihovog spasenja iz koje je za njih potekao život iz Njegove probodene slabine.

Otkupljeni Gospodnji doći će na Sion s pesmama, ali to nisu pesme koje se pevaju prisilno. Oni će pevati zato što su srećni; zato što ništa osim pesme neće moći da izrazi njihovu radost. Ta je radost Gospodnja radost. On će ih hraniti nebeskim hlebom i daće im da piju iz reke zadovoljstva. Odnosno, On im daje sebe. A kad Gospod daje sebe, onda više nema šta da se da. „Bog, koji nije poštedeo svog sopstvenog Sina, nego ga je predao za sve nas, kako nam neće s njim i sve drugo darovati?“ (Rimljanima 8,32 – Čarnić). Bog nam svima daje Sebe time što nam daje svoj život u Hristu; a to je Izraelcima prikazano davanjem vode života koja je potekla iz Hrista. Zato znamo da je sve što Hristovo jevanđelje sadrži za ljude, važno i tamo za sinove Izraelove u pustinji.

Već znamo da je obećanje dato Avramu bilo jevanđelje. Zakletva kojom je potvrđeno to obećanje je zakletva koja nam pruža snažnu utehu kad potražimo zaštitu u Hristu, u Božjoj svetinji. Ona je trebalo

da osigura Izraelcima besplatnu Božju blagodat i mogućnost da piju Hristov život, ako poveruju da je voda došla iz Stene. Trebalo je da ih uveri da je Avramov blagoslov, koji predstavlja oproštenje greha kroz Božju pravednost u Hristu, namenjen njima. Ovo se vidi iz reči: „Otvori kamen i proteče voda, reke protekoše po suhoj pustinji. Jer se opominjaše svete reči svoje k Avramu, sluzi svojemu“ (Psalam 105,41.42).

Isus Hristos je jagnje „koje je zaklano od postanja sveta“ (Otkrivenje 13,8), „koji je određen još pre postanja sveta“ (1. Petrova 1,20). Hristov krst nije nešto prolazno, već stoji od samog pada u greh dokle god ima grešnika da budu spaseni. On je uvek prisutan tako da vernici zajedno sa Pavlom mogu stalno da govore: „*S Hristom se razapeh*. A ja više ne živim“ (Galatima 2,19.20). Mi ne moramo da se osvrćemo da bismo videli krst, kao što ni ljudi u stara vremena nisu morali da gledaju unapred da bi ga videli. On stoji sa svojim raširenim rukama, povezujući vekove od izgubljenog Edema do obnovljenog Edema; i uvek i gde god bili, ljudi samo treba da *podignu pogled* da vide Hrista „podignutog sa zemlje“, kako ih privlači sebi svojom večnom ljubavlju koja za njih teče kao živa reka.

STVARNA PRISUTNOST

Gundajući zbog vode, narod je govorio: „Je li Gospod među nama ili nije?“ Gospod je na to pitanje odgovorio na praktičan način. Stao je na stenu u Horivu i dao im vodu da mogu da piju i žive. On je lično bio tamo. Bila je to Njegova stvarna Prisutnost. Iako nisu mogli da Ga vide, bio je tamo. I kao što im je dao dokaz da nije daleko ni od jednoga njih, tako bi Ga, da su za njim čeznuli verom, našli i primili, i Njegova stvarna prisutnost bila bi sa njima onako kao što je bila voda koju su pili, baš kao i hrana koju su jeli.

U mani, nebeskom hlebu, koji su Izraelci jeli svakog dana, i u vodi iz Stene Isusa Hrista, mi imamo prave simbole Gospodnje večere. Hleb i voda nisu bili Hristos, kao što ni hleb ni vino ni na koji način ne mogu da budu promenjeni u Hristovo telo i krv. Ne bi bilo nikakve koristi od toga da su mogli da tako budu promenjeni, jer „telo ne pomaže ništa“.

Ali, oni su pokazali stvarnu prisutnost svima koji su imali oči vere da razaberu Gospodnje telo. Oni su pokazali da Hristos prebiva u srcu verom isto onako kao što telo prima simbole; i kao što su ti simboli bili stopljeni (spojeni) i postali telo, tako i Hristos, Reč, postaje telo u svima koji ga prihvataju verom. Hristos se u njima oblikuje silom Duha.

Bog nije mit. Sveti Duh nije mit. Njegova prisutnost je isto tako stvarna kao i On sam. Kad Hristos kaže: „Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću sa njime, i on sa mnom“ (Okrivenje 3,20), On govori o stvarnoj činjenici; a kad kaže: „Ko ima moje zapovesti i drži ih se, taj me voli; a ko voli mene, njega će voleti i moj Otac. A voleću ga i ja i pokazaću mu se“ (Jovan 14,21 – SSP), On nas ne želi prevariti utvarom. On dolazi u telo danas kao što je to stvarno učinio u Judeji. Svojom pojavom jednostavno je svim ljudima pokazao tu mogućnost i njeno savršenstvo. I kao što danas dolazi u telo svima koji Ga primaju, tako je On dolazio i u one dane dok je Izrael bio u pustinji; zapravo i u Avramove i Aveljeve dane. Mi možemo da se iscrpimo spekulisanjem kako je to moguće, i pri tom da umremo od duhovne gladi, ili možemo da kažemo: „Ispitajte i vidite kako je dobar Gospod“ (Psalam 34,8) i u Njegovoj prisutnosti nađemo zadovoljenje i „puninu radosti“.

27. OČIGLEDNA NASTAVA

(Sadašnja istina, 5. novembar 1896)

Bog s nama postupa kao sa decom i uči nas pomoću očiglednih pouka. Posredstvom onoga što možemo da vidimo uči nas onome što smrtno oko ne može da sagleda. Tako u vodi koja je potekla iz stene, i u vodi i krvi koja je potekla iz Hristovih slabina, mi učimo o stvarnost života koji Hristos daje onima što veruju u Njega. Ono što je duhovno nije plod mašte već stvarnost. Narod je u pustinji mogao znati da je voda koja je osvežila njihova tela došla direktno od Hrista, i po tome su mogli da znaju da On stvarno daje život. Oni nisu mogli znati *kako* se to dešava, ali to i nije bilo potrebno. Bilo je dovoljno da budu svesni te činjenice.

Ako verujemo Reči, onda možemo znati da pijemo neposredno od Hrista kao Izraelci u pustinji. On je stvorio nebo i zemlju i more i izvore voda. „I sve je u njemu.“ Voda koju pijemo, koja izvire iz zemlje, dolazi od Njega isto onako kao kad je potekla iz kamena na Horivu. „Kao u gomilu sabra vodu morską, i propasti metnu u spremę“ (Psalam 33,7).

Ljudi govore o vodi na zemlji kao o „prirodnom proizvodu“, gotovo sa mišlju da postoji sama od sebe. Padanje kiše i tekuće izvore smatraju „prirodnim uzrocima“. To su prikladni izrazi da se njima izbegne davanje slave Bogu. Stanite pored neke bistre, iskričave vode, dok juri svojim putem iz mesta svog rođenja u planinama. Ona se stalno menja, a istovremeno je uvek ista. Pošto neprekidno teče, zašto se njena zalihā ne iscrpi? Postoji li u srcu zemlje neki rezervoar koji omogućuje potoku da neprekidno teče („ne presiše“ – Isaija 58,11), a da ne smanji svoju količinu? Zar nema nečeg neobičnog u stalnom toku? „O, ne“, kaže čovek koji sve zna, „to je sve vrlo jednostavno; voda sa zemljine površine prelazi u oblake, a oni daju kišu koja stalno dopunjava zalihu“. Ali, ko daje kišu? „A Gospod je pravi Bog, Bog živi i car večni, ... kad pusti glas svoj, buče vode na nebesima, podiže paru sa krajeva zemaljskih“ (Jeremija 10,10-14). On je „Bog živi“ i ono što se dešava u „prirodi“ samo je ispoljavanje Njegove neumorne aktivnosti.

Ne čudi što su Izraelci u pustinji ubrzo prestali da gledaju na tok vode iz stene kao čudo. Nema sumnje da mnogi od njih nikad, pa ni u početku, nisu uopšte na to ni pomislili, osim da je to zadovoljilo njihovu žeđ. Ali, kako je tekla godina za godinom, postala je nešto uobičajeno, čuđenje se polako umanjivalo, da bi na kraju potpuno prestalo. Rodila su se deca za koju je ona bila kao da je uvek postojala; za njih je ona izgledala samo proizvod „prirodnih uzroka“, kao izvori koje možemo da vidimo kako izbijaju iz zemlje. I tako je zaboravljen Veliki Izvor, kao što je to slučaj i danas.

Budite uvereni da bi oni koji sve pripisuju „prirodi“, a ne priznaju i ne proslavljaju Boga kao istinski izvor svih zemaljskih darova, to isto činili na nebu kad bi bili primljeni na to mesto. Za njih bi reka života koja večno teče iz Božjeg prestola bila samo „jedna od prirodnih pojava“. Oni ne bi videli odakle izvire i smatrali bi je prirodnom stvari te ne bi slavili Boga. Onaj ko ne prepoznaje i ne priznaje Boga u Njegovim delima na ovome svetu, ne bi ni u budućem uopšte razmišljao o Njemu. Slavljenje Boga koje će poteći sa usana otkupljenih u večnosti biće samo zajedničko pevanje pesme čije su prve taktove vežbali na zemlji.

PRIZNATI BOGA

„Na svim putovima svojim imaj ga na umu, i on će upravljati staze tvoje“ (Priče 3,6). Kad Bog upravlja čovekovim stazama, one su sve savršene, jer su to Božji sopstveni putevi. „Koji se čovek boji Gospoda? On će mu pokazati koji put da izabere“ (Psalam 25,12). Onaj koji vidi i priznaje Boga u svim Njegovim delima, i koji za sve zahvaljuje, živeće pravednim životom.

Uzmimo dar vode koji stalno koristimo. Kad god se, kad nam je potrebna voda, setimo Boga koji nam je obezbeđuje, i kad god se, kad je vidimo ili koristimo, setimo Hrista kao davaoca vode života, i imamo na umu da u toj vodi primamo Njegov sopstveni život, šta će biti posledica? Jednostavno to da će naš život biti stalno pod Njegovom kontrolom. Kad priznamo da naš život potiče od Njega, onda treba da shvatimo da jedino On ima pravo da ga uređuje; a mi treba da Mu do-

zvolimo da On u nama živi svoj život. I tako ćemo se napajati pravednošću. Za nas će istina niknuti iz zemlje, a pravda sa neba priniknuti (Psalam 85,11). Čak će i nebesa kapati pravednošću (Isaija 45,8).

Ovo priznavanje Boga na svim našim putevima sačuvaće nas od sebičnog ponosa i hvalisavog pouzdanja u svoje sopstvene „prirodne sposobnosti“. Mi treba da stalno postupamo prema rečima: „Jer, ko ti daje prednost? Šta imaš, a da nisi dobio? Pa ako si dobio, zašto se hvališ kao da nisi dobio?“ (1. Korinćanima 4,7 – SSP). To će nas sačuvati na pravom putu, jer obećanje glasi: „Upućuje krotke istini, uči krotke hoditi putem njegovim“ (Psalam 25,9). Umesto naše slabe, nerazumne mudrosti, imaćemo Božju mudrost da nas vodi.

Istu istinu učimo posmatrajući to s druge strane. Ljudi su postali izopačeni neznabošci samo zato što nisu priznali Boga kad im se otkrio u onom što je stvorio. Nema izgovora za strašnu tamu u kojoj su se našli, „jer, iako su upoznali Boga, nisu ga kao Boga slavili ni zahvaljivali mu, nego su im misli postale jalove (u svojim mislima padoše u ništavnu varku – Čarnić), a nerazumno srce im se pomračilo. Praveći se mudri, postali su ludi pa su slavu besmrtnoga Boga zamenili slikom i obličjem smrtnoga čoveka, ptica, četvoronožaca i gmizavaca.“ „Pošto nisu smatrali vrednim da upoznaju Boga, Bog ih je prepustio njihovom izopačenom umu, da čine ono što je nedolično. Puni svake nepravednosti“, i tako dalje (Rimljanima 1,21-23.28.29 – SSP).

Tako je bilo i sa Izraelcima kojima je na najčudesniji način bilo omogućeno da vide neka od Božjih čudesnih dela, ali Ga u njima nisu priznali. „I tih dana su napravili tele i prineli žrtvu tom idolu, radujući se delima svojih ruku“ (Dela 7,41 – SSP). „Menjahu slavu svoju na priliku vola, koji jede travu. Zaboraviše Boga, spasitelja svojega, koji je učinio velika dela u Misiru, divna u zemlji Hamovoj, strašna na Crvenom Moru“ (Psalam 106,20-22).

Međutim, tako nije trebalo da bude, a ne treba ni danas. Bog je sinove Izraelove vodio da ih postavi na goru svog nasleđstva, na mesto koje je sebi odredio za prebivalište, koje su ruke Njegove stvorile; a dok su putovali, On se pobrinuo da učestvuju u zadovoljstvima tog mesta. Zato im je dao vode iz samog sebe, da bi im pokazao da uvek mogu

verom da pristupe Njegovom prestolu i piju od vode života koja teče iz njega.

Ista pouka je i nama namenjena. Bog ne želi da čekamo dok ne dobijemo besmrtnost, pa da tek onda učestvujemo u radostima nebeskog grada. Zahvaljujući Hristovoj krvi imamo slobodu da pristupimo u Svetinju nad svetinjama Njegovog svetišta. Pozvani smo da slobodno pristupimo prestolu blagodati i da nađemo milost. Njegova blagodat, ili (nezasluživa¹) naklonost, je život, i ona teče kao živa reka. Nema sumnje da, pošto smemo da dođemo pred Božji presto odakle teče reka života, nema ničega što bi nas sprečavalo da pijemo iz nje; posebno što nam je On besplatno nudi (Otkrivenje 12,17).

„Blago onima koji žive u domu tvom! Oni te hvale bez prestanka“ (Psalam 84,4). Ako u onome što vidimo naučimo da vidimo i ono što je nevidljivo, ako posmatramo i priznamo Boga u svim Njegovim delima i na svim svojim putevima, mi ćemo još na ovoj zemlji prebivati u Božjoj neposrednoj prisutnosti i stalno Ga slaviti, kao što to čine i nebeski anđeli.

„Koji su zasađeni u domu Gospodnjem, zelene se u dvorovima Boga našega; rodni su i u starosti, jedri i zeleni, javljajući da je pravedan Gospod, branič moj, i da nema u njemu nepravde“ (Psalam 92,13-15). „Kako je dragocena milost tvoja, Bože! Sinovi ljudski u senu krila tvojih ne boje se. Hrane se od izobila doma tvojega, i iz potoka sladosti svojih ti ih napajaš. Jer je u tebe izvor životu, tvojom svetlošću vidimo svetlost“ (Psalam 36,7-9).

EDEM VEĆ OVDE NA ZEMLJI

Zapazimo ovu tvrdnju: „I iz potoka sladosti svojih ti ih napajaš“. Jevrejska reč za „sladosti“ je *Edem (Eden)*. Edem znači zadovoljstvo ili uživanje. Edemski vrt je bio vrt uživanja. Zato ovaj tekst u stvari kaže da će oni koji nastavaju na tajnom mestu Božjem, koji ostaju pod senom Svemogućega, biti nahranjeni izobiljem Njegovog doma i piće iz edemske reke koja je živa Božja reka.

1 *Nezasluživa* – nije pravilna upotreba reči *nezaslužena* jer ona u sebi ostavlja mogućnost da se nešto zasluži što nije moguće u slučaju upotrebe reči *nezasluživa* – *prim. izdavača*

Ovo je deo koji vernicima pripada već sada, i mi možemo isto kao i Izraelci da pijemo vodu iz stene ili da dan za danom živimo od izobilja Njegove ruke. Već sada možemo verom da osvežimo svoje duše pijući vodu iz reke života i jedući „skrivenu manu“. Možemo da jedemo i pijemo pravednost, jedući i pijući telo i krv Sina Božjeg.

„Za tobom mi duša čezne,
Pozdravljam te, Božja reko,
Tvojom vodom žeđ da gasim,
Blizu ti si, ne daleko,

Sveta Reko,
Daj da uvek
Samo tebe pijem.“

REKE ŽIVE VODE

Međutim, Bog blagosilja ljude samo zato da zauzvrat budu blagoslov za druge. Bog je Avramu rekao: „I blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov“ (1. Mojsijeva 12,2) i tako treba da bude sa svim njegovim potomstvom. Zato ponovo čitamo Hristove reči, koje mogu da se ispune danas i svakog dana samo ako verujemo u njih:

„Ako je ko žedan, neka dođe k meni i neka pije. Ko veruje u mene - kao što reče Pismo - iz njegova tela će poteći reke žive vode. Ovo je pak rekao za Duha, koga su imali da prime oni što veruju u njega“ (Jovan 7,37-39 – Čarnić).

Kao što je Hristos bio Božji hram, a Njegovo srce Božji presto, tako smo i mi hramovi Božji da bi On mogao da prebiva u nama. Ali Bog se ne može ograničiti. Sveti Duh ne može biti hermetički zatvoren u srce. Ako je On u njemu, iz njega će sijati Božja slava. Ako je voda života u duši, ona će poteći ka drugima. Kao što je Bog u Hristu pomirio svet sa sobom, tako On ima svoje prebivalište u svojim iskren-

nim vernicima, stavljajući u njih reč pomirenja pa oni postaju Njegovi predstavnici koji umesto Hrista mire ljude sa Njim. Svojim usvojenim sinovima daje predivnu prednost da učestvuju u delu Njegovog jedino-rodnog Sina. Kao On, i oni mogu da postanu služitelji Duha, ne samo propovednici koje Duh šalje, nego i oni koji pomažu Duhu. Tako kad postanemo Božje prebivalište da bismo prikazali Hrista svetu, i kad živa reka potekne od nas da osveži umorne i iscrpljene, na zemlji se otkriva nebo.

To je pouka koju je Bog želeo da nauče Izraelci kod Merivskih voda, i to je ono što On još uvek strpljivo nastoji da nas nauči, iako kao i oni gundamo i bunimo se. Zar ne bi trebalo da to već sada naučimo? „Blago narodu, u kojega je sve ovako! Blago narodu, u kojega je Gospod Bog!“ (Psalam 144,15).

28. DOLAZAK ZAKONA – 1. DEO

(Sadašnja istina, 12. novembar 1896)

„A Zakon je dodat da se umnože prestupi. Ali, gde se umnožio greh, milost (blagodat – Čarnić) se umnožila još više da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i milost vladala pomoću pravednosti koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda“ (Rimljanima 5,20.21 – SSP).

Cilj objavljivanja Zakona na Sinaju bio je da „se umnoži greh“. Ne zato da bi bilo još više greha; pošto smo upozoreni da ne nastavljamo u grehu da bi se blagodat umnožila, jasno je da pravedni Bog neće namerno da umnožava greh da bi imao priliku da pokaže više blagodati. Zakon nije greh, ali donosi posledice tako što svojom pravednošću čini da se „pokaže greh“, da bi „posredstvom zapovesti - postao preko svake mere grešan“ (Rimljanima 7,13 – Čarnić). Prema tome, cilj objave Zakona na Sinaju bio je da se greh, koji je već postojao, pokaže u svojoj pravoj prirodi i veličini, tako da se može ceniti prava vrednost izobilne Božje blagodati.

Objava Zakona učinila je greh izobilnim. Ali greh, koga je Zakon već učinio izobilnim, već je postojao, „greh je u svetu bio pre Zakona“ (Rimljanima 5,13 – SSP). Prema tome, Zakon je postojao na svetu pre nego što je objavljen na Sinaju, kao što je i kasnije, „ali greh se nikome ne računa kad nema zakona“. Bog je Isaku rekao: „Zato što je Avram slušao glas moj i čuvao naredbu moju, zapovesti moje i pravila moja i zakone moje“ (1. Mojsijeva 26,5). Avramov blagoslov je bio oprostjenje greha i „znak obrezanja dobio je kao pečat pravednosti koju je stekao verom kao neobrezan, da bude otac svih koji kao neobrezani veruju, da se i njima to uračuna u pravednost“ (Rim. 4,11 – Čarnić). Pre nego što su sinovi Izraelovi stigli do Sinaja, gde je prvi put pala mana, Bog je rekao da će ih iskušati „hoće li hoditi po mome zakonu ili neće“ (2. Moj. 16,4).

Zato je jasno da davanje Zakona na Sinaju uopšte nije uticalo na već postojeći odnos između čoveka i Boga. Isti Zakon je postojao pre tog vremena, sa istim ciljem, naime, da pokaže ljudima da su grešnici; i da su svu

pravednost koju Zakon zahteva, i sve što je moguće da bilo koji čovek ima, već imali ljudi vere, od kojih su Enoh i Avram bili samo istaknuti slučajevi. Jedini razlog davanja Zakona na Sinaju bio je da ljudi još bolje shvate njegov ogroman značaj, kao i strašnu prirodu greha, a koji on zabranjuje, te da ih vodi tako da imaju poverenja (uzdaju se) u Boga umesto u sebe.

Okolnosti koje su pratile davanje Zakona zamišljene su da proizvedu takve posledice. Nikad ranije čovek nije bio svedok takvog prikazivanja strahovitog veličanstva i sile. I od tada ga nikad više nije bilo. Događaj davanja Zakona na Sinaju moći će da se uporedi samo sa Hristovim drugim dolaskom „koji će dati osvetu onima koji ne poznaju Boga i ne slušaju jevanđelja Gospoda našega Isusa Hrista“, da se kad dođe „proslavi u svetima svojim, i divan da bude u svima koji ga verovaše“ (2. Solunjanima 1,8-10).

UPOREĐENJA

Prilikom davanja Zakona, „gora se Sinajska sva dimljaše, jer siđe na nju Gospod u ognju“ (2. Mojsijeva 19,18). Prilikom drugog dolaska će „sam Gospod sići s neba“ „u ognju plamenome“ (1. Solunjanima 4,16; 2. Solunjanima 1,8).

Kad je Bog došao na Sinaj, držeći u svojoj desnici „zakon ognjeni“ za svoj narod, On „dođe s mnoštvom hiljada svetaca“ (5. Mojsijeva 33,1.2). Božji anđeli – nebeske vojske – bile su prisutne prilikom davanja Zakona. Ali davno pre tog vremena Enoh, sedmi od Adama, preokao je Hristov drugi dolazak rečima: „Evo, dolazi Gospod sa hiljadama svojih svetaca da sudi svima“ (Juda 14.15 – SSP). Prilikom svog dolaska u slavi, biće „svi sveti anđeli s njime“ (Matej 25,31).

Bog je sišao na Sinaj da svom narodu objavi svoj sveti Zakon. „U desnici mu zakon ognjeni za njih.“ Ovaj Zakon je bio verbalni opis Božje pravednosti. Ali kad On dođe po drugi put, „nebesa oglašiš pravdu njegovu, jer je taj sudija Bog“ (Psalam 50,6).

„Truba sve jače trubljaše“ (2. Mojsijeva 19,19), najavljujući na carski način Božju prisutnost na Sinaju. Tako će i Hristov drugi dolazak biti najavljen „trubom Božjom“. „Jer će zatrubiti i mrtvi će ustati ne-

raspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti (izmeniti – Čarnić)“; jer „poslaće anđele svoje s velikim glasom trubnim; i sabraće izbrane njegove od četiri vetra“ (1. Korinćanima 15,52; Matej 24,31).

Dok je kod Sinaja truba dugo i glasno odjekivala: „Mojsije govoraše, a Bog mu odgovaraše glasom“ (2. Mojsijeva 19,19). A onda je Bog izgovorio Deset zapovesti „isred ognja, oblaka i mraka, *glasom velikim*, i ništa više“ (5. Mojsijeva 5,22). Na sličan način „ide Bog naš, i ne čuti; pred njim je oganj koji proždire, oko njega je bura velika. Doziva nebo ozgo i zemlju, da sudi narodu svojemu“ (Psalam 50,3.4). „Jer će sam Gospod na zapovest, na glas arhandela i na trubu Božiju sići sa neba“ (1. Solunjanima 4,16 – Čarnić).

Osim toga, kad Gospod dođe da sudi, to će biti veće od Njegovog dolaska kada je objavio svoj Zakon, jer niko od naroda ga nije video. „I progovori Gospod k vama isred ognja; glas od reči čuste, ali osim glasa lika ne videste“ (5. Mojsijeva 4,12). Međutim, kad On dođe po drugi put, „svako oko će ga videti, i oni koji su ga proboli. I zakukaće za njim sva plemena na zemlji“ (Otkrivenje 1,7 – SSP).

I na kraju, postoji poređenje u pogledu razlike između delovanja Božjeg glasa: kad je Bog izgovorio svoj Zakon na Sinaju, „gora se Sinajska sva dimljaše“ (2. Moj. 19,18). „Zemlja se tresijaše, i nebo se rastapaše od lica Božjega, i ovaj Sinaj od lica Boga, Boga Izrailjeva“ (Psalam 68,8). „Zemlja se tresijaše i njijaše“ (Psa. 77,18). Međutim, taj glas prilikom Drugog dolaska biće još jači: Sa Sinaja Njegov „glas je tada potresao zemlju, a sada je obećao: ‘Još jednom potrešću ne samo zemlju nego i nebo’“ (Jevrejima 12,26 – Čarnić). „Nebesa će uz snažnu huku proći“ (2. Petrova 3,10 – Čarnić), jer će se „i sile nebeske pokrenuti“ (Matej 24,29).

Između Gospodnje objave Zakona na Sinaju i Njegovog suda na kraju sveta nalazimo predivne paralele, a mi ćemo prilikom proučavanja ustanoviti da one nisu slučajne.

SLUŽBA SMRTI

„Žalac smrti je greh, a sila greha je zakon.“ (1. Korinćanima 15,56 – Čarnić)

Zakon je došao da na najupečatljiviji način istakne grehe naroda. Kad se pojavi Zakon, tada greh koji spava, i čije smo sile nesvesni jer nikad nismo započeli smrtnu borbu sa njim, oživljava i počinje da deluje. „Jer greh je bez zakona mrtav“ (Rimljanima 7,8 – Čarnić). Zakon prikazuje greh u njegovom pravom karakteru i veličini i naoružava ga njegovom silom – silom smrti. „posredstvom Zakona (kroz zakon – Karadžić) dolazi samo spoznanje greha“ (Rimljanima 3,20 – SSP). Jedina dužnost Zakona je da ukaže na greh i da pokaže njegovu podmuklu snagu.

A greh rađa smrt. „Stoga, kao što je posredstvom jednoga čoveka greh ušao u svet, a grehom smrt, tako je smrt prešla na sve ljude, jer su svi zgrešili“ (Rimljanima 5,12 – Čarnić). Gde ide greh, tu ide i smrt. Greh ne samo da povlači smrt za sobom; on je nosi u svojim nedrima. Greh i smrt su nerazdvojivi¹; svaki je deo onog drugog. Nemoguće je odškrinuti vrata samo toliko da se greh uvuče, a onemogućiti ulazak smrti. Koliko god pukotina bila mala, ako je dovoljno velika da propusti greh, sa njim dolazi i smrt.

Pošto je greh postojao pre objavljivanja Zakona na Sinaju, objavljivanjem Zakona ukazano je na prokletstvo, jer je pisano: „Neka je proklet svako ko ne istraje (ne ostane – Čarnić) u izvršavanju svega što je zapisano u Knjizi zakona“ (Galatima 3,10 – SSP). Prokletstvo je bila smrt, jer ona je kletva (prokletstvo – SSP) koju je Hristos poneo za nas. Zato je davanje Zakona na Sinaju očigledno bila služba smrti. „Jer, zakon izaziva gnev“ (Rimljanima 4,15 – Čarnić). Sve prateće okolnosti objavljivale su tu činjenicu. Gromovi i munje, proždirući oganj, gora koja se dimila i tresenje zemlje, sve je to objavljivalo smrt. Gora Sinaj, sama simbol prekršenog Božanskog Zakona, bila je smrt za svakog ko bi je dotakao. Nije bila potrebna neka oграда oko gore da bi držala narod po strani nakon što su čuli da strašan Božji glas objavljuje Njegov Zakon, jer kada ga je narod čuo i video „uzmače se i stade izdaleka“ pa su rekli: „Neka nam ne govori Bog, da ne pomremo“ (2. Mojsijeva 20,18.19).

1 *Nerazdvojivi* – nije pravilna upotreba reči *nerazdvojni* jer ona u sebi ostavlja mogućnost da se nešto razdvoji (na primer: „Bili su *nerazdvojni*“) što nije moguće u slučaju upotrebe reči *nerazdvojivi* – *prim. izdavača*

„Greh me je, naime, dobivši povod u zapovesti, zaveo i baš njome ubio“ (Rimljanima 7,11 – Čarnić); jer „Žalac smrti je greh, a sila greha je zakon“ (1. Korinćanima 15,56 – Čarnić). Bilo je nemoguće da postoji Zakon koji bi mogao dati život. Ali, on je bio potreban i to ćemo jasno videti kad u svetlosti ranije datih otkrivenja Izraelu razmotrimo dublji razlog.

ZAŠTO JE DAT ZAKON

Da li je Bog želeo da se naruga narodu kada im je dao Zakon koji nije mogao da im donese ništa drugo do smrt? Daleko od toga. „Doista ljubi narode“ i nikad nije taj narod voleo više nego kad mu je „u desnici [bio] zakon ognjeni za njih“ (5. Mojsijeva 33,2.3).

Treba da znamo da, iako je „Zakon dodat da se umnože prestupi (greh – Karadžić)“, „gde se umnožio greh, milost (blagodat – Čarnić) se umnožila još više“ (Rimljanima 5,20 – SSP). Pošto Zakon čini da se umnoži greh, gde bi njegova podmukla veličina mogla da se jasnije odredi nego kod Sinaja? Ali, pošto „se umnožio greh, blagodat se umnožila još više“, pa je očigledno da se na Sinaju najjasnije mogla videti veličina Božje blagodati. Bez obzira koliko se greh umnožio, upravo na njegovom mestu obiluje blagodat. Iako „gora ognjem goraše do samoga neba“ (5. Mojsijeva 4,11), mi imamo uverenje: „Jer je svrha nebesa milost tvoja i do oblaka istina tvoja“ (Psalam 108,4). „Nego koliko je nebo visoko od zemlje, tolika je milost njegova k onima koji ga se boje“ (Psalam 103,11).

Isus je Utešitelj. „Ali, ako neko i zgreši, imamo Zastupnika kod Oca - Isusa Hrista, pravednika“ (1. Jovanova 2,1 – SSP). Kad su se učenicima ožalostili na Njegovu izjavu da će ih napustiti, Isus je rekao: „I ja ću moliti Oca, pa će vam dati *drugog pomagača - utešitelja* da bude sa vama dovek, Duha istine“ (Jovan 14,16.17 – Čarnić). Dok je bio na zemlji On je bio utelovljenje Duha, ali pošto nije hteo da Njegov rad bude ograničen, rekao je: „Bolje je za vas da ja idem: Jer ako ne odem, pomagač - utešitelj neće doći do vas; ako pak odem, poslaću vam ga. Kad on dođe, dokazaće da je svet u zabludi u pogledu greha, pravednosti i suda“ (Jovan 16,7.8 – kombinacija prevoda Karadžić-Čarnić-SSP).

Dobro zapazite činjenicu da je prvo delo Utešitelja da osvedoči o grehu. Mač Duha je Božja Reč koja „prodire dotle da deli dušu i duh, zglobove i moždinu, i prosuđuje misli i namere srca“ (Jevrejima 4,12 – SSP). Ali i onda kad šalje najoštrije i najdublje osvedočenje, Duh je Utešitelj. On je, uprkos tome, Utešitelj koji osvedočava o grehu, a onda otkriva pravednost Božju za uklanjanje greha. U tom osvedočenju je uteha koju Bog šalje. Hirurg koji seče do same kosti, da bi uklonio otrovnu smrtonosnu materiju iz tela, čini to samo zato da bi mogao da primeni isceljujuće ulje.

Veliki greh sinova Izraelovih bio je neverstvo – poverenje u samog sebe umesto u Boga. Ono je prisutno kod celog čovečanstva. Potrebno je nešto što će uništiti to tašto samopouzdanje da bi vera mogla da se pojavi. Zakon se pojavio na način koji je bio smišljen da to ostvari i da naglasi činjenicu da pravednost može doći samo verom, a nikako ljudskim delima (naporima, zaslugama... – *prim. izdavača*). U samom objavljivanju Zakona pokazano je da čovek za pravednost i spasenje zavisi samo od Boga, jer ljudi nisu mogli ni da dotaknu goru na kojoj je objavljen Zakon, a da ne poginu. Kako se onda može pretpostaviti da je Bog ikada očekivao da bi čovek i za trenutak mogao pomisliti da treba da dobije (ostvari) pravednost Zakonom (kroz Zakon tj. posredstvom držanja Zakona – *prim. izdavača*)? Na Sinaju je raspeti Hristos bio objavljen takvim zvucima da oni dopru do svih ljudi, kao što su potresli celu zemlju.

29. DOLAZAK ZAKONA – 2. DEO

(Sadašnja istina, 19. novembar 1896)

Posle onoga što smo već naučili iz istorije Izraela, ništa preciznije i jednostavnije ne ističe Božju nameru u objavljivanju Zakona sa Sinaja od stihova iz

TREĆEG POGLAVLJA POSLANICE GALATIMA

koju ćemo ukratko proučiti. Objašnjenje je jednostavno poput zbirke dečijih priča, ali duboko i sveobuhvatno kao Božja ljubav.

Šesti i sedmi stih prvog poglavlja otkriva činjenicu da su braća u Galatiji počela da napuštaju veru, prevareni lažnim učenjem navodnog jevanđelja. Na to apostol žestoko uzvikuje: „Ali ako vam čak i mi, ili anđeo sa neba propoveda evanđelje različito od onoga koje smo vam mi propovedali, neka bude proklet. Kao što smo pre kazali i sad opet velim: ako vam ko propoveda evanđelje koje se razlikuje od onoga što ste primili, neka bude proklet!“ (Galatima 1,8,9 – Čarnić).

Jedini deo Pisma koji je postojao u vreme kada je Pavle propovedao bio je onaj koji se sastojao od knjiga poznatih kao Stari savez. Kada je propovedao, otvarao bi te knjige i razmatrao ih; oni između njegovih slušalaca koji su bili zainteresovani, istraživali bi ista Pisma da vide da li je ono što je propovedao bilo tako (Dela 17,3.11). Kad se nalazio na sudu pod optužbom za krivoverje i zavodjenje, on je svečano izjavio da sve što je u svojoj službi govorio nije bilo „ništa drugo sem onoga što su proroci i Mojsije rekli da će se dogoditi“ (Dela 26,22 – Čarnić). Sada kada ponovo čitamo njegovu osudu onih koji se usuđuju da propovedaju drugačije jevanđelje od onog koje je on propovedao, znamo da svako ko propoveda bilo šta drugačije od onoga što se nalazi u Starom savezu, navlači na sebe Božje prokletstvo. Ovo je jak razlog zašto treba da verno proučavamo Mojsija i proroke.

Znajući da je Pavle uvek i svuda propovedao samo „Isusa Hrista, i to raspetoga“, ne iznenađuje što je povikao: „O nerazumni Galati! ko

vas je općinio da se ne pokoravate istini? Vi, kojima pred očima beše napisan Isus Hristos, a sad se među vama razape“ (Galatima 3,1 – Karadžić). Iz Mojsijevih spisa i proroka oni su videli Hrista ne kao onog koji *treba da bude* razapet, niti kao onog koji je bio razapet pre nekoliko godina, već kao Onog koji je jasno i vidljivo razapet među njima. I baš iz tih drevnih spisa nastavio je da oživljava njihovu veru i revnost.

Oni su doživeli temeljno obraćenje, jer su primili Duha i trpeli progonstvo zbog Hrista. Zato apostol pita: „Jeste li primili Duha na osnovu dela zakona ili time što ste čuli propoved o veri?“ (Stih 2). Oni su čuli reči Zakona i primili ih verom i tako je Duh u njima izgradio pravednost Zakona. „Ovo je delo Božije, da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6,29 – Čarnić). Apostol nije umanjivao značaj Zakona, već ih je korio zato što su prema njemu promenili svoj odnos. Kad su ga čuli u veri, primili su Duha i sve je bilo u redu; ali kada su se počeli uzdati u telo (svoja ljudska dostignuća, zasluge – *prim. izdavača*) da steknu pravednost Zakona, prestali su da budu poslušni istini.

I ponovo apostol pita: „Koji vam, dakle, daje Duha i čini čudesa među vama, čini li to zbog dela zakona ili što ste čuli propoved o veri?“ (Galatima 3,5 – Čarnić). Bilo je to retoričko pitanje, ali je očigledni odgovor trebalo da bude: kroz slušanje propovedi o veri, „kao što je i Avraam poverovao Bogu i uračuna mu se u pravednost“ (Stih 6 – Čarnić). Oni su se, kao i Avram, opravdali verom – postali su pravedni – verom, a ne delima. Pre nego što nastavimo dalje, pogledajmo nekoliko definicija. „Greh je prestup Zakona“ (1. Jovanova 3,4 – KJV); i „svaka nepravednost je greh“ (1. Jovanova 5,17 – KJV). Iz ovoga proizlazi da je svaka *ne*-pravednost prestup Zakona (neposlušnost Zakonu), kao i da je svaka pravednost poslušnost Zakonu. Pa kad čitamo da je Avram poverovao bogu i to mu se uračunalo u pravednost, onda znamo da mu je njegova vera uračunata kao poslušnost Zakonu.

Ovo uračunavanje vere u pravednost za Avrama nije bila prazna forma, pa nije ni za nas. Setimo se da uračunavanje vrši Bog koji ne laže, ali i koji naziva ono što nije kao da jeste, silom kojom oživljava mrtve. Avram je stvarno posedovao pravednost. Vera dela (dela kao glagol, tj. vera radi, čini). „Ovo je delo Božije, da verujete u onoga koga

je on poslao“ (Jovan 6,29). „Jer srcem se veruje za pravednost, a ustima se ispoveda na spasenje“ (Rimljanima 10,10 – Čarnić).

Ova mala digresija pomoći će nam da imamo na umu da u prethodnom poglavlju nema potcenjivanja Zakona, **već je pravednost, koja je plod vere, uvek poslušnost Božjem Zakonu.**

Avram je otac svih koji veruju. „Poznajte, dakle, da su Avraamovi sinovi oni koji su od vere (oni koji veruju – SSP). A Pismo je predvidelo da Bog opravdava mnogobošce na osnovu njihove vere, pa je unapred objavio Avraamu: ‘U tebi će biti blagosloveni svi narodi’“ (Galatima 3,7.8 – Čarnić). Jevanđelje propovedano Avramu je isto; ono je namenjeno „svim narodima“ i biće propovedano „za svedočanstvo svim narodima“. Ono treba da se propoveda „svakom stvorenju“ i ko u njega poveruje i krsti se, biće spasen. Ali, u jevanđelju se „otkriva pravednost Božija, iz vere u veru“ (Rimljanima 1,17 – Čarnić). Jevanđelje se propoveda „za poslušanje (poslušnost – KJV) vere“ (Rimljanima 16,26 – Bakotić). Poslušnost povlači za sobom blagoslove, jer stoji zapisano: „Blago onome koji tvori zapovesti njegove“ (Otkrivenje 22,14 – Karadžić). „Na taj način oni koji veruju primaju blagoslov zajedno sa vernim Avraamom“ (Galatima 3,9 – Čarnić).

PROKLETSTVO ZAKONA

„Oni koji se uzdaju u dela Zakona (koji su god od dela zakona – Karadžić; koji čine dela zakona – Čarnić), pod prokletstvom su (klevtom – Čarnić). Jer, zapisano je: ‘Neka je proklet svako ko ne istraje (ne ostane – Čarnić) u izvršavanju svega što je zapisano u Knjizi zakona’“ (Galatima 3,10 – SSP).

Nemarno čitanje ovog stiha, ili možda samo prvog dela, navelo je neke da poveruju da su sam Zakon, i poslušnost njemu, prokletstvo. Međutim, pažljivo čitanje poslednjeg dela stiha pokazuje da je takva misao velika greška. „Neka je proklet svako ko ne istraje u izvršavanju svega što je zapisano u Knjizi zakona.“ Prokletstvo nije izrečeno zbog poslušnosti već zbog neposlušnosti. Proklet nije onaj koji čini sve što je napisano u Zakonu, već onaj koji ne čini neprestano sve što je u njemu

napisano. Ne samo deo, već sve mora da se čini, ne samo jedno vreme, nego stalno. Onaj koji to ne čini je proklet, dok će onaj koji to čini biti blagosloven.

U devetom i desetom stihu ovog poglavlja imamo istu suprotstavljenost blagosiljanja i proklinjanja koju nalazimo u 5. Mojsijevoj 11,26-28: „Gle, iznosim danas pred vas blagoslov i prokletstvo: Blagoslov, ako uzaslušate zapovesti Gospoda Boga svojega, koje vam ja danas zapovedam; a prokletstvo, ako ne uzaslušate zapovesti Gospoda Boga svojega.“ Na jednoj strani imamo grupisanu veru, poslušnost, pravednost, blagoslov i život, a na drugoj su u jednom zavešljaju neverstvo, neposlušnost, greh, prokletstvo i smrt. Na takvo grupisanje ni najmanje ne utiče vreme u kome neko živi.

„A da se kod Boga niko ne opravdava zakonom, jasno je, jer ‘Pravednik će živeti od vere’. A zakon nije od vere, nego ‘Ko ih izvrši živeće u njima’“ (Galatima 3,11.12 – Čarnić).

„Ko ih izvrši živeće u njima“; ali niko ih nije izvršio, jer „svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije (izgubili su slavu Božju – Karadžić)“ (Rim. 3,23 – Čarnić). Zato u Zakonu niko ne može da nađe život. Zbog toga „nađe se da me je zapovest, koja je imala da me vodi u život, dovela do smrti (ispostavilo se da mi je zapovest, data za život, donela smrt – SSP)“ (Rimljanima 7,10 – Čarnić). I zato je svako ko pokušava da drži (izvršuje, ispunjava – *prim. izdavača*) Zakon svojim sopstvenim delima, pod prokletstvom; a izneti Zakon pred ljude koji ga ne primaju verom nije za njih ništa drugo do služba smrti. Prokletstvo Zakona je smrt koja očekuje prestupnika.

Međutim, „Hristos nas je otkupio od prokletstva (kletve – Čarnić) Zakona tako što je radi nas postao prokletstvo. Jer, zapisano je: ‘Neka je proklet svako ko je obešen o drvo’“ (Galatima 3,13 – SSP). Ovde imamo novi dokaz da je smrt prokletstvo Zakona, pošto je Hristos na drvetu pretrpeo smrt. „Plata za greh je smrt“ (Rimljanima 6,23 – SSP), a Hristos je „nas radi učinjen grehom“ (2. Korinćanima 5,21– KJV). „Gospod pusti (položi) na njega bezakonje svih nas“ i „ranom njego-

vom mi se iscelismo“ (Isaija 53,5.6). Hristos nas nije otkupio od poslušnosti Zakonu već od neposlušnosti Zakonu tj. njegovog prestupanja, a i od smrti koja je posledica greha. On je sebe prineo na žrtvu, „da bi se pravednost, koju Zakon zahteva (da se pravednost Zakona – SSP), ispunila na nama“ (Rimljanima 8,4 – Čarnić).

Ova istina da nas je Hristos „otkupio od prokletstva Zakona tako što je radi nas postao prokletstvo“ bila je istina u vreme Izraela isto kao što je i danas. Više od sedam stotina godina pre nego što je na Golgoti podignut krst, Isaija, čiji su gresi očišćeni živim ugljekljem sa Božjeg oltara, i koji je znao o čemu govori, rekao je: „A on bolesti naše nosi i nemoći naše uze na sebe“; „ali on bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kazna beše na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscelismo.“ To je isto ono što nalazimo u Galatima 3,13.

Isaija je pisao sa posebnim osvrtom na sinove Izraelove dok su lutali pustinjom: „U svakoj tuzi njihovoj on beše tužan, i anđeo, koji je pred njim, spase ih. Ljubavi svoje radi i milosti svoje radi on ih izbavi, i podiže ih i nosi ih sve vreme“ (Isaija 63,9). A Davidu, koji je pisao davno pre Isaije, dugujemo ove ohrabrujuće reči: „Ne postupa s nama po gresima našim, niti nam vraća po nepravdama našim“. „Koliko je istok daleko od zapada, toliko udaljuje od nas bezakonja naša“ (Psalam 103,10.12). Ove reči opisuju ostvarenu činjenicu. Spasenje je bilo isto tako potpuno u te dane kao što je i danas.

Hristos je „Jagnje zaklano od postanja sveta“ i od Aveljevog vremena do danas On je od prokletstva Zakona otkupio (izbavio) sve koji su poverovali u Njega. Avram je primio blagoslov pravednosti i svi „koji veruju primaju blagoslov (blagosiljaju se – Karadžić) zajedno sa vernim Avraamom“ (Gal. 3,9 – Čarnić).

Ovo je još očiglednije u tvrdnji da je Hristos učinjen prokletstvom za nas, „da među neznabošcima bude blagoslov Avramov u Hristu Isusu, da obećanje Duha primimo kroz veru“ (Galatima 3,14 – Karadžić). Avramu i svima onima koji su verom njegova deca, bez obzira na narodnost ili jezik, pripadaju blagoslovi koji dolaze posredstvom Hristovog krsta; a svi blagoslovi Hristovog krsta su isključivo oni koje je Avram imao. Ne čudi što se radovao i bio srećan da vidi Hristov dan.

Hristova smrt na krstu donosi nam samo Avramov blagoslov. Ništa više ne može ni da se traži ni da se zamisli.

NEPROMENLJIVI SAVEZ

„Braćo, ljudskim jezikom govorim: ni punovažno čovekovo zaveštanje (testament – Čarnić) niko ne poništava niti mu šta dodaje. A obećanja su izrečena Avraamu i njegovom potomstvu. Pismo ne kaže: ‘i potomcima’, kao da podrazumeva mnoge, nego: ‘i tvom potomstvu’ (potomku – Čarnić), podrazumevajući jednoga, a to je Hristos. Ovo hoću da kažem: Zakon, koji je nastao četiri stotine trideset godina kasnije, ne poništava savez koji je Bog ranije potvrdio, i ne ukida obećanje“ (Galatima 3,15-17 – SSP).

Prva rečenica je veoma jednostavna: niko ne može da anulira, da nešto uzme ili doda čak ni ljudskom savezu kad je jednom potvrđen. Zaključak je isto tako jednostavan: Bog je sklopio savez sa Avramom i potvrdio ga zakletvom. „Ljudi se, naime, zaklinju onim što je veće i svako protivljenje se svršava zakletvom za potvrdu. Stoga se i Bog, želeći da u većoj meri pokaže naslednicima obećanja nepromenljivost svoje odluke, poslužio zakletvom, da bismo posredstvom dveju nepromenljivih činjenica, u kojima se Bog ne može prevariti, krepku utehu imali mi koji smo pribegli da dohvatimo nadu koja je pred nama (koja nam je *dana* – Karadžić)“ (Jevrejima 6,16-18 – Čarnić). Zbog toga se ovaj savez, koji je Bog potvrdio u Hristu, zaklinjući se sobom da će ga ispuniti, nikad posle toga nije mogao promeniti ni za jednu jotu. Dokle god Bog živi nije mogla da mu bude oduzeta ili dodata ni jedna jota ili titla.

Zapazimo tvrdnju da „Abrahamu su (iz)rečena obećanja i potomku njegovu“ (Šarić). A potomak je Hristos. Sva obećanja data Avrama potvrđena su u Hristu. „*Obećanja*“, setimo se, a ne jednostavno neko obećanje. „Jer koliko god ima Božijih obećanja, u njemu su ‘da’. Zato kroz Njega je amin na slavu Božiju kroz nas“ (2. Korinćanima 1,20 – Čarnić).

I NAŠA NADA

Zapazimo ponovo, da nam savez učinjen sa Avramom, a potvrđen u Hristu Božjom zakletvom, daje nadu u Hrista. On je potvrđen zakletvom da bismo imali jaku utehu mi koji smo pribegli da se uhvatimo za nadu koja nam je data. Sažetak saveza bila je pravednost verom u raspetog Isusa, kao što se to i vidi iz Petrovih reči: „Vi ste sinovi proroka i saveza koji je Bog sklopio na vašim ocima govoreći Avraamu: ‘U tvom potomstvu (potomku – *prim. izdavača*) biće blagosloveni svi narodi na zemlji’. Bog je prvo vama podigao svoga slugu i poslao ga da vam donese blagoslov - time što će svakog od vas odvratiti od zlih dela vaših“ (Dela 3,25.26 – Čarnić).

Hristov krst i blagoslov oproštenih greha stoga su postojali ne samo od Sinaja nego i u Avramovo vreme. Spasenje nije bilo ništa sigurnije od dana kad je Isus izašao iz groba nego što je bilo onoga dana kad je Isak poneo drva za žrtvovanje sebe na brdu Moriji, jer Božje obećanje i zakletva su dve nepokolebive stvari. „Niko ne poništava ni ljudski punopravni testament, niti mu što dodaje“ (Galatima 3,15 – Čarnić). Koliko je to onda tačnije kada je reč o Božjem sopstvenom savezu koji je potvrdio zaklinjanjem samim sobom! Taj savez je obuhvatio spasenje celog čovečanstva. Zato je činjenica da se, ne govoreći ništa o prošlom vremenu, nakon Božjeg obećanja i zakletve Avramu, ni jedan jedini novi element nije mogao dodati planu spasenja. Nijedna dužnost manje ili više nije se mogla očekivati ili zahtevati, niti je mogla da postoji mogućnost neke varijacije u uslovima spasenja.

Zbog toga objavljivanje Zakona na Sinaju nije moglo doprineti nikakvom novom elementu u savezu koji je učinjen sa Avramom i potvrđen u Hristu, niti je moglo da se na bilo koji način umeša u obećanje. Zakon, koji je izgovoren četiristo trideset godina kasnije, ne može ni na koji način da ukine savez koji je Bog ranije potvrdio u Hristu. U protivnom, obećanja bi propala.

Međutim, Zakon je trebalo da se izvršava, a ako se nije vršio, smrt je bila sigurna. Ni jedna jota ili titla ni na koji način nije mogla da se ispusti iz Zakona. „Neka je proklet svako ko ne istraje u izvršavanju

svega što je zapisano u Knjizi zakona.“ Pošto davanje Zakona na Sinaju nije ništa dodalo savezu sa Avramom, a taj Zakon se mora savršeno držati, iz toga sledi da je taj Zakon bio u savezu koji je sklopljen sa Avramom. Pravednost koja je ovim savezom potvrđena Avramu – pravednost koju je Avram imao verom – bila je pravednost Zakona objavljenog na Sinaju. I to je vidljivo iz činjenice da je Avram primio obrezanje kao pečat pravednosti koju je imao verom, a obrezanje je jednostavno predstavljalo držanje Zakona (Rimljanima 2,25-29).

Bog se zakletvom obavezao Avramu da će Božju pravednost, koja je u potpunosti prikazana u Deset zapovesti, dati svakom koji veruje. Pošto je savez potvrđen u Hristu, a Zakon postoji u savezu, iz toga jasno sledi da se Božji zahtevi za hrišćane ni danas ni u čemu ne razlikuju od onih u Avramovo vreme. Objavljivanje Zakona nije uvelo nijedan novi element.

„Šta će onda zakon?“ (Gal. 3,19 – Čarnić). Dobro pitanje na koje postoji odgovor. Ako Zakon nije izvršio nikakvu promenu što se tiče uslova saveza učinjenog sa Avramom, kakva je onda korist od njegovog davanja? Odgovor glasi: „Radi greha dodade¹ se“ (Galatima 3,19 – Karadžić). „Zakon dođe da se uveća (umnoži – Karadžić) greh“ (Rimljanima 5,20 – Bakotić). On nije bio „protivan obećanjima Božjim“ (Galatima 3,21) već naprotiv, u skladu s njima, jer sva Božja obećanja zavise od pravednosti, a Zakon je merilo pravednosti. Bilo je potrebno da se još više umnoži greh, da bi „kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i milost (blagodat – Čarnić) vladala pomoću pravednosti koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda“ (Rimljanima 5,21 – SSP). Neophodno je potrebno da osuda prethodi obraćenju. Nasleđe

1 Neki su odlučili da na reči „dodade“ izgrade argument, pretpostavljajući da pokazuje kako je nešto novo dodato uslovima koje je Bog ranije dao. Tekst u 5. Mojsijevoj 5,22 otkriva smisao u kome je reč upotrebljena. Nakon što je ponovio Deset zapovesti, Mojsije je rekao: „Te reči izgovori Gospod svemu zboru vašemu na gori isred ognja, oblaka i mraka, glasom velikim, *i ništa više*“. „Jer vi niste prišli gori koja se može opipati i koja je zažarena od vatre, ni tmimi, ni pomrčini, ni oluji, ni zvuku trube, ni glasu reči za koji su slušaoci molili *da im se više ne govori (da ne čuju više reči – Karadžić)*“ (Jevrejima 12,18.19 – Čarnić). (Uporedi sa 2. Mojsijeva 20,19). Prema tome, na pitanje: „Šta će dakle zakon, pošto nije doneo promene?“ odgovor glasi: „Radi greha dodade se“.

se može zadobiti samo kroz pravednost, iako je ono u potpunosti bilo od obećanja; jer pravednost je „dar blagodati“. Ali, da bi ljudi mogli da cene Božja obećanja, oni treba da osele potrebu za njima. Zakon, koji je dat na tako zastrašujući način, trebalo je da ih uveri da je nemoguće svojom sopstvenom snagom steći tu pravednost, te da im tako da do znanja čime je Bog želeo da ih snabde.

HRISTOS POSREDNIK

Ovo je naglašeno činjenicom da je savez bio postavljen „rukou posrednika“. Ko je bio taj posrednik? „Ali posrednik nije posrednik jednog samog, ali je Bog samo jedan“ (Galatima 3,20 – Bakotić). „Jer Bog je jedan i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovek Isus Hristos“ (1. Timoteju 2,5 – Čarnić). Prema tome, Isus Hristos je bio taj koji je dao Zakon na Sinaju i On ga je dao kao Posrednik između Boga i čoveka. I zato, iako je bilo nemoguće da bude dat Zakon koji će dati život, sam Zakon koji je bio smrt za grešnike koji nisu verovali, u rukama Posrednika koji daje svoj život bio je Zakon u svom živom savršenstvu. U Njemu je progutana smrt i na njeno mesto dolazi život; On nosi prokletstvo (kletvu) Zakona, a mi primamo Njegov blagoslov. To nas vodi do činjenice da na Sinaju nalazimo Golgotu; za dalje razmatranje ovog moramo sačekati do sledećeg nastavka.

30. SINAJ I GOLGOTA

(Sadašnja istina, 26. novembar 1896)

„Pamtite zakon Mojsija sluge mojega, kojemu zapovedih na Horivu za svega Izrailja uredbe i zakone. Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji; i on će obratiti srce otaca k sinovima, i srce sinova k ocima njihovim, da ne dođem i zatrem zemlju“ (Malahija 4,4-6).

Zapazite kako je nežno, obraćajuće delovanje Božjeg Duha tesno povezano sa Zakonom objavljenim sa Horiva. Jer Sinaj je Horiv, kako to saznajemo iz 5. Mojsijeve 4,10-14 gde čitamo reči Mojsija, sluge Božjega:

„Onaj dan kad stajaste pred Gospodom Bogom svojim kod Horiva, kad mi Gospod reče: saberi mi narod da im kažem reči svoje ... Kad pristupiste i stajaste pod gorom, a gora ognjem goraše do samoga neba i beše na njoj tama i oblak i mrak; i progovori Gospod k vama isred ognja ... I objavi vam zavet svoj, koji vam zapovedi da držite, deset reči, koje napisa na dve ploče kamene. I meni zapovedi onda Gospod da vas učim uredbama i zakonima da ih tvorite u zemlji u koju idete da je nasledite.“

Kad nam Gospod kaže da pamtimo Zakon koji je dao na Horivu, ili Sinaju, to je zato da bismo shvatili silu kojom će On obratiti srca otaca ka deci, da bi se pripremili za strašni dan Njegovog dolaska. „Zakon je Gospodnji savršen, krepi dušu“ (Psalam 19,7).

RASCEPLJENA STENA

Kad je Bog objavio Zakon sa Sinaja, živa voda koja je potekla iz udarene stene na Horivu, još uvek je tekla. Da je prestala da teče, Izra-

elci bi se našli u lošoj situaciji kao i pre, jer im je to bila jedina voda, njihova jedina nada za život. Bog je sa Horiva, odakle je dolazila voda koja je obnavljala život, objavio Zakon. Zakon je došao iz iste stene odakle je već tekla voda, „a ta stena je bio Hristos“ (1. Korinćanima 10,4 – SSP).

Sinaj se s pravom smatra sinonimom za Zakon, ali nije ništa više od Hrista, naime u Njemu je život. Isus je rekao: „Hoću činiti volju tvoju, Bože moj, i zakon je tvoj meni u srcu“ (Psalam 40,8). **Dakle, Zakon je bio Hristov život, jer iz srca izlazi život** (Priče 4,23).

„Ali on bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja“ i „ranom njegovom mi se iscelismo“ (Isaija 53,5). Kad je bio bijen i ranjen na Golgoti, životodavna krv potekla je iz Njegovog srca, i ta reka još uvek teče za nas. Međutim, u Njegovom srcu je Zakon i zato kad pijemo iz ove životodavne reke, mi pijemo pravednost Božjeg Zakona. Zakon nam dolazi kao reka blagodati, reka života. „A blagodat i istina dođe kroz Isusa Hrista“ (Jovan 1,17 – Čarnić). Kad verujemo u Njega, Zakon za nas nije samo „glas reči“, već izvor života.

Sve je to bilo na Sinaju. Hristos, davalac Zakona, bio je Stena udarena na Horivu, odnosno Sinaju. Taj tok je bio život za one koji su pili iz njega, i niko od onih koji su ga primili sa poniznom zahvalnošću nije mogao da zanemari misao da je potekao direktno od njihovog Gospoda – Gospodara sve zemlje. Mogli su da budu uvereni u Njegovu nežnu ljubav prema njima i u činjenicu da je On bio njihov život, pa stoga i njihova pravednost. Iako nisu smeli da se približe gori da ne bi poginuli – dokaz da je Zakon smrt za ljude bez Hrista – mogli su da piju iz toka koji je tekao od nje i tako da u Hristovom životu piju pravednost Zakona.

Reči izgovorene sa Sinaja, a koje su dolazile od iste Stene iz koje je dolazila voda koja je bila život za narod, pokazale su prirodu pravednosti koju će im Hristos dati. Iako je bio „zakon ognjeni“, istovremeno je predstavljao i tok života koji je blago tekao. Pošto je prorok Isaija znao da je Hristos bio Stena udarena kod Sinaja, i da je On i tada bio jedini Posrednik, „čovjek Hristos Isus, koji je samoga sebe dao kao otkup za sve, za svedočanstvo u pravo vreme“ (1. Timoteju 2,5.6 – Čarnić),

mogao je da kaže: „On bi ranjen za naše prestupe“ „i ranom njegovom mi se iscelismo“ (Isaija53,5).

Za drevne Izraelce time je bila naglašena pouka da Zakon dolazi kao život ljudima samo zahvaljujući Hristovom krstu. Za nas je to ista lekcija, zajedno s njenom drugom stranom, naime, da je pravednost koju dobijamo kroz život koji je za nas dat na krstu, upravo ono što zahtevaju Deset zapovesti, i ništa više. Pročitajmo ih onda:

ŠTA JE BOG REKAO

1. „Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje mirske, iz doma ropskog. Nemoj imati drugih bogova uza me.
2. Ne gradi sebi lik rezani niti kakvu sliku od onog što je gore na nebu, ili dole na zemlji, ili u vodi, ispod zemlje. Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam ja Gospod Bog tvoj, Bog revnitelj, koji pohodim grehe otačke na sinovima do trećeg i do četvrtog koljena, onih koji mrze na mene; a činim milost na hiljadama onih koji me ljube i čuvaju zapovesti moje.
3. Ne uzimaj uzalud ime Gospoda Boga svog; jer neće pred Gospodom biti prav ko uzme ime Njegovo uzalud.
4. Sećaj se dana od odmora (dana subotnog – Stvarnost, Šarić) da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor (subota) Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim. Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i šta je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora (subotni dan) i posvetio ga..
5. Poštuj oca svog i mater svoju, da ti se produže dani na zemlji, koju ti da Gospod Bog tvoj.
6. Ne ubij.

7. Ne čini preljube.
8. Ne krađi.
9. Ne svedoči lažno na bližnjeg svog.
10. Ne poželi kuću bližnjeg svog, ne poželi ženu bližnjeg svog, ni slugu njegovog, ni sluškinju njegovu, ni vola njegovog, ni magarca njegovog, niti išta što je bližnjeg tvog.“

Ovo je bio Zakon koji je objavljen usred užasa na Sinaju, ustima Onog koji je bio i koji jeste život, i od koga je potekla voda koja je tekla od tog trenutka – Njegov život koji je dao za narod. Krst sa svojim ozdravljajućim, životodavnim tokom na Sinaju, zbog toga ne može da učini nikakve promene u Zakonu. Život koji proističe od Hrista na Sinaju kao i na Golgoti pokazuje da pravednost koja je otkrivena u jevanđelju, nije ništa drugo do Deset zapovesti. Nijedna jota ili titla nije mogla da bude ukinuta. Strahota Sinaja bila je prisutna na Golgoti u mrkloj tami, zemljotresu i jakim glasom Božjeg Sina. Udarena stena i reka koja je potekla na Sinaju predstavljali su Golgotu; tamo je bila Golgota tako da je stvarna činjenica da su sa Golgote Deset zapovesti objavljene istim rečima koje su se čule sa Sinaja. Golgota, ništa manje od Sinaja, otkriva strašnu i nepromenjivu svetost Božjeg Zakona, tako strašnu i nepromenjivu da nije poštedela ni Božjeg Sina kad Ga „uvrstiše (ubrojiše – SSP) među zločince“ (Luka 22,37 – Čarnić). Ali koliko god da je veliki užas koji je izazvao Zakon, nada zahvaljujući blagodati je još veća, „jer gde se umnoži greh onde se još više umnoži blagodat“ (Rimljanima 5,20 – Karadžić). Iza svega se nalazi zakletva Božjeg saveza blagodati, obezbeđujući savršenu pravednost i život Zakona u Hristu tako da, iako je Zakon izricao smrt, on je samo pokazao kakve je velike stvari Bog obećao da će učiniti onima koji veruju. On nas uči da se ne uzdamo u telo (sopstvene zasluge, dela... – *prim. izdavača*), već da se poklonimo Bogu u Duhu i da se radujemo u Isusu Hristu. Tako je Bog uveravao svoj narod da bi znali da „čovjek ne živi o samom hlebu nego o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih“ (5. Mojsijeva 8,3).

Zato Zakon nije protivan Božjim obećanjima, iako ne može dati život. Naprotiv, on podupire obećanja zvucima grmljavine, jer uz

Božju zakletvu koja ostaje trajna, najveći zahtev Zakona za uho vere jeste obećanje njegovog ispunjenja. I tako, poučeni od Gospoda Isusa, možemo znati „da je zapovest njegova život večni“ (Jovan 12,50 – Karadžić).

31. GORA SINAJ I GORA SION

(Sadašnja istina, 3. decembar 1896)

„Velik je Gospod i slavan veoma u gradu Boga našega, na svetoj gori svojoj. Prekrasna je visina, uteha svoj zemlji gora Sion, na severnoj strani njenoj grad cara velikoga. Bog u dvorima njegovim zna se da je branič“ (Psalam 48,1-3).

Ove reči pevane su u čast Božjeg prebivališta na nebu, jer „Gospod je u svetom dvoru svom, presto je Gospodnji na nebesima“ (Psalam 11,4), a o Hristu da „sedi s desne strane prestola veličine (Veličanstva – Čarnić) na nebesima“ (Jevrejima 8,1 – Karadžić). Gospod kaže: „Ja sam pomazao cara svojega na Sionu, na svetoj gori svojoj“ (Psalam 2,6). Ili: „Na gori svoje svetosti“ (KJV).

Isus Hristos, pomazani Car u Sionu, je i Prvosveštenik, jer „ti si sveštenik dovek a po redu Melhisedekovom“ (Jevrejima 5,6 – SSP). Gospod je za „čovaka, kojemu je ime klica“ rekao: „Jer će on sagraditi crkvu Gospodnju, i nosiće slavu, i sedeće i vladati na svom prestolu, i biće sveštenik na prestolu svom, i savet mirni biće među obema“ (Zaharija 6,12.13). I dok sedi na Očevom prestolu na nebesima, On je „služitelj u Svetilištu, u pravom Šatoru koji je podigao Gospod, a ne čovek“ (Jevrejima 8,2 – kombinacija prevoda Čarnić-SSP).

Tom mestu – gori Sionskoj, svetoj gori svojoj i svetinji na njoj, svom prebivalištu – Bog je vodio svoj narod Izrael kad ga je oslobodio iz Egipta. Kad su bezbedno prošli kroz Crveno more, Mojsije je pevao sledeće nadahnute reči: „Odvešćeš ih i posadićeš ih na gori nasledstva svoga, na mestu koje si sebi za stan spremio, Gospode, u svetinji, Gospode, koju su tvoje ruke utvrdile“ (2. Mojsijeva 15,17).

Međutim, oni nisu došli na goru Sionsku, jer nisu „slobodu i slavnu nadu do kraja tvrdo“ održali (Jevrejima 3,6). „I vidimo da nisu mogli da uđu zbog neverovanja“ (Stih 19 – Čarnić). Ali Bog ih nije odbacio, jer čak i ako „smo neverni, on ostaje veran, jer ne može da se odrekne samoga sebe“ (2. Timotiju 2,13 – Čarnić). Zato je dao uput-

stva Mojsiju da pozove narod da dobrovoljno donese zlata i srebra i dragog kamenja, zajedno sa drugim materijalom, i dodao: „I neka mi načine svetinju, da među njima nastavam; kao što ću ti pokazati sliku od šatora i sliku od svih stvari njegovih, tako da načinite“ (2. Mojsijeva 26,8.9).

To nije bila prava svetinja „koju je podigao Gospod“ (Jevrejima 8,2 – SSP), već svetinja koju je podigao čovek. Svetinja i njen nameštaj bili su samo obličje nebeskog, a ne samo nebesko (Jevrejima 9,23). Svetinja je bila samo senka, a ne stvarnost. Uzrok za sen razmatračemo kasnije. Međutim, vernici onog vremena su dobro znali, kao i Stefan godinama kasnije, da Najviši „ne prebiva u hramovima sagrađenima rukom“ (Dela 17,24 – SSP), kao što je to prorok i rekao: „Nebo mi je presto, a zemlja podnožje mojim nogama. Kakav ćete mi dom sagrađiti, govori Gospod, ili gde je mesto moga počinka?“ (Dela 7,48.49 – SSP). Pri posvećenju svog veličanstvenog hrama Solomun je rekao: „Ali hoće li doista Bog stanovati na zemlji? Eto, nebo, i nebesa nad nebesima ne mogu te obuhvatiti, a kamoli ovaj dom što ga sazidah“ (2. Dnevnika 6,18).

Sva verna Božja deca znala su da zemaljska svetinja ili hram nisu bili pravo Božje prebivalište, već samo njegova slika (senka). A tako je i sa nameštajem koji se nalazio u svetinji.

Kao što se Božji presto nalazi u Njegovom svetom hramu na nebu, tako je i slika toga hrama na zemlji bila prikaz Njegovog prestola. Veoma bleđa slika, istina, daleko slabija od stvarnosti kao što su ljudska dela slabija od Božjih, ali ipak slika. Slika Božjeg prestola bio je kovčeg u kome su se nalazile ploče Zakona. To pokazuje nekoliko biblijskih tekstova.

2. Mojsijeva 5,10-22 sadrži potpun opis kovčega. Bio je to drveni sanduk, ali potpuno prekriven zlatom spolja i unutra. Gospod je rekao Mojsiju da u taj kovčeg stavi Svedočanstvo koje mu je dao. Mojsije je to učinio, jer kasnije, kad je podsećao Izrael na okolnosti davanja Zakona, zajedno sa njihovim idolopoklonstvom koje je dovelo do razbijanja prvih ploča, kazao je:

„U to vreme reče mi Gospod: isteši dve ploče od kamena kao što behu prve, i iziđi k meni na goru, i načini kovčeg od drveta. I napisaću na tim pločama reči koje su bile na prvim pločama što si ih razbio, pa ćeš ih metnuti u kovčeg. Tako načinih kovčeg od drveta sitima, i istesah dve ploče od kamena, kao što behu prve, i izidoh na goru s dvema pločama u ruku. I napisa na tim pločama što beše prvo napisao, deset reči, koje vam izgovori Gospod na gori isred ognja na dan zbora vašega; i dade mi ih Gospod. I vrativ se siđoh s gore, i metnuh ploče u kovčeg koji načinih, i ostaše onde, kao što mi zapovedi Gospod“ (5. Mojsijeva 10,1-5).

Poklopac ovog kovčega nazivao se „presto milosti“. Bio je načinjen od čistog zlata i na svakom njegovom kraju bio je po jedan heruvim raširenih krila izrađen u jednom komadu. „Prema zaklopcu (poklopcu) neka su okrenuta lica heruvimima.“ Nakon svih tih uputstava Gospod je rekao: „I metnućeš zaklopac ozgo na kovčeg, a u kovčeg ćeš metnuti svedočanstvo, koje ću ti dati“, što je Mojsije i učinio. „I tu ću se sastajati s tobom i govoriću ti ozgo sa zaklopca između dva heruvima, koji će biti na kovčegu od svedočanstva, sve što ću ti zapovedati za sinove Izrailjeve“ (2. Mojsijeva 25,7-22).

Bog je rekao da će im se javljati između heruvima. Zato čitamo: „Gospod caruje: neka strepe narodi; sedi na heruvimima: nek se drma zemlja! Gospod je na Sionu velik, i visok nad svima narodima“ (Psalam 99,1.2). Heruvimi su zasenjivali presto milosti sa koga je Bog govorio narodu. Sada milost zapravo znači blagodat, pa je presto milosti u zemaljskoj svetinji bio slika „prestola blagodati“ kome smo pozvani da slobodno pristupimo „da primimo milost i nađemo blagodat kad nam zatreba pomoć“ (Jevrejima 4,16 – Čarnić).

TEMELJ BOŽJE VLADAVINE

Deset zapovesti, napisane na dve kamene ploče, nalazile su se u kovčegu ispod prestola milosti. Time je pokazano da je Božji Zakon

temelj Njegovog prestola i vladavine. Zato čitamo: „Gospod caruje: nek se raduje zemlja! Nek se vesele ostrva mnoga. Oblak je i mrak oko njega; blagost i pravda podnožje prestolu njegovu.“ „Blagost je i pravda podnožje prestolu tvojemu, milost i istina ide pred licem tvojim“ (Psalam 97,1.2; 89,14).

Pošto su šator od sastanka i sve što je sadržavao bili napravljeni tačno po skici koju je Mojsije dobio, i pošto je to bilo po uzoru na nebesko, iz toga proizlazi da su kamene ploče sa Deset zapovesti bile tačne kopije Zakona koji je temelj Božjeg pravog prestola na nebu. Ovo omogućuje da bolje razumemo da je lakše „da nebo i zemlja prođu, nego da propadne jedna crtica iz zakona“ (Luka 16,17 – Čarnić). Dokle god stoji Božji presto, dotle Božji Zakon objavljen sa Sinaja ostaje nepromenljiv. „Kad su raskopani temelji, šta će činiti pravednik?“ (Psalam 11,3). Kad bi Deset zapovesti – temeljne ploče Božjeg prestola – bile uništene, sam presto bi pao i nada pravednih bi propala. Ali niko ne treba da se plaši takve katastrofe. „Gospod je u svetom dvoru svom, presto je Gospodnji na nebesima“ (stih 4), jer Njegova reč ostaje zauvek na nebu. To je „ono što se ne može uzdrmati“ (Jevrejima 12,27 – SSP).

Mi sada možemo videti da je gora Sinaj, koja je sinonim za Zakon, i koja je u vreme davanja Zakona bila stvarno utelovljenje strahovitog veličanstva Zakona, takođe i slika Božjeg prestola. U stvari Sinaj je od pamтивека bio Božji presto. Bog je tu bio prisutan sa svim svojim svetim anđelima.

Štaviše, užasan strah Sinaja je samo strah Božjeg prestola na nebesima. Jovan je dobio viziju Božjeg hrama na nebu i prestola na kome je Bog sedeo, a „iz prestola su izlazile munje, glasovi i gromovi“ (Otkrivenje 4,5 – SSP). „Tada se otvori Božiji hram na nebu i ukaza se Kovčeg njegovog saveza u njegovom Hramu. Sevnuše munje, razlegoše se tutnjava i grmljavina, nastade zemljotres i poče da pada silan grad“ (Otkrivenje 11,19). „Oganj pred njim ide“ (Psalam 97,3).

Strahota Božjeg prestola ista je ona koja je bila kod Sinaja – strahota Zakona. Ali, isti taj presto je „presto milosti“ kome smo pozvani da pridemo sa slobodom (pouzdanjem). Osim toga „Mojsije pristupi k mraku u kojem beše Bog“ na Sinaju (2. Mojsijeva 20,21). Ne samo

Mojsije, već i „Aron, Nadav i Avijud, i sedamdeset starešina Izrailjevih“ uzašli su na goru „i videše Boga Izrailjeva, i pod nogama njegovim kao delo od kamena safira i kao nebo kad je vedro. I ne pruži ruke svoje na izabrane između sinova Izrailjevih, nego videše Boga, pa jedoše i piše“ (2. Mojsijeva 24,9-11). Da nije bilo tako, onda ne bismo imali jasan prikaz činjenice da i mi možemo slobodno pristupiti prestolu milosti – tom strašnom prestolu iz koga izlaze munje, gromovi i glasovi – i tamo naći blagodat. Zakon čini da se greh umnoži, a „gde se umnoži greh onde se još više umnoži blagodat“ (Rimljanima 5,20 – Karadžić). Na Sinaju se nalazio krst, tako da je i tamo stajao Božji presto.

Ne smemo da zaboravimo da jedino „krvlju Isusa Hrista“ imamo slobodu „ulaziti u svetinju nad svetinjama“ (Jevrejima 10,19 – KJV). Da nema te krvi, čekala bi nas sigurna smrt kada bismo pristupili Božjem prestolu i uzeli u usta Njegovo ime, kao što bi se desilo svakome ko bi se lakoumno približio Sinaju. Međutim, Mojsije i drugi su se približili Bogu na Sinaju, iako je vladao gusti mrak, i nisu umrli, što je siguran dokaz da ih je spasila Isusova krv. Živa voda koja je kod Sinaja potekla iz Hrista, bila je isto ono što je Jovan video kao „reku vode života, bistru kao kristal, koja izvire iz prestola Božijeg i Jagnjetovog“ (Otkrivenje 22,1 – Čarnić).

Ova voda dolazi iz Hristovog srca, u kome se nalazi i čuva Zakon. Hristos je bio Božji hram, a Njegovo je srce bilo Božje prebivalište. Mi znamo da je voda – živa voda za narod – kod Sinaja došla iz Hrista, i da su krv i voda, koje se slažu, potekle na Golgoti iz Njegove slabine – živa voda života za svet. Iako je krst na Golgoti najveće moguće ispoljavanje Božje nežne milosti i ljubavi za čoveka, tamo je u stvari bila i strahota Sinaja – strahota Božjeg prestola. Tamo je bio mrkli mrak i zemljotres i narod je obuzeo veliki strah, jer je Bog prikazao strašne posledice kršenja svog Zakona. Zakon sa svojim užasom za one koji čine zlo bio je i na Golgoti kao na Sinaju i nasred Božjeg prestola.

Kad je video nebeski hram i Božji zastrašujući presto, Jovan je „(na)sred prestola“ video „Jagnje gde stoji kao zaklano“ (Otkrivenje 5,6 – Čarnić). Prema tome, voda života iz Božjeg prestola teče iz Hrista, kao što je tekla sa Sinaja i sa Golgote. Sinaj, Golgota i Sion su tri

svete Božje gore i sve su jedno za one koji im prilaze sa verom. Kod svih vidimo Božji strašan, smrtonosni Zakon kako nam teče kao slatka, osvežavajuća reka života, tako da možemo pevati:

„Široka je milost Božja,
Široka ko morske vode,
A u pravdi ljubav vlada,
Što je viša od slobode.“

32. SAVEZI OBEĆANJA

(Sadašnja istina, 10. decembar 1896)

„Zato se sećajte da ste nekada vi, po telesnom poreklu mnogobošci, koji se od rukom učinjenog nazovi obrezanja na telu nazivate neobrezanje, u ono vreme bili bez Hrista, otuđeni od izrailjskog društva, bez udela u obećanim zavetima (savezima – KJV), nemajući nade, i bez Boga u svetu“ (Efescima 2,11.12 – Čarnić).

Danas prevlađuje misao da je Bog imao jedan savez za Jevreje, a drugi za neznabošce; da je postojalo vreme kad je savez sa Jevrejima potpuno isključivao neznabošce, ali da je sada sklopljen novi savez, koji se uglavnom, ali ne potpuno, odnosi na neznabošce; ukratko, da su Jevreji bili ili jesu pod starim savezom, a neznabošci pod novim. Da je ta ideja velika zabluda vidljivo je iz upravo citiranog odlomka.

U stvari, činjenica je da neznabošci, kao neznabošci, nemaju nikakvog dela u Božjim savezima obećanja. U Hristu su, da. „Jer koliko god ima Božjih obećanja, u njemu su ‘da’. Zato i govorimo amin preko njega, Bogu na slavu - preko nas“ (2. Korinćanima 1,20 – Čarnić). Neznabošci su oni koji su bez Hrista i zato su „bez dela u savezima obećanja“ (Efescima 2,12). Nijedan neznabožac nema nikakvog dela ni u kom od obećanja. Ali, ko god želi može da dođe Hristu i da ima udela u tim obećanjima, jer Hristos kaže: „Neću odbaciti onoga ko mi dođe“ (Jovan 6,37 – SSP). I kada to učini neznabožac, bez obzira na svoju nacionalnost, on prestaje da bude neznabožac i postaje član „društva Izraelovog“.

Međutim, zapazimo da ni Jevrejin, u opštem smislu tog imena, kao pripadnik jevrejskog naroda, koji odbaci Hrista više nema dela u Božjim obećanjima ili savezima obećanja, isto kao i neznabožac. Ko god je „bez Hrista“, bilo da se naziva Jevrejin ili neznabožac, bezbožan je na svetu i nema dela u savezima obećanja, i odvojen je od društva Izraelovog. Tome nas uči navedeni tekst. Čovek mora biti u Hristu da bi mogao uživati blagoslove „saveza obećanja“ i pripadati društvu Izra-

elskom. Stoga, biti Izraelac u stvari znači biti hrišćanin. Ovo je važilo kako za one koji su živeli u Mojsijevo vreme, tako i za one koji su živeli u Pavlovo vreme, kao i za one koji žive danas.

Neko će se verovatno pitati: „Šta je onda sa savezom sklopljenim kod Sinaja? Misliš li reći da je to onaj isti pod kojim hrišćani žive, ili da je bio isto tako dobar? Zar nam nije rečeno da je bio pogrešan? Pa ako je bio pogrešan, kako su kroz njega mogli da dođu život i spasenje?“

Vrlo važna pitanja na koja je lako odgovoriti. Neoboriva je činjenica da je kod Sinaja obilovala blagodat – „blagodat Božja koja spasava“ – jer je Hristos bio tamo u svoj punini blagodati i istine. Milost i istina su se sreli, a pravednost i mir tekli su kao reka. Ali, milost i mir nisu bili tamo zahvaljujući savezu sklopljenom na Sinaju. Taj savez nije narodu doneo ništa, iako je tamo bilo sve u čemu su mogli da uživaju.

Upoređenje vrednosti ta dva saveza koji se nalaze jedan prema drugom kao „prvi“ i „drugi“, ili „stari“ i „novi“, izneseno je u poslanici Jevrejima koja prikazuje Hrista kao Prvosveštenika, i Njegovo sveštenstvo nasuprot ljudskom sveštenstvu. Evo nekoliko tačaka nadmoćnosti našeg Prvosveštenika nad zemaljskim prvosveštenicima:

1. „Jer, oni su bez zakletve postali sveštenici, a on sa zakletvom Onoga koji mu je rekao: ‘Gospod se zakleo i neće se predomisliti: ti si sveštenik doveka.’“ (Jevrejima 7,20.21 – SSP).
2. Oni su bili sveštenici neko kratko vreme „jer ih je smrt sprečavala da ostanu u službi“ (23. stih). Zbog toga je bilo stalnih promena i nasleđivanja. Ali, Hristos „živi doveka“ i zato „njegovo sveštenništvo je neprolazno“ (24. stih). Zemaljski sveštenici su bili sveštenici dokle god su živeli, a to nije bilo dugo. Hristos je pak sveštenik dokle god živi, a to znači večno.
3. Levitski sveštenici postali su sveštenici „po zakonu telesnog propisa (propisa o poreklu – SSP)“ (stih 16 – Čarnić). Njihovo sveštenstvo je bilo sam spoljašnje, po telu. Oni su mogli da se bave problemom greha samo u njegovim spoljašnjim manifestacijama (pojavnim oblicima), što u

stvari nije ništa (čime u stvari ništa ne postižu). Međutim, Hristos je poglavar sveštencički „po sili neuništivog života“ – koji spasava. On služi Zakonu u Duhu.

4. Oni su bili služitelji samo u zemaljskoj svetinji koju je čovek načinio. Hristos „je seo zdesna prestolu Veličanstva na nebesima, koji služi u Svetilištu, u pravom Šatoru koji je podigao Gospod, a ne čovek“ (Jevrejima 8,1,2 – SSP).
5. Oni su bili samo grešnici, što je pokazala njihova smrt-nost. Hristos je „objavljen za sina Božjeg Duhom svetim nakon vaskrsenja iz mrtvih“ (Rimljanima 1,4 – KJV) i zato je „svet, nedužan i neokaljan, odvojen od grešnika i uzvišeniji od nebesa“ (Jevrejima 7,26 – SSP).

Zato „*toliko boljega saveza*¹ je Isus postao jamac“ (Jevrejima 7,22 – KJV). Savez čiji je Hristos služitelj mnogo je bolji od onog kome su služili levitski sveštenici, čije je sveštenstvo postojalo samo od saveza sklopljenog na Sinaju, dok su Hristos i Njegovo sveštenstvo bolji od njih i njihovog sveštenstva. Drugim rečima, savez u kome Hristos služi kao poglavar sveštencički je mnogo bolji od saveza koji potiče sa Sinaja, toliko koliko je Hristos bolji od čoveka; kao što je nebo više od zemlje; kao što je nebeska svetinja veća od zemaljske; kao što su Božja dela bolja od telesnih dela; kao što je „zakon Duha koji daje život u Isusu Hristu“ (Rimljanima 8,2 – Bakotić) bolji od „zakona telesnog propisa“ (Jevrejima 7,16 – Čarnić); kao što je večni život bolji od života koji je samo „vodena para koja se zamalo pokaže i onda nestane“ (Jakov 4,14 – Čarnić); kao što je Božja zakletva bolja od čovekove reči.

1 Čitalac će primetiti da se na ovom mestu koristi reč „savez“, kao u Revidiranoj verziji, umesto „zavet“, kao u starijoj verziji Pisma. Obe reči, i „savez“ i „zavet“, kako se mogu naći u uobičajenoj verziji Biblije, potiču od jedne iste grčke reči. Do zabune dolazi zato što su prevodioci proizvoljno, na nekim mestima, tu reč preveli kao „savez“, a na drugim mestima kao „zavet“. Prevod bi trebalo da bude ujednačen i dosledan; a pošto se misli na ono što se u prevodu sa hebrejskog uvek naziva „savezom“, stoga bi uvek i trebalo koristiti tu reč. Imajte na umu da, gde god da se, u bilo kom prevodu Biblije, pojavi reč „zavet“, zapravo je „savez“ prava reč koja bi trebalo da se koristi. Prevod „zavet“ je krajnje neopravdan i može čitaoca dovesti u zabludu.

RAZLIKA

Sada možemo da čitamo u čemu se sastoji ta velika razlika: „Ali, Isus je dobio onoliko izvrsniju (uzvišeniju – Šarić; bolju – Karadžić; veću – Bakotić) službu od njihove koliko je savez čiji je on posrednik bolji i zasnovan na boljim obećanjima. Da je prvi savez bio besprekoran, ne bi se tražilo mesto za drugi. Jer Bog, prekorevajući ih, kaže: ‘Evo dolazi vreme, kaže Gospod, kada ću sklopiti novi savez sa domom Izraelovim i domom Judinim. On neće biti kao savez koji sam sklopio s njihovim praocima kad sam ih uzeo za ruku da ih izvedem iz Egipta. Jer, oni nisu ostali verni mome savezu, pa sam se i ja od njih okrenuo, kaže Gospod. A ovo je savez koji ću sklopiti s domom Izraelovim posle tog vremena, kaže Gospod: staviću svoje zakone u njihove misli i napisaću ih na njihovim srcima, i biću njihov Bog, a oni će biti moj narod. I niko više neće morati da uči svoga sugrađanina, ni svoga brata govoreći: ‘Upoznaj Gospoda, pošto će me poznavati svi od malog do velikog među njima. Jer, oprostiću im njihove nepravde i njihovih greha se više neću sećati.’“ (Jevrejima 8,6-12 – SSP)

Pažljivi čitalac će u ovom tekstu naći posebno istaknute sledeće činjenice:

1. Oba saveza sklopljena su samo sa Izraelom. Neznabošci su bili, kao što smo to već videli, „bez dela u savezima obećanja“. Uvek se priznavalo, pa čak i tvrdilo, da nisu imali ništa sa starim savezom, a još manje veze sa novim.
2. Oba saveza su bili sklopljena sa „domom Izraelovim“, ne s nekolicinom pojedinaca, niti sa podeljenim narodom, već „sa domom Izraelovim i sa domom Judinim“, odnosno sa celim izraelskim narodom. Prvi savez je bio sklopljen sa celim domom Izraelovim, pre nego što su se podelili; drugi savez biće sklopljen kad Bog izvede sinove Izraelove iz neznabožaca i učini ih da budu jedan narod, kad više ne budu „dva naroda, niti će više biti razdeljeni u dva carstva“ (Jezekilj 37,22.26). Ali, u vezi s tim imaćemo još toga.

3. Oba saveza sadrže obećanja i utemeljena su na njima.
4. „Novi savez“ je bolji od onog sklopljenog na Sinaju.
5. Bolji je zato što su bolja obećanja na kojima je zasnovan.
6. Međutim, iz upoređivanja uslova za novi savez sa onima za stari vidimo da je cilj svakom od njih bio isti. Stari je rekao: „Ako dobro uzaslušate glas moj“, a novi kaže: „Staviću svoje zakone u njihove misli i napisaću ih na njihovim srcima“. I jedan i drugi spominju Božji Zakon. Oba za cilj imaju svetost i sve blagoslove svetosti. U savezu sa Sinaja Izraelu je bilo rečeno: „I bićete mi carstvo sveštenečko i narod svet“ (2. Mojsijeva 19,6). To je upravo ono što je Božji narod u stvarnosti: „Carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka“ (1. Petrova 2,5.9 – Karadžić).

Međutim, obećanja ovog saveza sa Sinaja nikad se nisu ostvarila, i to zato što su imala nedostatke. Obećanja tog saveza zavisila su od naroda. Oni su rekli: „Što je god kazao Gospod MI ćemo činiti“ (2. Mojsijeva 19,8; 24,7 – KJV). Oni su obećali da će držati Njegove zapovesti, iako su već pokazali da su nesposobni da bilo šta sami učine. Njihova obećanja da će držati Zakon, bila su kao i sam Zakon, koji je „zbog tela bio slab“ (Rimljanima 8,3 – Čarnić). Zato je snaga tog saveza bila samo snaga Zakona, a ona je smrt.

ZAŠTO JE SKLOPLJEN SAVEZ NA SINAJU?

Zašto je onda sklopljen taj savez? Iz istog razloga zbog kojeg je Zakon objavljen sa Sinaja: „zbog greha“. Gospod kaže: „Jer, oni nisu ostali verni mome savezu“ (Jevrejima 8,9 – SSP). Oni su se nemarno odnosili prema „večnom savezu“ koji je Bog sklopio sa Avramom, i zato je On ovaj učinio sa njima da svedoči protiv njih.

Taj „večni savez“ sa Avramom bio je savez vere. Bio je večan i zato ga davanje Zakona nije moglo ukinuti. Bio je potvrđen Božjom zakletvom i zbog toga Zakon nije mogao ništa da mu doda (ili da izmeni – *prim. izdavača*). Pošto Zakon nije ništa dodao tom savezu, a nije se

protivio njegovim obećanjima, iz toga sledi da je taj Zakon sadržavao njegova obećanja. Savez koji je Bog sklopio sa Avramom garantovao je njemu i njegovom potomstvu pravednost Zakona verom. Ne delima, već verom.

Savez sa Avramom je bio toliko izobilan svojom širinom da je obuhvatio sve narode, „sva plemena na zemlji“. To je savez, potvrđen Božjom zakletvom, na osnovu koga sada imamo pouzdanje i nadu u dolazak Isusu, u kome je bio i potvrđen. Zahvaljujući tom savezu, i jedino njemu, svako prima Božji blagoslov, jer nam Hristov krst jednostavno pruža Avramov blagoslov.

Savez je bio potpuno zasnovan na veri i zato osigurava spasenje, „jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji, ne od dela (ne na osnovu dela – SSP), da se niko ne pohvali“ (Efescima 2,8.9 – Karadžić). Izveštaj o Avramu posebno naglašava činjenicu da se spasenje dobija isključivo od Boga, a ne ljudskim naporom. „Krepost [je] u Boga“ (Psalam 62,11). A jevanđelje „je sila Božja na spasenje svakome koji veruje“ (Rimljanima 1,16). Iz izveštaja o Avramu, a isto tako i o Isaku i Jakovu, znamo da samo Bog može da ispuni svoja obećanja. Oni nisu ništa dobili svojom mudrošću ili sposobnošću ili snagom; sve je bilo dar/poklon od Boga. On ih je vodio i On ih je štatio.

Ova istina je bila posebno istaknuta prilikom oslonodenja/izbavljenja Izraela iz Egipta. Bog im se predstavio kao „Gospod Bog otaca vaših, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev“ (2. Mojsijeva 3,15) i zapovedio Mojsiju da ih obavesti da je spreman da ih oslobodi kao ispunjenje svoga saveza sa Avramom. Bog je progovorio Mojsiju i rekao mu:

„Ja sam Gospod. I javio sam se Avramu, Isaku i Jakovu imenom Bog svemogući, a imenom svojim Gospod ne bih im poznat. I učinih zavet (savez – KJV) svoj s njima da ću im dati zemlju Hanansku, zemlju u kojoj bejahu došljaci, u kojoj življahu kao stranci. I čuh uzdisanje sinova Izrailjevih, koje Misirci drže u ropstvu, i opomenuh se zaveta svojega. Zato kaži sinovima Izrailjevim: ja sam Gospod, i izvešću vas ispod

bremena Misirskih, i oprostiću vas ropstva njihova, i izbaviću vas mišicom podignutom i sudovima velikim. I uzeću vas da mi budete narod, i ja ću vam biti Bog, te ćete poznati da sam ja Gospod Bog vaš, koji vas izvodim ispod bremena Misirskih. Pak ću vas odvesti u svoju zemlju, za koju podigoh ruku svoju zaklinjući se da ću je dati Avramu, Isaku i Jakovu; i daću vam je u nasljedstvo, ja Gospod“ (2. Mojsijeva 6,2-8).

Pročitajmo sada ponovo Božje reči koje je izgovorio neposredno pre sklapanja saveza na Sinaju:

„Ovako kaži domu Jakovljevu, i reci sinovima Izrailjevim: Videli ste šta sam učinio Misircima i kako sam vas kao na krilima orlovim nosio i doveo vas k sebi. A sada ako dobro uzaslušate glas moj i ušćuvate zavet moj, bićete moje blago mimo sve narode, premda je moja sva zemlja. I bićete mi carstvo svešteničko i narod svet“ (2. Mojsijeva 19,3-6).

Zapazite da se Bog zadržao na činjenici da je On sam učinio sve što je bilo učinjeno za njih. Oslobodio ih je od Egipćana i doveo ih sebi. To je bilo ono što su stalno zaboravljali, a pokazivali svojim gundanjem. Išli su čak tako daleko da su se pitali da li je Gospod među njima ili nije; a svojim gundanjem stalno su pokazivali da [smatrali su da – *prim. izdavača*] bi sami upravljali stvarima bolje od Boga. Bog ih je preveo preko planinskog prevoja do Crvenog mora i doveo u pustinju gde nije bilo hrane ni pića i svaki put se čudom pobrinuo za njihove potrebe ne bi li razumeli da mogu živeti samo zahvaljujući Njegovoj reči (5. Mojsijeva 8,3).

Savez koji je Bog sklopio sa Avramom bio je utemeljen na veri i pouzdanju. „Verova Avram Bogu, i primi mu se u pravdu.“ Prema tome, kada je Bog, ispunjavajući svoj savez, oslobodio Izrael iz ropstva, sve što je činio imalo je za cilj da ih pouči da mogu imati poverenja (uzdati se) u Njega kako bi stvarno bili deca saveza.

POUKA O POVERENJU/POUZDANJU

A reakcija Izraela je bilo samopouzdanje. Čitajmo u Psalmu 106 izveštaj o njihovom nepoverenju u Boga. On ih je iskušao kod Crvenog mora, u davanju mane i kod voda merivskih. Na svakom od tih mesta propustili su da se savršeno pouzdaju (imaju poverenja) u Njega. Sada ih je još jednom iskušao prilikom davanja Zakona. Kao što smo već shvatili, Bog nikad nije nameravao da ljudi pokušaju da steknu pravednost pomoću Zakona ili da pomisle da je tako nešto moguće. Prilikom davanja Zakona, kao što su pokazale sve okolnosti koje su pratile njegovo objavljivanje, nameravao je da sinovi Izraelovi, a i mi danas, naučimo da je Zakon beskonačno izvan dometa svih ljudskih napora, i da jasno pokaže, pošto je držanje zapovesti bitno za spasenje koje je obećao, da će on sam ispuniti Zakon u nama. Ovo su Božje reči: „Slušaj, narode moj, i zasvedočiću ti, Izrailju, o kad bi me poslušao: Da ne bude u tebe tuđega Boga, i Bogu stranome nemoj se klanjati“ (Psalam 81,8.9). „Prignite uho svoje i hodite k meni; poslušajte, i živa će biti duša vaša“ (Isaija 55,3). Njegova reč preobražava dušu od smrti zbog greha u život pravednosti, baš kao što je izveo i Lazara iz groba.

Pažljivo čitanje 2. Mojsijeve 19,1-6 pokazaće da nema nagoveštaja da je trebalo da dođe do nekog drugog saveza. Naprotiv, sve ukazuje na nešto suprotno. Gospod je pomenuo svoj savez – savez koji je davno pre toga dao Avramu – i pozvao ih da ga drže, i rekao šta će biti posledica ako ga budu održali. Kao što smo videli, savez sa Avramom je bio savez vere i oni su ga mogli održati jednostavno negujući veru. Bog nije zahtevao da sa Njim sklope neki drugi savez, već da prihvate Njegov savez mira koji je davno pre toga učinio sa njihovim očevima.

Zato bi pravilna reakcija naroda bila: „Amin, Gospode, neka nam bude po Tvojoj volji“. Umesto toga oni su rekli: „Što je god kazao Gospod činićemo“ i to svoje obećanje su ponovili, sa dodatnim naglašavanjem, čak i nakon što su čuli da im je Zakon izgovoren. Bilo je to isto ono samopouzdanje koje je njihove potomke navelo da kažu Hristu: „Šta ćemo činiti da radimo dela Božja?“ (Jovan 6,28). Zamislimo smrtnne ljude koji smatraju da mogu činiti Božja dela! Hristos je odgovorio:

„Ovo je delo Božje da verujete onoga koga je on poslao“ (Stih 29). Tako je bilo i u sinajskoj pustinji kada je dat Zakon i kad je učinjen savez.

Preuzimanjem odgovornosti na sebe da čine Božja dela, pokazali su nedostatak shvatanja velike Božje svetosti. Kad god nisu svesni Božje pravednosti, ljudi nastoje da uspostave svoju sopstvenu pravednost i odbijaju da se potčine Božjoj pravednosti (Rimljanima 10,3). Njihova obećanja su bila beskorisna jer nisu imali sile da ih ispune. Zato je taj savez, koji je bio zasnovan na tim obećanjima, bio potpuno bezvredan što se tiče davanja života. Sve što su mogli da dobiju od tog saveza bilo je ono što su mogli da dobiju od sebe, a to je smrt. Uzdati se u njega značilo je učiniti savez sa smrću i biti u sporazumu sa grobom. Time što su učinili ovakav savez obavestili su Gospoda da mogu sasvim dobro živeti bez Njega, i da će biti u stanju da ispune svako obećanje koje bi On mogao dati.

Ali, Bog nije digao ruke od njih, „jer reče: doista su moj narod, sinovi, koji neće izneveriti. I bi im spasitelj“ (Isaija 63,8). Znao je da su ih na to pokrenula osećanja i da nisu bili svesni šta to znači. Revnovali su za Boga, ali ne po razumu. On ih je izveo iz Egipta da bi ih poučio o sebi, i nije se razgnevio na njih što su tako spori da nauče tu lekciju. On je bio strpljiv sa Avramom kad je ovaj mislio da može da ostvari Božji plan, i bio je veoma strpljiv sa Jakovom kad je ovaj bio toliko zabludeo da je bio uveren da se nasledstvo koje je Bog obećao može steći cenkanjem i prevarom. Strpljivo je podnosio i njihovo dečje neznanje i nedostatak vere, da bi ih kasnije mogao privesti veri.

BOŽANSKO SAŽALJENJE

Bog susreće ljude tamo gde se nalaze. „On može da bude uviđan prema onima koji su u neznanju i zabludi pošto je i sam podložan slabosti“ (Jevrejima 5,2 – SSP). On uvek i svuda nastoji da sve ljude privuče sebi, bez obzira koliko su iskvareni. I zato, kad otkrije najslabiju iskrnu volje ili želje da Mu služe, On je odmah hrani, trudeći se da je iskoristi koliko god može, da bi doveo dušu većoj ljubavi i savršenijoj spoznaji (poznavanju Boga – *prim. izdavača*). I tako, iako su sinovi

Izraelovi pali na tom velikom ispitu svoga pouzdanja u Njega, On je iskoristio njihovu spremnost kojom su izrazili želju da Mu služe, iako je to bilo samo na njihov sopstveni slabašni način. Zbog svog neverstva nisu mogli da imaju sve što je On želeo da imaju, ali ono što su dobili nedostatkom svoje vere bio je stalni podsetnik na ono šta su mogli da imaju da su verovali. Zbog svog nepoznavanja veličine Njegove svetosti, koje su izrazili svojim obećanjem da će držati Zakon, Bog je nastavio proglašenjem Zakona, kako bi im pokazao veličinu svoje pravednosti, ali i njihovu potpunu nesposobnost da je sami postignu.

33. VEO I SEN

(Sadašnja istina, 17. decembar 1896)

„Pa, ako je i pokriveno naše evanđelje (zastrto velom¹ – SSP), pokriveno je samo za one koji propadaju, kojima je bog ovoga sveta oslepio njihove neverničke misli, da ne vide prosvetljenje od evanđelja o slavi Hristovoj, koji je slika Božija (obličje Boga – Karadžić)“ (2. Korinćanima 4,3,4 – Čarnić).

„I kad Mojsije silažase s gore Sinajske, i držase u ruci dve ploče svedočanstva silazeći s gore, ne znaše da mu koža na licu posta svetla dokle govoraše s njim“ (zato što je govorio sa njim – KJV)“ 2. Mojsijeva 34,29 – Daničić). Zato što je razgovarao sa Bogom, Mojsijevo lice je svetlelo i nakon što je otišao od Boga. „I vide Aron i svi sinovi Izrailjevi Mojsija, a to mu se svetli koža na licu, i ne smeše pristupiti k njemu. Ali ih zovnu Mojsije, i vratiše se k njemu Aron i svi glavari u zboru, i govori sa njima Mojsije. Potom pristupiše svi sinovi Izrailjevi, i zapovedi im sve što mu kaza Gospod na gori Sinajskoj. A kad im Mojsije izgovori, zastre lice svoje pokrivalom (velom). Ali kad Mojsije dolazaše pred Gospoda da sa njim govori, skidaše pokrivalo dokle ne bi izašao; a izašavši kazivaše sinovima Izrailjevim što mu se zapovedaše. Tada viđahu sinovi Izrailjevi lice Mojsijevo, gde se svetli koža na licu njegovu, te Mojsije opet zastiraše pokrivalom lice svoje dokle ne bi opet ušao da govori sa njim“ (Stihovi 30-35).

Neverstvo zaslepljuje um. Ono deluje kao veo i isključuje svetlo. Samo verom možemo da razumemo. Mojsije je imao snažnu i trajnu veru, „jer se čvrsto držao Nevidljivoga kao da ga gleda“ (Jevrejima 11,27 – Čarnić). Njemu nije bio potreban veo za lice kad bi se našao u prisutnosti Božje slave. Veo kojim je pokrivaio svoje lice kad je sišao da govori sa sinovima Izraelovim, bilo je samo zbog njih, zato što je njegovo lice svetlelo tako da nisu mogli da gledaju u njega. Ali, kad se vraćao da razgovara sa Gospodom, skidao bi veo.

¹ Veo – pokrivalo

Veo na Mojsijevom licu bilo je ustupak (zbog) slabosti naroda. Da ga nije stavljaao, svako od njih bio bi prisiljen da velom pokrije svoje lice da bi mogao da dođe bliže i sluša Mojsija. Svako od njih je u suštini imao svoje lice pokriveno, dok je Mojsijevo ostalo nepokriveno.

Veo na licima sinova Izraelovih predstavljalo je neverstvo u njihovim srcima. Stoga je veo zapravo veo koji pokriva njihovo srce (um). „Ali zaslepeše pomisli njihove“, jer i „danas kad se čita Mojsije, veo na srcu njihovom stoji“ (2. Korinćanima 3,14.15 – Karadžić). Ali to ne važi samo za jevrejski narod, već i za sve koji ne vide Hrista u svim Mojsijevim spisima.

Veo između naroda i svetla ih ostavlja u senci. Otuda, kad su sinovi Izraelovi podigli veo neverstva između sebe i „svetlosti jevanđelja slave Hristove“ (2. Korinćanima 4,4 – KJV), bilo je prirodno da su dobili samo njegovu senku. Oni su primili samo senku dobara koja su im obećana, umesto same stvarnosti. Pogledajmo neke od senki, dok ih poredimo sa stvarnošću.

SENKE I STVARNOST

1. Bog je rekao: „A sada ako dobro uzaslušate glas moj i ušćuvate zavet moj, ... bićete mi carstvo svešteničko“ (2. Mojsijeva 19,5.6). Ali oni nikad nisu postali carstvo sveštenika. Samo je jedno pleme, Levijevo, moglo da obavlja sve što je trebalo u svetinji, i samo su iz jedne porodice iz tog plemena, Aronovog, mogli da budu sveštenici. Ko god ne bi pripadao Aronovoj porodici, a usudio bi se da služi kao sveštenik, čekala ga je sigurna smrt. A ipak su svi, koji su stvarno deca Božja verom u Isusa Hrista, „carsko sveštenstvo“ (1. Petrova 2,9 – SSP), „sveto sveštenstvo, da prinosite duhovne žrtve koje su Bogu ugodne kroz Isusa Hrista“ (1. Petrova 2,5). To je Bog obećao jevrejskom narodu na Sinaju, ali oni to nikad nisu ostvarili jer nisu držali Njegov savez vere, već su se uzdali u svoju snagu.
2. Umesto da budu dovedeni nebeskoj svetinji koju su Božje ruke načinile, i da u njoj budu zasađeni, oni su imali ze-

maljsku svetinju koju je sagradio čovek, a u koju im čak nije bilo ni dopušteno da uđu.

3. U Božjoj svetinji na nebu nalazi se Božji presto, živi presto, koji se sam pokreće, a koji dolazi i odlazi kao bljesak munje, kao neposredna reakcija misli Duha (Jezekilj 1. poglavlje). Nasuprot tome, oni su imali zemaljsku svetinju koja je bila bleđi prikaz tog prestola u obliku kovčega od drveta i zlata, koji su ljudi nosili na ramenima.
4. Obećanje saveza sa Avramom, koji je Božji narod trebalo da drži, bilo je upisivanje Zakona u srce (um). Sinovi Izraelovi su ga dobili na kamenim pločama. Umesto da verom prime „zakon duha koji oživljava u Hristu Isusu“ (Rimljanima 8,2), odnosno taj „kamen živi“ koji je nasred Božjeg prestola (vidi 1. Petrova 2,3.4; Otkrivenje 5,6), a koji bi im dao život tako da i oni postanu živo kamenje, oni su primili Zakon na hladnim, beživotnim pločama, koji je mogao da im da samo smrt.
5. Ukratko, umesto službe Božje pravednosti u Hristu, dobili su samo službu smrti, jer upravo ono što je trebalo da im bude miris života da veruju, bilo im je miris smrti da ne veruju.

Ali i u tome vidimo Božju ljubav i milost. Ponudio im je svetlost jevanđelja slave Hristove, a oni su stavili veo neverstva, tako da su mogli da prime samo sen. Međutim, i taj sen je bio stalno prisutan podsetnik na samu suštinu. Znamo da tamni oblak koji prolazi baca senku na zemlju, i ako nismo lenji u razmišljanju, svesni smo da ne bi bilo senke da nema sunca; **tako i oblak objavljuje prisutnost sunca**. Da ljudi danas, čak i oni koji tvrde da su hrišćani, nisu slepi kao što su bili sinovi Izraelovi, **oni bi se uvek radovali u svetlosti Božjeg lica (prisustva), jer i oblak uvek dokazuje da je prisutno svetlo, a vera uvek čini da oblak nestane, ili da je u njemu vidljiva duga obećanja**.

BOŽJE SVEDOČENJE U NEVERSTVU

Za Jevreje je bilo bolje da imaju Zakon koji je svedočio protiv njih, nego da ga uopšte nemaju. U svakom slučaju bila je velika prednost što su im bile poverene reči Božje (Rimljanima 3,2). Bolje je da imamo Zakon koji nas ukorava za naše grehe i ističe put pravednosti, nego da budemo ostavljeni bez toga. Tako su Jevreji, čak i u svom neverstvu, imali prednost nad neznabošcima, jer su „u zakonu ima[li] oličenje znanja i istine“ (Rimljanima 2,20 – Čarnić). Iako ih to „oličenje“ (oblik, forma) nije moglo spasiti i samo je njihovu osudu činilo većom kada su odbacivali uputstva koja im je ono donosilo, ipak je prednost bila u tome što im je ono stalno svedočilo o Bogu. Bog neznabošce nije ostavio bez svedočanstva, jer im je govorio o sebi preko onoga što je stvorio, propovedajući im jevanđelje u stvorenjima (tj. njihovim posredstvom); ali svedočanstvo koje je dao Jevrejima, između ostalog, bilo je slika Njegovih sopstvenih večnih stvarnosti.

I upravo te stvarnosti bile su namenjene Njegovom narodu. Samo ih je veo neverstva na njihovim srcima sprečavao da dobiju suštinu onoga što su imali kao senku; ali ovaj veo „samo Hristos uklanja“ (2. Korinćanima 3,14 – Čarnić), a Hristos je čak i onda bio sa njima. Kad god se srce obrati Gospodu, biće skinut veo. I najveći slepac je mogao da vidi da svetinja starog saveza i uredbe božanske službe koje su bile povezane sa njom, nisu bile stvarnosti za koje se Bog zakleo da će ih dati Avramu i njegovom potomstvu. Zato su se oni odmah mogli okrenuti Gospodu, kao što su to činili pojedinci u toku čitave izraelske istorije.

Mojsije je razgovarao sa Bogom otkrivenog lica. Dok su drugi „stajali izdaleka“, „Mojsije pristupi“. Samo zahvaljujući Hristovoj krvi čovek može da (slobodno, sa pouzdanjem – Jevrejima 4,16) pristupi Bogu. Zahvaljujući Hristovoj krvi imamo slobodu da uđemo u svetinju nad svetinjama, u Božje tajno mesto. U stvari, to što je Mojsije učinio pokazuje njegovo poznavanje moći skupocene krvi i njegovo poverenje u nju. Međutim, krv koja je Mojsiju davala slobodu da pristupi, mogla je to da učini i za sve druge, da su verovali kao on.

Ne zaboravite da prisutnost senke dokazuje prisutnost sunčevog sjaja. Da slava Božje pravednosti nije bila prisutna u svojoj punini, izraelski narod ne bi imao ni senke. Budući da je neverstvo prouzrokovalo senku, vera im je istog trenutka mogla doneti punu sunčevu svetlost i oni su mogli da budu „na hvalu njegove slavne blagodati“ (Efescima 1,6).

Mojsije je tu slavu video nepokrivenim licem i njome doživeo preobraženje. Zato, ako verujemo, mi „svi licem koje nije pokriveno velom odražavamo Gospodnju slavu i preobražavamo se u istu sliku - iz slave u slavu koja dolazi od Gospoda, koji je Duh“ (2. Korinćanima 3,18 – SSP). Tako je moglo da bude i sa sinovima Izraelovim da su verovali, jer Gospod nikad nije gledao ko je ko. U onome u čemu je Mojsije učestvovao, mogli su da učestvuju svi oni.

„SVRŠETAK ONOGA ŠTO PROLAZI“²

„Jer je Hristos svršetak zakona: koji ga god veruje opravdan je“ (Rimljanima 10,4 – Karadžić). On „je obesnažio smrt i učinio da život i neraspadljivost zasijaju kroz evanđelje“ (2. Timoteju 1,10 – SSP); i to jevanđelje je bilo propovedano Avramu i Izraelu u Egiptu i u pustinji. Ali zbog neverstva naroda, nisu mogli „gledati svršetak onoga što prestaje (prolazi)“ (2. Korinćanima 3,13). Pošto se svojom verom nisu uhvatili za Hrista, dobili su samo „službu smrti“ umesto „zakona duha koji oživljava u Hristu Isusu“ (Rimljanima 8,2 – Karadžić).

Ljudi govore o „jevandeoskom dobu“ kao da je jevanđelje bila neka naknadna misao od strane Boga, ili u najboljem slučaju nešto što je Bog dugo odlagao da čovečanstvu da. Međutim, Pismo nas uči da „jevandeosko doba“ postoji sve od izgubljenog, pa do obnovljenog Edema. Nama je poznato da „propovedaće se ovo evanđelje o carstvu po svemu svetu za svedočanstvo svima narodima, i tada će doći kraj“ (Matej 24,14 – Čarnić). To je njegov kraj, ali njegov početak bio je prilikom čovekovog pada u greh. Apostol Pavle usmerava našu pažnju na čovekov početak, kad je bio krunisan slavom i čašću, i postavljen nad

² Na osnovu prevoda SSP; „svršetak onoga što prestaje“ – Čarnić, Karadžić

delima Božjih ruku. Pozivajući nas da svoj pogled usmerimo na čoveka u Edemu, koji je gospodario svim što je video, apostol nastavlja: „Ali sad još ne vidimo da mu je sve pokoreno“ (Jevrejima 2,8 – Karadžić). Zašto ne vidimo? Zato što je pao i izgubio carstvo i slavu. Međutim, mi još uvek gledamo na mesto gde smo videli prvog čoveka u slavi i sili nevinosti, i gde smo videli da je zgrešio i izgubio tu slavu, i (tamo) „vidimo Isusa“. Hristos je došao da traži čoveka i spase ono što je bilo izgubljeno; a gde da traži nego tamo gde je izgubljeno. Došao je da spase čoveka i zato je neminovno otišao (upravo) tamo gde je čovek pao. Tamo gde greh izobiluje, blagodat je još izobilnija. I zato „jevanđeosko doba“, sa Hristovim krstom koji svetlošću Božje slave svetli u tami greha, datira još od Adamovog pada u greh. Tamo gde je prvi Adam pao, drugi Adam ustaje, jer je tamo podignut krst.

„Jer, pošto je smrt došla preko čoveka, i vaskrsenje mrtvih je došlo preko čoveka“, zato što je drugi Adam u Duhu koji oživljava (1. Korinćanima 15,21.45 – SSP), On je „vaskrsenje i život“ (Jovan 11,25). Zato je u Hristu ukinuta smrt, a život i besmrtnost su dovedeni svetlosti jevanđelja onog dana kad je Adam sagrašio. Da nije bilo tako, Adam bi umro istog dana kad je zgrešio. Avram i Sara su dokazali u svojim sopstvenim telima da je Hristos ukinuo smrt, jer su oboje iskusili silu vaskrsenja, radujući se što vide Hristov dan. Davno pre njihovog vremena Enohovo vaznesenje, a da nije video smrti, dokazalo je da je sila smrti slomljena; i njegovo vaznesenje dogodilo se zahvaljujući njegovoj veri u Hrista. Prema tome, „jevanđeosko doba“ bilo je u punoj slavi u istoriji sveta kod Sinaja. O kakvom god da su drugom dobu osim jevanđeoskom ljudi govorili, to je bilo samo zbog tvrdoće i nepokajivosti njihovog srca koje prezire bogatstvo Božje dobrote i krotosti i trpljenja, a skuplja sebi gnev za dan gneva.

Stoga je na Sinaju u Hristu uklonjena služba smrti. Zakon je bio postavljen „rukom jednog posrednika“ (Galatima 3,19 – Čarnić), tako da je bio život svima koji su ga primili u Hristu. Smrt, koja dolazi zbog greha, u sili koju ima Zakon, ukinuta je, i na njeno mesto stavljen je život za svakoga ko veruje, bez obzira koliko ih je mnogo ili malo bilo. Ali neka niko nikada ne zaboravi da, kao što je jevanđelje kod Sinaja

bilo u punoj slavi, tako je i Zakon dat na Sinaju uvek prisutan u jevanđelju. Iako je Zakon na beživotnim pločama bio samo senka, ipak je bio pravi sen živog Zakona na živom kamenu, Isusu Hristu. Bog je želeo da svi ljudi znaju, gde god se čuje Njegov glas, da je pravednost, koju Hristova poslušnost daje onom ko veruje, pravednost koja je opisana u Zakonu objavljenom sa Sinaja. Nijedno se slovo ne može promeniti. On je tačna slika Božjeg karaktera u Hristu. I ta slika je samo senka, tačan prikaz; ali ako je svetlo jasno, onda je ona tačan prikaz same suštine. U ovom slučaju to svetlo bilo je „svetlost evanđelja o slavi Hrista, koji je Božija slika (obličje Boga, koji se ne vidi – Karadžić“ (2. Korinćanima 4,4 – SSP), tako da znamo da su Deset zapovesti doslovan i tačan oblik Božje pravednosti. One opisuju ono što će Sveti Duh utisnuti živim slovima svetlosti u mesne ploče našeg srca (uma), ako postane osetljivo posredstvom jednostavne vere.

34. DVA ZAKONA

(*Sadašnja istina, 24. decembar 1896*)

Iz onoga šta smo do sada videli, očigledno je da postoje dva zakona, kao što postoje i dva saveza, koji su u istom odnosu kao što su i dva saveza jedan prema drugom. Jedan je sen drugog, posledica stavljanja vela (pokrivala) neverstva ispred Svetlosti života.

„Jer je zapovest žižak (svetiljka), i nauka je videlo (svetlost), i put je životni ukoravanje koje poučava“ (Priče 6,23). Međutim, Hristos je jedina Svetlost svetu, Svetlost života; zato se pravi i živi Zakon nalazi samo u Njemu jer je u Njegovom srcu, a iz srca izlazi život. On je Živi kamen u kome nalazimo Zakon u Osobi punoj blagodati i istine. Ploče Zakona su bile samo sen, iako tačna i savršena senka. One nam savršeno tačno govore šta ćemo naći u Hristu.

Iako Zakon na kamenim pločama opisuje savršenu Božju pravednost, on nema sile da se ispolji u nama bez obzira koliko to silno želeli. Radi se o „slabosti tela“ (Rimljanima 6,19). On je verni putokaz koji pokazuje put, ali nas ne vodi njime. Međutim, Hristos ima „vlast nad svakim telom (čovekom – Čarnić“ (Jovan 17,2 – Karadžić) i u Njemu nalazimo Zakon tako pun života da će se on, ako se složimo da je Zakon dobar i priznamo da je Hristos došao u telu (kao što je naše – *prim. izdavača*), ispoljiti u mislima, rečima i postupcima u našem životu, uprkos slabosti tela.

Za one koji poznaju Zakon samo *onako kao što stoji u knjizi* (formalan), i koji zbog toga smatraju da samo od njih zavisi da ga izvršuju, on je zakon dela i kao takav ne čini ništa drugo osim što izriče prokletstvo (kletvu) nad njima. Ali onima koji poznaju *Zakon u Hristu*, on je zakon vere koji objavljuje blagoslov oprostjenja i mira.

Poznat samo kao Zakon na pločama ili u knjizi, on je „zakon greha i smrti“ (Rimljanima 8,2), jer „žalac je smrti greh, a sila je greha zakon“ (1. Korinćanima 15,56). Pošto je „slovima uklesan(a) u kamenje“, Zakon nikad ne može da bude ništa drugo osim „služba smrti“ (2. Kor. 3,7 – SSP). Onaj ko propoveda samo pisani Zakon i govori ljudima o

njihovoj dužnosti da ga drže, pa ih podstiče da u tom pogledu čine najbolje što mogu, vrši samo službu osude. Ali isti taj Zakon, napisan na mesnim pločama srca „Duhom Boga živoga“ (2. Kor. 3,3) jeste „život i mir“. I onaj ko propoveda da je Hristos „došao u telu“ (1. Jovanova 4,2 – SSP) i da je danas kad prebiva u čoveku, On (Hristos) poslušan kao što je bio i pre hiljadu osamsto godina, taj je sluga pravednosti.

Poznat samo kao zbirka pravila s kojim moramo da uskladimo svoj život – „zakon sa njegovim zapovestima i odredbama“ (Efescima 2,15 – Čarnić) – nije ništa drugo do „jaram ropstva“ (Galatima 5,1), jer i najbolji naponi da ga vršimo sami od sebe (svojom ljudskom silom – *prim. izdavača*) jesu greh, jer „pismo je sve (ljude) zatvorilo pod greh“ (Galatima 3,22) i sa svakim delom koje smo učinili u svojoj (sopstvenoj) pravednosti, Zakon steže smrtonosni obruč oko nas i pojačava rešetke naše tamnice. Međutim, „Gospod je Duh: a gde je Duh onde je sloboda.“ (2. Korinćanima 3,17 – Karadžić). Zato je Zakon *u Hristu* „savršeni zakon slobode“ (Jakov 1,25).

Kada su Jevreji kod Sinaja odlučili da (u sopstvenoj sili) vrše Božja dela za Njega, oni su odlučili da sami grade svoje spasenje. Oni su zanemarili izveštaj o Avramu i Božji savez sa njim, na koji im je posebno skrenuta pažnja. Ali Bog dugo trpi i nije voljan da ko propadne nego da svi dođu u pokajanje. Zato u skladu sa svojim savezom sa Avramom, nije odbacio taj narod već se trudio da ga pouči o sebi i svom spasenju, uprkos njihovom neverstvu. Dao im je sistem žrtava i prinosa, pa i svakodnevnih i godišnjih obreda, koji su bili povezani sa držanjem Zakona, a kog su odlučili da drže, takozvani zakon dela.

Naravno, ovaj sistem žrtava nije mogao da ih spase, kao ni razbijeni zakon dela, iz koga je proizašao. Svako ko imalo razume prirodu greha i potrebu za pomirenjem, ima dovoljno razuma da shvati da se oprostjenje i pravednost nikad ne mogu ostvariti obredima povezanim sa šatorom od sastanka. Sâmo prinošenje žrtava pokazivalo je da su plata i plod greha smrt. Zbog toga nijedna od tih životinja, ili sve one zajedno, nisu mogle da obezbede život ni za jednog jedinog čoveka. Hiljade ovnova ili čak i ljudska žrtva, nisu mogli da osiguraju pomirenje ni za jednog čoveka (Mihej 4,6.7).

Oni verni iz tog naroda su to dobro razumeli. Nakon što je počinio veliki grijeh, David je rekao: „Jer žrtve nećeš: ja bih je prineo; za žrtve paljenice ne mariš“ (Psalam 51,16). A Bog je preko proroka učio narod: „Što će mi mnoštvo žrtava vaših?“ „Sit sam žrtava paljenica od ovnova i pretiline (sala, masti) od gojene stoke“ (Isaija 1,11). „Žrtve vaše paljenice nisu mi ugodne, niti su mi prinosi vaši mili“ (Jeremija 6,20). U žrtvama nije bilo dejstva jer je zakon bio samo „senka budućih dobara (dobra koja će doći – Karadžić)“, i „on nikad ne može istim žrtvama, koje se neprestano iz godine u godinu prinose, *da usavrši* one koji pristupaju Bogu“ (Jevrejima 10,1 – SSP).

Naravno, bilo bi bolje ... ne, bilo bi najbolje da je izraelski narod sačuvao jednostavnu i snažnu Avramovu i Mojsijevu veru; u tom slučaju ne bi imali zemaljsku svetinju (svetilište) već onu koju je „podigao Gospod, a ne čovek“ (Jevrejima 8,2 – SSP); ne bi imali poglavara svešteničkog osim samog Hrista, koji je „sveštenik doveka po redu Melhisedekovom“ (Jev. 7,17); ne ograničenje u pogledu sveštenstva, već bi svaki od njih bio sveštenik „da prinosite duhovne žrtve koje su Bogu ugodne kroz Isusa Hrista“ (1. Petrova 2,5 – SSP); niti zakon osim „zakona duha koji oživljava u Hristu Isusu“ (Rimljanima 8,2); ukratko, samu stvarnost, a ne sen(ku).

Međutim, pošto narod nije verovao, bio je predivan prikaz Božje ljubavi i strpljivosti to što im je dao ono što će im služiti kao stalna i jasna pouka. Upravo su „slaba i beskorisna“ (Jevrejima 7,18) dela zakona bila uvek jasna svakom ko je razmišljao, a kad bi se duša probudila, taj Zakon, čiji je jedini cilj bio osvedočavanje i čija je jedina sila bila smrt, usmeravao ih je Hristu, u kome su nalazili slobodu i život. Njima je bilo jasno da u Hristu, i samo u Njemu, mogu da nađu spasenje. Istina kakva je u Isusu jeste istina koja posvećuje.

KAKO DOLAZI DO OPROŠTENJA

Potrebno je da još nešto posebno zapazimo, iako je već potpuno obrađeno; a to je da niko nikada nije primio spasenje ili oprostjenje

nijednog greha na osnovu dela zakona¹ ili žrtava povezanih sa njim. Štaviše, Bog ljudima nikad nije dao na znanje da očekuje da Zakon (držanje Zakona u sopstvenoj sili – *prim. izdavača*) može da ih spase, i niko ko je stvarno verovao u Njega nikad to nije ni pomislio. Samuilo je rekao Saulu: „Gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost od preti-line ovnujske“ (1. Samuilova 15,22).

Prorok (i) car, iz srca koje se Božjom milošću istopilo u pokajanju, pisao je: „Jer žrtve nećeš: ja bih je prinio; za žrtve paljenice ne mariš. Žrtva je Bogu duh skrušen (slomljen – KJV), srca skrušena i poništena ne odbacuješ, Bože“ (Psalam 51,16.17). Preko Osije Gospod je rekao: „Jer je meni milost mila a ne žrtva, i **poznavanje Boga** više nego žrtva paljenica“ (Osija 6,6). Umesto prinošenja sala (pretiline) od žrtava, Gospod je želeo da narod nastoji da „sud [neka] teče kao voda i pravda kao silan potok“ (Amos 5,24). Prisetimo se poglavlja u kome je reč o napajanju Božjom pravednošću.

„Verom Avelj prinese Bogu bolju (veću – Karadžić; uzvišeniju – Bakotić) žrtvu nego Kain, zahvaljujući njoj dobi svedočanstvo da je pravedan (pravednik)“ (Jevrejima 11,4 – Čarnić). On nije stekao pravednost žrtvovanjem prvenaca iz svog stada, već verom koja ga je podstakla da prinese žrtvu. „Opravdavi se dakle verom, imamo mir sa Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista“ (Rimljanima 5,1 – Karadžić). „Jer ste blagodaću spaseni kroz veru (posredstvom vere – Čarnić); i to nije od vas, dar je Božji“ (Efescima 2,8). I tako je bilo od početka, jer „Avraam je poverovao Bogu i to mu je uračunato kao pravednost“ (Rimljanima 4,3 – Čarnić), a isto je rečeno za Enoha i Noja, kao i za sve patrijarhe.

1 **Dela zakona** – izvršavanje zapovesti tj. dela učinjena svojom sopstvenom (ljudskom) silom (jasno je da su sva dela zakona nesavršena jer su uprljana našom ljudskom sebičnošću).

Dela vere – Hristovo izvršavanje zapovesti kroz nas posredstvom vere koja Mu daje pravo na to – tačnije, Hristova poslušnost ispoljena kroz nas pomoću vere (verom). Dela zakona su uvek u suprotnosti sa delima vere iako se često na prvi pogled ne razlikuju; razlika je u pobudama.

Dela zakona osoba čini sa ciljem da sama zaradi, zasluži, stekne spasenje svojom sopstvenom pravednošću, dok *dela vere* osoba čini kao izraz zahvalnog poverenja za to što je već spasena Hristovim zaslugama tj. što je pokrivena Njegovom pravednošću – *prim. izdavača*.

Nakon podizanja svetinje (svetilišta), žrtve se nisu mogle prinositi ni na jednom drugom mestu; međutim, mnogi od naroda su bili daleko od nje. Tri puta godišnje trebalo je da se okupe na bogoslužjenje. Ali, oni nisu morali da čekaju na te sastanke da bi primili oprostjenje greha koje su počinili u međuvremenu. Gde god neko bio, kad bi zgrešio i postao svestan muke u sopstvenom srcu, mogao je da prizna svoj greh Gospodu koji je uvek bio dostupan, i da doživi, kao što možemo i mi, da „ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan *da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde*“ (1. Jovanova 1,9 – Karadžić). To se vidi u Davidovom slučaju, nakon što ga je Božji prorok ukorio. David je rekao: „Sagreših Gospodu“; a odmah je došlo uveravanje: „I Gospod je pronio greh tvoj“ (2. Samuilova 12,13).

Kada bi se to dogodilo, pokajana duša koja je dobila oprostjenje, mogla je da prinese „žrtvu za pravdu (pravednost)“ (Psalam 4,5; 51,19) koju je Bog prihvatao. Onda bi Gospodu bile ugodne žrtve paljenice i žrtveni prinos na Njegovom oltaru. Zašto? Zato što bi pokazivale zahvalnost srca i predstavljale priznanje da sve pripada Bogu i da sve dolazi od Njega. U svakoj pravoj žrtvi nalazi se načelo da je Onaj koji spasava dušu u stanju da izobilno obezbedi sve telesne potrebe, čak i ako su sva svetovna dobra spaljena. Ne treba da mislimo da mi dajemo Bogu, već da Bog daje nama ono što čini pravu žrtvu, pošto je jedina prava žrtva Hristova žrtva. To se jasno moglo videti u svakoj prinese-noj žrtvi. Narod je mogao da vidi da ne obogaćuje Gospoda, jer je žrtva bila spaljena. Svako ko je razumom prinosio žrtvu – svako ko je služio u duhu i istini – jednostavno je pokazivao da zavisi isključivo od Boga za svoj sadašnji, kao i budući život.

VREDNOSTI STAROG SAVEZA

Zbog svega toga stari savez, zajedno sa Zakonom koji se odnosio na njega, ni jednog trenutka nije imao neku vrednost koja bi se odnosila na oprostjenje i spasenje. Od samog početka bio je „zanemaren“ (Vidi Psalam 89,39). To je vidljivo iz Mojsijeve molbe Gospodu, kad su se sinovi Izraelovi klanjali zlatnom teletu. Kad je Bog rekao: „I sada

pusti me, da se raspali gnev moj na njih i da ih istrebim“, Mojsije je zavapio Gospodu i rekao:

„Zašto se, Gospode, raspaljuje gnev tvoj na narod tvoj, koji si izveo iz zemlje Misirske silom velikom i rukom krepkom? Zašto da govore Misirci i reku: na zlo ih izvede, da ih pobije po planinama i da ih istrebi sa zemlje? Povrati se od gneva svojega, i požali narod svoj od zla. Opomeni se Avrama, Isaka i Izrailja, sluga svojih, kojima si se sobom zakleo i obrekao im: umnožiću seme vaše kao zvezde na nebu, i zemlju ovu, za koju govorih, svu ću dati semenu vašemu da je njihova doveka“ (2. Mojsijeva 32,10-13).

Bog nijednom rečju nije pomenuo savez koji je upravo bio sklopljen, već samo savez sa Avramom². Uopšte nije pominjao obećanja koja je narod (Njemu) dao, već samo Njegovo obećanje i zakletvu (koje je On dao Avramu tj. svim vernima – *prim. izdavača*). Da je savez na Sinaju ikad imao bilo kakvu vrednost, svakako bi to bilo prvi put kada je sklopljen; ali kao što smo videli, čak i onda se potpuno izgubio iz

2 Savez sa Avramom, u stvari predstavlja Novi savez (zavet) s obzirom da Novi savez nije pitanje vremena (hronologije) već uslova. Tako proizilazi da je savez sa Avramom, u stvari Novi savez, a savez sa Izraelcima koji je hronološki sklopljen kasnije od onog sa Avramom, u stvari Stari savez, tj. savez koji rađa za robovanje jer se pokušava u svojoj sili držati Zakon što je grešnom čoveku nemoguće.

Novi savez je Božije obećanje čoveku da će On-Bog držati kroz njega svoj Zakon, ako Mu čovek bude verovao da će to učiniti. Jedini uslov koji se traži od čoveka je da veruje Božijem obećanju tj. njegovom ispunjenju od strane Boga. Znači, *Novi savez je Božije obećanje čoveku, za razliku od Starog saveza koji predstavlja obećanje (smrtnog) čoveka Bogu.*

U zavisnosti od ugla iz koga se na njega gleda, da li iz ugla Starog ili Novog saveza, Božiji Zakon se može posmatrati, ili kao skup zabrana koje čovek treba da svojom sopstvenom silom (is)poštuje, ili kao skup Božijih obećanja čoveku koja je On obećao da će ostvariti kroz njega ako Mu veruje.

Božji Zakon u izvornom obliku je i dat kao skup obećanja, ali su ga Izraelci zbog svog neverstva, oholosti, nepoznavanja Boga i Njegovog karaktera (a time i prirode Zakona koji je samo njegov prikaz) posmatrali iz pogrešnog ugla – ugla Starog saveza – *prim. izdavača.*

vida. On nije imao više sile da spase narod nego pergament na kome je bio zapisan.

Jeremija je kasnije molio: „Kad bezakonja naša svedoče na nas, Gospode, učini radi imena svojega; jer je mnogo odmeta naših, tebi sagrašismo.“ „Priznajemo, Gospode, zloću svoju, bezakonje otaca svojih, zgrešili smo ti. Nemoj nas odvrći (odbaciti) radi imena svojega; nemoj naružiti prestola slave svoje, opomeni (seti) se saveza svojega sa nama, nemoj ga ukinuti. Ima li među taštinama u naroda koji da daje dažd (kišu)? ili nebesa daju li sitan dažd? Nisi li ti to, Gospode Bože naš? Zato tebe čekamo, jer ti činiš sve to“ (Jeremija 14,7.20-22). To je bilo sve što je kao molbu Bog želeo da čuje u ono vreme kao i danas, jer je rekao: „Vrati se, odmetnice Izrailju, veli Gospod, i neću pustiti da padne gnev moj na vas, jer sam milostiv, veli Gospod, neću se gneviti doveka. Samo poznaj bezakonje svoje, da si se odmetnula Gospodu Bogu svojemu“ (Jeremija 3,12.13). U ono doba je kao i danas važno: „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše“.

Božja stvaralačka i otkupiteljska sila i Njegovo obećanje i zakletva bili su sve na šta se svaki stvarno pokajani Jevrejin mogao uvek osloniti za spasenje. Niko od njih nije nikad mislio da se može osloniti na svoja sopstvena dela ili obećanja kao sredstva spasenja. Ukratko, od Aveljevih dana do danas postojao je samo jedan put spasenja, samo jedan način pristupanja Bogu, samo jedno Ime pod nebom dato ljudima da se spasu. Od dana kada je Adamu i Evi najavljeno spasenje kroz ženinog Potomka pre nego što su bili isterani iz vrta, nije bilo promene u planu spasenja, niti u Božjim zahtevima za spasenje, niti u broju onih kojima je spasenje bilo ponuđeno – baš kao ni u samom Bogu i Njegovom prestolu na nebesima.

Ljudi su se menjali, ali se Bog nije menjao. Uvek je bilo ljudi koji su se uzdali u svoje sopstvene reči i obećanja, i u obrede, ali to nije dokaz da je Bog želeo da tako postupaju. U Mojsijevo i Hristovo vreme većina ljudi se uglavnom uzdala u forme i obrede, a tako je i danas. Ljudi su uvek bili spremniji da prihvate senku umesto stvarnosti. Ali to ne dokazuje da je u davna vremena Bog očekivao od ljudi da se spasu

delima zakona, kao što ne dokazuje ni to da se u sadašnja vremena oni ne opravdavaju samo verom.

VRŠENJE VIŠE DELA NEGO ŠTO SE TRAŽI

Među ljudima je uvek postojala sklonost da umnožavaju obrede i ceremonije. To je neminovna posledica uzdanja u (sopstvena) dela za (svoje) spasenje. Tako je bilo u Hristovo vreme, a tako je i danas. Kad ljudi zaključe da ih njihova dela spasavaju ili da sami moraju vršiti Božja dela, onda oni prosto ne mogu biti zadovoljni ako ne pokušaju da čine i nešto više od onoga što zahtevaju Božje zapovesti. Zato uče „ljudskim zapovestima“, stalno ih proširujući (umnožavajući) sve dok čovek više i ne može da nabroji „dobra dela“ koja se od njega traže, a još manje može da ih (sve) izvrši. Jaram koji je u početku ponižavajući i nepodnošljiv, postaje sve teži i teži, dok na kraju ne postane trgovačka roba, i dok ljudi za novac ili nešto drugo ne otkupe sebe od potrebe da vrše dela koja su im nametnuta. A pošto je mogućnost da ljudi izvršavaju Božje zapovesti svojim naporima još manja nego mogućnost da izvršavaju ljudske zapovesti, Božji Zakon ubrzo gubi na svojoj vrednosti, čak i više nego sami ti ljudski propisi.

Sve je to prirodna i neizbežna posledica sklonosti propuštanja da se u Mojsijevim spisima vidi Hristos i razume da su sve ceremonije koje je Bog dao, bile date sa namerom da upravo njihova ispraznost ukaže ljudima na potrebu potpunog oslanjanja samo na Hrista, u kome se jedino nalazi suština.

UPOTREBA SENKE (SLIKE)

Još nekoliko reči o senu i stvarnosti. Kao što smo videli, Zakon dat narodu u sinajskoj pustinji bio je samo sen(ka) **stvarnog Zakona koji je život Božji**. To se posebno ističe pri potcenjivanju Zakona; mnogi izgleda misle da, pošto je Zakon sen dobara koja će doći, mi treba da izaberemo ono što je, koliko god je to moguće, suprotno od njega (Zakona). Međutim, ljudi tako ne rezonuju kad se radi o zemaljskim stva-

rima. Ako imamo fotografiju tj. sen čoveka koga želimo da nađemo, mi ne tražimo čoveka čiji izgled nije kao onog sa fotografije, pa kažemo: „To je taj čovek“. Ne, mi tražimo čoveka koji je potpuno jednak onom na fotografiji, i onda znamo da smo našli onog koga tražimo. Dakle, **pravi Zakon je Božji život, a Zakon koji je dat sinovima Izraelovim – sen budućih dobara – je fotografija Božjeg karaktera.**

Jedini na celom svetu ko u svim pojedinostima odgovara tehničkim podacima sa fotografije jeste „čovek Hristos Isus“, u čijem je srcu Zakon. On je obličje nevidljivog Boga, živa slika – Živi kamen. Kad Njemu pristupamo verom, i mi postajemo živo kamenje, pošto je u nama napisan isti Zakon kao u Njemu, jer nas Njegov Duh preobražava u isto živo obličje; a Zakon na kamenim pločama sa Sinaja biće svedok da je sličnost savršena. Međutim, ako postoji bilo kakvo odstupanje od savršene fotografije, onda će nedostatak sličnosti pokazati da ne pripadamo pravoj Božjoj porodici.

35. ULAZAK U OBEĆANU ZEMLJU

(Sadašnja istina, 31. decembar 1896)

„I oko četrdeset godina nosio ih je i hranio u pustinji“ (Dela 13,18 – Čarnić). U ovih nekoliko reči apostol Pavle u svom govoru u sinagogi u Antiohiji prelazi preko četrdeset godina lutanja Izraelaca po pustinji; i za naše današnje proučavanje i mi možemo skoro isto tako brzo preći preko njih. Njihovo ponašanje je bilo takvo da ih je Bog doslovno „trpeo“. Izveštaj o njima je ispunjen gundanjem i buntovništvom. „Jer ne verovaše Bogu i ne uzdaše se u pomoć njegovu“ (Psalam 78,22). „Koliko ga puta rasrdiše u pustinji, i uvrediše u zemlji gde se ne živi! Sve nanovo kušase Boga, i sveca Izrailjeva dražiše. Ne sećaše se ruke njegove i dana, u koji ih izbavi iz nevolje, u koji učini u Misiru znake svoje i čudesa svoja na polju Soanu“ (Stihovi 40-43). Iako su četrdeset godina svakodnevno gledali Božja dela, nisu naučili da idu Njegovim putevima; i zbog toga Gospod kaže: „Zato sam se razgnevio na taj naraštaj i rekao: ‘U svom srcu uvek zastranjuju, moje puteve nisu upoznali’. Tako sam se u svom gnevu zakleo: ‘Neće ući u moj Počinak!’“ (Jevrejima 3,10.11 – SSP).

NASLEDSTVO VERE

„I vidimo da nisu mogli da uđu, zbog neverovanja“ (Jevrejima 3,19 – SSP). Šta nas to uči o prirodi nasledstva u koje je Bog vodio svoj narod? Jednostavno da je to bilo nasledstvo koje su mogli da zaposednu (osvoje) samo oni koji su imali veru – jedino je vera mogla da ga zadobije. Ljudi koji ne veruju, i čak oni koji preziru Boga i hule na Njega, mogu da steknu i sačuvaju samo svetovan, zemaljski imetak. Uostalom, ljudi koji ne veruju imaju najviše dobara ovog sveta. Mnogi su zajedno sa piscem sedamdeset trećeg psalma zavideli napretku zlih, ali takva osećanja se javljaju samo kada se posmatra ono što je prolazno, umesto onoga što je večno. „Bezumni će pogubiti sreća njihova“ (Priče 1,32). Bog je „izabrao siromašne u očima sveta da budu bogati verom i da naslede Carstvo, koje je obećao onima koji ga vole“ (Jakov

2,5 – SSP). To carstvo „nije od ovog sveta“ (Jovan 18,36), već „bolje, to jest, nebeska otadžbina“ (Jevrejima 11,16 – KJV), koju su patrijarsi čekali. U tu zemlju je Bog obećao da će dovesti svoj narod kad ga je oslobodio iz Egipta. Ali, samo „bogati verom“ mogu da je naslede.

Došlo je vreme kad je Bog mogao da ostvari svoju nameru sa svojim narodom. Nevernici koji su govorili da će njihova deca umreti u puštinji, izginuli su i sada su ta ista deca odrasla, i uzdajući se u Gospoda, bila spremna da uđu u Obećanu zemlju. Nakon Mojsijeve smrti Bog je rekao Isusu Navinu: „Ustani, pređi preko toga Jordana ti i sav taj narod u zemlju koju ja dajem sinovima Izrailjevim. Svako mesto na koje stupite stopama svojim dao sam vam, kao što rekoh Mojsiju“ (Isus Navin 1,2.3).

PRELAZ PREKO JORDANA

Ali između Izraelaca i zemlje u koju je trebalo da uđu sa svojim stadima i decom proticala je reka Jordan. Reka je bila u svom najvišem vodostaju, preplavila je obale, a mostova nije bilo. Međutim, isti Bog koji je preveo svoj narod kroz Crveno more, još uvek ih je vodio; i On je kao i uvek bio u stanju da čini čuda. Sav narod zauzeo je svoje mesto prema Gospodnjim uputstvima; sveštenici koji su nosili kovčeg hodali su oko hiljadu koraka ispred mnoštva. Kretali su se prema reci čije su vode i dalje tekle. Stigli su do same ivice vode, ali voda se nije povukla ni centimetar. Međutim, ovaj narod je naučio da se uzda u Gospoda i pošto im je On rekao da idu, nisu ni trenutak oklevali. Ušli su u vodu, iako su znali da je tako duboka da je nikako ne mogu preći, a i da je dovoljno brza da ih odnese. Nije bilo njihovo da se bave teškoćama, već da poslušaju Gospoda i krenu napred, a Njegovo je bilo da im otvori put.

„I kad oni ... dođoše do Jordana, i sveštenici noseći kovčeg okvasiše noge svoje na kraju vode (jer je Jordan pun preko bregova svojih za sve vreme žetve), zaustavi se voda što je tekla odozgo, i stade u jednu gomilu vrlo nadaleko, kod grada Adama, koji je kraj Zaretana; a što je teklo dole u more kraj polja, more slano, oteče sasvim; i narod prelazaše prema Jerihonu“ (Is. Nav. 3,15-17).

Kakav prikaz vere i pouzdanja u Boga! Korito Jordana je bilo suvo tako da je narod mogao da pređe, ali sa njihove desne strane gomilala se voda sve više i više, bez vidljive brane. Zamislite sami tu silnu gomilu vode koja preti da se sruči na ljude, i onda ćete više ceniti veru onih koji su mirno prolazili pored nje. Za sve to vreme prelaska sveštenici su mirno i nepokretno stajali usred rečnog korita, a narod je prelazio u određenim redovima. Nije bilo nedolične žurbe i otimanja da se pređe što brže pošto bi voda mogla da ih odnese, jer „ko veruje neće se žuriti (plašiti – Karadžić; uzmaknuti – Šarić; propasti – Stvarnost)“ (Isaija 28,16 – KJV).

KONAČNO SLOBODNI

„U to vreme reče Gospod Isusu: Načini oštre noževe, i obreži opet sinove Izrailjeve. I načini Isus oštre noževe, i obreza sinove Izrailjeve na brdašcu Aralotu. A ovo je uzrok zašto ih Isus obreza: sav narod što izađe iz Misira, sve muškinje, svi ljudi vojnici pomreše u pustinji na putu, pošto izadoše iz Misira; jer beše obrezan sav narod koji izađe, ali ne obrezaše nikoga u narodu koji se rodi u pustinji na putu, pošto izadoše iz Misira. Jer četrdeset godina idahu sinovi Izrailjevi po pustinji dokle ne pomre sav narod, ljudi vojnici, što izadoše iz Misira, jer ne slušашe glas Gospodnji, te im se zakle Gospod da im neće dati da vide zemlju, za koju se zakleo Gospod ocima njihovim da će im je dati, zemlju, gde teče mleko i med; i na mesto njihovo podiže sinove njihove; njih obreza Isus pošto behu neobrezani, jer ih ne obrezaše na putu. A kad se sav narod obreza, ostaše na svom mestu u logoru dokle ne ozdraviše. Tada reče Gospod Isusu: Danas skidoh sa vas sramotu misirsku. I prozva se ono mesto Galgal do današnjeg dana“ (Isus Navin 5,2-9).

Da bismo shvatili punu snagu ovog obreda u to vreme, moramo da se podsetimo značenja obrezanja i moramo shvatiti šta se podrazumeva pod „sramotom misirskom“. Obrezanje je označavalo pravednost verom (Rimljanima 4,11); pravo obrezanje, koje nema pohvalu od ljudi već od Boga, jeste poslušnost Zakonu kroz Duha (Rimljanima 2,25-29); ono je potpuno nepoverenje u sebe, a poverenje i radost u Hristu Isusu (Filibljanima 3,3). U ovom slučaju vidimo da je sam Bog

zapovedio narodu da se obreže, što je bio jasan dokaz da ih je On sam prihvatio kao pravedne. Kao i Avramu, tako je i njima njihova vera uračunata u pravednost.

„Pravda podiže narod, a greh je sramota narodima“ (Priče 14,34). Greh je bio „sramota misirska“ i on je bio skinut sa sinova Izraelovih; jer se pravo obrezanje srca, koje Bog jedino uračunava kao obrezanje, vidi „u skidanju čulnog tela, Hristovim obrežanjem“ (Kološanima 2,11 – Čarnić). „I reci im: Ovako veli Gospod Gospod: Kog dana izabrah Izrailja i podigoh ruku svoju semenu doma Jakovljevog, i pokazah im se u zemlji misirskoj, i podigoh im ruku svoju govoreći: Ja sam Gospod Bog vaš; ... I rekoh im: Odbacite svaki gadove ispred svojih očiju, i nemojte se skvrniti o gadne bogove misirske, ja sam Gospod Bog vaš. Ali se odvrgoše od mene, i ne hteše me poslušati, nijedan ih ne odbaci gadova ispred očiju svojih, i gadnih bogova misirskih ne ostaviše“ (Jezekilj 20,5-8).

Upravo zato što nisu odbacili egipatske idole, ljudi koji su napustili tu zemlju sa Mojsijem, nisu ušli u Obećanu zemlju. Ljudi ne mogu da istovremeno budu slobodni i robovi. Egipatsko ropstvo – „sramota misirska“ – nije bila samo fizički rad koji je narod bio prisiljen da obavlja bez nagrade, već gadno egipatsko idolopoklonstvo u koje su pali. Bog je od toga hteo da oslobodi svoj narod kad je rekao faraonu: „Pusti narod moj, da mi posluži.“

I tako je konačno izdejstvovana sloboda za taj narod. Sam Bog je izjavio da je sa njih skinuo to ropstvo, taj greh, tu sramotu egipatsku. Sada su mogli da zapevaju: „Otvorite vrata da uđe narod pravedni, koji drži veru“ (Isaija 26,2).

POBEDA VERE

„Verom padoše jerihonski zidovi kad se sedam dana obilazilo oko njih“ (Jevrejima 11,30 – Čarnić).

„A vera je pouzdanje u ono čemu se nadamo, osvedočenje o stvarnosti koju ne vidimo (dokazivanje onog što ne vidimo – Karadžić)“ (Jevrejima 11,1 – SSP).

„Jer, oružje našeg vojevanja nije telesno, nego božanski silno u razaranju utvrđenja (gradova – Karadžić)“ (2. Korinćanima 10,4 – SSP).

Sinovi Izraelovi su se nalazili u Obećanoj zemlji, ali je po svemu izgledalo da je ne poseduju ništa više nego ranije. Još uvek su živeli u šatorima, dok su se stanovnici zemlje ušančili u svojim gradovima koji su bili „ograđeni do neba“, jednako tvrdi kao i kada je pre četrdeset godina samo izveštaj o njima doprineo da su sinovi Izraelovi izgubili hrabrost i vratili se. Međutim, bedemi i mnoštvo naoružanih ljudi nisu ništa kad je bitka Gospodnja.

„A Jerihon se zatvori, i čuvaše se od sinova Izrailjevih; niko ne izlažашe, niti ko ulažашe“ (Isus Navin 6,1). Jerihon je trebalo da bude prvi grad koji će osvojiti **i način ratovanja koji je Gospod vodio trebalo je da okuša veru Izraelaca do krajnih granica**. Ceo narod trebalo je da hoda oko grada u savršenoj tišini, osim sveštenika koji će, idući ispred kovčega, trubiti u svoje trube. „A Isus zapovedi narodu govoreći: ne vičite, i nemojte da vam se čuje glas, i nijedna reč da ne izađe iz usta vaših do dana kad vam ja kažem: vičite; tada ćete vikati“ (Stih 10). Čim su u tišini završili kruženje oko grada, vratili su se u logor. Isto se ponavljalo tokom šest dana, a sedmog dana trebalo je da sedam puta kruže oko grada.

Zamislite sebe u ovoj situaciji. Tup, tup, celo mnoštvo hoda oko grada, a onda se povlači u logor. To iznova ponavljaju, ali bez nekih rezultata. Zidovi stoje visoko i čvrsto kao ranije; nijedan kamen nije pao, nijedan komad maltera se nije odvojio. Međutim, od strane naroda se nije čula nijedna reč prigovora.

Možemo zamisliti kako je prva dva dana pogled na veliko mnoštvo koje u tišini hoda oko grada morao njegove stanovnike ispunjavati užasom, posebno zato što su ih već ranije uplašili izveštaji o tome šta je Bog učinio za taj narod. Ali, kako se kruženje oko grada ponavljalo dan za danom, naizgled bez cilja, bilo je potpuno prirodno za one koji su pod opsadom da se ohrabre i da celi događaj smatraju farsom. Mnogi su počeli da se rugaju i izazivaju Izraelce zbog njihovih besmislenih

metoda. Istorija ratovanja ne pruža presedan za takav način pristupanja osvajanju nekog grada, i bilo bi suprotno ljudskoj prirodi da se neki u gradu nisu otvoreno rugali onima koji su bili pred gradom.

Međutim, nijedna reč odgovora nije došla iz njihovih redova. Izraelci su strpljivo podnosili sva ruganja kojima su bili izloženi. Nije mogao da se čuje nijedan koji bi rekao: „Kakvog smisla sve to ima?“ „Kakav je general ovaj Isus Navin?“ „Zar misli da će našim odmerenim koračanjem izazvati vibraciju zidova tako da ovi padnu?“ „Kakva je korist od zamaranja naših nogu i trošenja naše obuće u ovoj dečijoj paradi?“ „Umorio sam se od ove gluposti; ostaću u svom šatoru dok ne budemo mogli da uradimo nešto vredno.“ Ko god imalo poznaje ljudsku prirodu zna da bi takve i slične primedbe većina ljudi u takvim okolnostima sasvim slobodno izgovarala; a bilo bi čudo da ne dođe i do otvorene pobune protiv takvih postupaka. To bi bio slučaj sa sinovima Izraelovim četrdeset godina pre ovoga; sama činjenica da su trinaest puta strpljivo i u tišini hodali oko grada, naizgled bez cilja, dokaz je da su imali neverovatnu veru kakvu svet nikad nije video. Pomislite da u celom narodu nije bilo nijednog koji bi to smatrao besmislicom, nijednog da izgovori reč nezadovoljstva zato što je izložen neudobnosti koju nije mogao da razume i koja je bila naizgled beskorisna.

Sedmi dan samo što nije prošao i trinaesti obilazak oko grada je završen. Sve je ostalo onako kao što je bilo na početku njihovog marša. Sada je došao poslednji, krunski ispit vere. „A kad bi sedmi put da zatrupe sveštenici u trube, Isus reče narodu: vičite, jer vam Gospod dade grad“ (Isus Navin 6,16).

Zašto da viču? Jer im je Gospod predao grad; trebalo je da to bude poklič pobede. Ali, kakav je dokaz postojao da je pobeda izvojevana? Nisu mogli da ga vide. O, vera je „dokazivanje onoga što ne vidimo“ (Jevrejima 11,1 – Karadžić). Pobeda je bila njihova jer im je nju Bog garantovao, a njihova se vera uhvatila za Njegovu reč. Ni trenutak nisu oklevali; njihova je vera bila savršena i na zapovest iz grla velikog mnoštva odjeknuo je triumfalni poklič. „Tada povika narod i zatrubiše trube, i kad narod ču glas trubni i povika iza glasa, popadaše zidovi na mestu svom“ (Stih 20).

Obećanje ovom narodu bilo je isto ono koje nama Bog sada upućuje; i sve je to zabeleženo za našu pouku. „Jer ne zadobiše zemlje svojim mačem, niti im mišica njihova pomože“ (Psalam 44,3) već ih je spasla Gospodnja desnica. Tako On i nama garantuje „da će nas spasti od naših neprijatelja i od ruke svih koji nas mrže“, da bismo oslobođeni iz ruku naših neprijatelja mogli „da mu služimo bez straha, u svetosti i pravednosti pred njim svih dana našega života“ (Luka 1,68-75 – SSP). To oslobođenje dolazi kroz Hrista koji je sada, kao i u dane Isusa Navina, „Vojvoda vojske Gospodnje“. On kaže: „U svetu imate nevolju; ali budite hrabri - ja sam nadvladao svet“ (Jovan 16,33 – Čarnić). „A vi imate puninu u njemu, koji je Glava svakom poglavarstvu i vlasti“ (Kološanima 2,10 – SSP). Zato je „ovo pobjeda koja je pobedila svet: naša vera“ (1. Jovanova 5,4 – Čarnić).

36. UMIŠLJENOST I PORAZ

(Sadašnja istina, 7. januar 1897)

„A ti verom stojiš. Ne ponosi se (samo, nemoj da budeš nadmen – SSP), nego se boj.“ (Rimljanima 11,20 – Čarnić)

„Jer koji misli da stoji neka se čuva da ne padne.“ (1. Korinćanima 10,12)

Čovek nikad nije u većoj opasnosti nego onda kad ostvari neki veliki uspeh ili izvojuje veliku pobjedu. Ako ne pazi na sebe, njegove radosne pesme zahvaljivanja preći će u pripevu na tašto samočestitanje. Iako počinje sa priznavanjem Božje sile i davanjem slave i hvale Bogu za nju, čovek se i ne znajući stavlja na mesto Boga i pretpostavlja da su mu njegova sopstvena mudrost i snaga doneli uspeh i pobjedu. Tako se izlaže napadu u kome će sigurno podleći, pošto se odvojio od izvora sile. Samo je u Gospodu Jahveu večna snaga.

„A Isus posla ljude iz Jerihona u Gaj, koji bijaše blizu Vet-Avena sa istoka Vetilju, i reče im govoreći: idite i uhodite zemlju. I ljudi otidoše i uhodiše Gaj. I vrativši se k Isusu rekoše mu: neka ne ide sav narod; do dve hiljade ljudi ili do tri hiljade ljudi neka idu, i osvojiće Gaj; nemoj truditi svega naroda, jer ih je malo. I otide ih onamo iz naroda oko tri hiljade ljudi; ali pobegoše od Gajana. I Gajani posekoše ih do trideset i šest ljudi ... i rastopi se srce u narodu, i posta kao voda“ (Isus Navin 7,2-5).

NIKO NIJE IMUN NA OPASNOST

Izveštaj o Jerihonu i Gaju dovoljan je odgovor onima koji sa čvrstim uverenjem, kao da to piše u Pismu, govore: „Jednom u blagodati, uvek u blagodati“, u smislu da ako je neko stvarno živeo u Božjem stra-

hu, onda više nikad ne može da padne. Nema sumnje da su se sinovi Izraelovi stvarno potpuno uzdali u Gospoda kad su prelazili Jordan i hodali oko Jerihona. Sam Bog je posvedočio da su imali pravednost verom, i Njegova Reč izjavljuje da su verom izvojevali slavnu pobedu. Pa ipak, nekoliko dana kasnije doživeli su ozbiljan poraz. To je bio početak otpada. Iako je Bog za njih i kasnije učinio mnoga čuda, i pokazao im da je uvek spreman da učini sve što njihova vera može da dohvati, izraelski narod više nikad nije bio savršeno ujedinjen u „dobroj borbi vere“. Samo nakratko, nakon izlivanja Duha na Pedeseticu, mnoštvo njih je poverovalo i bili su „jedno srce i jedna duša“. A da će se isto jedinstvo i snaga u savršenoj veri videti među Božjim narodom na zemlji, sigurno je kao Božje obećanje.

UZROK PORAZA

Kad je Izrael krenuo protiv Gaja, u logoru je postojao greh i to je bio uzrok poraza. Čitav je narod patio ne samo zbog Ahanovog greha, već zato što su svi sagrašili. „Gle, ko se ponosi, njegova duša nije prava u njemu; a pravednik će od vere svoje živ biti“ (Avakum 2,4). Da li su bili zaslepljeni „prevarom greha“ i onda se u svojim mislima uzoholili, ili je njihovo samouzvišenje dovelo do greha, nije ni bitno; činjenica je da je narod dao mesta grehu, da se počeo uzdati u sebe, a to je samo po sebi greh. Zbog greha su doživeli poraz; dokle god je u njihovim srcima postojao greh, oni nisu mogli da idu u osvajanje zemlje, i to ponovo dokazuje da je obećano nasledstvo, u koje ih je Bog vodio, mogao da zaposedne samo pravedan narod – oni koji imaju pravednost verom.

Ljudi koji su otišli u izviđanje zemlje, uverili su narod da je dovoljno nekoliko ljudi da osvoje Gaj, pošto je to bio mali grad. Međutim, oni nisu imali razloga za takvu pretpostavku. Istina, Gaj po veličini ni izbliza nije bio kao Jerihon, ali broj nije imao nikakve veze sa osvajanjem tog grada. „Verom su pali jerihonski zidovi“ (Jevrejima 11,30 – SSP), i rezultat bi bio isti čak i da su Izraelci imali samo pola ili čak jednu desetinu od svoje tadašnje brojnosti. Za osvajanje Gaja bila je potrebna ista sila kao i za osvajanje Jerihona, naime sila Božja, prihva-

ćena verom. Kad su ljudi rekli da je samo mali broj ljudi potreban za osvajanje Gaja, oni su zaključili da će njihova vojna sposobnost da im osigura osvajanje zemlje. Međutim, to je bila teška zabluda. Bog je obećao da će im dati zemlju, ali nju nisu mogli da dobiju drugačije nego kao dar. Najmoćnija vojska koju je svet ikad video, naoružana najboljim oružjem, nije mogla da je zauzme, dok je nekoliko nenaoružanih ljudi, snažnom verom i davanjem slave Bogu, moglo da je zauzme sa lakoćom. Sila koja osvaja nebesko carstvo nije sila oružja.

PORAZ NIJE U BOŽJEM PLANU

Još nešto što učimo iz izveštaja o Gaju jeste da Božja namera nika-da nije bila da Njegov narod doživi poraz ili da u zauzimanju zemlje ma i jedan čovek izgubi život. U običnom ratu gubitak od trideset šest ljudi u napadu na dobro utvrđen grad ne bi se smatrao velikim, čak i kad bi napad bio uspešan, ali u osvajanju Hanana bio je to strašan neuspah. Obećanje je glasilo: „Svako mesto na koje stupite stopama svojim dao sam vam, kao što rekoh Mojsiju“ i „Niko se neće održati pred tobom svega veka tvojega“ (Isus Navin 1,3.5). A sada su bili prisiljeni da beže uz ljudske gubitke. Uticaj koji je prelazak preko Jordana i osvajanje Jerihona trebalo da kod neznabožaca izazove divljenje i strah, sada je propao. Uzdajući se u svoju snagu, Izraelci su izgubili prisutnost Božje sile i time pokazali svoju sopstvenu slabost.

SREDSTVA ODBRANE

Činjenica da je bilo potpuno suprotno Božjem planu da iko od Izraelaca izgubi život u osvajanju Obećane zemlje, vidi se i iz činjenice koju bi trebalo da zapazimo – u Njegovom planu nije bilo da se oni bore za osvajanje obećanog nasleđstva. Već smo videli da broj i oružje nisu imali ništa sa osvajanjem Jerihona i da kada su se oslanjali na svoje oružje, na silu koja bi u običnom ratovanju bila potpuno dovoljna, ona tada nije imala nikakvu vrednost. Setimo se takođe čudesnog oslobođenja iz Egipta i uništenja čitave faraonove vojske bez upotrebe bilo

kakvog oružja ili bilo kakve ljudske sile, i toga da je Bog vodio narod najdužim i najtežim putem da ne bi videli rata (2. Mojsijeva 13,18), a onda čitajmo sledeće obećanje:

„Ako bi rekao u srcu svom: veći su ovi narodi od mene, kako ih mogu izagnati? Ne boj ih se; pamti dobro što je učinio Gospod Bog tvoj sa Faraonom i sa svim Misircima, velika kušanja, koja videše oči tvoje, i znake i čudesa i ruku krepku i mišiću podignutu, kojom te izvede Gospod Bog tvoj; onako će učiniti Gospod Bog tvoj sa svim narodima od kojih bi se uplašio. I stršljene će poslati Gospod Bog tvoj na njih dokle ne izginu koji bi ostali i sakrili se od tebe. Ne plaši se od njih, jer je Gospod Bog tvoj usred tebe, Bog veliki i strašni.“ (5. Mojsijeva 7,17-21)

Baš kao što je postupio sa faraonom i celim Egiptom, tako je Gospod obećao da će učiniti sa neprijateljima koji bi se suprotstavili napredovanju Izraelaca u Obećanu zemlju. Ali sinovi Izraelovi nisu morali da zadaju ni jedan jedini udarac koji bi doveo do oslobođenja iz Egipta i uništenja cele njegove vojske. Kad je Mojsije, četrdeset godina ranije pokušao da oslobodi Izrael fizičkom silom, ne samo što je doživeo poraz, nego je morao da sramno pobegne. Tek kada je upoznao jevanđelje kao silu Božju na spasenje, bio je u stanju da izvede narod bez ikakvog straha od carevog gneva. Ovo je neoborivi dokaz da Bog nije planirao da se oni bore za osvajanje zemlje; i pošto nisu trebali da se bore, ne bi ni mogli da izgube nekog od svojih u bici. Čitajmo dalje o načinu na koji je Bog nameravao da im da zemlju:

„Pustiću strah svoj pred tobom, i uplašiću svaki narod na koji dođeš, i obratiću k tebi pleći svih neprijatelja tvojih. Poslaću i stršljene pred tobom, da teraju Jeveje, Hananeje i Heteje ispred tebe. Neću ih oterati ispred tebe za jednu godinu, da ne opusti zemlja i da se zverje poljsko ne namnoži na tebe. Pomalo ću ih odgoniti ispred tebe dokle se ne namnožiš i zauzmeš zemlju.“ (2. Mojsijeva 23,27-30)

Kad je Jakov, godinama ranije, živio u toj zemlji sa svojom porodicom,

„strah Božji dođe na gradove koji bejahu oko njih, te se ne digoše u poteru za sinovima Izrailjevim“ (1. Mojsijeva 35,5).

„Tada ih još bejaše malo na broj, bejaše ih malo, i behu došljaci. Idahu od naroda do naroda, iz jednoga carstva k drugome plemenu. Ne dade nikome da im naudi, i karaše za njih careve: ‘Ne dirajte u pomazanike moje, i prorocima mojim ne činite zla’“ (Psalam 105,12-15).

Ista sila je trebalo da ih uvede u zemlju i da im u njoj brzo da večno nasledstvo, jer je kasnije Gospod, žaleći se zbog njihovog neverstva, rekao:

„O kad bi narod moj slušao mene, i sinovi Izrailjevi hodili putovima mojim! Brzo bih pokorio neprijatelje njihove, i na protivnike njihove digao bih ruku svoju; koji mrze na Gospoda, bili bi im pokorni, i dobri dani njihovi bili bi doveka“ (Psalam 81,13-15).

ZAŠTO SU SE BORILI

„Ali, sinovi Izraelovi morali su da se bore sve vreme svog prirodnog postojanja, i to pod Božjim vođstvom“, reći će neko. To je istina, ali to ne dokazuje da je Božja namera bila da se oni bore. Ne smemo da zaboravimo da zbog neverstva „njihove misli postaše okorele“ (2. Korinćanima 3,14 – Čarnić), tako da nisu mogli da raspoznaju Božju nameru za njih. Oni nisu shvatili duhovne stvarnosti Božjeg carstva, već su se zadovoljili njegovim senkama; a isti Bog, koji se od početka borio sa njihovim okorelim srcem i trudio se da ih pouči senkama pošto nisu hteli stvarnost, ostao je i dalje sa njima, sažaljiv na njihove slabosti. Sam Bog ih je trpeo, jer su zbog tvrdoće svojih srca imali i po

nekoliko žena, čak je i postavio pravila koja uređuju mnogoženstvo ne bi li umanjio zlo koje iz toga može da proizađe; ali to ne dokazuje da je On za njih odredio mnogoženstvo. Mi dobro znamo da „u početku nije bilo tako“ (Matej 19,8 – SSP). Pa kad je Isus zabranio svojim sledbenicima da se bore za bilo šta, On nije uveo ništa novo, ništa više nego kao kad je učio da čovek ima samo jednu ženu i da treba da se priljubi uz nju dokle god živi; On je jednostavno objavio prva načela – propovedajući temeljnu reformaciju.

IZVRŠENJE NAPISANOG SUDA

Međutim, nešto što nikad ne bi smeli da izgube iz vida svi oni koji su skloni da citiraju Božje zapovesti Izraelcima, kao da se njima odobravaju ratovi, bilo odbrambeni ili osvajački, jeste činjenica da im Bog nikad nije rekao da unište ikoga čija se čaša bezakonja nije napunila do vrha i ko nije neopozivo odbacio put pravednosti. Na kraju ovog sveta, kada dođe vreme da sveti preuzmu carstvo, sud će biti predan „svecima Svevišnjega“ (Danilo 7,22) i oni će suditi ne samo svetu već i anđelima (1. Korinćanima 6,2.5). Oni će, kao Hristovi sunaslednici, učestvovati u izvršenju suda, jer čitamo:

„Nek se vesele sveci u slavi, i nek se raduju na posteljama svojim. Slava je Božja u ustima njihovim, i mač s obe strane oštar u ruci njihovoj, da se osvete narodima, i pokaraju plemena; da svežu careve njihove u lance, i vlastelu njihovu u okove gvozdene, i izvrše na njima napisani sud. Ova je čast svima svecima njegovim.“ (Psalam 149,5-9)

Pošto je Hristos povezan sa svojim narodom u carstvu, proglašavajući sve njih za careve i sveštenike, nije ništa neobičnije da Njegovi sveti, u zajednici s Njim, i uz Njegovu direktnu vlast, izvrše sud nad nepopravljivo zloma, nego da On to učini. I zato, kad se setimo da je oslobođenje iz Egipta bio početak kraja, i da je Bog (još) onda nameiravao da svom narodu da to isto carstvo koje sada obećava nama, i u

koje će Hristos pozvati blagoslovene kad bude došao, mi ćemo dobro razumeti da pravednici mogu (u takvim okolnostima), kao i u budućnosti, da budu oruđa Božje pravde. Ali, to neće biti osvajački rat, čak ni prilikom zauzimanja Obećane zemlje, već izvršenje suda. Ne smemo da zaboravimo da Bog lično daje uputstva kada treba da se izvrši sud, i da ne prepušta ljudima da u takvom slučaju nagađaju šta je Njegova volja. Štaviše, samo oni koji su sami bez greha, mogu da izvrše sud nad grešnicima.

RAT NIJE USPEH

U vezi sa ovim pitanjem borbe i zauzimanja hananske zemlje, tog obećanog nasledstva, moramo imati na umu da sinovi Izraelovi nisu posle svega daleko odmakli sa svim svojim ratovanjem. Isto obećanje koje su oni dobili, važi i za nas; „jer da je Isus [Navin] one doveo u pokoj, ne bi za drugi dan govorio po tom“, u kojem ga treba tražiti i naći (Jevrejima 4,1.8). Razlog zašto ga nisu dobili bio je njihovo neverstvo i zato su se borili. Da su verovali Gospodu, dopustili bi Mu da On očisti zemlju od duboko izopačenih stanovnika na način koji je On zamislio. U međuvremenu, oni ne bi bili bez posla, već bi činili dela vere koja im je Bog pripremio, a koja moraju da zaokupe našu pažnju u sledećem nastavku.

37. IZRAEL, NAROD MISIONARA

(Sadašnja istina, 14. januar 1897)

Kad je Bog poslao Mojsija da izvede Izrael iz Egipta, Njegova poruka faraonu glasila je: „Izrailj je sin moj, prvenac moj. I kazah ti: pusti sina mojega da mi posluži“ (2. Mojsijeva 4,22.23) i On ih je izveo i dao im zemlju neznabožaca „da bi čuvali zapovesti njegove, i zakone njegove pazili“ (Psalam 105,44.45). Velika prednost Jevreja nad drugim narodima bila je „što su im poverene reči Božje (Božija obećanja – Čarnić)“ (Rimljanima 3,1.2). Nažalost te „žive reči“ nisu primili u svojoj njihovoj sili, inače bi njihova prednost bila beskonačno veća, ali za to nije bio kriv Bog, i zato sada ne razmatramo šta je Izrael zapravo imao i bio, već šta je mogao da ima i šta je mogao da bude.

Dve činjenice su uvek bile istinite, naime da „nijedan od nas ne živi sebi“ i „Bog ne gleda ko je ko“; a te dve istine zajedno oblikuju treću, a ta je da kad god Bog bilo kome daje neki dar ili prednost, On to čini da bi bili upotrebljeni na korist drugima. Bog nekoj osobi ili narodu ne daje blagoslove koje ne želi da svi imaju. Kad je Avramu obećao blagoslov, učinio je to zato da on bude blagoslov – da u njemu budu blagosloveni svi narodi na zemlji. Bog je oslobodio Izrael upravo u skladu sa obećanjem datim Avramu. Kad im je dao prednost posjedovanja Njegovog Zakona, bilo je to zato da drugi narodi upoznaju njegovu neprocenjivu vrednost, tako da bi i oni mogli da je proslede dalje.

Božja namera je bila da se Njegovo ime razglasi po svojoj zemlji (2. Moj. 9,15). Njegova velika želja je bila da svi narodi upoznaju Njega kao što su Ga upoznali sinovi Izraelovi. Poznavati jedinog pravog Boga je život večni (Jovan 17,3); zato je, otkrivajući sebe Izraelu, Bog pokazao put ka večnom životu, ili jevanđelju, da bi to jevanđelje mogli da objave drugima. Razlog zašto se Bog na tako upečatljiv način predstavio Izraelu bio je taj što Mu je ovaj bio, takoreći, bliži od drugih naroda. Uspomena na Božje postupanje sa Avramom, Isakom, Jakovom i Josifom, i njihovom verom, sačuvala se među Jevrejima, tako da su bili prihvatljiviji. Bog ih nije izabrao zato što ih je voleo više nego druge, već zato

što je voleo sve ljude i hteo da im se objavi pomoću oruđa koja su Mu bila pri ruci. Ideja da je Bog uvek gledao ko je ko i da je ograničio svoje milosrđe i istinu na jedan poseban narod, sramoti Njegov karakter. On nikad nije ostavio neznabošca bez svedoka o sebi, i kad god je mogao da nađe nekog čoveka ili narod koji bi pristao da bude upotrebljen, On bi ih odmah uvrstio u svoju službu da bi se mogao još potpunije otkriti.

POSLEDICA OBJAVLJIVANJA JEVANĐELJA U EGIPTU

Jevanđelje je sila Božja na spasenje, i pošto se Božja velika sila ispoljavala u spasavanju Izraela iz (od) Egipta, očigledno je da je u to vreme jevanđelje bilo objavljeno kao nikada do tada. Delovanje te objave vidljivo je iz reči jedne neznaboškinje, bludnice Rave. Kad su dvojica uhoda došli u njenu kuću u Jerihonu, ona ih je sakrila i rekla im:

„I reče im: znam da vam je Gospod dao ovu zemlju, jer nas [s]popade strah od vas, i prepali su se od vas svi koji žive u ovoj zemlji. Jer čusmo kako je Gospod osušio pred vama Crveno More kad iziđoste iz Misira, i šta ste učinili od dva cara Amorejska koji bejahu preko Jordana, od Siona i Oga, koje pobiste. I kad to čusmo, rastopi se srce naše, i ni u kome već nema junaštva od straha vašega; jer je Gospod, Bog vaš, Bog gore na nebu i dole na zemlji“ (Isus Navin 2,9-11).

A onda ih je molila da joj daju obećanje o izbavljenju, što je i dobita. „Verom bludnica Raava nije poginula zajedno s nepokornima jer je lepo primila uhode“ (Jevrejima 11,31 – SSP). To što se desilo sa njom, moglo je da se desi i sa svakim drugim stanovnikom Jerihona, da su pokazali istu veru kao ona. Čuli su isto što je i ona čula, i znali su kao i ona da je „Gospod, Bog vaš, Bog gore na nebu i dole na zemlji“. Ali znanje nije vera. I đavoli znaju da postoji jedan Bog, ali nemaju vere. Vera je poverenje – pokornost (preda[va]nje – *prim. izdvača*). Rava je bila spremna da se potčini Božjim zahtevima i da živi kao jedna od njegovog naroda, dok to njeni zemljaci nisu hteli. U njenom slučaju vi-

dimo dokaz da Bog spasava ljude ne zato što su dobri, nego zato što su voljni da budu učinjeni dobrim (od strane Boga, ne svojim naporima – *prim. izdavača*). Isus je poslan da nas blagoslovi i odvрати od naših bezakonja. Ova sirota neznaboškinja nečasnog življenja, koja je mogla da izgovori laž ne trepnuvši i bez osećaja krivice, imala je vrlo skućenu ideju o razlici između dobra i zla; međutim, Bog ju je priznao kao jednu od svog naroda, jer se nije odvrátila od svetlosti, već je hodala u njoj kad se svetlost pojavila. Verovala je i time je spasla svoju dušu. Njena vera uzdigla ju je iz njene grešne okoline i postavila je na put spoznaje Boga (upoznavanja Boga, vidi Jovan 17,3 – *prim. izdavača*); i nema jaćeg dokaza da se Hristos ne stidi priznati ćak i neznabošće svojom braćom, od ćinjenice da se ne stidi da jednoj od njih, kurvi, daruje da bude u rodoslovu svojih predaka po telu.

BOŹJE ZAUZIMANJE ZA SVE LJUDE

A posebna istina u slućaju Rave bila je da se Bog nije opredelio samo za jevrejski narod. Gde god je u Hananu postojao neki neznaboćaćki stanovnik koji je bio spreman da prizna Boga, tog trenutka je bio uvršten u BoŹji narod. Ova pouka nije samo teorija, već je praktićno utešna i ohrabrujuća, s obzirom da je obećanje dato Avramu uključivalo ceo svet, a ne samo Jakovljevo potomstvo. Ona nam pokazuje da je Gospod strpljiv, jer „ne Źeli da iko propadne, nego da se svi pokaju“ (2. Petrova 3,9). Ona pokazuje da Bog brzo prihvata i najmanju teŹnju da Ga neko traŹi, i koristi je kao sredstvo da zabludelu dušu još više privuće sebi. On blago duva na najmanju iskru, da bi je ako je moguće razgoreo u plamen. Njegovo je uho stalno prignuto zemlji, spremno da uhvati i najslabiji šapat, tako da odmah ćuje i najslabiji povik, taj prvi impuls poziva iz najveće dubine, da bi odgovorio na njega.

BOŹJI SVEŠTENICI

Da je BoŹiji plan za Izrael bio da treba da objave jevanđelje celom svetu vidi se iz ćinjenice da bi, da su ostali u Njegovom savezu, bili car-

stvo sveštenika. Trebalo je da svi budu Božji sveštenici. Delo sveštenika izneseno je u Malahiji 2,5-7 gde Bog kaže Leviju:

„Zavet (savez) moj za život i mir beše sa njim, i dadoh mu to za strah, jer me se bojaše i imena se mojega strašio. Zakon istiniti beše u ustima njegovim, i bezakonje se ne nađe na usnama njegovim; u miru i pravo ide sa mnom i mnoge odvrati od bezakonja. Jer usne sveštenikove treba da čuvaju znanje i zakon da se traži iz njegovih usta, jer je anđeo Gospoda nad vojskama.“

Odvratiti ljude od bezakonja je Hristovo delo kroz Njegovo vaskrsenje; stoga je delo pravog sveštenika jednostavno da propoveda jevanđelje; da objavi živog Spasitelja u kome je savršeni živi Zakon koji obraća dušu. Pošto je trebalo da svi sinovi Izraelovi budu sveštenici, i pošto su svi poznavali Zakon, očigledno je da je trebalo da budu sveštenici za druge, a ne samo da se ograniče na to da budu učitelji među sobom. Da su prihvatili Božji predlog, i zadovoljili se da ostanu u Njegovom savezu umesto što su insistirali na svom sopstvenom, ne bi bilo potrebe ni za kakvim sveštenstvom da bi se upoznao Zakon istine i mira; svi oni bi poznavali istinu i zbog toga bi svi bili slobodni. A dužnost sveštenika je da poučava Zakonu; i zato je jasno da je Božji cilj u izvođenju Izraela iz Egipta bio da ih pošalje po celom svetu da propovedaju jevanđelje.

Poduprti Božjom silom, kako bi to za njih bio lak i brzo obavljen zadatak! Glas o tome šta je Bog učinio u Egiptu proneo se ispred njih, i da su krenuli sa istom silom, mogli su da propovedaju jevanđelje u njegovoj punini narodima koji bi već bili pripremljeni da ga prihvate ili odbace. Ostavljajući svoje žene i malu decu na sigurnom u Hananu, i odlazeći dvojica po dvojica, kao što je Isus kasnije slao svoje učenike, oni bi za kratko vreme odneli jevanđelje u najudaljenije delove zemlje. Pretpostavimo da bi neprijatelji pokušali da spreče njihovo napredovanje; jedan bi mogao naterati hiljadu, a dvojica deset hiljada u beg. Sila Božje prisutnosti sa bilo kojom dvojicom učinila bi da u očima svojih

neprijatelja izgledaju kao deset hiljada, i niko se ne bi usudio da ih napadne. Tako bi mogli da vrše posao propovedanja jevanđelja koji im je dodeljen, bez straha od maltretiranja. Strah koji bi izazvala njihova prisutnost u onima koji se protive, pokazao bi silu poruke koju objavljuju u srcima onih koji bi bili spremni da prime istinu.

Dok bi tako išli obučeni u punu Božju silu, nikad ne bi morali da se još jednom vrata u isti kraj. Svi koji bi čuli poruku odmah bi zauzeli stav ili za istinu ili protiv istine; i ta odluka bi bila konačna, pošto kad neko odbaci jevanđelje objavljeno u njegovoj punini, a to znači propraćeno velikom Božjom silom, za njega se više ništa ne može učiniti, jer nema veće sile od Božje. I tako bi nekoliko godina, ili možda meseci nakon prelaza preko Jordana, bilo dovoljno da se jevanđelje o carstvu propoveda celom svetu za svedočanstvo svim narodima.

DOKAZI BOŽJE NEPRISTRASNOSTI

Ali Izrael nije bio veran svom visokom zvanju. Neverstvo i uzdanje u sebe lišilo ih je prestiža s kojim su ušli u Obećanu zemlju. Nisu pustili da njihova svetlost svetli i zato su je s vremenom sami izgubili. Zadovoljili su se naseljavanjem Hanana, umesto da osvoje celu Zemlju. Pretpostavljali su da im je Bog dao svetlost zahvaljujući činjenici da ih voli više od drugih, i zato su se uzoholili, prezirući druge. Pa ipak, Bog nije prestao da im ukazuje da treba da budu svetlost svetu. Istorija Jevreja, umesto da pokaže šta je Bog želeo da ostvari sa njima, pokazuje da je stalno pokušavao da ih upotrebi da drugima objave Njegovo ime. Setite se izveštaja o Nemanu Sirijcu, koji je bio poslan izraelskom caru da ga izleči od gube. Setite se slučaja udovice iz Sarepte kojoj je poslan prorok Ilija. Carica Savska došla je iz daleka da čuje Solomunovu mudrost. Jonu je Bog poslao protiv njegove volje, da upozori Ninevljane koji su se pokajali zahvaljujući njegovom propovedanju. Čitajte proročanstva Isaije, Jeremije i Jezekilja i vidite koliko često se Bog direktno obraća različitim narodima. Sve to pokazuje da Bog ni tada nije bio, kao što nije ni danas, samo Bog Jevreja, već i neznabožaca. Na kraju, kad je Izrael konačno odbio da ispuni svoju misiju na koju ga je Bog

pozvao, poslao ih je u zarobljeništvo da bi neznabošci tako dobili neko poznanje Boga koje Izraelci nisu hteli dobrovoljno da prenesu. Bilo je nekoliko vernih duša koje su neznabožačkom caru Navuhodonosoru donele istinu, i on je posle nekog vremena priznao Boga i objavio priznanje svoje vere po čitavoj zemlji. Car Kir i drugi persijski carevi su carskim proglasima svetu objavili ime jedinog pravog Boga.

SKUPLJANJE U JEDNO STADO

Tako vidimo koliko je silno Bog želeo spasenje neznabožaca koji su bili u okruženju Jevreja, i to ne samo onih koji su bili blizu, već i onih najudaljenijih, jer obećanje nije bilo namenjeno samo Jevrejima i njihovoj deci već svima koji su bili „daleko“ (Vidi Dela 2,39; Isaija 47,19). Da Bog nije pravio razliku između Jevreja i neznabožaca vidi se i iz činjenice da je sam Avram, praotac jevrejske nacije, bio neznabožac i da je primio uverenje da ga je Bog primio dok još nije bio obrezan, „da bi bio otac svih koji veruju u neobrezanju; da se i njima primi u pravdu.“ (Rimljanima 4,11.12). Bog je uvek bio spreman da prihvati ljude iz neznaboštva, kao onda kad je pozvao Avrama da izađe između njih. Kad je Hristos došao, izjavio je da je poslan samo izgubljenim ovcama doma Izraelova, i dok je to govorio, pokazao je gde su izgubljene ovce doma Izraelova, tako što je izlečio neznaboškinju koja je poverovala (Matej 15).

Ono što je Hristos učinio za ovu Hananejku, isto tako je bio spreman i željan da u doba Isusa Navina učini za svakog stanovnika Hanana i za ceo svet onih koji bi poverovali. Svi koji se nisu tvrdoglavo držali svojih idola, trebalo je da budu skupljeni u Izraelovo stado, dok ne bude jedno stado pod jednim Pastirom. Spasenje je bilo za sve koji će ga prihvatiti, ali moraju da postanu Izraelci.

IZRAEL TREBA DA BUDE ODVOJEN

Upravo iz tog razloga Izraelcima je bilo zabranjeno da sklapaju saveze sa stanovnicima zemlje. Savez podrazumeva sličnost, jednakost,

sjedinenje dve slične sile. Ali Izrael, kad je bio veran svom pozivu, nije imao ništa zajedničko sa stanovnicima zemlje. Trebalo je da budu odvojen narod, odvojen samo zbog posvećujuće Gospodnje prisutnosti. Kad je Bog rekao Mojsiju: „Moje će lice ići napred, i daću ti odmor“, Mojsije je odgovorio: „Ako neće ići napred lice tvoje, nemoj nas kretati odavde. Jer po čemu će se poznati da smo našli milost pred tobom, ja i narod tvoj? zar ne po tome što ti ideš sa nama? Tako ćemo se razlikovati ja i narod tvoj od svakoga naroda na zemlji“ (2. Mojsijeva 33,14-16). Sklopiti savez sa okolnim narodima značilo je pridružiti im se, a to je značilo odvajanje od Božje prisutnosti. Upravo je Božja prisutnost bila ono što je Izraelce učinilo i održavalo različitim od (ostalih) naroda, a Njegova prisutnost je upravo to ostvarila. Božja prisutnost će i danas ostvariti isto, jer se On ne menja. Zbog toga, ako neko kaže da Božji narod ne treba da se odvoji od drugih naroda, onda zapravo govori da mu nije potrebna Božja prisutnost.

Isto načelo je vladalo i kad je narod hteo cara. Čitajte izveštaj u 1. Samuilovoj 8. Narod je rekao Samuilu: „Postavi nam cara da nam sudi, kao što je u svih naroda.“ To se Samuilu nije svidelo i nesumnjivo je povredilo njegova osećanja, ali narod je uporno zahtevao: „Postavi nam cara da nam sudi.“ Onda je Gospod rekao Samuilu: „Poslušaj glas narodni u svemu što ti govore; jer ne odbaciše tebe nego mene odbaciše da ne carujem nad njima. Kako činiše od onoga dana kad ih izvedoh iz Misira do danas, i ostaviše me i služiše drugim bogovima, po svim tim delima čine i tebi“. Onda je Samuilo, na Gospodnju zapovest, nabrojao narodu neka od zala koja će proizaći iz njihove želje da imaju cara, ali se oni nisu dali razuveriti govoreći: „Ne, nego car neka bude nad nama, da budemo i mi kao svi narodi.“

U Bibliji su „narodi“ neznabošci. Jevrejska reč koja se često prevodi sa „narodi“ potpuno je ista reč od koje uvek dolazi reč „neznabošci“. Možda Psalam 96,5 to najbolje pojašnjava čitaocima: „Jer su svi bogovi u naroda ništa; a Gospod je nebesa stvorio“. Ovde su „narodi“ očigledno neznabošci. U Psalmu 2 čitamo: „Zašto se bune *narodi* i plemena pomišljaju zaludne stvari?“ Ideja „hrišćanskog naroda“ je isto toliko protivrečan izraz kao „hrišćanski neznabožac“ ili „hrišćanski grešnik“.

„Narod“, izraz koji Bog koristi kad govori o zemaljskim narodima, predstavlja skup neznabožaca. Prema tome, Jevreji su u stvari kazali: „Neka car bude nad nama, da budemo i mi kao svi neznabošci“. To su zapravo želeli, jer su svi drugi narodi priznavali druge bogove a ne Jahvea, i svi narodi na zemlji, uz izuzetak Izraela, imali su careve nad sobom. Danska Biblija jasno prevodi 1. Samuilovu 8,20: „Želimo da i mi budemo kao svi neznabošci.“

Božji plan za Izrael bio je da ne budu *nacija*. Skloni smo da gledamo ono šta je bilo kao da je tako i trebalo da bude, zaboravljajući da je narod od početka do kraja, u većoj ili manjoj meri, odbio da ide Božjim putevima. Mi vidimo da je jevrejski narod imao sudije i vođe i sve što prati građansku vlast, ali moramo imati na umu da je Božji savez predviđao nešto sasvim drugo, što se zbog neverstva nikad nije ostvarilo.

IZRAEL HRISTOVA CRKVA

Reč „crkva“ je inače veoma uobičajena, ali možda srazmerno malo onih koji je koriste shvataju da potiče iz grčke reči koja znači „pozvan iz“, a to se odnosi na Izrael više nego na ijedan drugi narod. Oni su predstavljali Božju crkvu; bili su pozvani iz Egipta. U Starom savezu za njih se kaže da su „zajednica“, odnosno oni koji su okupljeni ili sastavljeni, jer su oni predstavljali Gospodnje stado kome je On bio Pastir. Bog je poznat kao „Pastir Izrailjev“ (Psalam 80,1; vidi i 23,1). Zato je crkva kasnije nazvana Božje stado (Dela 20,28). U svom govoru pred sinedrionom Stefan je govorio o Izraelu kao o „crkvi u pustinji“.

Postoji samo jedna crkva, jer je crkva Hristovo telo (Efescima 1,19-23), a postoji samo jedno telo (Efescima 4,4). Ta jedna crkva sastavljena je od onih koji čuju i slede Hristov glas, jer On kaže: „Ovce moje slušaju glas moj, ... i za mnom idu“ (Jovan 10,27). Ova crkva u pustinji je otuda bila identična pravoj Hristovoj crkvi u svim vremenima. Ovo se najbolje vidi u Jevrejima 3,2-6. Dok čitate tekst, setite se da je „dom Božji“, „crkva Boga živoga“ (1. Timotiju 3,15). Ovaj tekst kaže da je Hristos bio veran u svom domu kao i Mojsije. Mojsije je bio veran

u Božjem domu kao sluga, a Hristos kao Sin nad istim domom; „mi smo njegov dom, ako pouzdanje i slavnu nadu (do kraja čvrsto) održimo“ (Jevrejima 3,6 – Čarnić). Isus je bio pozvan iz Egipta, jer je pisano: „Iz Egipta pozvah sina svoga“ (Matej 2,15 – Čarnić). On je bio glava i Vođa vojske koja je izašla iz Egipta (1. Korinćanima 10,1-10). Dakle, Hristos i Mojsije su u istoj zajednici i zajedništvu i ko god je učesnik sa Hristom, mora da prizna Mojsija kao brata u Gospodu.

Ove činjenice su od najveće važnosti jer kad učimo kakav je bio Božji plan za Izrael, mi učimo o pravom modelu Božje crkve u svim vekovima, sve do kraja. Mi ne smemo bez prosuđivanja da tvrdimo kako treba da činimo ono što je Izrael činio, pošto su često ustajali protiv Boga i njihova istorija češće izveštava o otpadu nego o veri; ali možemo i treba da proučavamo obećanja i ukore upućene njima, jer ono što je On imao za njih, On ima i za nas.

CRKVA KAO CARSTVO

Izraelski narod je od početka predstavljao carstvo, vekovima pre nego što je Saul bio postavljen nad njima, jer Božja crkva je Njegovo carstvo i sva Njegova deca su Njegovi podanici. „Domaći (ukućani) Božiji“ su „društvo Izraelovo“ (Efescima 2,19.12). Hristos, zajedno sa Ocem, sedi na „prestolu blagodatni“ i prava crkva Ga priznaje, samo Njega, Gospodarem. Apostol Jovan, kad piše crkvi, opisuje sebe kao „brat vaš i drug u nevolji, i u carstvu i trpljenju Isusa Hrista“ (Otkrivenje 1,9). Hristos se sam proglasio Carem i to carem jevrejskim (Matej 27,11) i primio priznanje kao „car Izraela“ (Jovan 1,49 – SSP). Ali, iako je tvrdio da je car, Isus je izjavio: „Moje carstvo nije od ovoga sveta; kad bi moje carstvo bilo od ovoga sveta, moji vojnici bi se borili, da ne budem predan Judejima; ovako, moje carstvo nije odavde“ (Jovan 18,36 – Čarnić). Kao što Hristovo carstvo nije od ovoga sveta, tako ni Njegova crkva, Njegovo telo, narod koji je izabrao i pozvao iz sveta, ne treba da se poveže sa svetom, iako je u njemu. On ne treba da sklapa nikakve saveze sa svetom, ni u kakvu svrhu. Njegova jedina svrha u svetu jeste da bude svetlost svetu, so kojom se što je moguće više ljudi može

sačuvati. On ne treba da bude od sveta kao što ni svetlost nije od tame koju obasjava. „Kakvu zajednicu ima svetlost sa tamom?“ (2. Korinćanima 6,14 – Čarnić). Na zemlji postoje dve različite kategorije – crkva i svet; međutim, kad crkva ulazi u savez sa svetom, makar i formalno, ili prihvata svetovne metoda i principe, onda u suštini postoji samo jedna kategorija – svet. Međutim, zahvaljujući Božjoj milosti, uvek je postojala nekolicina vernih, čak i u vreme najvećeg otpada.

NEMA TEOKRATIJE

Uobičajeno je da se o Izraelu govori kao o teokratiji. Tako je Bog odredio da bude, ali ono što je trebalo da budu u pravom smislu nikad nisu bili. Izrael nikako nije mogao da bude teokratija kad je narod zahtevao da ima zemaljskog cara, „da budemo i mi kao svi narodi (neznabošci)“, jer time su odbacili Boga kao svog Cara. Neobično je da ljudi, ono što je Izrael radio protiv izričite Božje volje, uzimaju kao opravdanje za slične postupke crkve danas, i da njihovo odbacivanje Boga uzimaju kao dokaz da su bili pod vladavinom Njegove sile.

Reč „teokratija“ je kombinacija dve grčke reči i doslovno znači „Božja vladavina“. Prema tome, prava teokratija je telo u kome je Bog isključivi i apsolutni vladar. Takva vlast se retko kada mogla videti na ovoj zemlji, a nikad u nekoj većoj meri. Prava teokratija je postojala onda kada je Adam na početku bio načinjen i postavljen u Edem, i kad „pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma“ (1. Mojsijeva 1,31). Bog je načinio Adama od praha zemaljskog i postavio ga nad delima svojih ruku. Postavio ga je vladarem „od riba morskih i od ptica nebeskih i od stoke i od cele zemlje i od svih životinja što se miču po zemlji“ (Stih 26). On mu je predao svu vlast. Međutim, i u svom najboljem stanju, krunisan slavom i čašću, Adam je bio samo prah, sa ništa više sile u sebi od praha po kome je hodao. Prema tome, ona velika sila koja se ispoljavala u Adamu uopšte nije bila njegova, već Božja sila koja je delovala u njemu. Bog je bio apsolutni Vladar, ali bilo Mu je ugodno, što se tiče ove zemlje, da svoju moć otkrije preko čoveka. Zato je za vreme Adamove vernosti Bogu na ovoj zemlji vladala savršena teokratija.

Takva teokratija od tada više nikad nije postojala, jer pad čoveka značio je priznavanje sotone kao boga ovoga sveta. Međutim, individualno je postojala u svom savršenstvu u Hristu, drugom Adamu, u čijem srcu je bio Božji Zakon i u kome je živela svaka punina Božanstva telesno. Kad Hristos bude obnovio ovu zemlju da sve bude kao na početku, i kad bude postojalo samo jedno stado i jedan Pastir, jedan Car na svoj zemlji, tada će to biti savršena teokratija. Božja volja će tada biti na celoj zemlji kao što je sada na nebu. Hristos sada okuplja narod u kome će se odražavati Njegov karakter, u čijim će srcima On prebivati verom, tako da svako od njih, kao i On sam, može biti „ispunjen puninom Božjom“ (Efescima 3,17-19). Ovi okupljeni predstavljaju Hristovu crkvu, koja je kao celina, „njegovo Telo, punina Onoga koji ispunjava sve u svemu“ (Efescima 1,22.23 – SSP). I tako prava teokratija vlada pre svega u srcu pojedinaca, koji dan za danom iskreno govore svom nebeskom Ocu: „Jer Tvoje je carstvo“; mnoštvo onih koji veruju – crkva – kad se Svetim Duhom savršeno udruže u isti um, predstavljaju jedinu pravu teokratiju koja je ikad postojala na zemlji. Kad otpadne, crkva traži saveze sa svetom preuzimanjem carske vlasti, da pokaže teokratski oblik vladavine, ali je to samo falsifikovan (krivotvoren) oblik bez božanske sile, dok Božji verni sledbenici, male brojnosti, raštrkani po svetu i nepoznati među narodima, čine primer stvarne teokratije.

Preko proroka, koji je otvorio usta da prokune, ali je umesto toga blagosiljao, Bog je o svom narodu Izraelu rekao: „Gle, ovaj će narod nastaviti sam, i sa drugim narodima neće se pomešati“ (4. Mojsijeva 23,9). Božji narod je u svetu, ali nije od njega, sa ciljem da pokaže veličanstvenost Onoga koji ih je dozvao iz tame. Međutim, to mogu da čine samo ako priznaju Božju vrhovnu vlast. Crkva je carstvo u kome samo Bog vlada i njen jedini zakon je Božji Zakon ljubavi. Ona čuje i sledi samo Božji glas i kroz nju govori samo Božji glas.

NEMA ZEMALJSKOG MODELA

Ništa među zemaljskim kraljevstvima, carstvima ili udruženjima bilo koje vrste, ne može da posluži kao model za pravu teokratiju, Bož-

ju crkvu i carstvo; niti se dela ljudskih organizacija mogu uzeti kao primer. Ona je jedinstvena u svemu; ne oslanja se ni na šta na šta se oslanjanju ljudske vlasti za održavanje jedinstva, a ipak je tako čudesan primer reda, sklada i sile da se svi tome čude.

Iako pravi Božji narod treba da živi sam, da se ne meša sa narodima, i da zato ne učestvuje u usmeravanju ili upravljanju građanskih vlasti, to ne znači da je ravnodušan prema dobrobiti čovečanstva. Kao i njihovoj Božanskoj Glavi, i njima je zadatak da čine dobro. Kao što je Adam bio Božji sin (Luka 3,38), tako je i cela ljudska porodica, uprkos padu, Njegovo potomstvo (oni su Njegova deca) – izgubljeni sinovi – i zato će prava Božja deca smatrati sve ljude svojom braćom, za čiju će dobrobit i spasenje raditi. Njihov posao je da svetu otkriju Boga kao dragog Oca koji voli, a to mogu samo ako Mu dozvole da se i u njihovom životu odražava Njegova ljubav.

Jedini posao Hristovog carstva na zemlji jeste da pokaže praktično nalikovanje Hristu, svoju odanost Njemu kao zakonitom Gospodaru svega, objavljujući time Njegove vrline, navodeći koliko je god moguće više ljudi da Ga prihvate kao Cara, da bi mogli da se pripreme da Ga dočekaju kad dođe na prestolu svoje slave (Matej 25,31). Hristos, Car, nije došao na svet ni sa kakvim drugim ciljem nego da svedoči za istinu (Jovan 18,37), pa tako ni Njegovi odani podanici nemaju u životu drugi cilj. I sila kojom svedoče je sila Svetog Duha, koji nastava (boravi) u njima i živi u njima (Dela 1,8), a ne mešanjem u političke ili društvene sukobe. Neko vreme posle Hristovog vaznesenja crkva je bila zadovoljna ovom silom i u delu propovedanja jevanđelja o Carstvu učinjen je čudesan napredak; ali, crkva je ubrzo počela da prihvata svetovne metode, a njeni članovi su se posvetili državnim poslovima umesto Hristovom carstvu, i sila se izgubila. Međutim, ne zaboravimo da je u one dane, kad je crkva bila odana, bila prisutna ista sila koja je stotinama godina ranije bila data Izraelu sa istim ciljem. Osim toga, zapamtimo da je narod preko koga se Božja sila ispoljavala, u oba slučaja bio isti, „jer spasenje dolazi od Jevreja“ (Jovan 4,22 – KJV).

„Put je Gospodnji veran“ (Psalam 18,30), i mi znamo da „što god tvori Bog ono traje dovek, ne može mu se ništa dodati niti se od toga

može što oduzeti; i Bog tvori da bi ga se bojali“ (Propovednik 3,14). Zbog toga, iako se Izrael u dane sudija i proroka pokazao neveran svom pozivu, a ista crkva od vremena apostola u velikoj meri nije bila svesna svojih prednosti i dužnosti, mora doći vreme kada će crkva – Božji Izrael – izaći iz sveta i odvojiti se, i tako, oslobođena od svih zemaljskih veza, zaviseći samo od Hrista, zasjati „kao zora, lepa kao mesec, čista kao sunce, strašna kao vojska sa zastavama“ (Pesma 6,9).

38. OBEĆANI ODMOR – 1. DEO

(Sadašnja istina, 21. januar 1897)

„Moje će lice ići napred, i daću ti odmor“ (2. Mojsijeva 33,14).

Ovim rečima Bog je ohrabrio Mojsija da dalje vodi izraelski narod nakon što su teško zgrešili kada su načinili zlatno tele i klanjali mu se.

HRISTOV ODMOR

U našem proučavanju odmora koji je Bog obećao svom narodu biće dobro da se setimo da je ovde zapisano obećanje jednako onom u Mateju 11,28. Odmor je obećan, i mogao se dobiti samo u Božjoj prisutnosti, koja je trebalo da bude sa Njegovim narodom. I zato Hristos, koji je „sa nama Bog“ (Matej 1,23) i koji je sa nama „svakog dana, sve do kraja sveta“ (Matej 28,20 – SSP), kaže: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“ Odmor koji je ponudio sinovima Izraelovim u pustinji je isti onaj odmor koji Hristos nudi celom čovečanstvu, odmor u Bogu, u Njegovim večnim rukama – jer je samo jedinorođni sin „u Očevom krilu (naručju – Karadžić)“ (Jovan 1,18 – Čarnić). „Kao kad koga mati njegova teši tako ću ja vas tešiti“ (Isaija 66,13).

A Bog je uvek bio, i sada je, svuda prisutan; zašto onda svi ljudi nemaju odmor? Iz jednostavnog razloga što ljudi generalno nisu svesni Njegove prisutnosti pa čak ni Njegovog postojanja. Umesto da u svim poslovima života uzmu u obzir Boga, većina ljudi živi kao da On ne postoji. „A bez vere je Bogu nemoguće ugoditi, jer ko mu pristupa (prilazi – Čarnić), treba da veruje da Bog postoji“ (Jevrejima 11,6 – SSP). Ovo pokazuje da opšta nesposobnost da se ugodi Bogu i tako nađe odmor, dolazi zbog neverovanja da On postoji.

Kako možemo znati da Bog postoji? Od stvaranja sveta, nevidljive Božje stvari, naime njegova večna sila i božanstvo, jasno su otkriveni

u onome što je stvorio (vidi Rimljanima 1,20), tako da oni koji Ga ne poznaju nemaju izgovora. Bog se otkriva kao Stvoritelj, jer sama činjenica da stvara označava Ga kao samopostojećeg Boga i razlikuje Ga od svih lažnih bogova. „Jer je velik Gospod i valja ga hvaliti: strašniji je od svih bogova. Jer su svi bogovi u naroda ništa; a Gospod je nebesa stvorio“ (Psalam 96, 4.5). „A Gospod je pravi Bog, Bog živi i car večni. ... bogova koji nisu načinili neba ni zemlje, nestaće sa zemlje i ispod neba. On je načinio zemlju silom svojom, utvrdio vasiljenu mudročću svojom, i razumom svojim razastro nebesa“ (Jeremija 10,10-12). „Pomoć je meni od Gospoda, koji je stvorio nebo i zemlju“ (Psalam 121,2). „Pomoć je naša u imenu Gospodnjem, koji je stvorio nebo i zemlju“ (Psalam 124,8). Pošto se odmor nalazi samo u Božjoj prisutnosti, a Njegova prisutnost je stvarno poznata i poštovana samo kroz Njegova dela, očigledno je da obećani odmor mora biti veoma tesno povezan sa stvaranjem.

ODMOR I NASLEDSTVO SU NERAZDVOJIVI

Tako nalazimo da su u obećanju odmor i nasledstvo bili uvek povezani. Kad su sinovi Izraelovi dobijali uputstva u pustinji, bilo im je rečeno: „Ne činite kako mi sada ovde činimo, što je kome drago. Jer još niste došli do odmora i nasledstva, koje ti daje Gospod Bog tvoj. Nego kad pređete preko Jordana, i stanete živeti u zemlji koju vam daje Gospod Bog vaš da je nasledite, i smiri vas od svih neprijatelja vaših unaokolo, te stanete živeti bez straha, onda će to biti mesto koje izabere Gospod Bog vaš da u njemu nastani ime svoje“ (5. Mojsijeva 12,8-11 – KJV). Mojsije je i onim plemenima, koja su svoje mesto dobila sa istočne strane Jordana, rekao: „Gospod Bog vaš dao vam je ovu zemlju u nasledstvo; naoružani hajdete pred braćom svojom, sinovima Izraeljevim, ko je god za vojsku. A žene vaše i deca vaša i stoka vaša ... neka ostanu u gradovima vašim, koje vam dadoh, dokle ne smiri Gospod i braću vašu kao vas, da i oni naslede zemlju, koju će im Gospod Bog vaš dati sa onu stranu Jordana“ (5. Mojsijeva 3,18-20). Odmor i nasledstvo su stvarno jedno. Naše nasledstvo je odmor od umora koji donosi greh.

Mi nalazimo odmor u Hristu, koji je „sa nama Bog“, „u kom smo i mi postali naslednici, pošto smo unapred određeni odlukom onoga koji sve čini shodno savetovanju svoje volje“ (Efescima 1,11 – Čarnić). Sveti Duh je prvi plod ovog nasledstva, dok ne bude oslobođena i njegova tekovina (imovina, posed). „Gospod je moj deo nasledstva“ (Psalam 16,5). On je oboje, naš odmor i naše nasledstvo; kad imamo Njega, onda imamo sve.

Već smo videli sinove Izraelove u Obećanoj zemlji; njima je pripadala zemlja, pa stoga i odmor, jer čitamo sledeću tvrdnju koja se obistinila u dane Isusa Navina:

„Tako dade Gospod Izrailju svu zemlju, za koju se zakle ocima njihovim da će im je dati, i naslediše je i naseliše se u njoj. I umiri ih Gospod od svuda unaokolo, kao što se zakleo ocima njihovim; i niko se ne održa pred njima od svih neprijatelja njihovih; sve neprijatelje njihove predade im Gospod u ruke. Ništa ne izosta od svega dobra što beše obrekao (obećao) Gospod domu Izrailjevu; sve se zbi“ (Isus Navin 3,43-45).

ISUS NAVIN PODSEĆA NA BOŽJU VERNOST

Ali ako bismo ovde stali, počinili bismo tešku grešku. Kad preskočimo jedno poglavlje, dolazimo do izveštaja onoga što je Isus Navin rekao „svemu Izrailju“ i njihovim starešinama, sudijama i ostalima, „posle mnogo vremena, pošto Gospod umiri Izrailja od svih neprijatelja njegovih unaokolo“ (Isus Navin 23,1.2). Podsećajući ih na ono što je Gospod učinio za njih, rekao je:

„Vidite, razdelio sam vam ždrebom ove narode, koji ostaše, u nasledstvo po plemenima vašim od Jordana, sve narode koje istrebih do velikoga mora na zapad. I Gospod Bog vaš razagnaće ih ispred vas i istrebiće ih ispred vas, i nasledićete zemlju njihovu, kao što vam je rekao Gospod Bog vaš.

Zato ukrepite se dobro da držite i tvorite sve što je napisano u knjizi zakona Mojsijeva, da ne odstupate od njega ni na desno ni nalevo, da se ne pomešate sa tim narodima što su ostali među vama, i da ne pominjete imena bogova njihovih, i da se ne kunete njima niti da im služite niti im se klanjajte. Nego se držite Gospoda Boga svojega, kao što ste činili do danas. Zato je Gospod odagnao ispred vas narode velike i jake, i niko se nije održao pred vama do danas. Jedan čovek između vas goniće hiljadu, jer Gospod Bog vaš vojuje za vas, kao što vam je rekao. Pazite dakle dobro da ljubite (volite) Gospoda Boga svojega. Jer ako se odvratite i pristanete za ostatkom tih naroda što su još ostali među vama, i sa njima se oprijateljite i pomešate se sa njima i oni sa vama, znajte zaista da Gospod Bog vaš neće više izgoniti tih naroda ispred vas, nego će vam oni postati zamka i mreža, i bič bokovima vašim, i trnje očima vašim, dokle ne izginete u ovoj dobroj zemlji koju vam je dao Gospod Bog vaš. I evo, ja idem sada kuda ide sve na zemlji; poznajte dakle svim srcem svojim i svom dušom svojom da nije izostalo ništa od svega dobra što vam je obrekao Gospod Bog vaš, sve vam se navršilo, nije izostalo ništa. A kako vam se navršilo svako dobro što vam je obrekao Gospod Bog vaš, tako će Gospod pustiti na vas sva zla, dokle vas ne istrebi sa ove dobre zemlje, koju vam je dao Gospod Bog vaš“ (Isus Navin 23,4-15).

ODMOR USLOVLJEN SAMO VEROM

U ovom delu Pisma nalazimo novi dokaz da je nasledstvo obećani odmor. Jasno nam je rečeno da je Bog Izraelu dao odmor i da je ovaj govor održan mnogo kasnije od tada, ali u njemu su izneseni uslovi po kojima oni mogu sigurno da imaju odmor i po kojima će neprijatelji koji su ostali u zemlji biti isterani. Sve je zavisilo od Izraelove vernosti Bogu. Ako prestanu da služe Gospodu, i pođu za drugim bogovima, onda je trebalo da znaju da Bog više neće isterivati preostale narode

pred njima, već će im oni neprekidno dosađivati, a njih same će Gospod potpuno zbrisati sa lica zemlje koju im je dao.

Međutim, kako je moglo da se kaže da je Izrael imao odmor od svih svojih neprijatelja, i da su zauzeli zemlju, kad su neprijatelji još uvek bili u zemlji i postojala je mogućnost da ti neprijatelji isteraju njih umesto da oni isteraju neprijatelje? Pismo daje odgovor. Na primer, kad su carevi amorejski zapretili Gavaonjanima koji su sklopili savez sa Izraelom, Gospod je rekao Isusu Navinu: „Ne boj ih se; jer ih dadoh tebi u ruke“ (Isus Navin 10,8). Šta je Isus Navin onda uradio? Otišao je i uzeo ih. On nije sumnjičavo rekao: „Ne vidim nikakvog dokaza da će ih Gospod predati u moje ruke, jer oni još nisu u mojim rukama“. Niti je nerazumno rekao: „Pošto ih je Gospod predao u moje ruke, mogu otpustiti svoju vojsku i opustiti se“. U oba slučaja bio bi nadvladan, iako mu je Bog dao pobjedu. Svojim delovanjem Isus Navin je pokazao da stvarno veruje u ono što je Gospod rekao. Vera radi (dela) i nastavlja da radi.

Na sličan način narodu je rečeno da će im Bog dati pobjedu, dok su istovremeno stajali izvan visokih zidova i zatvorenih vrata Jerihona. Istina je da im je Bog dao pobjedu, ali je sve zavisilo od njih. Da su odbili da poviču, nikad ne bi videli pobjedu.

U Hristu imamo odmor i nasledstvo, ali da bismo mogli biti zajedničari sa Hristom, moramo da „početak pouzdanja do kraja čvrsto održimo“ (Jevrejima 3,14 – Čarnić). Isus kaže: „U svetu imate nevolju; ali budite hrabri - ja sam nadvladao svet“ (Jovan 16,33 – Čarnić). Pa ipak, u istom govoru je rekao: „Ostavljam vam mir, dajem vam svoj mir“ (Jovan 14,27). Šta? Mir usred nevolja? Da, jer zapazite šta On kaže: „Ali, ne dajem ga onako kako svet daje. Neka se ne uznemirava vaše srce i neka se ne plaši“. Imati nevolju (problem), a ne biti uznemiren; biti izložen opasnosti, a ne bojati se; biti u središtu bitke, a uživati savršen mir – to je potpuno drugačije od onoga što svet daje.

VEĆ DOBIJENI RAT

Poslušajmo poruku koju je prorok Isaija trebalo da prenese Izraelu kad su prolazili kroz velika iskušenja; poruku koja je više za nas danas,

nego za ljude koji su živeli kad je bila objavljena: „Tešite, tešite narod moj, govori Bog vaš. Govorite Jerusalimu ljubazno, i javljajte mu da se navršio rok njegov, da mu se bezakonje oprostilo“ (Isaija 40,1.2). Predivno ohrabrenje! Rat je završen, bitka završena, pobjeda izvojevana. Treba li zbog toga da mirno odemo na spavanje? Nikako; moramo da budemo budni i da koristimo tu pobjedu koju je Gospod zadobio za nas. Borba se vodi sa poglavarima i vlastima (Efescima 6,12), ali Isus je „razoružao poglavarstva i vlasti“ i pobedio ih (Kološanima 2,15 – Čarnić) i Bog ga je „posadio (ustoličio – *slobodan prevod*) sebi s desne strane na nebesima, iznad svakog poglavarstva, i vlasti, i sile, i gospodstva, i nad svakim imenom koje se naziva ne samo na ovom svetu nego i u budućem“ (Efescima 1,20.21). A Bog je i nas vaskrsao sa Njim i posadio sa Njim na istim nebesima (Efescima 2,1-6), jednako visoko iznad svih poglavarstava, i vlasti, i sila, i gospodstva, i nad svakim imenom što se može nazvati, ne samo na ovome svetu nego i na onom koji ide. Zato možemo sa sigurnošću da kažemo iz srca: „Ali hvala Bogu koji nam daje pobjedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 15,57 – Čarnić).

POUKE IZ PSALAMA

David je razumeo ovu pobjedu i radovao joj se dok su ga lovili kao prepelicu po gorama. Jednom prilikom se skrivao u jednoj pećini u pustinji Zif, kada su Zifeji došli Saulu i izdajnički otkrivši njegovo skrovište rekli: „Sada dakle po svoj želji duše svoje, care, izidi, a naše će biti da ga predamo u ruke caru“ (1. Samuilova 23,15-20). Međutim, David koji je to saznao uzeo je harfu i sastavio psalam hvale govoreći: „Rado ću prineti žrtvu, proslaviću ime tvoje, Gospode, jer je dobro. Jer me izbavljaš od svake nevolje, i na neprijatelje moje bez straha gleda oko moje“ (Psalam 54,6.7). Pročitajte ceo psalam zajedno sa uvodom. On je mogao da peva: „Ako protiv mene vojska u oko stane, neće se uplašiti srce moje“ (Psalam 27,3). Treći psalam, sa izrazom zahvalnog poverenja u Boga i sa notom pobjede, sastavljen je kad je bio prognan sa prestola, bežeći pred Avesalomom. Mi treba da naučimo dvadeset

treći psalam tako da to više ne budu prazne reči kad kažemo: „Postavio si preda mnom trpezu na vidiku neprijateljima mojim; namazao si uljem glavu moju, i čaša je moja preopuna.“

JAKI POBEĐUJE

Pobeda *koja pobjedi* svet je naša vera. O, kad bismo shvatili i stalno imali na umu činjenicu da je pobjeda već izvojevana, da je Hristos, Jaki Bog, napao jakoga, našeg protivnika i tlačitelja, i nadvladao ga i oduzeo mu sve njegovo oružje u koje se uzdao, tako da se moramo boriti samo sa pobeđenim i razoružanim neprijateljem. Razlog zašto smo nadvladani je to što ne verujemo i ne poznajemo tu činjenicu. Kad bismo je poznavali i setili je se, nikad ne bismo pali, jer ko bi bio tako nerazuman da dopusti neprijatelju bez oružja i snage da ga zarobi?

Koliko je blagoslova koje je Bog dao izgubljeno zbog toga što ih naša vera nije prigrabila? Koliko nam je blagoslova On dao? „Neka je blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je u Hristu blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom na nebesima“ (Efescima 1,3 – Čarnić). „Kako nam je njegova božanska sila darovala sve što služi životu i pobožnosti, pozna(va)njem onoga koji nas je pozvao svojom sopstvenom slavom i krepošću“ (2. Petrova 1,3). Pa ipak, bez obzira na to što je sve naše (1. Korinćanima 3,21), često se ponašamo kao da nemamo ništa. Jedan čovek, profesor religije i vođa u crkvi, jednom je rekao, kad su mu ovi tekstovi ponovljeni radi njegovog ohrabrenja: „Ako mi je Bog sve to dao, zašto to nemam?“ Nema sumnje da će se mnogi naći u ovom primeru. Odgovor je lak: zato što nije verovao da mu je Bog to dao. **Nije mogao da oseti da to ima i zbog toga nije verovao da to ima; vera je ta koja to mora da prigrabi, a niko ne može da se nada da može da oseti neku stvar ako je ne dotakne. Pobeda nije sumnja, nije izgled, nije osećanje, već vera.**

39. OBEĆANI ODMOR – 2. DEO

(Sadašnja istina, 28. januar 1897)

Izraelci su zauzeli zemlju; nijedna Božja reč nije izneverila; On im je sa samim sobom dao sve, ali oni nisu cenili taj čudesni dar i zato su uzalud primili Božju blagodat.

Oni su nominalno (formalno) bili verni Bogu za vreme života Isusa Navina, ali posle njegove smrti „sinovi Izrailjevi, činiše što je zlo pred Gospodom, i služiše Valima. I ostaviše Gospoda Boga otaca svojih, koji ih je izveo iz zemlje Misirske, i pođoše za drugim bogovima između bogova onih naroda koji bijahu oko njih, i klanjaše im se, i razgneviše Gospoda. I ostaviše Gospoda, i služiše Valu i Astarotama. I razgnevi se Gospod na Izrailja, i dade ih u ruke ljudima koji ih plenjahu, i prodade ih u ruke neprijateljima njihovim unaokolo, i ne mogaše se više držati pred neprijateljima svojim. Kud god polažahu, ruka Gospodnja beše protiv njih na zlo, kao što beše rekao Gospod i kao što im se beše zakleo Gospod; i bejahu u velikoj nevolji“ (Sudije 2,11-15). Bog im je rekao da zbog njihovog neverstva neće isterati narode pred njima već će neprijatelji ostati i biti trnje u njihovim bokovima.

Tako vidimo da, iako im je Bog dao odmor, oni nisu ušli u njega. Na njima se obistinilo isto ono što se dogodilo sa onima koji su pali u pustinji, jer „nisu mogli da uđu zbog neverovanja“ (Jevrejima 3,19 – Čarnić).

ŠTA JE SA NAŠIM POLOŽAJEM?

„Bojmo se, dakle, da se ko od vas, dok je još ostavljeno obećanje da se uđe u njegov mir, ne pokaže da je zakasnio. Jer i mi smo čuli radosnu vest kao i oni; ali im ne pomože reč koju su čuli, zato što nije bila spojena sa verom kod onih koji su je čuli“ (Jevrejima 4,1.2 – Čarnić). Mi smo na svetu u potpuno istoj situaciji kao drevni Izrael, sa istim obećanjima, istim mogućnostima, istim neprijateljima i istim opasnostima.

To nisu neprijatelji protiv kojih možemo da koristimo obično oružje, iako je Gospodnjim sledbenicima obećano da će trpeti progonstvo (2. Ti-

motiju 3,12) i da će ih svet omrznuti mržnjom koja neće prezati ni da zada smrtni udarac (Jovan 15,18.19; 16,1-3); ipak „oružje našega vojevanja nije telesno (ljudsko – Čarnić)“ (2. Korinćanima 10,4 – Karadžić). U tome se, međutim, naš slučaj ni u čemu ne razlikuje od slučaja starog Izraela.

Pobediti su mogli samo verom i kao što smo već videli, da su stvarno bili verni, ne bi bilo nikakve potrebe za korišćenjem mača da bi isterali Hananeje, kao što on nije korišćen ni prilikom pobede nad faraonom i njegovom vojskom. Razlog što nisu u potpunosti zauzeli zemlju bilo je njihovo neverstvo koje je mač učinilo potrebnim; jer je potpuno nemoguće da nebesku zemlju, koju je Bog obećao Avramu, ljudi ikad mogu da steknu mačem ili s puškom u ruci. Za Izrael nije bilo potrebe da se u ona stara vremena bori, kao ni za nas, jer „kad su čiji putovi mili Gospodu, miri s njim i neprijatelje njegove“ (Priče 16,7), a nama je potpuno zabranjeno da se borimo.

Kad Hristos zapoveda svojim sledbenicima da se ne bore, i kad ih upozorava da će, ako to čine, propasti, On ne uvodi ništa novo, već jednostavno vodi svoj narod nazad prvim principima. Drevni Izrael predstavlja primer da će oni koji se late mača od mača i poginuti; i iako ih je Gospod dugo podnosio i činio im mnoge ustupke zbog njihovih slabosti, i još duže trpeo nas, On želi da izbegnemo njihove greške. Sve u vezi s njima „zapisano je za opomenu nama, kojima su stigla poslednja vremena“ (1. Korinćanima 10,11 – SSP).

OBEĆANI HANAN

Međutim, moramo da idemo malo dalje i vidimo da je naša situacija potpuno ista kao kod drevnog Izraela i da je isti odmor i nasledstvo koje je Bog njima dao, a koje su nerazumno pustili da im izmakne iz ruku, osigurano i nama, „ako pouzdanje i slavnu nadu (do kraja čvrstu) održimo“ (Jevrejima 3,6 – Čarnić). Na sreću, dokazi su vrlo jednostavni i jasni i mi smo ih dobrim delom već razmotrili. Osvežimo svoje misli sledećim činjenicama.

Hanan je zemlja koju je Bog dao Avramu i njegovom potomstvu „u državu večnu (večno nasledstvo)“ (1. Mojsijeva 17,7.8). Ali Avram

kao svoj posed nije dobio ni stopu u toj zemlji (Dela 7,5), niti iko od njegovog potomstva jer i pravednici među njima (a pravednici su samo Avramovo potomstvo) „u veri pomreše svi ovi ne primivši obećanja“ (Jevrejima 11,13.39).

Kao što smo ranije pokazali, zauzimanje zemlje uključivalo je i vaskrsenje mrtvih kad Hristos bude došao da sve obnovi. Vaskrsenjem Isusa Hrista Bog nas je „ponovo rodio za živu nadu, za nasledstvo koje ne propada, ne kviri se i ne vene. Ono se na nebesima čuva za vas, koje Božija sila, kroz veru, čuva za spasenje, spremno da se otkrije u poslednje vreme“ (1. Petrova 1,3-5 – SSP).

CARSTVO KOJE OBUHVATA CEO SVET

Međutim, upoređivanjem 1. Mojsijeve 17,7.8.11 sa Rimljanima 4,1-13 zaposedanje Hanana značilo je ništa manje nego zauzimanje celoga sveta. Prema tome, obrezanje je bilo pečat saveza kojim je Avramu i njegovom potomstvu data hananska zemlja u večno vlasništvo. Ali obrezanje je istovremeno bilo i znak ili pečat pravednosti verom, „Jer, obećanje Avraamu, ili njegovom potomstvu, da će biti naslednik sveta, nije dato na osnovu Zakona, nego na osnovu pravednosti koja dolazi od vere“ (Rimljanima 4,13 – SSP). Time se želi reći da je ono što je za pečatilo Avramovo pravo na zauzimanje Hanana, bilo pečat njegovog prava na ceo svet.

Dajući njemu i njegovom potomstvu hanansku zemlju, Bog im je dao ceo svet. Naravno, nije dao sadašnji zli svet (Galatima 1,4), jer „svet prolazi“ (1. Jovanova 2,17), već je Hristos dao sebe za nas da nas izbavi od njega i njegovog uništenja. Jer mi „iščekujemo nova nebesa i novu zemlju, na kojima prebiva pravednost“ (2. Petrova 3,13 – SSP). Nije bila reč o privremenom zaposedanju nekoliko hiljada kvadratnih kilometara uprljanih prokletstvom, koje je Bog obećao Avramu i njegovom potomstvu, već se radilo o večnom posedovanju cele zemlje oslobođene od svake mrlje prokletstva. Iako je tačno da je mala teritorija Hanana predstavljala celo obećano nasleđe, isto je tako istina da ga Izraelci nikad nisu imali. Jer obećanje koje je Bog potvrdio bilo

je da Avramu i njegovom potomstvu On daje Hanan u *večnu državu* (posed), odnosno da Avram mora da je ima zauvek i da je i njegovo potomstvo mora imati zauvek. Ali svi oni su pomrli i s vremenom je čak i ta zemlja prešla u ruke drugih naroda. Nikakvo privremeno nastavanje u Palestini nije moglo da ispuni obećanje. Još uvek ostaje da to obećanje dato Avramu i njegovom potomstvu tek treba da se ispuni.

NOVA ZEMLJA

Odmor je nasledstvo; nasledstvo je hananska zemlja, ali posedovanje hananske zemlje znači posedovanje celog sveta, ne u njegovom sadašnjem stanju, već u obnovljenom, kao u dane Edema. Zato je odmor koji Bog daje nerazdvojivo povezan sa novom zemljom; to je odmor koji može dati samo stanje nove zemlje, odmor koji se nalazi samo u Bogu. I kad sve bude obnovljeno, onda će Bog potpuno i bez prepreka ispuniti sve, tako da će svuda vladati potpuni odmor. Pošto se odmor može naći samo u Bogu, potpuno je jasno da sinovi Izraelovi nisu uživali odmor i nasledstvo dok su se nalazili u Hananu, jer iako „odagna ispred lica njihova narode; ždrebom razdeli njihovo dostojanje (nasledstvo), i po šatorima njihovim naseli kolena Izrailjeva ... oni kušaše i srdiše Boga višnjega i uredaba njegovih ne sačuvaše. Odustaše i odvrgoše se, kao i oci njihovi, sлагаše kao rđav luk. Uvrediše ga visinama svojim, i idolima svojim razdražiše ga“, i zato Bog „rasrdi se na Izrailja veoma“ (Psalam 78,55-59).

Ne zaboravimo da je Avram očekivao nebesku zemlju. Pa ipak će se obećanje kojim je Bog njemu i njegovom potomstvu (uključujući i nas, ako smo Hristovi – Galatima 3,16.29) dao hanansku zemlju u večnu državu, ispuniti u svakoj pojedinosti.

Kad Gospod dođe po svoj narod da ga uzme sebi u postavi na mesto koje je pripremio za njega (vidi Jovan 14,3), umrli pravednici vaskrsnuće neraspadljivi, a živi pravednici će se isto tako preobraziti u besmrtnost, i jedni i drugi biće „uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti“ (1. Solunjanima 4,16.17; 1. Korinćanima 15,51-54). Mesto na koje ćemo biti uzeti (odneti) je slobodni Jerusalim, „koji je mati svima nama“ (Galatima 4,26 – Karadžić),

jer je Hristos sada tamo i On nam tamo priprema stanove. Mogli bismo da citiramo nekoliko tekstova da bi jasnije prikazali tu činjenicu. Da je nebeski Jerusalem mesto gde se Hristos sada nalazi da se „za nas pojavi pred Božijim licem“ (Jevrejima 9,24 – SSP) očigledno je iz Jevrejima 12,22-24 gde nam je rečeno da oni koji veruju pristupaju Sionskoj gori, „Gradu Boga živoga, nebeskom Jerusalimu“, „Bogu, Sudiji svih“ i Isusu „posredniku novog saveza“, Hristu koji je seo „zdesna prestolu Veličanstva na nebesima“ (Jevrejima 8,1 – SSP); a iz tog prestola poteći će, setimo se, reka „vode života“ (Otkrivenje 22,1).

GRAD KOJI JE AVRAM ČEKAO

Ovaj grad, Novi Jerusalem, grad koji je Bog pripremio za one kojih se ne stidi jer oni traže nebesku zemlju (Jevrejima 11,16), prestonica je Njegove države. Avram je čekao taj „grad koji ima čvrste temelje, čiji je graditelj i tvorac Bog“ (Jevrejima 11,10 – Čarnić). U dvadeset prvom poglavlju Otkrivenja nalazimo opis tih temelja; tu takođe saznajemo da ovaj grad neće zauvek da ostane na nebu, već će sići na zemlju zajedno sa svetima, koji će posle vaskrsenja vladati u njemu sa Hristom hiljadu godina (Otkrivenje 20). O silasku toga grada čitamo:

„Videh i Sveti grad, novi Jerusalem, kako sa neba silazi od Boga, opremljen kao nevesta koja se ukasila za svog muža. Onda čuh snažan glas sa prestola kako govori: ‘Evo Božiji šator je sa ljudima i Bog će prebivati među njima. Oni će biti njegov narod i sam Bog će biti s njima. On će im obrisati svaku suzu iz očiju i više nikad neće biti smrti, ni jada, ni jauka, ni bola više neće biti jer je prošlo ono što je bilo pre.’ Tada reče Onaj koji sedi na prestolu: ‘Evo sve činim novo!’ I reče: ‘Piši, jer ove reči su verodostojne i istinite.’ I još mi reče: ‘Svršeno je! Ja sam Alfa i Omega, Početak i Kraj. Žednome ću besplatno dati da pije sa izvora vode života. Pobjednik će naslediti sve ovo, i ja ću biti njegov Bog, a on će mi biti sin. A strašljivcima, nevernima, odvratnima, ubicama, bludnicima, vračarima,

idolopoklonicima i svim lažljivcima mesto je u jezeru gorućeg sumpora. To je druga smrt“ (Otkrivenje 21,2-8 – SSP).

Iz Isaije 49,17-21 saznajemo da će verni pravednici, deca Novog Jerusalima, predstavljati ukras koji će grad imati kad siđe, pripremljen kao nevesta ukrašena za svoga muža. Kad Hristos dođe po njih, vidimo da Božji sveci odmah odlaze u Novi Jerusalim, a onda se sa njim vraćaju na zemlju kad dođe vreme da se zemlja očisti od svega što je skrnavi, od onih koji čine bezakonje, i radi obnove svega da bi bila kao u početku (stvaranja).

MESTO GDE ĆE SE GRAD SPUSTITI

Ali na koje će se mesto na ovoj zemlji spustiti ovaj grad? Kad govori o vremenu uništenja zlih, prorok Zaharija kaže:

„Jer će Gospod izaći, i vojevaće na narode kao što vojuje na dan kad je boj. I noge će njegove stati u taj dan na gori Maslinskoj koja je prema Jerusalimu s istoka, i gora će se Maslinska raspasti po sredi na istok i na zapad da će biti prodol vrlo velika, i polovina će gore ustupiti na sever a polovina na jug. I bežaćete u prodol gorsku, jer će prodol gorska dopirati do Asala, i bežaćete kao što bežaste od trusa (zemljotresa) u vreme Ozije cara Judina; i doći će Gospod Bog moj, i svi će sveti biti s tobom. I u taj dan neće biti videlo svetlo i mračno; nego će biti jedan dan, koji je poznat Gospodu, neće biti dan i noć, jer će i uveče biti svetlost. I u taj će dan proteći iz Jerusalima voda živa, pola k istočnom moru a pola k zapadnom moru, i biće i leti i zimi. I Gospod će biti car nad svom zemljom, u onaj dan biće Gospod jedan i ime njegovo jedno“ (Zaharija 14,3-9).

Tako vidimo da će Bog, kad ga bude vratio, dovesti svoj prognani narod na isto mesto na zemlji koje je obećao Avramu u večnu državu

– hanansku zemlju. Međutim, zaposedanje te zemlje je zauzimanje celog sveta, ne na nekoliko godina, već za večnost. „Neće više biti smrti“ (Otkrivenje 21,4 – Čarnić). Upravo to slavno nasledstvo bilo je sinovima Izraelovim na dohvat u kad su prešli preko Jordana, ali su nevernički dopustili da im izmakne. Da su bili verni, za vrlo kratko vreme bi uspeli da objave i Božje ime i Njegovu spasonosnu silu u svim krajevima sveta, i onda bi došao kraj. Ali oni su podbacili pa se to vreme produžilo do naših dana; međutim, ista nada bila je stalno pred očima Božjeg naroda. Zato mi očekujemo da zaposednemo hanansku zemlju sa istom ozbiljnošću kao Avram, Isak, Jakov, Josif i Mojsije; da, kao i David i svi proroci, sa istom pouzdanom nadom.

OBNOVA BOŽJEG IZRAELA

Sa ovih nekoliko prikaza¹ dobro utvrđenih u mislima, čitanje proročanstava u Starom i Novom savezu biće uživanje, jer ćemo biti pošteđeni mnogih zabuna, i mnoge prividne protivrečnosti biće nam potpuno jasne. Kad čitamo o obnovi Jerusalima, koji će biti na radost i pohvalu celoj zemlji, znaćemo da Novi Jerusalim silazi s neba da zauzme mesto starog. Ako je neki grad na zemlji spaljen do temelja, a ljudi na istom mestu sagrađe novi grad, kaže se da je grad obnovljen i naziva se istim imenom. Tako je sa Jerusalimom, samo što je taj grad obnovljen na nebu, tako da nema intervala između uništenja starog i pojave novog. Čini se kao da je novi grad odjednom izronio iz ruševina staroga, samo beskrajno slaviji.

Tako i kad čitamo o povratku Izraela u Jerusalim, znamo da se ne radi o povratku nekoliko hiljada smrtnih ljudi u gomilu ruševina, već o dolasku bezbrojnog, besmrtnog mnoštva spasenih, u potpuno novi grad u kome je odavno zapisano njihovo građanstvo. Smrtni ljudi neće obnoviti grad ciglama i kamenom i malterom, već će ga sam Bog obnoviti zlatom, biserima i svakovrsnim dragim kamenjem. „Jer će Gospod sazidati Sion, i javiti se u slavi svojoj“ (Psalam 102,16). On kaže za Jerusalim: „Nevoljnice, koju vetar razmeće, koja si bez utehe,

¹ Prikaz – kontura, okosnica, obris, kratak pregled

evo ja ću namestiti kamenje tvoje na mramoru porfirnom, i osnovaću te na safrima. I načiniću ti prozore od kristala, i vrata od kamena rubina, i sve međe tvoje od dragoga kamenja. A sinovi će tvoji svi biti naučeni od Gospoda, i obilan mir imaće sinovi tvoji“ (Isaija 54,11.13). I to kamenje biće omiljeno među njegovom decom (Psalam 102,14).

Tu će biti odmor, savršeni večni mir. Obećanje glasi: „Pravdom ćeš se utvrditi, daleko ćeš biti od nasilja, te se nećeš bojati, i od strahote, jer ti se neće približiti“ (Isaija 54,14). „Tada će se pevati ova pesma u zemlji Judinoj: imamo tvrd grad; zidovi su i opkop spasenje“ (Isaija 26,1). Sam Bog biće zauvek sa svojim narodom, „i gledaće lice njegovo“ i imaće mir, jer je On rekao: „Moje će lice ići napred, i daću ti odmor“ (2. Mojsijeva 33,14).

Zašto ljudi nastoje da ponište sva ta slavna obećanja, čitajući ih kao da se odnose samo na privremeno zaposedanje razorenog grada na ovoj staroj i grehom proklesnoj zemlji? Zato što ograničavaju jevanđelje; jer nisu svesni da su sva Božja obećanja u Hristu, da u njima mogu da uživaju samo oni koji su u Hristu i u kojima On prebiva verom. Kad bi bar takozvani Božji narod mogao brzo da primi „duha mudrosti i otkrivenja“ **da Ga upoznaju**, da bi oči njihovog srca bile prosvećene, da bi mogli da vide „kakva je nada na koju vas je pozvao, kakvo je bogatstvo njegovog slavnog nasleđstva među svetima“ i da ono može biti stečeno samo preko „prevelik(a)e njegov(a)e sil(a)e prema nama koji verujemo - shodno delotvornosti njegove silne moći, čije je dejstvo pokazao na Hristu kada ga je vaskrsao iz mrtvih i posadio sebi s desne strane na nebesima“ (Efescima 1,17-20 – Čarnić).

Nakon što smo sada nakratko pogledali u budućnost i videli da se ostvaruje Božje obećanje da će u Hananu dati odmor svom narodu, možemo da se vratimo i dopunimo nekoliko detalja, da bismo lakše razumeli razlog za ovaj prikaz, koji će još jasnije istaknuti gledište koje smo već imali.

Članak u ovoj seriji, koji će izaći iduće sedmice, pod naslovom „Još jedan san“, razmatraće odmor koji je sada ostavljen Božjem narodu (Jevrejima 4).

40. DRUGI DAN – 1. DEO

(Sadašnja istina, 4. februar 1897)

„Jer da ih je Isus Navin doveo do mira, ne bi Bog posle tih dana govorio o jednom drugom danu. Znači, Božijem narodu preostaje subotni mir (počivanje – Karadžić)“ (Jevrejsma 4,8.9 – Čarnić).

Videli smo da, iako nijedna reč Božjih obećanja Izraelu nije izostala, njima „ne pomože reč koju su čuli, zato što nije bila spojena sa verom kod onih koji su je čuli“ (stih 2), i da je dugo vremena nakon što im je Gospod dao odmor, izneo preko Isusa Navina uslove pod kojima mogu da uživaju u nasledstvu.

GOSPODNJE CARSTVO

Prelazeći preko razdoblja dužeg od četiri stotine godina, u kome istorija sinova Izraelovih predstavlja izveštaj o otpadu i pokajanju i ponovljenom otpadu, dolazimo do Davidovog vremena, kad se izraelsko carstvo nalazilo na vrhuncu svoje moći. Iako su sinovi Izraelovi, zahtevajući cara, odbacili Boga, **On nije odbacio njih**. Božji plan je bio da Izrael nikad nema nijednog drugog cara osim Njega samog, ali oni se nisu zadovoljili da žive verom, da imaju Cara koga ne mogu da vide. Ipak je carstvo i dalje ostalo Gospodnje i zato se Bog služio svojim pravom da postavlja vladare.

Tako je i danas u celom svetu. „Gospodnja je zemlja i sve što je na njoj.“ „Carstvo njegovo svim vlada“ (Psalam 103,19). Narodi sveta Ga ne priznaju za Cara i nadmeno se hvale svojim vlastima, ali „višnji vlada carstvom ljudskim i daje ga kome hoće“ (Danilo 4,32; 2,21). „Jer nema vlasti a da nije od Boga; Bog je postavio vlasti koje postoje“ (Rimljanima 13,1 – Čarnić). Zato bi svaka duša trebalo da bude pokorna „pretpostavljenim vlastima“. Jasno je da Gospodnje carstvo uključuje celu zemlju, čak i ako je vladarima neko vreme dopušteno da misle da oni drže uzde pa se postavljaju protiv Njega.

GOSTI I DOŠLJACI U DAVIDOVO VREME

I tako je David, kad je po Božjem providenju stupio na izraelski presto, „i Gospod mu dade mir svuda unaokolo od svih neprijatelja njegovih“ (2. Samuilova 7,1), odlučio u svom srcu da sagradi hram Gospodu. U početku mu je prorok Natan, iznoseći svoje mišljenje, rekao: „Šta ti je god u srcu, idi, čini, jer je Gospod s tobom“, ali nakon toga je izneo Gospodnju reč i rekao Davidu da ga ne gradi. Tom prilikom je Gospod rekao Davidu:

„I odrediću mesto narodu svojem Izrailju, i posadiću ga, te će nastaviti u svom mestu, i neće se više pretresati, niti će ih više mučiti nepravednici kao pre, i od onoga dana kad postavih sudije nad narodom svojim Izrailjem; i smiriću te od svih neprijatelja tvojih. Jošte ti javlja Gospod da će ti Gospod načiniti kuću“ (2. Samuilova 7,10.11).

Iz toga proizlazi da Izrael još nije dobio odmor i nasledstvo. David je bio moćan car i imao „ime veliko, kao što je ime velikih ljudi koji su na zemlji“, ali kad je predao carstvo, zajedno sa svim materijalom za gradnju hrama, svom sinu Solomunu, rekao je u svojoj molitvi Bogu: „Jer smo došljaci pred tobom i gosti kao svi oci naši; dani su naši na zemlji kao sen i nema stajanja“ (1. Dnevnika 29,15).

U vreme kad je izraelsko carstvo bilo veliko i moćno kao nikad ranije, car se proglasio došljakom i gostom u zemlji kao Avram, koji nije imao „nasledstva u njoj - ni jednu stopu“ (Dela 7,5 – Čarnić). David u svojoj kući od kedrovine, kao i Avram, Isak i Jakov, koji su živeli u šatorima, došli su „u zemlju obećanu, kao u tuđu“. I ne samo Avram, Isak i Jakov, već i Gedeon, Samson, Jeftaj, David, Samuilo i drugi proroci, sa mnogim drugima, „svi su oni pohvaljeni zbog svoje vere, ali nisu primili obećano“ (Jevrejima 11,32-39 – SSP). Može li biti snažnijeg dokaza da nasledstvo, koje je Bog obećao Avramu i njegovom potomstvu, nikad nije bilo prolazni posed u „ovome zlom svetu“?

PROLAZNI JERUSALIM OZNAČAVA ROPSTVO

Pošto veliki car David, na vrhuncu svoje moći, nije primio ispunjenje obećanja, kako je samo ludo pretpostavljati da se obećanje o obnovi Izraela u njihovoj zemlji može ikad ispuniti povratkom Jevreja u stari Jerusolim. Oni koji grade svoje nade na „sadašnjem Jerusolimu“, gube svu blagoslovenost jevanđelja. „Jer ne primiste duha ropstva, opet da se bojite“ (Rimljanima 8,15 – Karadžić); zato se nećemo pouzdati ni u šta što je povezano sa starim Jerusolimom, jer današnji Jerusolim „robuje zajedno sa svojom decom. Ali, onaj Jerusolim koji je na nebu, slobodan je - on je naša majka“ (Galatima 4,25.26 – SSP). Kad se bude ispunilo obećanje i izraelski narod bude stvarno zauzeo zemlju, u njoj više neće biti došljaci i gosti, njihovi dani više neće biti kao senka, već će trajati zauvek.

Jer „Gospod ne odugovlači da ispuni obećanje, kao što neki misle da odugovlači, nego je strpljiv prema vama pošto ne želi da iko propadne, nego da se svi pokaju“ (2. Perova 3,9 – SSP). „A njegovu strpljivost smatrajte spasenjem“ (Stih 15). I u Mojsijevo vreme približilo se ispunjenje obećanje (Dela 7,19), ali narod nije mario za njega. Izabrali su radije sadašnji zao svet nego onaj budući. Međutim, Bog se sobom zakleo da će potomstvo vernog Avrama ući u njega i „ako, dakle, ostaje da neki uđu u taj mir, a oni koji su ranije čuli radosnu vest nisu ušli zbog neposlušnosti, to opet određuje jedan dan, jedno ‘danas’, kad posle toliko vremena govori preko Davida, kao što je ranije rečeno: ‘Danas ako čujete njegov glas, neka vam ne otvrdnu vaša srca’“ (Jevrejima 4,6.7 – Čarnić).

Čovekovo neverstvo ne može da ukine Božje obećanje (Rimljanima 3,3). „Ako smo neverni (ne verujemo – Karadžić), on ostaje veran, jer ne može da se odrekne samoga sebe“ (2. Timotiju 2,13 – Čarnić). Da se nijedna duša od bioloških potomaka Avrama i Jakova nije pokazala Avramovom decom jer su svi bili deca đavolja (Jovan 8,39-44), Božje obećanje Avramovom, Isakovom i Jakovljevom potomstvu ipak bi se doslovno ispunilo, s obzirom da je Bog u stanju da od kamenja podigne „decu Avramu“ (Matej 3,9). To bi bilo samo ponavljanje onog

što je učinio u početku kad je čoveka stvorio od praha zemaljskog. Da im je Isus Navin dao odmor, onda ne bi bilo potrebe za nekim drugim danom spasenja, ali neverstvo onih koji su tvrdili da su Božji sledbenici odložilo je ispunjenje, i zato Bog u svojoj milosti daje još jedan dan, a to je „danas“. „Evo sad je vreme najbolje, evo sad je dan spasenja!“ (2. Korinćanima 6,2 – Karadžić). „Danas ako glas njegov čujete, ne budite drvenastih srca.“

„DANAS“

Zamislite! Čak i u doba dok je David živeo bilo je to „posle toliko vremena“. Svakako je bilo „dugo vreme“, punih četiri stotine godina nakon što se obećanje moglo ispuniti, pa ipak, nakon mnogo dužeg vremena Gospod još uvek nudi „jedan dan“. Taj dan je *danas*; nije nam data godina da prihvatimo ponudu spasenja, ni sledeći mesec, ni sledeća sedmica, čak ni sutra, već samo *danas*. To je sve vreme koje nam je Bog dao – vreme probe traje samo jedan dan. Koliko nam onda nakon toliko vremena sa većom silom dolaze reči: „*Danas* ako glas njegov čujete, ne budite drvenastih srca“. Kakvo veliko blago nam je Bog dao u tom *danas* – priliku da uđemo na vrata pravednosti. A ta vrata su Hristos i kroz (preko) Njega mogu da uđu svi „dok god se kaže ‘danas’“ (Jevrejima 3,13 – Čarnić). Zar onda nećemo da Ga prihvatimo kao „dan, koji stvori Gospod“ (Psalam 118,24) i da se radujemo i veselimo u Njemu? „Glas radosti i spasenja čuje se u kolibama pravedničkim“, „Jer, svi mi imamo udela u Hristu ako se do kraja čvrsto držimo pouzdanja koje smo imali u početku“ (Jevrejima 3,14 – SSP). „Jer ovako govori Gospod Gospod, svetac Izrailjev: ako se povratite i budete mirni, izbavićete se, u miru i uzdanju biće sila vaša“ (Isaija 30,15).

Taj odmor je najavljen u Jevanđelju jer Hristos kaže: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako“ (Matej 11,28-30 – Karadžić). Izraelski narod u staro doba nije dobio ovaj odmor, ne zato što im nije bio ponuđen, nego zato što

nisu verovali kad im je jevanđelje bilo propovedano; jevanđelje koje se nama danas propoveda, isto je ono koje se propovedalo i njima (Jevrejima 4,2).

Odmor je potpuno pripremljen, jer „u mir, naime, ulazimo mi koji smo poverovali, kao što je rekao: ‘Tako se zakleh u svom gnevu i neće ući u moj mir’“.¹ Bog se zakleo sobom da će Avramovo potomstvo – oni koji imaju njegovu veru – ući u odmor (mir, pokoj); a to je bilo kao da se zakleo da oni koji ne veruju neće ući u njega; zato se Bog nije zakleo da oni koji ne veruju neće ući. To nije bio despotski (samovoljni) dekret, već iznošenje činjenica, imajući u vidu da je za osobu koja ne veruje nemoguće da uđe u pokoj, kao što bi bilo u slučaju da čovek živi i dobija snagu a da ne jede, ne pije ili ne diše.

Činjenica da „nisu mogli da uđu zbog neverovanja“ pokazuje da bi ušli da su verovali; a činjenica da je za njih već bio spreman savršen odmor, opet je pokazana tvrdnjom: „iako su njegova dela završena još od stvaranja sveta“ (Jevrejima 4,3 – SSP). Kad su dela završena, mora da sledi odmor; u skladu sa tim čitamo: „I sedmog dana Bog otpočinu od svih svojih dela“ (Stih 4). To je Bog rekao na jednom mestu za sedmi dan; ali na drugome mestu je rekao: „Neće ući u moj Počinak“ (Stih 5). Zato vidimo da je odmor koji je bio spreman, i u koji sinovi Izraelovi nisu ušli zbog neverstva, bio odmor povezan sa sedmim danom. Naime, njima je bio ponuđen Božji odmor, ali oni su propustili da osiguraju Njegov odmor, a sedmi dan je subota (odmor) Gospodnja. Ona je jedini odmor o kojem čitamo da je povezan sa Bogom – Bog počinu u sedmi dan od svih svojih dela – i taj odmor je bio spreman čim je delo stvaranja bilo završeno.

1 Zakletva ima dva dela: uslov i posledice ako se taj uslov ne ispuni. Na primer, neko se zaklinje: „Plaćam hiljadu funti ako ovog čoveka ne sačuvam od zatvora“, ili: „Obavezujem se da neću dopustiti da zatvorenik pobegne“. Hebrejski jezik je veoma precizan i daje nam uslov, a da ne pominje posledice u vezi sa zakletvom. Svako može da doda sve loše posledice koje njegova mašta može da zamisli, ako Bog prekrši svoju reč. Kad se Bog zaklinje sobom, On se svojim postojanjem obavezuje da jamči – ako se dogodi da stvari krenu suprotno Njegovoj reči; ali ta užasna alternativa nije pomenuta, jer je nemoguća. Zato bi trebalo da ovaj izraz, gde god se pojavi, čitamo onako kako je dat u Revidiranom izdanju: „Zato se zakleh u gnevu svom da neće ući u odmor moj.“

BOŽJE DELO I BOŽJI ODMOR

Obećani odmor je Božji odmor. Odmor sledi nakon rada, ali ne dok posao nije obavljen. Čovek ne može da počine od zadatog posla dok ga nije završio. Božje delo je stvaranje, dovršen, savršen posao: „Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma. I bi večer i bi jutro, dan šesti. Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova. I svrši Bog do sedmog dana dela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih dela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih koja učini“ (1. Mojsijeva 1,31; 2,1-3).

Delo je bilo savršeno – bilo je najbolje što je Bog mogao da učini, savršeno kao On – i bilo je dovršeno; zato je i odmor bio savršen. Nije bilo ni mrlje prokletstva; odmor je bio potpun, čist i ceo. Bog je bio savršeno zadovoljan i oduševljen onim što je učinio. Nema jezika ni pera, niti um može da zamisli osećanje neograničenog zadovoljstva, predivnog mira i smirenosti koji nesumnjivo moraju da slede nakon dela koje je *dovršeno i dobro veoma*. Ova zemlja ne može da priušti takvo uživanje, jer

„Ma kolika revnost da je,
Stvar ostane uvek neka,
Nešto još nedovršeno
Na izlazak sunca čeka,“

ali to predivno zadovoljstvo i prekrasan odmor koji je Bog uživao nadilazilo je sve što ljudski um može da zamisli s obzirom na to koliko je Bog veći od čoveka - tog sedmog dana kad je Bog počinuo od svih dela svojih.

POČINAK U KOJI JE UŠAO ADAM

Bog je od početka dao čoveku ovaj neuporedivi odmor. „I uzevši Gospod Bog čoveka namesti ga u vrtu Edemskom, da ga radi i da ga

čuva“ (1. Mojsijeva 2,15). „Edem“ znači *uživanje, zadovoljstvo*; Edemski vrt je *vrt uživanja*; jevrejska reč na ovome mestu znači odmor; to je reč iz koje dolazi lično ime Noja (za njeno značenje vidi tekst u 1. Mojsijevoj 5,29). Zato se tekst u 1. Mojsijevoj 2,15 može prevesti ovako: „I uzevši Gospod Bog čoveka *namesti ga da odmara u vrtu uživanja*, da ga radi i da ga čuva.“

Čovek je ušao u počinak zato što je ušao u Božje savršeno, dovršeno delo. On je bio Božje delo, stvoren u Hristu Isusu za dobra dela koja je Bog unapred pripremio da hodi (živi) u njima. „Ovo je delo Božje da verujete onoga koga on posla“ (Jovan 6,29), i Adam je *isključivo verom* mogao da uživa u Božjem delu i učestvuje u Njegovom odmoru, jer čim je pokazao da ne veruje Bogu, uzimajući umesto toga sotoninu reč, izgubio je sve. Sam nije imao sile, jer je bio samo prah zemaljski, pa je svoj odmor i nasledstvo mogao da zadrži samo onoliko dugo koliko je dopuštao Bogu da deluje u njemu „da hoće(te) i učini(te) kao što mu je ugodno“ (Filibljanima 2,13).

„U mir (pokoj), naime, ulazimo mi koji smo poverovali“, pošto „je delo Božje da verujete“. Te dve izjave nisu protivrečne, već im je značenje isto, s obzrom da je Božje delo, koje usvajamo verom, dovršeno delo; zbog toga ući u to delo znači ući u odmor (mir). Zato, Božji odmor nije besposlenost niti lenčarenje. Hristos je rekao: „Otac moj stalno radi, pa radim i ja“ (Jovan 5,17 – Čarnić), jer „Bog večni Gospod, koji je stvorio krajeve zemaljske, ne sustaje niti se utruđuje (umara)“ (Isaija 40,28). On deluje svojom reči kojom održava sve što je na početku stvorio, tako da su oni koji su ušli u odmor (mir, počinak) pozvani da se „staraju da prednjače u dobrim delima“ (Titu 3,8 – Čarnić); pošto se ova dobra dela stiču verom, a „ne na osnovu dela koja smo mi učinili u pravednosti“ (stih 5), njih treba održavati verom; a vera daje odmor i zbog toga je Božji odmor usaglašen i praćen najvećom aktivnošću.

41. DRUGI DAN – 2. DEO

(Sadašnja istina, 11. februar 1897)

[U proučavanju predmeta prošle sedmice videli smo da je obećani odmor (mir, počinak) Božji odmor – odmor u koji je Adam ušao kad ga je Gospod postavio „da odmara u vrtu uživanja“.]

Greh donosi umor. Adamu je u Edemskom vrstu poveren posao koji je trebalo da obavlja, ali je sve vreme dok se nalazio u vrtu imao potpuno savršen odmor, dok nije zgrešio. Da nije nikad zgrešio, na ovoj zemlji se nikada ne bi ni znalo za umor. Rad nije deo prokletstva, ali umor jeste.

„Što si ... okusio s drveta s kojega sam ti zabranio rekavši da ne jedeš s njega, zemlja da je prokleta s tebe, s mukom ćeš se od nje hraniti do svojega veka; trnje i korov će ti rađati, a ti ćeš jesti zelje poljsko; sa znojem lica svojega ješćeš hleb, dokle se ne vratiš u zemlju od koje si uzet“ (1. Mojsijeva 3,17-19).

ČUVATI ODMOR

Do tog vremena Adam je uživao u savršenom odmoru iako je radio. Zašto? – Zato što je njegov posao jednostavno bio da „čuva“ savršeno delo koje je Bog pripremio za njega i njemu poverio. Adam nije ništa morao da stvara. Da se od njega tražilo da stvori samo jedan cvet ili jednu jedinu travku, mogao je da se muči do smrti da to uradi, i umro bi ne dovršivši to; ali Bog je obavio posao i dao ga u posed Adamu sa uputstvom da ga čuva, i on je to radio dokle god je negovao veru.

Zapazite da je taj savršeni odmor bio odmor na novoj zemlji, a uz to uočite da bi zemlja, da greh nije nikad ušao, zauvek ostala nova. Greh je na zemlju doneo propadanje, i doveo do toga da ona stari. Božji savršeni odmor nalazi se samo u nebeskom stanju, a nova zemlja je bez sumnje bila „bolja, nebeska otadžbina“ (Jevrejima 11,16 – KJV). Ono što je Bog dao čoveku na samom početku kad je bio „krunisan slavom

i čašću“, a što je izgubio kad je zgrešio i bio lišen slave Božje, ono što je Drugi Adam imao po svom pravu pošto je bio krunisan slavom i čašću zato što je pretrpeo smrt, jeste ono što je Bog obećao Avramu i njegovom potomstvu, i što će dobiti kad dođe Mesija, „do vremena kada će se uspostaviti sve“ (Dela 3,21 – Čarnić).

DEO EDEMA JOŠ UVEK OSTAJE

Ta savršena nova tvorevina je nestala – ali njen *ostatak* još uvek postoji. Dokaz da su dela završena i da je odmor pripremljen od postanka sveta je to što Bog „počinu u sedmi dan od svih dela svojih“. Gospodnja Subota – sedmi dan – deo je Edema koji ostaje usred prokletstva; ona je deo odmora nove zemlje koji premošćuje provaliju između izgubljenog Edema i obnovljenog Edema. To što je Subota zao kružila sedmicu stvaranja i bila dokaz da je delo završeno, predstavljalo je pečat savršenog novog stvaranja. Sada je potrebno novo stvaranje i ono mora da bude obavljeno istom silom kao u početku. U Hristu je sve stvoreno i „ako je ko u Hristu - novo je stvorenje“ (2. Korinćanima 5,17 – Čarnić), a pečat savršenstva je isti u oba slučaja. Zato je Subota pečat savršenstva, savršene pravednosti.

ŠTA OVAJ ZNAK OBELEŽAVA

Međutim, moramo da shvatimo da se subotni odmor ne sastoji samo od odustajanja od manuelnog (fizičkog) rada od zalaska sunca u petak do zalaska sunca u subotu; da je ona *samo znak* odmora; da je kao i svi drugi znaci prevara ako u njoj nije prisutno ono što ona obeležava. Pravi subotni počinak sastoji se od potpunog i stalnog priznavanja Boga kao Stvoritelja i Održavatelja svega, Onoga u kome živimo, mičemo se i jesmo, koji je naš život i naša pravednost. Svetkovanje Subote nije dužnost koju treba obaviti da bismo stekli Božju naklonost, već negovanje vere koja nam se uračunava u pravednost.

Prigovor da ne treba da svetkujemo sedmi dan tj. Subotu jer se ne spasavamo delima, nije opravdan, zato što Subota nije rad već odmor

– Božji odmor. „Ko, naime, uđe u njegov mir (pokoj – Karadžić) taj je počينو od svojih dela - kao i Bog od svojih“ (Jevrejima 4,10 – Čarnić). Pravo svetkovanje Subote nije opravdanje delima; ono je beskrajno daleko od bilo kakve slične ideje; naprotiv, ono je opravdanje verom – apsolutni odmor koji dolazi od savršene vere u Božju silu da stvori novog čoveka i sačuva dušu da ne padne u greh.

Ali „vera, dakle, dolazi slušanjem poruke (propovedi – Čarnić), a poruka Hristovom rečju“ (Rimljanima 10,17 – SSP), tako da je besmisleno za svakog ko ispoveda veru u Boga ako zanemaruje ili odbacuje Božju reč. Čovek treba da živi od svake reči koja dolazi iz usta Božjih. U svakoj Božjoj reči je život. Ako čovek poznaje samo jednu Božju reč, i prihvati je kao reč Božju, sigurno će se njome spasiti. Bog sažaljeva neuke i ne zahteva da ljudi steknu određeni obim znanja pre nego što mogu da budu spaseni; ali svesno ostati u neznanju je nešto drugo. Nečije neznanje može da bude posledica namernog odbacivanja znanja, i onaj ko tako postupa, odbacuje život. Pošto je u svakoj Božjoj reči život, i u svakoj reči je isti život, ko god odbaci samo jednu reč koja jasno dopire do njega, odbacio je sve. Vera prihvata Gospoda onakvog kakav On jeste – sa svim što vidimo u Njemu i sa svim što nam je još nepoznato.

DAR ZA ČOVEKA

Ne smemo da zaboravimo da subota nije breme koje je Bog položio na ljude (ko je ikad čuo da je savršeni odmor teret?) već blagoslov koji im nudi; ona je uklanjanje bremena. „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti“. Umesto da je nameće ljudima, Bog kaže da niko ne može da uživa u subotnom počinku ako ne veruje. Čoveku koji kaže: „Ne verujem da je potrebno da svetkujem Subotu“, Gospod odgovara: „Ne možeš je svetkovati; nećeš ući u moj pokoj; nemaš dela u njemu“. Nemoguće je da čovek svetkuje Gospodnju Subotu bez vere, „jer pravednik će živeti od vere“. Subota je Božji odmor, a Božji odmor je savršenstvo, a ono se ne može zadobiti osim savršenom verom.

„Bog je duh, i koji mu se mole treba da se mole u duhu i istini“ (Jovan 4,24 – Čarnić). Zato je Njegov odmor duhovan, i zato telesni odmor bez duhovnog uopšte nije svetkovanje Subote. Samo duhovni mogu da stvarno svetkuju Gospodnju Subotu. Dokle god je Duh vodio Adama, on je uživao u savršenom odmoru, i tela i duše; ali čim je sagrašio, izgubio je taj odmor. Međutim, iako prokletstvo na zemlji uzrokuje umor tela, Subota iz Edema još uvek ostaje kao zalag i pečat duhovnog odmora. Uzdržavanje od svih naših poslova i zadovoljstava u sedmi dan – od svega na čemu bismo *mogli zaraditi* – znači jednostavno priznavati Boga Stvoriteljem i Održavateljem svega – Onog čijom silom živimo. Ali prividni odmor je samo farsa ako ga stvarno i potpuno ne priznamo kao takvog i ne predamo se potpuno Njegovoj zaštiti.

Otuda je Subota poseban prijatelj siromaha; ona posebno odgovara radnom čoveku, jer se siromasima propoveda jevanđelje. Bogati će retko kad poslušati Gospodnji poziv, jer se verovatno osećaju zadovoljni svojim životom; oni se uzdaju u svoje bogatstvo i smatraju se sposobnima da se sami brinu za sebe u sadašnjosti kao i u budućnosti. „Oni misle da će kuće njihove trajati doveka“ (Psalam 49,11), ali siromahu, koji ne zna kako da preživi, Subota donosi nadu i radost jer usmerava njegove misli ka Bogu Stvoritelju koji je naš život. Ona govori: „Nego, prvo tražite njegovo Carstvo i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati“ (Matej 6,33 – SSP). Umesto da mora pitati: „Kako ću da preživim ako svetkujem Subotu?“, siromah može u Suboti da vidi rešenje svog problema. „Pobožnost je korisna za sve, jer ima obećanje za sadašnji i budući život“ (1. Timoteju 4,8 – Čarnić).

BLAGOSLOVEN DAN I BLAGOSLOVEN ČOVEK

Imajte na umu da iako je *subotni dan* sedmi dan sedmice, odmor koji donosi Subota je stalan. Kao što dan nije čovek, tako postoji razlika između blagosiljanja dana i blagosiljanja čoveka. Bog je blagoslovio *sedmi dan* (1. Mojsijeva 2,3), ali On ljude blagosilja svakog dana. Samo oni koji odmaraju u Gospodu sve vreme svetkuju Subotu. Kao što niko

ne može da bude svetkovatelj Subote a da zanemari dan koji je Bog blagoslovio, tako je istina da čovek koji stalno ne počiva u Gospodu, ne svetkuje Subotu.

Stoga se odmor u Gospodu može naći samo verom u Njega; vera spasava od greha, živa vera je stalna kao i disanje, „jer pravednik će živeti od vere“. Ako neko u toku sedmice nema poverenja u Gospoda, ako sumnja i boji se kako će da preživi, možda se muči i brine, nestrpljiv je ili grub, ili je na neki način nepravedan prema svojim bližnjima, svakako da ne počiva u Gospodu – on ne razmišlja o Suboti da je svetkuje. Kada bi stvarno vodio računa o Suboti, bio bi svestan da se Božja sila brine za njega, pa bi mu „kao vernome tvorcu“ (1. Petrova 4,19 – Karadžić) poverio svoju dušu.

HRISTOV KRST

Subota dolazi otkrivajući Hrista Stvoritelja kao nosioca bremena. On nosi terete celoga sveta, sa svim njegovim patnjama, gresima i tugama, i On taj teret nosi lako, jer Njegovo breme je lako. „On je u svom telu poneo naše grehe na drvo, da mi, umrevši gresima, živimo za pravednost. Njegovim ranama ste isceljeni“ (1. Petrova 2,24 – SSP). Zahvaljujući Hristovom krstu primamo život i postajemo nova stvaranja. Sila krsta je stvaralačka sila. Kad je Isus na krstu povikao: „Svršeno je“, On je jednostavno objavio da se u Njemu, kroz Njegov krst, mogu zadobiti pravedna dela Božja koja su dovršena od postanka sveta. Tako je Subota – odmor sedmog dana koji podseća da je stvaranje završeno u (samom) početku – blagosloveni podsetnik na činjenicu da je u Hristovom krstu ista stvaralačka sila besplatno ponuđena da nas izbavi od prokletstva, i učini nas ispunjenim u Njemu, kao i sve što je Bog video i proglasio „veoma dobrim“. Reč života, koja nam je objavljena u jevanđelju jeste ona što „je u početku bila kod (u – Čarnić) Boga“ (1. Jovanova 1,2 – SSP).

On se ne razočarava niti postaje nestrpljiv ili obeshrabren; zato sa poverenjem možemo baciti sve svoje brige na Njega. Tada je Subota milina. U psalmu za subotni dan David je pevao: „Jer si me razveselio,

Gospode, delima svojim, s dela ruku tvojih radujem se“ (Psalam 92,4). Subota znači uživati u delima Božjim, a ne naših ruku. Ona znači pobeđu nad grehom i smrću – nad svim što je povezano sa prokletstvom – kroz Gospoda Isusa Hrista, kojim su stvoreni svetovi. Ona je ostatak Edema pre nego što je došlo prokletstvo, savršeni odmor, koji može dati samo nova zemlja.

BOŽJI POZIV NA SVETKOVANJE SUBOTE

Sada možemo razumeti zašto Subota zauzima tako istaknuto mesto u izveštaju o Božjem postupanju sa Izraelom. Razlog nije u tome što bi Subota bila namenjena isključivo njima, kao što ni spasenje nije bilo predviđeno samo za njih, već zato što je svetkovanje Subote početak odmora koji je Bog obećao svom narodu u Hananu. Ponekad se govori da Subota nije data neznabošcima, ali treba da imamo na umu da ni zemlja nije bila obećana neznabošcima. Neznabošci nemaju „udela u savezima obećanja“ (Efescima 2,12 – KJV). Međutim, istina je da su neznabošci – ceo svet – pozvani da dođu Hristu, živoj vodi. „Oj žedni koji ste god, hodite na vodu“ (Isaija 55,1). Obećanje Izraelu bilo je i jeste da „narodi koji te nisu znali steći će se k tebi, radi Gospoda Boga tvojega i sveca Izrailjeva“ (Stih 5). A malo dalje u pozivu Bog kaže:

„Ovako veli Gospod: pazite na sud, i tvorite pravdu, jer će skoro doći spasenje moje, i pravda (pravednost) će se moja objaviti. Blago čoveku koji tako čini, i sinu čovečjemu koji se drži toga čuvajući subotu da je ne oskvrni, čuvajući ruku svoju da ne učini zla. I neka ne govori tuđin koji pristane uz Gospoda: Gospod me je odlučio (odvojio) od svoga naroda; ... A tuđine koji pristanu uz Gospoda da mu služe i da ljube ime Gospodnje, da mu budu sluge, koji god drže subotu da je ne oskvrne i drže zavet (savez) moj, njih ću dovesti na svetu goru svoju i razveseliću ih u domu svojem molitvenom; žrtve njihove paljenice i druge žrtve biće ugodne na oltaru mom, jer će se dom moj zvati dom molitve svim narodima. Gospod

Gospod govori, koji sabira prognanike Izrailjeve: još ću mu sabrati osim onih koji su sabrani“ (Isaija 56,1-8).

I jednima i drugima – svima kojima On proglašava mir, bili blizu ili daleko (Isaija 57,19) – Gospod objavljuje:

SLAVNO OBEĆANJE

„Ako odvratiš nogu svoju od subote da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnim, i budeš ga slavio ne idući svojim putovima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći reči, tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš nasledstvo Jakova oca svojega; jer usta Gospodnja rekoše“ (Isaija 58,13.14).

Oni koji Subotu nazivaju milinom – a ne teretom – veseliće se u Gospodu. Zašto? – Zato što je Gospodnja Subota Gospodnji odmor – počinak koji dobijamo samo u Njegovoj prisutnosti gde je „punina radosti“ i večnog zadovoljstva. Ona je Edemski odmor, jer Edem je milina, zadovoljstvo; ona je odmor nove zemlje, jer Edem pripada novoj zemlji. Čitali smo da će se oni koji dođu Gospodu da svetkuju Njegovu subotu razveseliti u Gospodnjem domu, i za njih je rečeno: „Hrane se od izobila doma tvojega, i iz potoka sladosti svojih ti ih napajaš“ – doslovno „iz Edema“ (Psalam 36,8). To je nasledstvo Gospodnje, i sada je vreme, *dan* je dan kad možemo da uđemo u njega, jer je On deo našeg nasledstva i u Njemu imamo sve.

42. PONOVO U ROPSTVU – 1. DEO

(Sadašnja istina, 18. februar 1897)

Iako su sinovi Izraelovi pevali pesmu oslobođenja pored Crvenog mora, i to s dobrim razlogom, tek kad su prešli preko Jordana, stvarno su se oslobodili Egipta. Oni se nisu od početka do kraja čvrsto držali svog pouzdanja, već „okrenuše se srcem svojim Egiptu, pa rekoše Aaronu: načini nam bogove koji će ići pred nama“ (Dela 7,39.40 – Čarnić). Međutim, kad su prešli preko Jordana i ušli u hanansku zemlju, Bog im je posvedočio da je sa njih skinuo sramotu egipatsku. Tek tada su imali odmor i bili slobodni u Gospodu.

Ali u ovoj slobodi nisu dugo uživali; negodovanje, nepoverenje i otpad ubrzo su se proširili među Božjim narodom. Poželeli su da imaju cara da bi mogli da budu kao okolni neznabošci i želja im je ispunjena. „Nego se pomešaše s neznabošcima, i naučiše dela njihova. Stadoše služiti idolima njihovim, i oni im biše zamka. Sinove svoje i kćeri svoje prinosiše na žrtvu đavolima. Prolivaše krv pravu; krv sinova svojih i kćeri svojih, koje prinošahu na žrtvu idolima Hananskim, i oskvrni se zemlja krvnim delima“ (Psalam 106,35-38). Tako su doslovno postali isti kao okolni neznabošci.

Letimičan pogled u istoriju nekih izraelskih i Judinih careva pokazaće da su sinovi Izraelovi, svojim zahtevom za carem, stvarno ispunili svoju želju da budu kao neznabošci. Božji prorok je Saulu, prvome caru, rekao: „Poslušnost je bolja od žrtve i pokornost od pretiline ovnujske. Jer je neposlušnost kao greh od čaranja, i nepokornost kao sujeverstvo i idolopoklonstvo. Odbacio si reč Gospodnju, zato je i on tebe odbacio da ne budeš više car“ (1. Samuilova 15,22.23).

Solomun je uzeo za žene mnoge tuđinke iz neznaboštva i „kad ostare Solomun, žene zanesoše srce njegovo za tuđim bogovima; i srce njegovo ne bi celo prema Gospodu Bogu njegovu kao što je bilo srce Davida oca njegova. I Solomun hođaše za Astarotom, boginjom Sidonskom, i za Melhomom, gadom Amonskim“ (1. Carevima 11,4.5).

Pod Rovoamom, Solomunovim sinom, „Juda činjaše što je zlo pred Gospodom; i gresima svojim kojim grešahu dražiše ga više nego oci

njihovi svim što činiše. Jer i oni načiniše sebi visine i stupove i lugove¹ na svakom visokom humu i pod svakim zelenim drvetom. A bejaše i adžuvana (homoseksualaca) u zemlji, i činjahu sve gadove naroda koje beše isterao Gospod ispred sinova Izrailjevih“ (1. Carevima 14,22-24).

Isto je zabeleženo o Ahazu (2. Carevima 16,1-4); i „Gospod obaraše Judu s Ahaza cara Izrailjeva, jer odvuče Judu da grdno greši Gospodu“, „kad beše u nevolji, on još više grešaše Gospodu; taki beše car Ahaz. I prinošaše žrtve bogovima Damaštanskim, koji ga razbiše, i govoraše: kad bogovi careva Sirskih njima pomažu, prinosiću njima žrtve da bi mi pomagali; ali mu oni biše na to da padne on i sav Izrailj“ (2. Dnevnika 28,19-23).

„GORE NEGO NARODI“

Manasija, Jezekijin sin, „činjaše što je zlo pred Gospodom po gadnim delima naroda, koje Gospod odagna ispred sinova Izrailjevih; jer opet načini visine, koje beše potro Jezekija otac njegov, i podiže oltare Valu, i načini lug kao što beše načinio Ahav car Izrailjev, i klanjaše se svoj vojsci nebeskoj i služaše joj. I ... načini oltare svoj vojsci nebeskoj u dva trema doma Gospodnjega. I sina svojega provede kroz oganj, i vračaše i gataše, i uredi one što se dogovaraju s duhovima i vračare; i činjaše vrlo mnogo što je zlo pred Gospodom, gneveći ga. I postavi rezan lik šumski koji načini u domu, za koji beše rekao Gospod Davidu i Solomunu sinu njegovu: u ovom domu i u Jerusalimu, koji izabrah između svih plemena Izrailjevih, namestiću ime svoje doveka; i neću više dati da se makne noga sinovima Izrailjevim iz zemlje koju dadoh ocima njihovim, ako samo uzdrže i ustvore sve što sam im zapovedio, i sav zakon koji im je zapovedio moj sluga Mojsije. Ali ne poslušашe, jer ih zavede Manasija, te činiše gore nego narodi koje istrebi Gospod ispred sinova Izrailjevih.“ „Još i pravu krv veoma mnogo proli Mana-

1 Reč „lugovi“ u ovom i sledećim tekstovima je pogrešan prevod izvorne reči. Izvorna reč je „Ašere“. Ako pažljivo razmotrimo upotrebu ovog izraza, jasno je da ne može označavati lugove, pošto čitamo da su lugovi postavljeni „pod svakim zelenim drvetom“ i u Gospodnjem domu. To je bio odvratani kip koji je za sobom povlačio raskalašene obrede jednog oblika poštovanja sunca.

sija tako da napuni Jerusolim od kraja do kraja, osim greha svojega kojim navede Judu na greh da čini što je zlo pred Gospodom“ (2. Carevima 21,1-9.16).

Manasiju je nasledio Amon: „I činjaše što je zlo pred Gospodom kao što je činio Manasija otac mu; jer svim likovima rezanim, koje načini Manasija otac njegov, prinošaše Amon žrtve i služaše im“ (2. Dnevnika 33,22).

U SEVERNOM CARSTVU

Ako uzmemo careve koji su vladali severnim delom Izraela nakon podele carstva posle Solomonove smrti, naići ćemo na još gori izveštaj. U Jerusolimu je bilo nekoliko pravednih careva, ali počevši od Jerovoama, koji „je grešio i na greh naveo Izrailja“ (1. Carevima 14,16), svaki sledeći car nad ostatkom Izraela bio je gori od prethodnoga. Nadav, Jerovoamov sin, „činjaše što je zlo pred Gospodom hodeći putem oca svojega i u grehu njegovu, kojim navede na greh Izrailja“ (1. Carevima 15,26). I Vasa „činjaše što je zlo pred Gospodom hodeći putem Jerovoamovim i u grehu njegovu, kojim navede na greh Izrailja“ (Stih 34). Amrije, koji je sagradio Samariju, „činjaše što je zlo pred Gospodom, i gore činjaše od svih koji bejahu pre njega. Jer hođaše svim putovima Jerovoama sina Navatova i u grehu njegovu, kojim je naveo na greh Izrailja gneveći Gospoda Boga Izrailjeva taštinama svojim“ (1. Carevima 16,25.26). Ali koliko god Amrije bio loš, „činjaše Ahav sin Amrije što je zlo pred Gospodom, više od svih koji bejahu pre njega“; „i učini Ahav više od svih careva Izrailjevih koji beše pre njega, da bi razgnevio Gospoda Boga Izrailjeva“ (Stihovi 30 i 33).

Tako se nastavljalo sve dok Gospod preko proroka Jeremije nije mogao da kaže: „Prođite po ulicama Jerusolimskim, i vidite sada i raz[a]berite i potražite po ulicama njegovim, hoćete li naći čoveka, ima li ko da čini što je pravo i da traži istinu“ (Jeremija 5,1). Takvog je čoveka bilo teško naći, „jer se nalaze u narodu mom bezbožnici, koji vrebaju kao ptičari kad se pritaje, postavljaju zamke da hvataju ljude. Kao kavez pun ptica tako su kuće njihove pune prevare; zato postaše

veliki i obogatiše. Ugojiše se, sjaju se, nadmašuju dela neznabožaca“ (Stihovi 26-28 – KJV).

Iako je Bog isterao neznabošce iz zemlje zbog njihovog odvratnog idolopoklonstva, potpuno je jasno da sinovi Izraelovi nisu u njoj mogli da imaju pravo nasledstvo s obzirom da su bili isti kao neznabošci, pa čak i gori od njih. Činjenica da oni koji se nazivaju Gospodnjim imenom usvajaju neznabožačke običaje i ponašanje, ne čini ove običaje ni za dlaku prihvatljivijim Bogu. Činjenica da se neznaboštvo nalazi u crkvi, ne znači da se preporučuje. Naprotiv, uzvišeno zvanje zle postupke čini samo još odvratnijima. Zbog toga sinovi Izraelovi u suštini nisu posedovali hanansku zemlju dok su sledili puteve neznabožaca; u stvari, pošto je sramota egipatskog ropstva bila greh u koji su pali, očigledno je da su, dok su se hvalili svojom slobodom u Hananu, zapravo bili u najcrnjem ropstvu. Kad su Jevreji mnogo kasnije hvalisavo rekli: „Mi smo Avraamovo potomstvo i nikad nikome nismo robovali“, Isus je ponovio: „zaista, zaista, kažem vam, da je svaki - ko greši (čini greh – Karadžić) - rob greha. A rob ne ostaje u kući dovek; sin ostaje dovek“ (Jovan 8,33-35 – Čarnić).

BOŽJA VERNOST

Sve to vreme narodu su na dohvatu ruke bile predivne mogućnosti. U svakom trenutku su se mogli pokajati i okrenuti Gospodu i ustanovili bi da je u svemu spreman da ispuni svoje obećanje. Iako „svi glavari između sveštenika i narod grešaše veoma mnogo po svim gadnim delima drugih naroda“, još uvek „Gospod Bog otaca njihovih slaše k njima zarana jednako glasnike svoje, jer mu beše žao naroda njegova i stana njegova“ (2. Dnevnika 36,14.15). Mnoga čudesna oslobođenja, kad su neprijatelji ugnjetavali Izraelce a ovi ponizno tražili Gospoda, pokazala su da je isti Bog, koji je njihove očeve izveo iz Egipta, bio spreman i da je čekao da upotrebi istu silu za njih, kako bi ostvario ono zbog čega ih je doveo u Obećanu zemlju.

Jedan značajan slučaj Božjeg delovanja za one koji se uzdaju u Njega, i pobeđu vere, nalazimo u Josafatovoj biografiji (2. Dnevnika 20). Ona je od posebne važnosti za nas, jer pokazuje kako se pobeđuje;

a takođe nam iznova pokazuje ono što smo toliko puta zapazili, da su prave pobjede u Izraelu izvojevane verom u Boga, a ne upotrebom mača. Događaj je ukratko tekao ovako: Moavci i Amonci, zajedno s drugim narodima, krenuli su u rat protiv Josafata. Njihov broj je daleko nadmašivao broj Izraelaca i zato se Josafat „uplaši, i obrati lice svoje da traži Gospoda, i oglasi post po svoj zemlji Judinoj. I skupiše se svi sinovi Judini da traže Gospoda, i iz svih gradova Judinih dođoše da traže Gospoda“ (2. Dnevnika 20,3.4).

Josafatova molitva u toj situaciji predstavlja primer. Rekao je:

„Gospode Bože otaca naših! nisi li ti Bog na nebu i vladaš svim carstvima narodnim? Nije li u tvojoj ruci moć i sila da ti niko ne može odoleti? Nisi li ti, Bože naš, odagnao stanovnike ove zemlje ispred naroda svojega Izrailja, i dao je navek semenu Avrama prijatelja svojega? ... A sad evo, sinovi Amovni i Moavovi i oni iz gore Sira, ... oni nam vraćaju došavši da nas isteraju iz nasljedstva tvojega, koje si nam predao. Bože naš, zar im nećeš suditi? jer u nama nema snage da se opremo tome mnoštvu velikom, koje ide na nas, niti znamo što bismo činili, nego su oči naše uprte u tebe“ (Stihovi 6-12).

Josafat je prvo priznao Boga kao Boga nebeskog, koji ima svu moć. Zatim se pozvao na tu silu izjavom da je Bog njegov Bog. Tada je bio spreman da iznese svoju potrebu i molbu u punoj veri. Kod onoga ko se moli na takav način, sve je moguće. Suviše je mnogo onih koji se mole Bogu bez ikakve svesti o Njegovom postojanju, kao da se mole nekom apstraktnom imenu, a ne živom, ličnom Spasitelju; i naravno, ne primaju ništa, jer u stvarnosti ništa i ne očekuju. Svakako, događa se da većina ljudi, kad se moli, misli više na sebe nego na Boga; umesto toga trebalo bi da se izgube u razmatranju Božje veličine i Njegove ljubavi. Onda nije teško verovati da Bog nagrađuje one koji Ga iskreno traže. Kao što reče psalmist: „U Tebe se uzdaju koji znaju ime Tvoje (koji poznaju tebe – vidi Jovan 17,3 – *prim. izdavača*), jer ne ostavljaju onih koji Te traže, Gospode!“ (Psalam 9,10).

Dok se narod još molio, javio se Božji prorok i rekao:

„Slušajte, svi sinovi Judini i Jerusalimljani, i ti care Josafate, ovako vam veli Gospod: ne bojte se i ne plašite se toga mnoštva velikoga, jer nije vaš rat nego Božji.“ „Ne treba vi da se bijete u ovom boju; postavite se, stojte pa gledajte kako će vas izbaviti Gospod, Judo i Jeruslime! ne bojte se i ne plašite se, sutra iziđite pred njih, i Gospod će biti s vama“ (2. Dnevnika 20,15-17).

Narod je poverovao u poruku,

„i ujutru ustavši rano iziđoše u pustinju Tekujsku; a kad izlažahu, stade Josafat i reče: čujte me, Judejci i Jerusalimljani: verujte Gospodu Bogu svojemu i bićete jaki, verujte prorocima njegovim i bićete srećni. I tako dogovoriv se s narodom postavi pevače Gospodnje da hvale svetu krasotu idući pred vojskom i govoreći: hvalite Gospoda, jer je dovek milost njegova“ (Stihovi 20 i 21).

„A KAD POČEŠE PESMU“

Neobičan način odlaska u borbu. On nas na neki način podseća na hodanje oko Jerihona i poklič pobeđe. Uopšteno govoreći, narod koji dobija takvo obećanje kakvo su oni dobili, da će se Bog boriti za njih, smatrao bi da pokazuje veliku veru time što uopšte izlazi pred neprijatelja. Rekli bi: „Bog je obećao da će nam pomoći, ali mi moramo da učinimo svoj deo“; i onda bi izvršili sve pripreme za borbu. Međutim, ovaj narod u ono vreme jednostavno je Gospoda držao za reč; znali su da moraju učiniti svoj deo, ali su i znali da je taj deo da veruju i da idu napred kao da stvarno veruju. I oni *jesu* verovali. Njihova je vera bila toliko jaka da su pevali. To nije bila pesma po naređenju koja jedva silazi sa njihovih drhtećih usana, već puna, duboka, spontana, snažna pesma radosti i pobeđe; uprkos tome što je pred njima bio brojno nadmoćniji neprijatelj. I kakav je bio rezultat?

„A kad počeše pesmu i hvalu, obrati Gospod zasedu na sinove Amonove i sinove Moavove i na one iz gore Sira, koji iziđoše na Judu, te se razbiše. Jer sinovi Amonovi i sinovi Moavovi ustaše na one iz gore Sira da ih pobiju i potru; i kad pobiše one iz gore Sira, udariše jedni na druge, te se potrše. A kad Juda dođe do stražare prema pustinji, i pogleda na mnoštvo, a to mrtva telesa leže po zemlji, i nijedan ne beše ostao živ“ (Stihovi 22-24).

Čim su započeli da pevaju, neprijatelj je bio poražen. Panika je zahvatila Amonce i Moavce pa su navalili jedni na druge. Može biti da su, kad su čuli pesmu i pobjedničke pokliče, pomislili da su Izraelci dobili pojačanje, a to je i bilo istina. Izraelski narod je dobio takvo pojačanje da uopšte nije trebalo da se bori. Njihova vera je bila njihova pobjeda, a njihovo pevanje je bilo dokaz njihove vere.

Ovo je pouka za nas u sukobima sa našim protivnicima – s poglavarstvima, vlastima i zlim duhovima. „Protivite se đavolu i pobeći će od vas“ (Jakov 4,7 – Karadžić), „Njemu se usprotivite (branite se od njega – Karadžić), čvrsti u veri“ (1. Petrova 5,9 – Čarnić). Samo će ga takav otpor naterati u beg, jer on zna da je jači od nas; ali kad mu se odupremo u Isusovoj veri, on mora da beži jer zna da protiv Hrista uopšte nema nikakve snage. I tako ponovo učimo da će se „oni koje iskupi Gospod vratiti i doći u Sion pevajući“ (Isaija 51,11 – KJV). U događajima kakav je ovaj, koji smo upravo) razmatrali, Gospod je pokazivao Izraelu kako treba da pobeđuju i da On uvek čeka, spreman da ispuni obećanje koje je dao njihovim očevima.

(Nastaviće se).

43. PONOVO U ROPSTVU – 2. DEO

(Sadašnja istina, 25. februar 1897)

Poznato nam je da su sinovi Izraelovi u bilo kom trenutku razdoblja od nekoliko stotina godina mogli da uživaju u ispunjenju obećanja datog Avramu – večnom odmoru u obnovljenoj zemlji sa Hristom i svim proslavljenim svetima, pobednicima nad poslednjim neprijateljem – jer kad se Mojsije rodio, približilo se vreme za ispunjenje obećanja, a Isus Navin je umro tek „posle mnogo vremena, pošto Gospod umiri Izrailja“ (Isus Navin 23,1). U vreme kad im je Bog preko Davida ponudio „drugi dan“ – danas – rečeno je da je bilo „toliko vremena“ (Jevrejima 4,7). Bog je silno želeo da narod uzme sve što mu je On dao. Da je to tačno može se viditi iz Njegovih reči koje im je uputio preko proroka Jeremije.

DA SU POSLUŠALI BOGA

Iako je narod bio tako duboko ogrezao u idolopoklonstvo da su Judini gresi bili zapisani gvozdenim perom i dijamantom, milostivi Bog im je [ipak] uputio sledeće obećanje:

„Ovako mi reče Gospod: idi, i stani na vrata sinova narodnih, na koja ulaze carevi Judini i na koja izlaze, i na svaka vrata Jerusalimska. I reci im: čujte reč Gospodnju, carevi Judini i svi Judejci i svi Jerusalimljani, koji ulazite na ova vrata. Ovako veli Gospod: čuvajte se da ne nosite bremena u subotu i ne unosite na vrata Jerusalimska. I ne iznosite bremena iz kuća svojih u subotu, i nikakvoga posla ne radite, nego svetite (svetkujte) subotu, kao što sam zapovedio ocima vašim. Ali ne poslušate niti prignuše uha svojega, nego otvrdnuše vratom svojim da ne poslušaju i ne prime nauke. Ako me poslušate govori Gospod, da ne nosite bremena na vrata ovoga grada u subotu, nego svetite subotu ne radeći u nju nikakvoga

posla, tada će ulaziti na vrata grada ovoga carevi i knezovi, koji sede na prestolu Davidovu, na kolima i na konjima, oni i knezovi njihovi, Judejci i Jerusalimljani, i stajaće ovaj grad doveka. I dolaziće iz gradova Judinijeh i iz okoline Jerusalimske, i iz zemlje Venijaminove, i iz ravnice i iz gora i s juga, i donosiće žrtve paljenice i prinose s darom i kadom, i žrtve zahvalne donosiće u dom Gospodnji“ (Jeremija 17,17-26).

Nije na nama da nagađamo na koji način bi se ovo obećanje ispunilo; dovoljno je da znamo da ga je izrekao Gospod i da je On u stanju da ispuni svako obećanje. Izgraditi stari grad i učiniti ga novim svakako bi bilo lako kao „preobraziti naše poniženo telo, - da bude saobrazno njegovom slavnom telu (jednako telu slave njegove – Karadžić)“ (Filibljanima 3,21 – Čarnić) ili na mestu starog stvoriti potpuno nov grad.

ODBAČENA OBEĆANJA O OBNOVI

Imajmo na umu da je ovo Jeremijino obećanje bilo dato u poslednjim danima Judinog carstva, jer Jeremija nije počeo da prorokuje sve do vremena „Josije sina Amonova, cara Judina“ (Jeremija 1,2), u trinaestoj godini njegove vladavine, tek dvadeset jednu godinu od početka vavilonskog ropstva. Pre nego što je Jeremija počeo da prorokuje, gotovo svi drugi proroci završili su svoje delo i umrli. Proročanstva Isaije, Osije, Amosa, Miheja i drugih – svih velikih proroka – bila su u rukama naroda pre Jeremijinog rođenja. Tu činjenicu ne smemo nikako da zanemarimo jer je od najveće važnosti. U tim proročanstvima je bilo mnogo obećanja o obnovi Jerusalima, a sva su mogla da budu ispunjena da ih je narod prihvatio. Međutim, kao i sva Božja obećanja, i ova su bila u Hristu; ona su se odnosila, kao i ova pred nama, na večnost, a ne samo na vreme (ovaj svet – *prim. izdavača*). Ali pošto ih narod onog vremena nije prihvatio, ona ostaju podjednako aktuelna za nas. Samo ih je Gospodnji dolazak, koji očekujemo, mogao ispuniti. Ta proročanstva sadrže jevanđelje za ovo vreme podjednako kao Matejeva i Jovanove knjige i poslanice.

UVEK ISTI ISPIT

Zapazite osim toga da je svetkovanje Subote učinjeno testom za sve kojima je ova istina otkrivena. Da su svetkovali Subotu, oni i njihov grad bi trajali zauvek. Zašto? – Setite se kad smo proučavali Božji odmor i imaćete odgovor. Subota je pečat dovršenog i savršenog stvaranja. Kao takva, ona otkriva Boga kao Stvoritelja i Posvetitelja (Onog koji posvećuje) (Jezekilj 10,12.20), kao Onog koji posvećuje svojom stvaralačkom silom. Subota nije rad kojim možemo uzalud pokušavati da steknemo Božju naklonost, već odmor – odmor u večnim rukama. Ona je znak i spomen (sećanje) na Božju večnu silu; a njeno svetkovanje je pečat savršenstva koji samo Bog može da stavi, i koji će besplatno staviti na sve koji se uzdaju u Njega. Ona označava puno i savršeno pouzdanje u Gospoda da nas može i hoće spasiti istom silom kojom je u početku sve stvorio. Stoga vidimo, pošto je i nama ostavljeno isto obećanje kao i drevnom Izraelu, da i Subota neminovno mora da bude posebno istaknuta u naše vreme, utoliko više što se približava dan Hristovog dolaska.

IZREČEN SUD

Ali postojala je alternativa u slučaju da narod odbije da počiva (ima mir, odmor od pokušaja da se opravda svojim delima – *prim. izdavača*) u Gospodu. Prorok je dobio zadatak da dalje kaže:

„Ako li me ne poslušate da svetite subotu i ne nosite bremena ulazeći na vrata Jerusalimska u subotu, onda ću raspaliti oganj na vratima njegovim, koji će upaliti dvorove Jerusalimske i neće se ugasiti.“ (Jeremija 17,27)

Tako je i bilo; iako je Bog bio veran i dugo trpeo šaljući poruke upozorenja svome narodu,

„oni se rugahu glasnicima Božjim, i ne marahu za reči njegove, i smejahu se prorocima njegovim, dokle se ne raspali

gnjev Gospodnji na narod njegov, te ne bi leka. I dovede na njih cara Haldejskoga, koji pobi mladiće njihove mačem u domu svetinje njihove, i ne požali ni mladića ni devojke, ni starca ni nemoćna. Sve mu dade u ruke. I sve sudove doma Božjega, velike i male, i blago doma Gospodnjega i blago carevo i knezova njegovih, sve odnese u Vavilon. I upališe dom Božji, i razvališe zid Jerusalimski, i sve dvorove u njemu popališe ognjem, i iskvariše sve dragocene zaklade njegove. I što ih osta od mača, odnese u Vavilon i biše robovi njemu i sinovima njegovim, dokle ne nastane carstvo Persijsko, da se ispuni reč Gospodnja koju reče ustima Jeremijinim, dokle se zemlja ne izdovolji subotama svojim, jer počivaše sve vreme dokle beše pusta, dokle se ne navršu sedamdeset godina.“ (2. Dnevnika 36,16-21)

VAVILONSKI CAR VLADAR U JERUSALIMU

Poslednji car u Jerusalimu bio je Sedekija, ali on nije bio nezavisan. Nekoliko godina pre nego što je došao na presto, Navuhodonosor je opseo Jerusalim i Gospod mu ga je predao u ruke (Danilo 1,1.2). Iako je Joakim pobeđen, dopušteno mu je da vlada u Jerusalimu kao knez koji plaća danak, i to je trajalo osam godina. Nakon njegove smrti nasledio ga je njegov sin Joahin, ali je on vladao samo tri meseca kad je Navuhodonosor ponovno opseo Jerusalim, osvojio ga, i odveo cara i njegovu porodicu i sve stolare i kovače u Vavilon; „ne osta ništa osim siromašnoga naroda po zemlji“ (2. Carevima 24,8-16).

Još uvek je u Jerusalimu ostao jedan car, jer je Navuhodonosor postavio Mataniju i promenio mu ime u Sedekija (Stih 17). Ime „Sedekija“ znači „Jahvina pravednost“ i novi car je to ime dobio zato što ga Navuhodonosor „beše zakleo Bogom“ (2. Dnevnika 6,13) da se ne pobuni protiv njegove vladavine. Sledeći događaji pokazuju da je Navuhodonosor imao pravo da to traži:

„U početku carovanja Joakima sina Josijina cara Judina dođe ova reč Jeremiji od Gospoda govoreći: Ovako mi reče

Gospod: načini sebi sveze i jaram, i metni sebi oko vrata. Po tom pošalji ih caru Edomskom i caru Moavskom i caru sinova Amonovih i caru Tirskom i caru Sidonskom, po poslanicima koji će doći u Jerusalem k Sedekiji caru Judinu. I naruči im neka reku svojim gospodarima: ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: ovako recite svojim gospodarima: Ja sam stvorio zemlju i ljude i stoku, što je po zemlji, silom svojom velikom i mišicom svojom podignutom; i dajem je kome mi je drago. I sada ja dadoh sve te zemlje u ruke Navuhodonosoru caru Vavilonskom sluzi svojem, dadoh mu i zverje poljsko da mu služi. I svi će narodi služiti njemu i sinu njegovu i unuku njegovu dokle dođe vreme i njegovoj zemlji, i veliki narodi i silni carevi pokore ga. A koji narod ili carstvo ne bi htio služiti Navuhodonosoru caru Vavilonskom, i ne bi htio saviti vrata svojega u jaram cara Vavilonskoga, taki ću narod pohoditi mačem i glađu i pomorom, govori Gospod, dokle ih ne istrebim rukom njegovom. Ne slušajte dakle proroka svojih ni vrača svojih ni sanjača svojih ni gatara svojih ni bajača svojih, koji vam govore i vele: nećete služiti caru Vavilonskom. Jer vam oni laž prorokuju, kako bih vas daleko odveo iz zemlje vaše i izagnao vas da izginete. A narod koji bi savio vrat svoj pod jaram cara Vavilonskoga i služio mu, ostaviću ga na zemlji njegovoj, govori Gospod, da je radi i stanuje u njoj.“ (Jeremija 27,1-11)

Prema tome, Navuhodonosor je imao pravo da vlada u Jerusalimu kao što je vladao svaki drugi car. Njegovo carstvo je, međutim, bilo mnogo veće nego ono kojim je vladao neki izraelski car; štaviše, posle dosta uputstava od Gospoda, on je upotrebio priliku da po celom svetu proširi pozna(va)nje o pravome Bogu (Vidi Danilo 4). Kad se Sedekija pobunio protiv Navuhodonosora, on se prkosno postavio protiv Gospoda koji je predao Izrael u vlast Navuhodonosoru kao kaznu za njegove grehe. U sledećem izveštaju imamo slikovit opis Navuhodonosorovog napada na Jerusalem i kako je Bog vodio delovanje tog nezna-božaćkog cara, iako se ovaj služio gatanjem:

„A ti, sine čovječji, načini dva puta, kuda će doći mač cara Vavilonskoga; iz jedne zemlje neka izlaze oba; i izaberi stranu, gde počinje put gradski, izaberi. Načini put kojim će doći mač na Ravu sinova Amonovijeh, i u Judeju na tvrđi Jerusolim. Jer će car Vavilonski stati na rasputici (raskrsnici), gde počinju dva puta, te će vraćati, gladiće strele, pitaće likove, gledaće u jetru. Nadesno će mu vraćanje pokazati Jerusolim da namesti ubojne sprave, da otvori usta na klanje, da podigne glas podvikujući, da namesti ubojne sprave prema vratima, da načini opkope, da pogradi kule. I učiniće se vraćanje zaludno zakletima, a to će napomenuti bezakonje da se uhvate. Zato ovako veli Gospod Gospod: što napominjete svoje bezakonje, te se otkriva nevera vaša i gresi se vaši vide u svim delima vašim, zato što dođoste na pamet, bićete pohvatani rukom.“ (Jezekilj 21,24-29)

KRAJ IZRAELSKJE NEZAVISNE, ZEMALJSKE VLADAVINE

Posle toga slede sudbonosne reči upućene Sedekiji:

„A ti, nečisti bezbožniče, kneže Izrailjev, kome dođe dan kad bi na kraju bezakonje, ovako veli Gospod Gospod: skinu tu kapu i svrzi taj venac, neće ga biti; niskoga ću uzvisiti a visokoga ću poniziti. Unišću, unišću, unišću ga, i neće ga biti, dokle ne dođe onaj kome pripada, i njemu ću ga dati.“ (Jezekilj 21,30-32)

Sedekija je bio nečist i zao jer je uz sve svoje odvratno idolopoklonstvo dodao greh krivokletstva, zato što je prekršio svečanu zakletvu. Zato je carstvo bilo potpuno uklonjeno. Venac je skinut sa Davidovih potomaka i stavljen na glavu Haldejca, i sada je pred nama vavilonsko carstvo. O njegovoj veličini smo već čitali i uz to imamo reči proroka Danila koje objašnjavaju veliki kip koji je Navuhodonosor video u snu koji mu je dao Bog nebeski:

„Ti si, care, car nad carevima, jer ti Bog nebeski dade carstvo, silu i krepost i slavu; i gde god žive sinovi ljudski, zveri poljske i ptice nebeske, dao ti je u ruke, i postavio te gospodarem nad svim tim. Ti si ona glava zlatna“ (Danilo 2,37.38). U tome vidimo vlast koja je od početka data čoveku (1. Mojsijeva 1,26), iako su slava i moć bili znatno umanjeni. Ali mi vidimo da Bog još uvek zadržava svoj pogled na njoj i da je radio na njenoj obnovi, u skladu sa obećanjem koje je dao Avramu.

OD VAVILONA DO USPOSTAVLJANJA VEČNOG CARSTVA

U Svetom pismu je vrlo malo posvećeno opisu ljudske veličine, i prorok žuri prema kraju. U Jezekilju 21,32 prorečena su tri prevrata ili revolucije koje će uslediti nakon prelaska vlasti nad celom zemljom u Navuhodonosorove ruke. Pošto je njegovo carstvo bilo svetsko carstvo, prorečene revolucije moraju takođe biti prevrat i uspostavljanje svet-skog carstva. Zato je Danilo, u nastavku objašnjavanja Navuhodonosorovog sna, rekao:

„A nakon tebe nastaće drugo carstvo, manje od tvojega; a potom treće carstvo, medeno (bronzano), koje će vladati po svoj zemlji.“ (Danilo 2,39)

Carstvo koje je nasledilo vavilonsko, Medopersija, bilo je pokazano u Danilu u 5. poglavlju, a u Danilu 8,1-8.20.21 saznajemo da je treće carstvo, naslednik Medopersije u vladanju svetom, bila Grčka. Tako nam je ukratko prikazana istorija sveta narednih nekoliko stotina godina. Prva dva prevrata prema Jezekilju 21,32 su jasna. Vavilon je sledila Medopersija, a nju Grčka.

Poslednje od tih zemaljskih svetskih carstava, posle treće velike revolucije, nije direktno pomenuto, ali je dovoljno jasno naznačeno. Hristovo rođenje dogodilo se u dane Cezara Avgusta, koji je izdao proglas da ceo svet treba da se oporezuje ili popiše (Luka 2,1). Prema tome, imamo pravo da pomenemo Rim kao proizvod ove treće velike svetske

revolucije. U stvari, mi smo vezani za tu imperiju, jer istorija ne pozna je nijednu drugu koja bi mogla da zauzme njeno mesto. U skladu s tim, Vavilon je vladao svetom i u njegovo vreme prorečene su tri revolucije, koje dovode na njegovo mesto tri imperije koje slede jedna za drugom. U redosledu nasleđa izričito su pomenute Medopersija i Grčka, a onda imamo rimskog imperatora koji vlada svetom. Ovo je striktno biblijski dokaz; potvrđen dokaz, ili bolje rečeno, dokaz koji svedoči o tačnosti svetog izveštaja kome nema premca u svetovnoj istoriji.

Međutim, revolucija koja je dovela do predaje vlasti nad svetom Rimu, bila je poslednja sveopšta revolucija koja će se dogoditi u ovom svetu „dokle ne dođe onaj kome pripada“. Mnogi ljudi su posle Rima sanjali o vladanju nad celim svetom, ali su se njihovi snovi izjalovili.

Hristos je bio na zemlji, to je istina, ali je on bio došljak kao i Avram, bez mesta na kome bi mogao da skloni glavu. Ali On je došao „da oglasi(m) zarobljenima slobodu“ (Isaija 61,1) i da objavi da će svako ko bude prebivao u Njegovoj reči znati istinu i da će ga istina osloboditi. Dan za danom i godina za godinom, kako su prolazili vekovi, odjekivala je objava slobode, i umorni zarobljenici su bili oslobođani od sila tame. Nije naše da znamo vreme i čas koje je Otac zadržao u svojoj vlasti, ali znamo da će, kad čitava Hristova crkva bude pristala da bude ispunjena Njegovim Duhom, ceo svet ubrzo čuti vest jevanđelja u svoj punini njene sile; a onda će doći kraj, kada će se tvorevina (stvoreno) koja sada uzdiše osloboditi od ropstva raspadljivosti na slobodu slave Božje dece (Rimljanima 8,21).

44. PONOVO U ROPSTVU – 3. DEO

(*Sadašnja istina, 4. mart 1897*)

(*Završetak*).

Koliko god se hvalili svojom slobodom i nezavisnošću, ljudi koji vole robovanje¹ radije robuju nego da budu slobodni. Na to ukazuju činjenice.

ODBACIVANJE SLOBODE

Bog vasione objavio je slobodu celom čovečanstvu; On je svima *dao* slobodu, ali malo je onih koji je koriste. Iskustvo drevnog Izraela je iskustvo ljudskog srca. Dva puta je Gospod jasno stavio do znanja Avramu da će njegovo potomstvo biti slobodno – jednom kad je rekao da njegov sluga Elijezer neće biti njegov naslednik i ponovo kad mu je rekao da sin robinje neće biti naslednik.

On je kasnije izbavio Izrael iz egipatskog ropstva da bi mogao uživati u slobodi, istinskoj slobodi poslušnosti savršenom Zakonu slobode, ali su oni gunđali „i u svojim srcima se okrenuli Egiptu. ‘Napravi nam bogove koji će ići pred nama’ rekli su Aaronu“ (Dela 7,39.40 – SSP).

Četrdeset godina kasnije Gospod je sa njih skinuo egipatsku sramotu, ali oni su posle toga hteli da budu kao okolni neznabošci time što su tražili cara, koji će od njih, to im je Bog zagarantovao, učiniti robove. Tako se i desilo, jer ne samo što su naučili da žive kao neznabošci, već su ih i nadmašili. „I Gospod Bog otaca njihovih slaše k njima zarana jednako glasnike svoje, jer mu beše žao naroda njegova i stana njegova. A oni se rugahu glasicima Božjim, i ne marahu za reči njegove,

¹ *Robovanje* ili *ropstvo* (*razlika*) – ako bi pošli od toga da je ispravna pretpostavka da *ropstvo* predstavlja prisilnu pokornost i zavisnost od drugih ili nečega, a *robovanje* dobrovoljnu pokornost i zavisnost, onda bi bila pravilnija upotreba reči *robovanje* umesto reči *ropstvo* da opiše ono što je autor u ovom tekstu želeo da kaže.

Zato je u ovom tekstu na nekim mestima upotrebljena reč *robovanje*, ali nije pokušano da se dosledno primeni njena upotreba na odgovarajućim mestima; verujemo da će ova napomena čitaocima biti sasvim dovoljna – *prim. izdavača*

i smijahu se prorocima njegovim, dokle se ne raspali gnev Gospodnji na narod njegov, te ne bi leka“ (2. Dnevnika 36,15,16); i On je ispunio svoje pretnje da će ih odvesti u Vavilon (Amos 5,25-27; Dela 7,43).

ROBOVI GREHU

Izagnanstvo u Vavilon bilo je vidljivi prikaz ropstva kome se narod dobrovoljno predao. Laskali su sebi da su slobodni, dok su zapravo bili „robovi propasti; jer od čega je ko savladan, tom i robuje“ (2. Petrova 2,19 – Čarnić). „Zaista vam kažem da je svaki koji čini greh rob grehu“ (Jovan 8,34 – Karadžić). Telesno robovanje je beznačajno u poređenju s robovanjem duše, i osim onog prvog, ovog drugog nikad nisu bili svesni.

Odvođenje Izraela u Vavilon je bilo prikladna slika. Nije bilo slučajno da su bili odvedeni tamo, a ne negde drugde. Reč Vavilon znači zbrka, i to zbrka zbog samouzvišenja i oholosti, „jer gde su zavist i svađa, onde je nered i svaka zla stvar“ (Jakov 3,16 – Čarnić). Ime Vavilon nastalo je na ovaj način:

GRADITELJI VAVILONA

„A bejaše na celoj zemlji jedan jezik i jednake reči. A kad otidoše od istoka, nađoše ravnicu u zemlji Senarskoj, i naseliše se onde. Pa rekoše među sobom: hajde da pravimo ploče i da ih u vatri pečemo. I behu im opeke mesto kamena i smola zemljana mesto kreča. Posle rekoše: hajde da sazidamo grad i kulu, kojoj će vrh biti do neba, da stečemo sebi ime, da se ne bismo rasejali po zemlji. A Gospod siđe da vidi grad i kulu, što zidahu sinovi čovečji. I reče Gospod: gle, narod jedan, i jedan jezik u svih, i to počеше raditi, i neće im smetati ništa da ne urade što su naumili. Hajde da siđemo, i da im pometemo jezik, da ne razumeju jedan drugoga što govore. Tako ih Gospod rasu odande po svoj zemlji, te ne sazidaše grada. Zato se prozva Vavilon, jer onde pomete Gospod jezik cele zemlje, i odande ih rasu Gospod po svoj zemlji“ (1. Mojsijeva 11,1-9).

PRKOŠENJE BOGU

Ovi ljudi su naumili da sagrade tako veliki grad i tako visoku kulu da mogu da prkose Božjim sudovima. Oni su stvarno zamišljali da su veći od Boga. Istu misao je negovao Lucifer o kome čitamo:

„Kako pade s neba, zvezdo danice, kćeri zorina? kako se obori na zemlju koji si gazio narode? A govorio si u srcu svom: izaći ću na nebo, više (iznad) zvezda Božijih podignuću presto svoj, i sešću na gori zornoj na strani severnoj; izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s višnjim.“ (Isaija 14,12-14)

Jasno se vidi da je Luciferov duh bio isti kao duh graditelja Vavilona, i upravo je sotona – pali Lucifer – podstakao taj rad. On je „knez ovoga sveta“ (Jovan 14,30), duh „koji sad radi u sinovima protivljenja“ (Efescima 2,2). Vratimo se sada na početak poglavlja iz koga smo citirali prethodno navedeni tekst i pogledajmo odnos palog Lucifera prema Vavilonu; usput zapazimo kako Isaija u trinaestom poglavlju svoje knjige govori o propasti koja će doći na Vavilon.

KNEZ OVOGA SVETA

Oholi grad biće potpuno uništen:

„Jer će se smilovati Gospod na Jakova, i opet će izabrati Izrailja, i namestiće ih u zemlji njihovoj, i prilepiće se k njima došljaci i pridružiće se domu Jakovljevu. Jer će ih uzeti narodi i odvesti na mesto njihovo, i naslediće ih Izrailjci u zemlji Gospodnjoj da im budu sluge i sluškinje, i zarobiće one koji ih behu zarobili, i biće gospodari svojim nasilnicima. I kad te smiri Gospod od truda tvogaja i muke i od ljutoga ropstva u kom si robovao, tada ćeš izvoditi ovu priču o caru Vavilonskom i reći ćeš: kako nesta nastojnika, nesta danka? Slomi Gospod štap bezbožnicima, palicu vladaocima, koja je ljuto

bila narode bez prestanka, i gnevno vladala nad narodima, i gonila nemilice. Sva zemlja počiva i mirna je; pevaju iza glasa. Vesele se s tebe i jele i kedri Livanski govoreći: otkako si pao, ne dolazi niko da nas seče. Pakao dole uskoleba se tebe radi da te sreće kad dođeš, probudi ti mrtvace i sve knezove zemaljske, diže s prestola njihovih sve careve narodne. Svi će progovoriti i reći tebi: i ti li si iznemogao kao mi? izjednačio se s nama? Spusti se u pakao ponos tvoj, zveka psaltira tvojih; prostrti su poda te moljci, a crvi su ti pokrivač.“ (Isaija 14,1-11)

A onda slede neposredne Gospodnje reči: „Kako pade s neba, zvezdo danice, kćeri zorina?“ i tako dalje, kao što smo ranije citirali i kazali da je njegov pad uzrokovan njegovim samouzvisivanjem. Bog zatim nastavlja:

„A ti se u pakao svrže, u dubinu grobnu. Koji te vide pogledaće na te, i gledaće te govoreći: to li je onaj koji je tresao zemlju, koji je drmao carstva, koji je vasiljenu obraćao u pustinju, i gradove njezine raskopavao? roblje svoje nije otpuštao kući? Svi carevi narodni, svikoliki, leže slavno, svaki u svojoj kući. A ti se izbaci iz groba svojega, kao gadna grana, kao haljina pobijenih, mačem probodenih, koji silaze u jamu kamenu, kao pogažen strv (leš). Nećeš se združiti s njima pogrebom, jer si zemlju svoju zatro, narod si svoj ubio; neće se spominjati seme zlikovačko dok je veka.“ (Stihovi 15-20)

BOŽANSKI CILJ – UNIŠTENJE UGNJETAVAČA

Toliko o direktnom obraćanju ovom neobičnom tiraninu. A onda sledi nastavak opisa povezan s njim:

„Pripravite pokolj sinovima njegovim za bezakonje ota- ca njihovih da se ne podignu i ne naslede zemlje i ne napune vasiljene gradovima. Jer ću ustati na njih, govori Gospod nad

vojskama, i zatrću ime Vavilonu i ostatak, i sina i unuka, govori Gospod. I načiniću od njega stan ćukovima i jezera vodena, i omešću ga metlom pogibli, govori Gospod nad vojskama. Zakle se Gospod nad vojskama govoreći: doista, biće kako sam smislio, i kako sam naumio izvršice se. Potrću Asirca u zemlji svojoj, na gorama svojim izgaziću ga; tada će se skinuti s njih jaram njegov, i breme njegovo s pleća njihovih skinuće se.“ (Stihovi 21-25)

A onda dolaze posebne reči koje predstavljaju sažetak svega toga:

„To je namišljeno svoj zemlji, i to je ruka podignuta na sve narode. Jer je Gospod nad vojskama naumio, ko će razbiti? i njegovu ruku podignutu ko će odvratiti?“ (Stihovi 26.27).

OHOLOST I ZEMALJSKA VLAST

Čitalac svakako mora da zapazi da je potpuno i konačno oslobođenje (izbavljenje) sveg Izraela savršeno usklađeno sa potpunim uništenjem vavilonskog cara; a osim toga da se to odnosi i na vavilonskog cara koji vlada celim svetom; njegovo uništenje omogućiće ceoj zemlji odmor. Takođe treba da zapazimo da je ovaj vavilonski car oslovljen kao Lucifer, onaj koji je Bogu osporavao vladavinu nad svetom. Zato je činjenica da je bez obzira na nominalnog, vidljivog vladara Vavilona, sotona bio stvarni car. To se takođe vidi iz činjenice da je Vavilon bio neznabožačko carstvo i da „što mnogobošci žrtvuju, demonima prinose na žrtvu, a ne Bogu“ (1. Korinćanima 10,20 – Čarnić). On je „bog ovoga sveta“. Duh samouzvisivanja se radikalno protivi Božjem Duhu čija krotost i blagost predstavljaju Njegovu veličinu; antihristov duh „se protivi i diže na sve što se naziva Bogom ili svetinjom, tako da će sesti u hram Božiji i samoga sebe predstavljati - da je on Bog“ (2. Solunjanima 2,4 – Čarnić). Ovaj duh je bio istaknuta karakteristika Vavilona, osim za vreme kratkog razdoblja u kome je Navuhodonosor došao k sebi. U svojoj oholosti rekao je: „Nije li to Vavilon veliki što ga ja sazidah jakom silom svojom da je stolica carska i slava veličanstvu mojemu?“ (Danilo 4,30).

Valtazar je uzeo sudove iz Božjeg doma i pio iz njih vino, zajedno sa svojim ženama i konkubinama, „i hvaljahu bogove zlatne i srebrne i medene (bronzane) i drvene i kamene“ (Danilo 5,3,4), hvališući se da su bogovi koje je on načinio bili veći od Boga Izraelovog. O Vavilonu je rečeno: „Jer si se pouzdala u zloću svoju govoreći: niko me ne vidi. Mudrost tvoja i znanje tvoje prevariše te, te si govorila u srcu svom: ja sam, i osim mene nema druge“ (Isaija 47,10).

ŠTA PREDSTAVLJA OSLOBOĐENJE IZ VAVILONA

Isti taj duh pokretao je i jevrejski narod. Kad su insistirali na tome da imaju cara, da budu kao okolni neznabošci, odbacili su Boga jer su smatrali da sami mogu bolje da upravljaju stvarima. „Je li koji narod promenio bogove, ako i nisu bogovi? a moj narod promeni slavu svoju na stvar zaludnu. Čudite se tome, nebesa, i zgrozite se i upropastite se! veli Gospod. Jer dva zla učini moj narod: ostaviše mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi studence (bunare), studence isprovaljivane, koji ne mogu da drže vode“ (Jeremija 2,11-13). „Bejah li pustinja Izrailju ili mračna zemlja? zašto govori moj narod: gospodari smo, nećemo više doći k tebi?“ (Stih 31). Prema tome, kad su sinovi Izraelovi odvedeni u Vavilon, u taj oholi i hvalisavi grad, bilo je to jasno i vidljivo ukazivanje na stanje u kakvom su se dugo nalazili. Bili su odvedeni u Vavilon zato što nisu svetkovali Subotu, kao što to čitamo u Jeremiji 7,27 i 2. Dnevnika 36.20.21. Već smo saznali da je svetkovanje Subote odmaranje u Bogu; ono znači savršeno priznanje Njega kao vrhovnog i zakonitog vladara. Zato moramo znati da je definitivno oslobođenje iz Vavilona izbavljenje od robovanja sebi, i prelaz na potpuno pouzdanje u Boga i poslušnost Njemu.

SEDAMDESET GODINA SE NAVRŠILO

Kao što je Bog odredio konačno vreme kada će svoj narod izbaviti iz Egipta, tako je odredio i tačno vreme Izraelovog robovanja u gradu Vavilonu.

„Jer ovako veli Gospod: kad se navrší u Vavilonu sedamdeset godina, pohodiću vas, i izvršiću vam dobru reč svoju da ću vas vratiti na ovo mesto. Jer ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre a ne zle, da vam dam posledak (završetak, kraj) kakav čekate. Tada ćete me prizivati i ići ćete i molićete mi se, i uslišiću vas. I tražićete me, i naći ćete me, kad me potražite svim srcem svojim. I daću vam se da me nađete, govori Gospod, i vratiću roblje vaše, i sabraću vas iz svih naroda i iz svih mesta u koja sam vas razagnao, govori Gospod, i dovešću vas opet na mesto, odakle sam vas iselio.“ (Jeremija 29,10-14)

Tačno kao u prvom, tako se i u drugom slučaju sve odigralo prema Božjoj reči. Ropstvo je počelo 606. godine pre Hrista i šezdeset osam godina kasnije, 538. pr. Hr. grad Vavilon je pao u ruke Miđana i Persijanaca (Vidi Danilo 5). O tom vremenu čitamo: „Prve godine Darija sina Asvirova od plemena Midskoga, koji se zacari nad carstvom Haldejskim, prve godine njegova carovanja ja Danilo razumeh iz knjiga broj godina, koje beše rekao Gospod Jeremiji proroku da će se navršiti razvalinama Jerusalimskim, sedamdeset godina. I okretah lice svoje ka Gospodu Bogu tražeći ga molitvom i molbama s postom i s kostreti i pepelom“ (Danilo 9,1-3). Eto, tu je bio čovek koji je celim svojim srcem tražio Boga. Ne znamo da li je bilo drugih koji su tražili Gospoda kao Danilo, a sigurno ih nije bilo mnogo, ali Bog je ipak ispunio svoj deo do zadnjeg slova. Dve godine nakon Danilove molitve, 536. godine pr. Hr., tačno sedamdeset godina nakon početka izraelskog ropstva u Vavilonu, persijski car Kir izdao je proglas o kome je zapisano ovo:

„Prve godine Kira cara Persijskoga, da bi se ispunila reč Gospodnja, koju reče na usta Jeremijina, podiže Gospod duh Kira cara Persijskoga, te oglasi po svemu carstvu svojem u raspisa govoreći: Ovako veli Kir car Persijski: sva carstva zemaljska dao mi je Gospod Bog nebeski, i on mi je zapovedio da mu sazidam dom u Jerusalimu u Judeji. Ko je između vas

od svega naroda njegov? Bog nebeski neka bude s njim, pa nek ide u Jerusalim u Judeji, i neka zida dom Gospoda Boga Izrailjeva, Boga koji je u Jerusalimu. A ko bi ostao u kojem god mestu gde se bavi, neka ga ljudi onoga mesta potpomognu srebrom i zlatom i imanjem i stokom osim dragovoljnoga priloga na dom Božji u Jerusalimu.“ (Jezdra 1,1-4)

Broj onih koji su se vratili u Jerusalim kao rezultat ovog proglašenja zapisan je ovako: „Beše četrdeset i dve hiljade i tri stotine i šezdeset, osim sluga njihovih i sluškinja njihovih, kojih beše sedam hiljada i tri stotine i trideset i sedam, a među njima beše dvesta pevača i pevačica.“ „I tako se naseliše sveštenici i Leviti i neki iz naroda i pevači i vratari i Netineji u gradovima svojim, i sav Izrailj u svojim gradovima“ (Jezdra 2,64.65.70).

JOŠ UVEK NENAUČENA LEKCIJA

Nije se sav narod vratio u Jerusalim, ali su svi mogli da se vrate. Da je Izrael stvarno naučio pouku iz svog robovanja, dugo odlagano ispunjenje obećanja moglo je da se brzo ostvari, jer do vremena početka ropstva jedino određeno prorečeno vreme bilo je razdoblje od sedamdeset godina. Ali upravo kao što je narod bio u stvarnom vavilonskom ropstvu, odnosno u robovanju oholosti i samouverenosti pre nego što ih je Navuhodonosor odveo, tako je po završetku ovih sedamdeset godina i dalje ostao u istom robovanju. Bog je predvideo da će se to i dogoditi, pa je pri kraju tog razdoblja dao Danilu viziju u kojoj je odredio drugo vreme.

O ovom velikom proročkom razdoblju i događajima do kojih nas ono dovodi – poslednjem pozivu da se izađe iz Vavilona – proučavaćemo iduće sedmice.

45. PRIBLIŽILO SE VREME ISPUNJENJA OBEĆANJA

(Sadašnja istina, 11. mart 1897)

Prošle sedmice pri kraju našeg proučavanja o vavilonskom ropstvu, videli smo da je Izrael naučio pouku poverenja u Boga, i da nije i dalje nastavio u robovanju oholosti i samopouzdanju, sedamdeset godina vavilonskog ropstva dovele bi ga do trenutka kad bi se dugo odlagano proročanstvo o večnom nasleđstvu moglo brzo ispuniti. Naime, kao što smo već rekli, sve do vremena početka vavilonskog ropstva jedino konačno proročko vreme bilo je razdoblje od sedamdeset godina. I tako je pri kraju tog razdoblja Bog dao proroku Danilu viziju u kojoj je određeno drugo i duže vreme. Proročanstvo je ukratko bilo ovo:

VIZIJA OPISANA U DANILU 8

Danilo je u viziji video ovna s neobičnom osobinom, da je jedan rog bio viši od drugog i da se taj viši pojavio kasnije. On je video „ovna gde bude na zapad i na sever i na jug, i ni jedna zver ne mogaše mu doleteti, i ne beše nikoga ko bi izbavio od njega, nego činjaše šta je hteo, i osili“ (Danilo 8,3.4).

Zatim je ugledao jarca koji je silovito dojurio sa zapada; između očiju imao je značajan rog. „A kad ja motrah, gle, išaše jarac od zapada povrh sve zemlje a ne dotičaše se zemlje; i taj jarac imaće rog znamenit među očima svojim. I dođe do ovna koji imaće dva roga, kojega videh gde stoji kraj vode, i potrča na njega gnevno silom svojom. I videh ga gde dođe do ovna, i razgnevivši se na njega udari ovna, te mu slomi oba roga i ne beše sile u ovnu da mu odoli, nego ga obori na zemlju i pogazi ga, i ne beše nikoga da izbavi ovna od njega. I jarac posta vrlo velik; a kad osili, slomi se veliki rog, i mesto njega narastoše znamenita četiri roga prema četiri vetra nebeska. I iz jednoga njih iziđe jedan rog malen i naraste vrlo velik prema jugu i istoku prema krasnoj zemlji. I naraste dori (čak)

do vojske nebeske, i obori na zemlju neke od vojske i od zvezda, i pogazi ih. I naraste čak do poglavara toj vojsci...“, i tako dalje. (Danilo 8,5-11).

Nakon što je dao neke druge pojedinosti o tom čudesnom malom rogu, prorok je zaključio izveštaj o ovoj viziji:

„Tada čuh jednoga sveca gde govoraše, i jedan svetac reče nekome koji govoraše: dokle će trajati ta utvara za svagdašnju žrtvu¹ i za otpad pustošni da se gazi svetinja i vojska? I reče mi: do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.“ (Stihovi 13 i 14)

ANĐELOVO TUMAČENJE

Nemam nameru da se upuštamo u detalje ovog proročanstva, već jedino dajem osnovnu skicu tako da možemo da sledimo istoriju obećanja. Jedan anđeo je trebalo da objasni Danilu viđenje, i on to čini ovako:

„Ovan što si ga vidio, koji ima dva roga, to su carevi Midski i Persijski. A runjavi je jarac car Grčki; i veliki rog što mu beše među očima, to je prvi car. A što se on slomi, i mesto njega narastoše četiri, to su četiri carstva, koja će nastati iza toga naroda, ali ne s njegovom silom. A na posledak carovanja njihova, kad bezakonici navrše meru, nastaće car bestidan i lukav. Sila će mu biti jaka, ali ne od njegove jačine, i čudeno će pustošiti, i biće srećan i svršivaće, i gubiće silne i narod sveti. I lukavstvom njegovim napredovaće prevara u njegovoj ruci, i podignuće se u srcu svom, i u miru će pogubiti mnoge, i ustaće na kneza nad knezovima, ali će se potrti bez ruke. A rečena utvara o danu i noći istina je.“ (Stihovi 20-26)

¹ Reč *žrtva* ne postoji u hebrejskom originalu već je kasnije dodata od strane prevodilaca sa ciljem da pojasni izvorni tekst, ali je umesto pojašnjenja unela samo pometnju. Reč *svagdašnja* se odnosi na stalnu (svagdašnju) službu i sveštenstvo Isusa Hrista. Za detaljno objašnjenje pogledati knjigu „Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva“ od A. T. Džonsa, poglavlje „Strahota i grozota pustoši“ – *prim. izdavača*

Imenovana su dva svetska carstva koja slede Vavilon, a sledeće je tako jasno opisano da lako možemo da ga imenujemo. Sila koja je stekla vlast nad svetom kao posledica treće revolucije o kojoj je govorio Jezekilj, bila je Rim. Ovde je jasno istaknuto njeno ustajanje protiv Kneza nad knezovima. Posle smrti grčkog cara Aleksandra, njegovo carstvo podeljeno je na četiri dela i osvajanjem Makedonije, jednog od ta četiri dela, 68. godine pre Hrista, Rim je stekao takvu moć da je mogao da je nametne svetu. Zato je rečeno da je to carstvo došlo od jednog od njih.

DUGO PROROČKO RAZDOBLJE

Ali radilo se o razdoblju vremena koje je bilo povezano sa ovom vizijom, a koje anđeo nije objasnio sa ostatkom vizije. Bilo je to dve hiljade trista dana, ili doslovno, dve hiljade trista večeri i jutara. Da se ovde na radi o doslovnim danima jasno je iz sledećeg: Ovo je proročanstvo simbola u kojima su uzete životinje kratkog životnog veka da predstavljaju carstva koja su postojala tokom stotina godina; savršeno je u skladu s metodom simboličkog proročanstva upotrebiti dane u vezi s ovim simbolima, ali je očigledno da oni u tumačenju moraju da predstavljaju duže razdoblje, pošto dve hiljade trista dana – doslovno nešto više od šest godina – teško da mogu biti početak prvog carstva. Prema tome, s pravom zaključujemo da svaki dan predstavlja godinu, kao u Jezekilju 4,6 gde Gospod koristi dane da prikažu godine.

Kasnije se isti anđeo vratio kao rezultat Danilove molitve, da mu objasni ostatak vizije, naime, šta znače ti dani (Vidi Danilo 9,20-23). Započinjući tamo gde je stao, kao da je prošao tek trenutak, anđeo je rekao: „Sedamdeset je sedmica određeno tvom narodu ...“, i tako dalje (Stih 24).

Sedamdeset sedmica, što je četiristo devedeset godina, određeno je ili odsečeno za jevrejski narod od dve hiljade trista godina. Trebalo je da one otpočnu od izdavanja zapovesti da se obnovi i izgradi Jerusolim. Celu tu zapovest nalazimo u Jezdri 7,11-26 i ona je izdata sedme godina vladanja persijskog cara Artakserksa, a to je 457. godina pre

Hrista. Počevši od te godine, četriristo devedeset godina bi se završile 34. godine naše ere.

Međutim, posljednja od tih proročkih sedmica bila je podeljena. Šezdeset devet od njih – 483 godine – dosegalo je do 27. godine naše ere i označilo vreme pojavljivanja Mesije, Pomazanika, vreme kad je Isus pomazan Svetim Duhom prilikom svog krštenja.

Sredinom te poslednje sedmice (proročkih) godina, naime tri i po godine posle Isusovog krštenja, „pogubljen će biti pomazanik“. Za vreme čitave te sedmice, ili sedam godina, utvrdiće se savez.

Čitavo razdoblje od dve hiljade trista godina, što se lepo može izračunati, dopire do 1844. godine naše ere, a ona je prošla. Najduže proročko razdoblje iz Svetog pisma je prošlo tako da sada „vreme obećanja“ mora biti vrlo blizu. Kada će Gospod doći da obnovi sve niko ne može reći, jer „o danu tome i času niko ne zna“ (Matej 24,36).

BOŽJE CARSTVO UZETO OD JEVREJSKOG NARODA

Ali zadržimo se za trenutak na razdoblju od četriristo devedeset godina posvećenih jevrejskom narodu. Da li je to bio period za vreme koga će Bog biti pristrasan pa neće mariti za spasenje drugih naroda? Nemoguće, jer Bog ne gleda ko je ko. Bio je to jednostavno dokaz velikog Božjeg strpljenja da će čekati još toliko godina na izraelski narod da mu da priliku da prihvati svoje uzvišeno zvanje Božjih sveštenika, da svetu objavi obećanje. Međutim, oni to nisu hteli. Naprotiv, oni sami su Ga toliko zaboravili da su Mesiju, kada je došao, odbacili.

I tako, umesto da budu ti oko kojih će se uspostaviti peto i poslednje svetsko carstvo, oni su prestali da imaju posebno mesto u obećanju. Da su verovali jevandjelje kao drugi, ono bi ih spasilo. Razrušeni hram, sa pocepanom zavesom koja je otkrivala činjenicu da Božja slava više ne prebiva u svetinji nad svetinjama, bio je simbol odnosa tog naroda prema savezu. Kao pojedinci, mogli su (i dalje) da se nakaleme na dobru maslinu kao i nezabošci, i da tako postanu Izrael; međutim, njihov položaj kao verskih vođa sveta je zauvek prestao, jer ga nisu cenili. Nisu spoznali vreme svog pohođenja.

POSLEDNJI POZIV ZA NAPUŠTANJE VAVILONA

I šta sada preostaje? Samo to da Božji narod čuje i poslušaj poziv da izađe iz Vavilona, jer će ga, ako ostane, zadesiti zla namenjena Vavilonu. Iako je grad na Eufratu razoren pre mnogo vekova, zapravo nekoliko vekova pre Hrista, skoro vek posle Hrista prorok Jovan je, pokrenut Duhom, ponovio pretnje koje je Isaija izrekao protiv Vavilona i to gotovo istim rečima:

„Koliko se sam proslavio i odao raskoši, toliko mu dajte muka i žalosti; jer on govori u svom srcu: sedim na prestolu kao car i nisam udovac i žalosti neću videti. Zato će u jedan dan doći njegova zla: smrt i žalost i glad“ (Otkrivenje 18,7.8 – Čarnić; Uporedi sa Isaija 47,7-10).

Vavilon, taj neznabožački grad, uzdigao se iznad Boga. Kao što se videlo na Valtazarovoj gozbi, on je predstavljao religiju koja prkosi Bogu (Danilo 5). Isti duh postoji i danas, ne samo u nekom određenom društvu, već gde god ljudi odlučuju da u religiji idu svojim putem, umesto da se pokore svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih. Bog u svojoj nežnoj milosti dugo trpi i čeka dok se Njegov narod, koji izlazi iz Vavilona, ponizi da bi hodao sa Njim i propovedao jevanđelje o carstvu, sa svom silom tog carstva, zapravo silom budućeg sveta, „po svemu svetu za sveđoćanstvo svima narodima, i tada će doći kraj“ (Matej 24,14 – Čarnić).

Taj „kraj“ biće uništenje Vavilona, baš kao što je i rečeno preko Jeremije; međutim, pošto je stari Vavilon bio svetsko carstvo, a njegov pravi car sotona, bog ovog sveta, kao što je pokazano u Isaiji 14, uništenje Vavilona nije ništa drugo do Božji sud nad celom zemljom, kada će On izbaviti svoj narod. Čitajmo sada reči „što prorokova Jeremija za sve narode“ kad je prorekao kraj vavilonskog ropstva:

BOŽJA RASPRAVA SA NARODIMA

„Jer ovako mi reče Gospod Bog Izrailjev: uzmi iz moje ruke čašu vina, ovoga gneva, i napoj iz nje sve narode ka ko-

jima te ja pošaljem, neka piju i smetu se i polude od oštrog mača koji ću ja poslati među njih.

I uzeh čašu iz ruke Gospodu, i napojih sve te narode, ka kojima me posla Gospod: Jerusalem i gradove Judine i careve njegove i knezove njegove, da budu pustoš i čudo i podsmeh i uklin, kao što je danas, Faraona cara Misirskoga i sluge njegove i knezove njegove i sav narod njegov, i svu mešavinu, i sve careve zemlje Uza, sve careve zemlje Filistejske, i Askalon i Gazu i Akaron i ostatak od Azota, Edomce i Moavce i sinove Amonove, i sve careve Tirske i sve careve Sidonske i careve na ostrvima preko mora, Dedana i Temu i Vuza, i sve koji se s kraja strigu, i sve careve Arapske i sve careve od mešavine koji žive u pustinji i sve careve Zimrijske, i sve careve Elamske, i sve careve Midske, i sve careve severne, koji su blizu i koji su daleko, kako jednoga tako drugoga, i sva carstva zemaljska što su po zemlji; a car Sisaški piće posle njih.

I reci im: ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: pijte i opijte se, i bljujte (povraćajte) i padajte, da ne ustanete od mača koji ću pustiti među vas. Ako li ne bi hteli uzeti čaše iz ruke tvoje da piju, tada im reci: ovako veli Gospod nad vojskama: zaista ćete piti. Jer evo počinjem puštati zlo na grad koji se naziva mojim imenom, a vi li ćete ostati bez kazne? nećete ostati bez kazne, jer ću dozvati mač na sve stanovnike zemaljske, govori Gospod nad vojskama.

Ti dakle prorokuj im sve ove reči i reci im: Gospod će s visine riknuti, i iz stana svetinje svoje pustiće glas svoj, silno će riknuti iz stana svojega, kao oni što gaze grožđe podignuće viku na sve stanovnike zemaljske. Proći će graja do kraja zemlje, jer raspravu ima Gospod s narodima, sudi se sa svakim telom, bezbožnike će dati pod mač, govori Gospod. Ovako veli Gospod nad vojskama: evo, nevolja će poći od naroda do naroda, i velik će se vihor podignuti od krajeva zemaljskih. I u onaj će dan biti od kraja do kraja zemlje pobijeni od Gospoda, neće biti oplakani, niti će se pokupiti i pogrepsti, biće gnoj po zemlji.“ (Jeremija 25,15-33)

Ovo je strašna sudbina kojoj u susret žure svi zemaljski narodi. Oni se svi naoružavaju za ovu veliku bitku. Mnogi od njih sanjaju o federaciji i svetskoj vladavini (današnjim terminima rečeno – *jednoj svetskoj vladi i religiji*), ali Bog je za svetsku vlast nad ovom Zemljom kazao: „Neće ga biti, dokle ne dođe onaj kome pripada, i njemu ću ga dati“ (Jezekilj 21,32). Poslednja revolucija biće dolazak „Potomka na koga se odnosi obećanje“ (Galatima 3,19 – SSP), koji će onda sam preuzeti carstvo. Neko kratko vreme ti strašni sudovi su odloženi da bi svi imali priliku da zamene telesno oružje za mač Duha, Božju Reč, koja je silna „u Bogu - da ruši utvrđenja, te rušimo mudrovanja, i svako uzvišavanje koje se diže protiv bogopoznanja i zarobljavamo svaku misao - za poslušnost Hristu“ (2. Korinćanima 10,4.5 – Čarnić).

Ovo zarobljavanje je sloboda. Božjom Reči možemo da izađemo iz vavilonskog robovanja² oholosti i samopouzdanju, u slobodu Božje blagosti. Ko će poslušati poziv da izađe i zameni robovanje ljudskim tradicijama i spekulacijama za slobodu koju daje Božja večna istina?

2 Videti fusnotu broj 1 u prethodnom (44.) poglavlju

46. IZGUBLJENA IZRAELSKA PLEMENA

(Sadašnja istina, 13. maj 1897)

Postoji popularna, gotovo sveopšta ideja da su se u vreme vavilonskog ropstva deset od dvanaest plemena potpuno izgubila i da su se po završetku sedamdeset godina mogla prikupiti samo dva plemena da se vrate u Palestinu. To uverenje je tako duboko ukorenjeno da je gotovo svakom odmah jasno o čemu se radi kad se pomene izraz „deset izgubljenih plemena“. Kako je ova ideja prevladala, nećemo se sada zaustaviti da razmatramo, već ćemo se zadovoljiti onim šta Biblija kaže o predmetu izgubljenih Izraelaca.

JUDA I IZRAEL

Međutim, možda bi bilo dobro da prvo (raz)rešimo pogrešna shvatanja o izrazima „Juda“ i „Izrailj (stari Izrael, ili samo Izrael).“ Kad se posle Solomonove smrti carstvo podelilo, južni deo, koji se sastojao od Judinog i Venijaminovog plemena, bio je poznat kao Judejsko carstvo (Juda) sa Jerusalimom kao prestonicom; dok je severni deo, koji se sastojao od preostalih plemena, bio poznat kao carstvo Izrael sa prestonicom Samarijom. Severno carstvo je prvo otišlo u ropstvo, i plemena koja su ga sačinjavala smatraju se izgubljenim.

Pogrešno shvatanje je u tome što se izraz „Jevreji“ ograničava na narod u južnom carstvu, naime na Judino i Venijaminovo pleme, i što se izraz „Izrailjci“ odnosi samo na plemena koja su sačinjavala severno carstvo, a koja su navodno izgubljena. Polazeći od te pretpostavke, uzavrela, nekontrolisana mašta nekih teologa sklonih spekulisanju, zaključila je da narod, uglavnom nazvan Judejci, potiče samo iz Judinog i Venijaminovog plemena, a da su anglosaksonska rasa, ili još određeni je, narod Velike Britanije i Amerike, Izraelci, ili drugim rečima „deset izgubljenih plemena“, koja su sada otkrivena.

KARAKTER, A NE NACIONALNOST

Lako je videti kako je nastala ova teorija. Nastala je usled čistog promašaja da se razumeju obećanja jevanđelja. Smišljena je da bi se anglosaksonska rasa proglasila naslednicima obećanja datih Avramu, a izgubilo se iz vida da ta obećanja obuhvataju ceo svet bez obzira na nacionalnost i da „Bog ne gleda ko je ko, nego mu je u svakom narodu dobrodošao (mio – Karadžić) ko se njega boji i tvori pravdu“ (Dela 10,34.35 – Čarnić). Da su ljudi verovali da je pravi Izraelac onaj „u kome nema lukavstva“ (Jovan 1,47), uvideli bi ludost ovakve ideje, prema kojoj, bez obzira koliko ljudi bili zli i nevernici, oni moraju da budu Izraelci jednostavno zato što pripadaju određenoj naciji. Međutim, ideja o nacionalnoj crkvi i nacionalnoj religiji je fascinantna, jer je mnogo prijatnije za ljude da pretpostavljaju da će biti masovno (kolektivno) spaseni bez obzira na karakter, umesto ličnom verom i pravednošću.

BIBLIJSKI IZRAZI KOJI OPOVRGAVAJU NEOSNOVANE RAZLIKE

Nekoliko tekstova iz Pisma je dovoljno da pokaže da se pojmovi „Jevreji“ i „Izrailjci“ koriste naizmenično, jer se svaki od njih primenjuje na istu osobu. Na primer, u Jestiri 2,5 čitamo: „Beše u Susanu carskom gradu Judejac po imenu Mardohej, sin Jaira sina Simeja sina Kisova, od plemena Venijaminova“. Ali u Rimljanima 11,1 imamo tvrdnju apostola Pavla: „Jer sam i ja Izrailjac od semena Avraamova od kolena Venijaminova“. Isti apostol je rekao: „Ja sam čovek Jevrejtin iz Tarsa“ (Dela 21,39). Ovdje imamo jednog čoveka iz Venijaminovog plemena, Jevrejina, i drugoga čoveka iz istog plemena, Izraelca, koji je istovremeno Jevrejtin.

I opet, Ahaz je bio jedan od judejskih careva koji je vladao u Jerusalimu (Vidi 2. Carevima 16,1.2; Isaija 1,1). Bio je Davidov potomak i po telu (biološki) jedan od Isusovih predaka (2. Carevima 16,2; Matej 1,9). Ali u 2. Dnevnika 28,19 – u izveštaju o invaziji Filisteja „na južnom kraju Judinu“, rečeno je da „Gospod obaraše Judu s Ahaza cara Izrailjeva, jer odvuče Judu da grdno greši Gospodu“.

Kad se apostol Pavle sa jednog od svojih misionarskih putovanja vratio u Jerusalem, „Judeji iz Azije primetiše ga u hramu, pobuniše sav narod i staviše ruke na njega vičući: Izrailjci, pomagajte, ovo je čovek koji svuda sve uči protiv naroda, i zakona, i ovoga mesta“ (Dela 21,27.28 – Čarnić).

Čitalac može lako videti kako je to prirodno rečeno ako ima na umu da je svih dvanaest plemena poteklo od jednog čoveka, od Jakova ili Izraela (Izrailja). Zato je izraz „Izrailj“ primenjiv na bilo koje ili sva plemena, jer se zbog isticanja Jude izraz „Jevrejin“ počeo primenjivati na bilo kog od sinova Izraelovih, bez obzira na njihovo pleme. Kad govori o savezima, Bog kaže: „Sklopiću novi savez s domom Izrailjevim i s domom Judinim“ (Jevrejima 8,8 – Čarnić), da bi jasno pokazao da se novi savez sklapa sa celim, nepodeljenim narodom, upravo kao što je bilo i sa starim savezom.

Prema tome, vidimo da se izraz „Jevreji“ s pravom primenjuje na iste ljude koji se nazivaju „Izrailjci (Izraelci)“. Pri tome ne smemo da zaboravimo da, precizno govoreći, „nije Judejin (Jevrejin – Karadžić) onaj koji je to samo spolja, i nije pravo obrezanje ono koje je spolja na telu, nego, Judejin (Jevrejin) je onaj koji je to iznutra, i pravo obrezanje je u srcu, u duhu, a ne u slovu. Takvoga ne hvale ljudi nego Bog“ (Rimljanima 2,28.29 – Čarnić). Smatrati da su se ova plemena izgubila među narodom koji se naziva Jevreji ništa ne menja; mogu se nazivati Izraelcima kao i Jevrejima; ali nijedan od ovih izraza ne može se, striktno govoreći, s pravom primeniti ni na jednog od njih, osim na one koji zaista veruju u Isusa Hrista, i oba izraza su, u strogom biblijskom smislu, primenjivi na svakog ko ima takvu veru, bio on Englez, Francuz, Grk, Turčin ili Kinez.

NIJEDNO OD PLEMENA NIJE „IZGUBLJENO“

Vratimo se na razmatranje „izgubljenih plemena“. Da deset plemena nisu bila ništa više izgubljena nakon završetka vavilonskog ropstva nego što su bila ranije, jasno je iz Pisma kao što je jasno i da Judino i Venijaminovo pleme nisu bili izgubljeni. Kako se može znati da ta

dva plemena nisu bila izgubljena, odnosno izgubljena iz vida? – Po jednostavnoj činjenici da se ona pominju posle ropstva; pojedinci iz tih plemena pomenuti su imenom. Tako znamo da su i druga plemena postojala nakon ropstva, kao što su postojala i ranije.

Nisu svi Izraelci bili odvedeni u Vavilon; najsiromašniji i najneznatniji su ostavljeni u svojoj zemlji. Ali većina naroda iz svih plemena odvedena je i zato je u carskom proglasu na kraju sedamdeset godina, dozvoljen opšti povratak, kao što sledi:

„Prve godine Kira cara Persijskoga, da bi se ispunila reč Gospodnja, koju reče na usta Jeremijina, podiže Gospod duh Kira cara Persijskoga, te oglasi po svemu carstvu svojem u raspisa govoreći: Ovako veli Kir car Persijski: sva carstva zemaljska dao mi je Gospod Bog nebeski, i on mi je zapovedio da mu sazidam dom u Jerusalimu u Judeji. Ko je između vas od svega naroda njegova? Bog nebeski neka bude s njim, pa nek ide u Jerusalim u Judeji, i neka zida dom Gospoda Boga Izrailjeva, Boga koji je u Jerusalimu.“ (Jezdra 1,1-3)

Dozvola za povratak je bila neograničena, ali je nisu iskoristili svi ni iz jednog plemena. Međutim, sva plemena su bila prisutna; ali i oni koji su ostali nisu time bili nužno izgubljeni. Za neku porodicu se ne može reći da se „izgubila“ zato što živi u stranoj zemlji. Kasnije je Artakserks, u svom nalogu Jezdri napisao: „Ja zapovedam: ko god u mom carstvu od naroda Izrailjeva i od sveštenika njegovih i Levita hoće od svoje volje da ide s tobom u Jerusalim, nek ide“ (Jezdra 7,13).

„SAV IZRAILJ“ IMA PREDSTAVNIKE

Odmah nakon Kirovog proglasa čitamo: „Tada ustaše glavari porodica otačkih od Jude i Venijamina, i sveštenici i Leviti i *svi kojima Bog podiže duh* da idu da zidaju dom Gospodnji u Jerusalimu“ (Jezdra 1,5). Poznato nam je da su uspostavljeni obredi u svetinji i da niko od levita nije mogao da služi u njima; a u Jezdri 3,10-12 čitamo da pri

polaganju temelja za hram „postaviše sveštenike obučene s trubama i Levite sinove Asafove s kimvalima da hvale Gospoda“. Čak i posle Hristovog vaksrenja i vaznesenja čitamo za Varnavu da je bio „Levit rodom iz Kipra“ (Dela 4,36).

U Luka 2,36-38 čitamo da je „proročica Ana, Fanuilova kći iz *Asirovog plemena*“, u novorođenčetu Isusu prepoznala Gospoda i „poče[la] da govori o detetu svima koji su iščekivali izbavljenje Jerusalima“ (SSP).

Ovde imamo predstavnike dva od deset plemena koja su navodno tajanstveno nestala, a koji su izričito pomenuti imenom kao stanovnici Jerusalima. Jasno je da nešto ne može da bude izgubljeno, ako se tačno zna gde je.

Druga plemena nisu izričito pomenuta, ali u Jezdri 2,70 čitamo: „I tako se naseliše sveštenici i Leviti i neki iz naroda i pevači i vratari i Netineji u gradovima svojim, *i sav Izrailj u svojim gradovima*“.

Kad je apostol Pavle stajao na sudu pred carem Agripom, rekao je: „I sad stojim pred sudom zbog nadanja u obećanje, koje je Bog dao našim očevima, a za koje se *naših dvanaest plemena* nadaju da će postići služeći Bogu istrajno dan i noć; zbog ove nade, kralju, optužuju me Judeji“ (Dela 26,6.7 – Čarnić). Ovde nalazimo da je dvanaest plemena postojalo u dane apostola Pavla i da su se nadali ispunjenju obećanja koje je Bog dao njihovim očevima.

I apostol Jakov svoju poslanicu upućuje „*dvanaest plemena u dijaspori (rasijanih po svetu – Karadžić)*“ (Jakov 1,1 – Čarnić).

Ovde imamo dovoljno dokaza da se nijedno od izraelskih plemena nije izgubilo. Sve plemenske razlike su sada izgubljene i nijedan Jevrej in ne može reći kom od dvanaest plemena pripada; i tako, u tom smislu, danas nisu samo deset, već su sva plemena izgubljena, iako je svih dvanaest predstavljeno u jevrejskom narodu rasejanom po svetu. Međutim, Bog čuva popis i u budućem svetu svaka osoba biće stavljena na svoje mesto, jer grad koji je Avram očekivao, prestonica nasledstva obećanog njemu i njegovom potomstvu, Novi Jerusalim, ima dvanaest vrata i na njima su napisana „imena dvanaest plemena Izrailjevih“ (Otkrivenje 21,12 – Čarnić).

KOGA GOSPOD SMATRA IZRAELCEM

Poslednja dva teksta ukazuju na drugu činjenicu, naime da se Božje računanje plemena ne rukovodi ljudskim računanjem. „Čovek gleda što je na očima, a Gospod gleda na srce“ (1. Samuilova 16,7), „nije Judejin (Jevrejin) onaj koji je to samo spolja, ... nego, Judejin (Jevrejin) je onaj koji je to iznutra, i pravo obrezanje je u srcu, u duhu“ (Rimljanima 2,28.29). Svi koji budu spaseni će „ući u grad na vrata“ (Otkrivenje 22,14), ali na svakim od tih vrata nalazi se po jedno ime od dvanaest plemena, što pokazuje da će se spasiti svih dvanaest izraelskih plemena. To je očigledno i po još jednoj činjenici: da „Izrailj“ znači Onaj koji je nadvladao. Jakovljeva poslanica upućena je na adresu dvanaest plemena, ali nema hrišćanina koji ne zna da su njena uputstva i obećanja njemu namenjena.

Sve to nas vodi do činjenice da su, u stvari, sva plemena izgubljena, „jer svi sagrešiše i izgubili su slavu Božju“ (Rimljanima 3,23 – Karadžić). „Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na njega bezakonje svih nas“ (Isaija 53,6). Zato je Gospod, kad je došao, rekao: „Jer je sin čovečji došao da nađe i spase što je izgubljeno“ (Luka 19,10 – Karadžić). Izjavio je: „Ja sam poslan samo izgubljenim ovcama doma Izrailjeva“ (Matej 15,24 – Čarnić) u trenutku kad je bio na putu da blagoslovi jadnu, prezrenu Hananejku, potomka onih neznabožaca koji su naseljavali ovu zemlju pre vremena Isusa Navina.

Tu smo na kraju našli izgubljena izraelska plemena. Ne samo deset već sva su plemena izgubljena, tako potpuno da je jedina nada njihovog spasenja u Hristovoj smrti i vaskrsenju. U ovom stanju se i mi nalazimo; zato možemo sa oduševljenjem čitati da se obećanja o prikupljanju Izraela odnose i na nas. To ćemo razmatrati idući put.

47. JEDNO STADO I JEDAN PASTIR

(*Sadašnja istina, 20. maj 1897*)

„Palica vladalačka (skiptar) neće se odvojiti od Jude niti od nogu njegovih onaj koji postavlja zakon, dokle ne dođe onaj kome pripada (Šilo – KJV¹), i njemu će se pokoravati (i k Njemu će se skupiti – KJV) narodi.“ (1. Mojsijeva 49,10 – Daničić)

Ovo je samo jedan deo izjave koju je izgovorio patrijarh Jakov pre nego što je „umro u veri“. Pozvao je k sebi svoje sinove i dao proročku sliku onoga što bi trebalo da im se desi „u poslednjim danima“ (stih 1). Značenje reči *šilo* je mir ili tišina, i kao što lična zamenica ukazuje na to da se koristi u vezi sa nekom osobom, a ne gradom, znamo da je Hristos, „Princ mira“ (Isaija 9,6 – KJV), „koji je naš mir“ (Efescima 2,14 – KJV) upravo Onaj na koga se to odnosi. „Vlast će biti na Njegovom ramenu“, i „neće biti kraja uvećanju Njegove vlasti i mira“ (Isaija 9,6.7). Ovo je navedeno iz drugih prevoda na margini Revidirane verzije: „Dok On ne dođe u Šilo, imajući poslušnost naroda“, ili „Dok ne dođe to što je Njegovo“, ili „Dok ne dođe On čije je to“.

KAJAFINO PROROČANSTVO

Stotinama godina nakon što su ove reči izrečene, neki drugi čovek, mnogo drugačijeg karaktera, izgovorio je, nadahnućem, slične reči. Isus je bio na Zemlji, i privlačio je ljude sebi svojim blagodatnim rečima i moćnim čudima, što je prouzrokovalo mnogo problema poročnim prvosveštenicima i farisejima, te su sazvali Veće da odluči šta da se radi s Njim. Onda je progovorio prvosveštenik Kajafa i rekao:

„Vi ne znate ništa i ne mislite da je za vas bolje da jedan čovek umre za narod, nego da sav narod propadne. A ovo

¹ U engleskom prevodu, na ovom mestu piše „Šilo“ (hebrejski *Shiloh*) – *prim. prev.*

ne reče sam od sebe, nego, budući prvosveštenik one godine, proreče da će Isus umreti za narod, i ne samo za narod, nego da i rasejanu decu Božju skupi u jedno.“ (Jovan 11,49-52 – D. Stefanović)

Prvosveštenik nije pomišljao ni na šta drugo osim da će, žrtvovanjem Isusa, spasiti narod od rimskog uništenja; ali Bog je iskoristio njegova usta za proročanstvo da Isusova smrt zaista treba da spase ljude od propasti, i to ne samo jevrejski narod, već svu rasejanu Božju decu. On ovo čini oslobađanjem svog naroda od njihovih greha, jer u Njemu „imamo otkupljenje Njegovom krvlju, čak i oproštenje od greha“. (Efescima 1,7 – KJV)

HRISTOV DOLAZAK I VASKRSENJE

Tako ponovo vidimo da je od najstarijih vremena nada Božjeg naroda bila jedino u Hristovoj smrti i vaskresenju. Jakov i njegova porodica bili su u Egiptu kada su izgovorene one prvobitno citirane reči; ali Jakov je znao da će do okupljanja naroda iz Egipta i iz svih zemalja njihovog ropstva doći samo kroz Hristov krst, koji donosi večno otkupljenje. Hristov krst uključuje Hristov drugi dolazak, jer kad god u stvarnoj veri jedemo i pijemo Hristovo telo i krv, mi „Gospodnju smrt objavljuje[mo] (prikazujemo – KJV), *dok on ne dođe*“ (1. Korinćanima 11,26 – SSP). Jakov se zato radovao Hristovom dolasku u slavi, zbog okupljanja Izraela; kao što nas i apostol Pavle opominje „za dolazak Gospoda našeg Isusa Hrista, i za naš sastanak (okupljanje – KJV) u Njemu“. (2. Solunjanima 2,1 – Karadžić)

„Ali kako obećanje o okupljanju Izraela može da se primeni na okupljanje svih vernika prilikom Hristovog drugog dolaska?“ Pitanje bi pre glasilo: Kako može da se primeni na bilo šta drugo? Ono obećanje koje je dato Avramu, isto je ono koje je dato i Isaku, i Jakovu. Obećanje Avramu bilo je da će u njemu biti blagoslovena sva plemena na Zemlji (1. Mojsijeva 12,3), a ovaj blagoslov treba da bude kroz Hristovu smrt i vaskresenje (Dela 3,25.26). „Hristos nas je iskupio (otkupio – KJV) od

prokletstva zakona postavši za nas prokletstvo, jer je napisano: Proklet svaki koji visi na drvetu; da bi Avramov blagoslov, kroz Isusa Hrista, mogao da dođe na neznabošce; da bismo i mi, kroz veru, mogli da primimo obećanje Duha“ (Galatima 3,13.14 – kombinacija prevoda Sinod SPC-KJV). Avram je primio znak obrezanja, „pečat pravednosti koju je stekao verom dok je još bio neobrezan; da bi bio otac svih koji veruju kao neobrezani“ (Rimljanima 4,11 – kombinacija SSP-D. Stefanović). Stoga, svi ljudi sveta moguća su deca Avrama, od ovaca doma Izraelovog². „Sav svet leži u zlu“ (1. Jovanova 5,19 – Karadžić) – izgubljen, a Hristos je došao da nađe i spase ono što je izgubljeno.

IZGUBLJENE OVCE IZRAELA

Hristos je pravi pastir; slušati Njegov glas je test koji određuje ko su zaista Njegove ovce. On kaže: „Moje ovce slušaju moj glas, i ja ih poznajem, te idu za mnom“ (Jovan 10,27 – Čarnić). Oni koji odbijaju da čuju Njegov glas, svrstavaju sebe među jarčeve. Dok je bio među svojim učenicima, rekao je: „Imam i druge ovce, koje nisu iz ovoga tora; i njih treba da dovedem, pa će slušati moj glas i biće jedno stado, jedan pastir“ (Jovan 10,16). Tako vidimo da su izgubljene ovce Izraelovog doma razasute svuda po svetu i samo Isusov glas može da ih pronade. On šalje svoje potpastire, ali oni moraju da govore Njegovim glasom, inače će oterati ovce, umesto da ih sakupe. Isusove reči: „Ja sam poslan samo izgubljenim ovcama doma Izraelovog“ (Matej 15,24 – SSP), kada je hteo da usliši molbu Sirofeničanke, koja je bila privučena zvukom Njegovog glasa, pokazuju da je ta jadna, verujuća paganka bila jedna od tih izgubljenih ovaca Izraelovog doma.

OKUPLJENI JEVANĐELJEM

Otuda, Izrael treba da se sakupi propovedanjem jevanđelja; jer Isusov poziv, prilikom Njegovog drugog dolaska: „Dođite, vi blagosloveni moga Oca, i nasledite Carstvo koje je za vas pripremljeno od po-

² Ovce doma Izraelovog – *prim. izdavača*

stanka sveta!“ (Matej 25,34), isti je onaj glas koji i sada govori: „Dođite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni (natovareni – Karadžić), i ja ću vas odmoriti“ (Matej 11,28). Samo oni koji paze na ove reči, odgovoriće na poziv tog poslednjeg dana.

Reč jevanđelja – reč spasenja – jeste ono što treba da obnovi Zemlju i da je naseli pravednicima koji će biti obnovljeni tom istom rečju. Zato Gospod kaže:

„Brzo će zarobljenik biti oslobođen iz izgnanstva; i neće umreti i sići dole u jamu, niti će biti bez hleba. Jer sam ja Gospod Bog tvoj, koji raskidam more, da valovi njegovi buče; Gospod nad vojskama ime mi je. Ja ti metnuh u usta reči svoje i senom ruke svoje zaklonih te, da bih mogao da postavim nebesa i položim temelje Zemlje, i kažem Sionu: Ti si moj narod.“ (Isaija 51,14-16 kombinacija prevoda Daničić-KJV)

IZGRADNJA DAVIDOVOG DOMA

Uz sve ono što je već izloženo iz Pisma, što vrlo jasno pokazuje da se broj ljudi Izraela upotpunjuje samo onima iz neznabožaca, a koji prihvataju jevanđelje, ovde će biti navedena dva teksta iz Pisma. I dok čitamo, ne zaboravimo da je otac celog Izraela, Avram, uzet iz redova neznabožaca, i da je primio obećanja i blagoslov Duha pre nego što je bio obrezan, da bi se pokazalo da Bog ne gleda ko je ko, već da su svi koji veruju Izrael[ci].

Prvi tekst koji ćemo razmatrati nalazi se u 15. poglavlju Dela apostolskih. Apostoli i starešine su se okupili, ne da reše neku tačku doktrine, niti da propišu nešto novo, već da umire umove novih obraćenika iz redova neznabožaca, koje su lažni učitelji uznemiravali. Petar je rekao kako su neznabošci čuli jevanđelje iz njegovih usta, i poverovali, i da im je Bog dao Svetog Duha „i nije postavio nikakve razlike između nas i njih, već je očistio njihova srca verom“ (stih 9 – Čarnić); a onda je Petar dodao da će se Hristovom blagodaću i sami Jevreji spasiti, isto kao i neznabošci (Stihovi 7-11).

Zatim se Jakov obratio zajednici, govoreći:

„Simeon (Simon – Sinod SPC; Petar – *prim. izdavača*) kaza kako se Bog najpre pobrinuo da između mnogobožaca uzme narod za svoje ime. I s ovim se slažu proročke reči, kao što je napisano: ‘Vratiću se potom i ponovo ću sazidati Davidov dom koji je pao, opet ću sazidati što je u njemu srušeno, i nanovo ću ga podići, da bi i ostali ljudi mogli da traže Gospoda, i svi narodi (neznabošci – Sinod SPC) na koje je prizvano ime moje, govori Gospod koji tvori ovo - poznato od večnosti (Bogu su poznata od postanja sveta sva dela Njegova – Karadžić).’“ (Dela 15,14-18 – Čarnić)

Tekst koji je Jakov citirao je iz Amosa 9,11.12, a stihovi koji neposredno slede su:

„Evo, idu dani, govori Gospod, kad će orač stizati žetovca, i koji gazi grožđe sejača, i gore će kapati slatkim vinom, a svi će se humovi rastapati. I povratiću roblje naroda svog Izrailja, i opet će sagraditi puste gradove i naseliće se, i nasadiće vinograde i piti vino iz njih, i načiniće vrtove i jesti rod iz njih. I posadiću ih u zemlji njihovoj, i neće se više iščupati iz zemlje svoje, koju im dadoh, govori Gospod Bog tvoj“ (stihovi 13-15 – Daničić); (uporedite ovo poslednje sa obećanjem Davidu u 2. Samuilovoj 7,10.11)

Dom, ili Davidova kuća, treba da se izgradi samo kroz propovedanje jevanđelja neznabošcima; i to je ono što su drevni proroci objavili. A što to nije učinjeno, ili barem započeto, pre prvog dolaska našeg Gospoda, nije bila krivica Boga, niti Njegovih proroka, već ljudi koji nisu hteli da slušaju. Bog je na mnogo načina pokazao koliko žudi da sakupi sve neznabošce. Neka nijedan hrišćanin u ovim danima ne ponavlja ono sebično neverovanje ljudi koji su se izjašnjavali kao Božji narod u drevnim vremenima, i neka ne pomišlja da Izrael treba da se

okupi na bilo koji drugi način, osim kroz veru u Hristovo jevanđelje, koje je „za sve ljude“.

KAKO ĆE SAV IZRAEL BITI SPASEN

Drugi tekst iz Pisma koji ćemo ukratko napomenuti u vezi sa ovim, nalazi se u 11. poglavlju Rimljanima poslanice. Ovde se Božji narod naziva maslinovim drvetom. To je u skladu sa Isajom 11,1 i 53,2, gde se Hristos naziva Korenom. Neke od grana su se odlomile „zbog neverovanja“ (Rimljanima 11,17-20). Koren je taj koji čini grane svetima (stih 16) i zato, kada se grane divlje masline nakaleme, one učestvuju u „korenu i masnoći živog drveta“; ali one stoje samo verom i mogu biti odsečene, ukoliko su nemarne (stihovi 16-22). One grane koje su odsečene zbog neverstva, biće ponovo nakalemljene, „ako ne ostanu u neverstvu“ (stih 23). Tako vidimo da i Jevreji i neznabošci po telu stoje u potpuno istom odnosu prema Bogu. Jevrejin po prirodi, koji je nevernik, odvojen je od Korena, Isusa Hrista, dok je neznabožac po prirodi, koji veruje, spojen sa Njim. Ali neuspeh da se nastavi u veri rezultiraće odsecanjem obraćenog neznabošca, dok Jevrejin, koji je odsečen zbog neverovanja, ima iste povlastice kao i neznabožac, pod uslovom da se pokorava veri.

„Jer neću, braćo, da vi ne znate ovu tajnu, da ne mudrujete sami po sebi: deo Izrailja otvrdnu (delimično slepilo je zadesilo Izrael – KJV), dok ne uđe pun broj neznabožaca“ (stih 25 – Sinod SPC). Delimično slepilo je veliki deo današnjeg Izraela, zato što današnji Izrael samo delimično postoji. Izrael može da bude učinjen potpunim i celovitim samo ulaskom neznabožaca, odnosno onoliko njih koliko će ih verovati. Kada dođe „punina neznabožaca“ (stih 25 – KJV), onda će doći i ono što je savršeno, sam taj savršen dan.

„I tako će se spasti sav Izrael, kao što je zapisano: ‘Sa Siona će doći Izbavitelj i od Jakova otkloniti (odvratiće – Čarnić) svaku bezbožnost. I ovo je moj savez s njima kad uklonim (budem uzeo – KJV) njihove grehe.’“ (Stihovi 26 i 27; uporedite takođe i Dela 3,24-26)

Obratite pažnju na vezu u stihovima 25 i 26. „Delimično slepilo je zadesilo Izrael, dok ne dođe punina neznabožaca. I tako će se spasiti čitav Izrael“ (KJV). To će reći, čitav Izrael ne može da bude spašen, osim uvođenjem neznabožaca; što je isto kao i reći da se potencijalni Izraelci sada računaju kao neznabošci, ali će svi oni ući u dogledno vreme; „i biće jedno stado i jedan Pastir.“

„Jer gore dokazasmo da su i Jevreji i Grci svi pod grehom, kao što stoji napisano: Ni jednog nema pravednog [baš nijednoga – D. Stefanović]“ (Rimljanima 3,9.10 – Karadžić). „Jer nema razlike; svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije“ (stihovi 22 i 23 – Čarnić). Ali ima nade za sve podjednako; „jer je Bog sve njih zaključao u neverstvo“ – „sve zajedno ih je zatvorio u neverstvo“ – „da bi svima mogao da učini milost.“ (Rimljanima 11,32 – KJV)

48. VEČNI SAVEZ OSTVAREN

(Sadašnja istina, 27. maj 1897)

„Bogu su poznata od postanja sveta sva dela njegova.“
(Dela 15,18 – Karadžić)

„Da pošalje Isusa Hrista koji vam je unapred određen, koga treba nebo da primi do vremena kada će se uspostaviti sve što je Bog od davnih vremena rekao ustima svojih svetih proroka.“ (Dela 3,20.21 – Čarnić)

„Za Njega svedoče svi proroci.“ (Dela 10,43 – KJV)

Konačno prikupljanje Božjeg naroda i njegovo uspostavljanje u obnovljenoj zemlji bila je tema proroka od pada u greh; i kao posledica toga svi oni su svedočili da će svi koji veruju u Hrista primiti oproštenje greha, pošto će samo kroz oproštenje greha doći do tog okupljanja i obnove. Pogledajmo onda nekoliko ovih proročanstava koja govore o tome; ona će služiti kao primer za sva druga. Prvo uzimamo jedanaesto poglavlje proroka Isaije:

„Ali će izaći šibljika iz stabla Jesejeva, i izdanak iz korena njegova izniknuće. I na njemu će počivati duh Gospodnji, duh mudrosti i razuma, duh saveta i sile, duh znanja i straha Gospodnjega. I mirisanje će mu biti u strahu Gospodnjem, a neće suditi po viđenju svojih očiju, niti će po čuvenju svojih ušiju ukoravati. Nego će po pravdi suditi siromasima i po pravici ukoravati krotke u zemlji, i udariće zemlju prutom usta svojih, i duhom usana svojih ubiće bezbožnika“ (Upoređi sa 2. Solunjanima 2,8).

„I pravda će mu biti pojas po bedrima, i istina pojas po bokovima. I vuk će boraviti s jagnjetom, i ris će ležati s jaretom, tele i lavić i ugojeno živinče biće zajedno, i malo dete vodiće ih. I krava i medvedica zajedno će pasti, mlad njihova ležaće zajedno, i lav će jesti slamu kao vo. I dete koje sisa igra-

će se nad rupom aspidinom, i dete odbijeno od sise zavlaiće ruku svoju u rupu zmije vasilinske. Neće uđiti ni potirati na svoj svetoj gori mojoj, jer će zemlja biti puna **poznanja Gospodnjega (poznavanja Boga – prim. izdavača)** kao more vode što je puno.“ (Isaija 11,1-9)

KRATAK PRIKAZ ISTORIJE JEVANĐELJA

Ovde imamo prikaz čitave istorije jevanđelja, uključujući uklanjanje greha i grešnika, i uspostavljanje pravednosti na novoj zemlji, gde će „smerni naslediti zemlju, i naslađivaće se množinom mira“ (Psalam 37,11 zajedno sa stihovima 9 i 10).

Nakon što je izneo celu istoriju, kao što smo čitali, prorok ide u neke pojedinosti. Vraća se tamo gde je sve počelo i nastavlja:

„I u to će se vreme za koren Jesejev, koji će biti zastava narodima, raspitivati narodi, i počivalište njegovo biće slavno. I tada će Gospod opet podignuti ruku svoju da zadobije ostatak naroda svojega, što ostane od Asirske i od Misira i od Patrosa i od Etiopske i od Elama i od Senara i od Emata i od ostrva morskih. I podignuće zastavu narodima i prognane Izrailjeve i rasijane Judine sabraće s četiri kraja zemaljska“ (Stihovi 10-12)

O tom skupljanju izabranih s četiri kraja zemaljska čitamo i u Mateju 24,31. Sila kojom će se ostvariti ovo prikupljanje nije ništa manja od one koja se ispoljavala kad je Gospod po prvi put podigao svoju ruku da prikupi svoj narod, jer čitamo: „I biće put ostatku naroda njegova, što ostane od Asirske, kao što je bio Izrailju kad iziđe iz zemlje Misirske“ (Stih 16).

„EVO BOGA VAŠEGA!“

O ovom prikupljanju, prvom i poslednjem, čitamo i u četrdesetom poglavlju Isaijine knjige. Propovedanje jevanđelja, uključujući

oproštenje greha, slanje Utešitelja, Svetoga Duha, uspostavljanje Boga kao jedine Sile u vasioni, Stvoritelja i Održavatelja; i najava Gospodnjeg dolaska u slavi, sve se tu nalazi. A onda dolazi poruka: „Evo, Gospod Bog ide na jakoga, i mišica će njegova ovladati njim; evo plata je njegova kod njega (uporedi sa Otkrivenjem 22,12) i delo njegovo pred njim. Kao pastir pašće stado svoje; u naručje svoje sabraće jaganjce, i u njedrima će ih nositi, a dojlilice će voditi polako“ (Stihovi 10.11).

Ranije smo čitali o sakupljanju izgubljenih ovaca doma Izraelovog u jedno stado, tako da će biti „jedno stado i jedan Pastir“; ovde vidimo da je prikupljanje počelo propovedanjem jevanđelja a završava se Gospodnjim dolaskom u slavi, sa anđelima; osim toga, ta sila i slava Gospodnjeg dolaska jednaka je sili koja mora da prati propovedanje jevanđelja.

IZGUBLJENE OVCE POD OTPADOM

U sledećim stihovima čitamo stanje izgubljenih ovaca u Izraelovom domu i kako su neverni pastiri rasejali stado umesto da ga prikupe:

„Opet mi dođe reč Gospodnja govoreći: Sine čovečji, prorokuj protiv pastira Izrailjevih, prorokuj i reci tim pastirima: ovako veli Gospod Gospod: teško pastirima Izrailjevim koji pasu sami sebe! Ne treba li stado da pasu pastiri? Preti-linu (salo) jedete i vunom se odevate, koljete toвно, stada ne pasete. Slabih ne krepite, i bolesne ne lečite, ranjene ne zavijate, odagnane ne dovodite natrag, izgubljene ne tražite, nego silom i žestinom gospodarite nad njima. I raspršiše (rasejaše) se nemajući pastira, i raspršivši se postaše hrana svim zverima poljskim. Ovce moje lutaju po svim gorama i po svim visokim humovima; i *po svojoj zemlji raspršene su ovce moje*, i nema nikoga da pita za njih, nikoga da ih traži.

Zato, pastiri, čujte reč Gospodnju; tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, što stado moje posta grabež, i ovce moje postaše hrana svim zverima poljskim nemajući pastira, i pa-

stiri moji ne traže stada mojega, nego pastiri pasu sami sebe, a stada mojega ne pasu; zato, pastiri, čujte reč Gospodnju; ovako veli Gospod Gospod: evo me na te pastire, i iskaću stado svoje iz njihovih ruku, i neću im dati više da pasu stado, i neće više pastiri pasti sami sebe, nego ću oteti ovce svoje iz usta njihovih i neće im biti hrana. Jer ovako veli Gospod Gospod: evo me, ja ću tražiti ovce svoje i gledati ih. Kao što pastir traži stado svoje kad je kod ovaca svojih raspršenih, tako ću tražiti ovce svoje i oteću ih iz svih mesta kuda se raspršiše kad bejaše oblačno i mračno. I izvešću ih iz naroda, i pokupiću ih iz zemalja, i dovešću ih u zemlju njihovu, i pašću ih na gorama Izrailjevim pokraj potoka i *po svim mestima naseljenim u zemlji*. (Uporedi sa Rimljanima 4,18).

I podignuću im *jednoga pastira* koji će ih pasti, slugu svojega Davida; on će ih pasti i biće im pastir. A ja Gospod biću im Bog, i sluga moj David knez među njima. Ja Gospod rekoh. I učiniću s njima zavet (savez) mirni, istrebiću zle zveri iz zemlje, i oni će živeti u pustinji bez straha i spavaće u šumama. I blagosloviću njih i što je oko gore moje, i puštaću kišu na vreme; kiše će blagoslovne biti. I drveta će poljska rađati svoj rod, i zemlja će rađati svoj rod; i oni će biti u svojoj zemlji bez straha, i poznaće da sam ja Gospod kad polomim palice jarma njihova, i izbavim ih iz ruku onih koji ih zarobiše. I neće više biti plen narodima, i zveri zemaljske neće ih jesti, nego će živeti bez straha i niko ih neće plašiti.“ (Jezekilj 34,1-13.23-28)

PRIKUPLJENI VASKRSENJEM

Kako će se tačno odvijati ovo poslednje prikupljanje rečeno nam je u 37. poglavlju:

„Ruka Gospodnja dođe nada me, i Gospod me izvede u duhu, i postavi me usred polja, koje beše puno kosti. I prove-

de me pokraj njih unaokolo, i gle, beše ih vrlo mnogo u polju, i gle, behu vrlo suhe. I reče mi: sine čovečji, hoće li oživeti ove kosti? A ja rekoh: Gospode Gospode, ti znaš.

Tada mi reče: prorokuj za te kosti, i kaži im: suhe kosti, čujte reč Gospodnju. Ovako govori Gospod Gospod ovim kostima: gle, ja ću metnuti u vas duh, i oživećete. I metnuću na vas žile, i obložiću vas mesom, i navući ću na vas kožu, i metnuću u vas duh, i oživećete, i poznaćete da sam ja Gospod.

Tada stadoh prorokovati, kako mi se zapovedi; a kad prorokovah nastaj glas, i gle potres, i kosti se pribirahu svaka ka svojoj kosti. I pogledah, i gle, po njima iziđoše žile i meso, i ozgo se koža navuče; ali duha ne beše u njima. Tada mi reče: prorokuj duhu, prorokuj, sine čovečji, i reci duhu: ovako veli Gospod Gospod: od četiri vetra dođi, duše, i duni na ove pobijene da ožive. I prorokovah, kako mi se zapovedi i uđe u njih duh, i oživeše, i stadoše na noge, beše vojska vrlo velika.

Tada mi reče: sine čovečji, *ove su kosti sav dom Izrailjev*; gle, govore: posahnuše kosti naše i prođe nadanje naše, propadosmo. Zato prorokuj, i kaži im: ovako veli Gospod Gospod: *evo, ja ću otvoriti grobove vaše, i izvešću vas iz grobova vaših, narode moj, i dovešću vas u zemlju Izrailjevu*. I poznaćete da sam ja Gospod, kad otvorim grobove vaše, i izvedem vas iz grobova vaših, narode moj. I metnuću duh svoj u vas da oživite, i naseliću vas u vašoj zemlji, i poznaćete da ja govorim i činim, govori Gospod.“ (Stihovi 1-14)

„CEO DOM IZRAILJEV“

Ovde vidimo da će se obećanje koje je Gospod dao Davidu, da će odrediti mesto svom narodu Izraelu, i posaditi ga pa će boraviti u svom mestu, i neće se više kretati, niti će ih više mučiti nepravednici (2. Samuilova 7,10), ispuniti vaskrsnjem mrtvih. I ovo prikupljanje Izraela, jedino koje je ikad obećano, i to je dovoljno, obuhvata sve verne iz svih

vekova, jer Gospod govori da će „svi koji su u grobovima čuti njegov glas i izaći“ (Jovan 5,28 – SSP).

Videli smo da na taj način treba da se okupi „ceo dom Izrailjev“. Tekstovi koji slede pokazuju da u to vreme neće biti podele carstava, već samo „jedno stado i jedan pastir“:

„Opet mi dođe reč Gospodnja govoreći: Ti, sine čovečji, uzmi jedno drvo, i napiši na njemu: Za Judu i sinove Izrailjeve i njegove drugove. Pa onda uzmi drugo drvo, i na njemu napiši: Josifu drvo Jefremovo i svega doma Izrailjeva, drugova njegovih. I sastavi ih jedno s drugim da budu kao jedno u tvojoj ruci. I kad ti reku sinovi tvoga naroda govoreći: hoćeš li nam kazati šta ti je to? Reci im: ovako veli Gospod Gospod: evo, ja ću uzeti drvo Josifovo, što je u Jefremovoj ruci, i plemena Izrailjevih, drugova njegovih, i sastaviću ga s drvetom Judinijem, i načiniću od njih jedno drvo, i biće jedno u mojoj ruci. I drveta, na kojima napišeš, neka ti budu u ruci pred njima. I reci im: ovako veli Gospod Gospod: evo, ja ću uzeti sinove Izrailjeve iz naroda u koje otidoše, *i sabraću ih od svuda, i dovešću ih u zemlju njihovu*. I načiniću od njih jedan narod u zemlji, na gorama Izrailjevijem, i jedan će car biti car svima njima, niti će više biti dva naroda, niti će više biti razdeljeni u dva carstva. I neće se više skvrniti (skrnaviti) gadnim bogovima svojim ni gnusobama svojim niti kakvim prestupima svojim, i izbaviću ih iz svih stanova njihovih u kojima grešiš, *i očistiću ih, i oni će mi biti narod i ja ću im biti Bog*. I sluga moj David biće im car, i svi će imati jednoga pastira, i hodiće po mojim zakonima, i uredbe će moje držati i izvršivati. I sedeće u zemlji koju dadoh sluzi svojemu Jakovu, u kojoj sedeše oci vaši; u njoj će sedeti oni i sinovi njihovi i sinovi sinova njihovih doveka, i David sluga moj biće im knez doveka.“ (Jezekilj 37,5-25)

A sada posebno zapazite šta sledi:

„I učiniću s njima zavet mirni, biće večan zavet s njima, i utvrdiću ih i umnožiću ih, i namestiću svetinju svoju usred njih navek. I šator će moj biti kod njih, i ja ću im biti Bog i oni će mi biti narod. (Uporedi sa Otkrivenjem 21,1-3). I narod će poznati da sam ja Gospod koji posvećujem Izrailja, kad svetinja moja bude usred njih doveka“ (Stihovi 26-28).

BOŽJI SUD NAD SVIM NARODIMA

Da izbavljenje Izraela nije lokalan događaj jasno se vidi iz kazne kojom je zaprećeno Vavilonu u dvadeset petom poglavlju Jeremije. Bilo je to pri kraju sedamdeset godina ropstva kad je Bog odlučio da izvrši ovu kaznu; ali kao što smo već videli, Izrael nije bio potpuno spreman da se u to vreme sakupi. Od tog dana do danas mnogi od Božjeg naroda su bili u Vavilonu, tako da se ta reč odnosi na ove poslednje dane kao što se odnosila u ono vreme: „Izađi iz njega, narode moj!“ (Jeremija 51,45; Otkrivenje 18,4). Ali Bog je u to vreme počeo da kažnjava Vavilon i sledeći stihovi pokazaće da se obećanja Izraelu, i pretnje kaznom za njegove ugnjetače, odnose na celu zemlju:

„Jer ovako mi reče Gospod Bog Izrailjev: Uzmi iz moje ruke čašu vina, ovog gneva, i napoj iz nje sve narode ka kojima te ja pošaljem. (Uporedi sa Psalmom 75,8; Otkrivenjem 14,9.10). Neka piju i smetu se i polude od oštrog mača koji ću ja poslati među njih. I uzeh čašu iz ruke Gospodu, i napojih sve te narode, ka kojima me posla Gospod: Jerusalem i gradove Judine i careve njegove i knezove njegove, da budu pustoš i čudo i podsmeh i uklin, kao što je danas, Faraona cara mirsirskog i sluge njegove i knezove njegove i sav narod njegov, i svu mešavinu, i sve careve zemlje Uza, sve careve zemlje filistejske, i Askalon i Gazu i Akaron i ostatak od Azota, Edomce i Moavce i sinove Amonove, I sve careve tirske i sve careve sidonske i careve na ostrvima preko mora, Dedana i Temu i Vuza, i sve koji se s kraja strižu, i sve careve arapske i sve care-

ve od mešavine koji žive u pustinji, i sve careve zimrijske, i sve careve elamske, i sve careve midske, i sve careve severne, koji su blizu i koji su daleko, kako jednog tako drugog, i sva carstva zemaljska što su po zemlji; a car sisaški piće posle njih.

I reci im: Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: Pijte i opijte se, i bljujte (povraćajte) i padajte, da ne ustanete od mača koji ću pustiti među vas. Ako li ne bi hteli uzeti čašu iz ruke tvoje da piju, tada im reci: Ovako veli Gospod nad vojskama: Zaista ćete piti. Jer evo počinjem puštati zlo na grad koji se naziva mojim imenom, a vi li ćete ostati bez kazne? Nećete ostati bez kazne, jer ću dozvati mač na sve stanovnike zemaljske, govori Gospod nad vojskama. Ti dakle prorokuj im sve ove reči i reci im: Gospod će s visine riknuti, i iz stana svetinje svoje pustiće glas svoj, silno će riknuti iz stana svog, kao oni što gaze grožđe podignuće viku na sve stanovnike zemaljske. Proći će graja do kraja zemlje, jer raspravu ima Gospod s narodima, sudi se sa svakim telom, bezbožnike će dati pod mač, govori Gospod. Ovako veli Gospod nad vojskama: Evo, nevolja će poći od naroda do naroda, i velik će se vihor podignuti od krajeva zemaljskih. I u onaj će dan biti od kraja do kraja zemlje pobijeni od Gospoda, neće biti oplakani, niti će se pokupiti i pogrepsti, biće gnoj po zemlji. Ridajte, pastiri, i vičite i valjajte se po prahu, glavari stadu, jer se navršise vaši dani da budete poklani, i da se razaspete, i pašćete kao skupocen sud. I neće biti utočišta pastirima, ni izbavljenja glavarima od stada. Vikaće pastiri i ridaće glavari od stada, jer će potrti Gospod pašu njihovu.“ (Jeremija 25,15-36)

VREME OSLOBOĐENJA/IZBAVLJENJA

Zapazite da se to događa u vreme kažnjavanja lažnih pastira kao što je to i prorečeno u Jezekilju 34, kad će se sakupiti Izrael i kad s njim bude učinjen savez mira. O prirodi ovog saveza i vremenu kad je učinjen imamo najjasniju informaciju u Jeremijinoj knjizi, posebno kad či-

tamo u vezi sa već citiranim tekstom. Kratka skica ta dva poglavlja biće dovoljna da upotpuni izveštaj što se tiče našeg sadašnjeg proučavanja.

Počinjemo s tridesetim poglavljem:

„Reč koja dođe Jeremiji od Gospoda govoreći: Ovako veli Gospod Bog Izrailjev govoreći: Napiši u knjigu sve reči koje ti govorih. Jer evo idu dani, govori Gospod, kad ću povratiti roblje naroda svog Izrailja i Jude, govori Gospod, i dovešću ih natrag u zemlju koju sam dao ocima njihovim, i držaće je.“ (Stihovi 1-3)

Ovde se nalazimo na poznatom terenu. Ti stihovi označavaju vreme kad će se desiti ono o čemu je bilo reči, a to je kad Bog bude vratio svoj narod u njegovu zemlju. Zato nastavljamo.

„I ovo su reči koje reče Gospod za Izrailja i Judu. Jer ovako veli Gospod: Čusmo viku od prepadanja, straha, a mira nema. Pitajte i vidite, eda li muško rađa? Zašto, dakle, vidim gde se svaki čovek drži rukama svojim za bedra svoja kao porodilja i u svih se promenila lica i pobledela? Jaoh! Jer je velik ovaj dan, nije bilo takvog, i vreme je muke Jakovljeve, ipak će se izbaviti iz nje. Jer u taj dan, govori Gospod nad vojskama, slomiću jaram njegov s vrata tvog, i sveze tvoje pokidaću; i neće ga više tuđini nagoniti da im služi. Nego će služiti Gospodu Bogu svom i Davidu caru svom, kog ću im podignuti.“ (Stihovi 4-9)

Uporedimo sa ovim Danila 12,1: „A u to će se vreme podignuti Mihailo, veliki knez, koji brani tvoj narod; i biće žalosno vreme, kakvog nije bilo otkako je naroda do tada; i u to će se vreme izbaviti tvoj narod, svaki koji se nađe zapisan u knjizi“. Iako će Božji narod biti oslobođen u vreme nevolje koje neposredno prethodi Gospodnjem dolasku tako da ga neće zadesiti zlo i udarac neće dosegnuti do njegovih naseobina (Psalam 91), nemoguće je da oni treba da posmatraju i vide nagradu

zlih, a da ih i same ne spopadne strah i drhtanje, jer nije jednostavno kad Bog ustane. Zato On kaže:

„Ti se dakle ne boj, Jakove slugo moj, govori Gospod, i ne plaši se, Izrailju; jer, evo, ja ću te izbaviti iz daleke zemlje, i seme (potomstvo) tvoje iz zemlje ropstva tvog, i Jakov će se vratiti i počivati, i biće miran, i niko ga neće plašiti. Jer sam ja s tobom, govori Gospod, da te izbavim; i učiniću kraj svim narodima, među koje sam te rasejao, ali tebi neću učiniti kraja, nego ću te kazniti s merom, a neću te ostaviti sasvim bez kazne.“ (Jeremija 30,10.11)

„Ovako veli Gospod: Evo, ja ću povratiti iz ropstva šatore Jakovljeve i smilovaću se na stanove njegove; i grad će se sazidati na mestu svom, i dvor će stajati na svoj način. I iz njih će izlaziti hvale i glas ljudi veselih, jer ću ih umnožiti, i neće se umanjivati, i uzvisiću ih, i neće se poniziti. I sinovi će njegovi biti kao pre, i zbor će njegov biti utvrđen preda mnom, i pohodiću sve koji mu čine silu (nasilje). I knez će njihov biti od njih, i vladalac će njihov izlaziti isred njih; i daću mu da pristupa, i pristupaće k meni; jer ko je taj koji se usuđuje pristupiti k meni? govori Gospod. I bićete mi narod, i ja ću vam biti Bog. Gle, vihor Gospodnji, gnev, izići će, vihor, koji ne prestaje, pašće na glavu bezbožnicima. Neće se povratiti žestoki gnev Gospodnji dokle ne učini i izvrši šta je naumio u srcu svom; na posletku ćete razumeti to.“ (Stihovi 18-24)

OTKUPLJENI OD GROBA

„U to vreme, govori Gospod, ja ću biti Bog svim porodicama Izrailjevim, i oni će mi biti narod. Ovako veli Gospod: Narod što osta od mača nađe milost u pustinji, kad idah da dam odmor Izrailju. Odavna mi se javljaše Gospod. Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost.“ (Jeremija 31,1-3)

„Čujte, narodi, reč Gospodnju, i javljajte po dalekim ostrvima i recite: Koji raseja Izrailja, skupiće ga, i čuvaće ga kao pastir stado svoje. Jer iskupi Gospod Jakova, i izbavi ga iz ruku jačeg od njega. I doći će i pevaće na visini sionskoj, i steći će se k dobrou Gospodnjem, k žitu, k vinu i k ulju, k jaganjcima i teocima; i duša će im biti kao vrt zaliven, i neće više tužiti.“ (Stihovi 10-13)

„Ovako veli Gospod: Glas u Rami ču se, naricanje i plač veliki; Rahilja plače za decom svojom, neće da se uteši za decom svojom, jer ih nema. Ovako veli Gospod: Ustavi glas svoj od plača i oči svoje od suza, jer ima plata delu tvom, govori Gospod, i oni će se vratiti iz zemlje neprijateljske. I imaš nadu za posledak (poslednje vreme), govori Gospod, *da će se vratiti sinovi tvoji na međe svoje.*“ (Stihovi 15.17)

Ovde imamo još jednog sigurnog vodiča o tome gde se nalazimo, ili bolje rečeno, o vremenu na koje se to proročanstvo odnosi. Znamo da se to proročanstvo delimično ispunilo kad je Irod pobio decu u Vitlejemu (Matej 2,16-18). Ali Gospod kaže onima koji žale da će ona doći iz neprijateljeve zemlje (vidi 1. Korinćanima 15,36) na svoje sopstvene međe (granice). Tako ponovo vidimo da će se Izraelovo ropstvo ukinuti tek vaskrsenjem mrtvih, kad će se sakupiti u svojoj sopstvenoj zemlji; i mi možemo primetiti da je vreme o kome sada čitamo u Jeremiji vreme kad Bog ukida ropstvo svog naroda. I tako govoreći o ovom istom razdoblju, prorok nastavlja:

„Evo idu dani, govori Gospod, kad ću zasejati dom Izrailjev i dom Judin semenom čovečijim i semenom od stoke. I kao što sam pazio na njih da ih istrebljujem i razvaljujem, i kvarim i zatirem i mučim, tako ću paziti na njih da ih sazidam i posadim, govori Gospod. U te dane neće se više govoriti: Oci jedoše kiselo grožđe, a sinovima trnu zubi. Nego će svaki za svoje grehe poginuti; ko god jede kiselo grožđe, to me će zubi trnuti.“ (Stihovi 27-30)

NOVI SAVEZ

S obzirom na tu povezanost, ne može biti ni najmanje sumnje u pogledu vremena koje se ovde pominje; to je vreme kažnjavanja zlih i nagrađivanja pravednih; vreme kad Božji narod treba da se oslobodi od svakog zla i ugnjetavanja i da se utvrdi u zemlji, da je zaposedne za svu večnost u miru i pravednosti. I tako, govoreći o tom istom vremenu, prorok nastavlja:

„Evo, idu dani, govori Gospod, kad ću učiniti s domom Izrailjevim i s domom Judinim nov zavet, ne kao onaj zavet, koji učinih s ocima njihovim, kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje misirske, jer onaj zavet moj oni pokvariše, a ja im bejah muž, govori Gospod. Nego ovo je zavet što ću učiniti s domom Izrailjevim posle ovih dana, govori Gospod: metnuću zavet svoj u njih, i na srcu njihovom napisaću ga, i biću im Bog i oni će mi biti narod.

I neće više učiti prijatelj prijatelja ni brat brata govoreći: Poznajte Gospoda; jer će me znati svi od malog do velikog, govori Gospod; jer ću im oprostiti bezakonja njihova, i grehe njihove neće više pominjati.

Ovako veli Gospod, koji daje sunce da svetli danju, i uredbe mesecu i zvezdama da svetle noću, koji raskida more i buče vali njegovi, kome je ime Gospod nad vojskama: Ako tih uredbi nestane ispred mene, govori Gospod, i seme će Izrailjevo prestati biti narod preda mnom navek. Ovako veli Gospod: Ako se može izmeriti nebo gore i izvideti temelji zemaljski dole, tada ću i ja odbaciti sve seme (potomstvo) Izrailjevo za sve što su učinili, veli Gospod.“ (Jeremija 31,31-37)

Ovde imamo zaključak cele stvari. Sklapanjem Novog saveza, dani izagnanstva i ropstva su došli kraju i Božji narod zauvek prebiva u Njegovoj nepokrivenoj prisutnosti. Ovaj savez tek treba da se sklopi; ali živom verom možemo već sada da uživamo u svim njegovim blagoslo-

vima, pošto je sila vaskrsenja kojom se Božji narod konačno utvrđuje u svojoj zemlji, sila kojom on biva pripremljen za taj slavni dan.

STARI I NOVI SAVEZ

Već odavno smo u ovom proučavanju obećanja datih Izraelu videli zašto je, i pod kakvim okolnostima, sklopljen stari savez dok se Izrael nalazio u podnožju Sinaja. On je nazvan prvi ili stari savez, ne zato što mu nije prethodio neki savez, već zato što je bio prvi koji je učinjen „sa domom Izrailjevim i domom Judinim“ – sa čitavim domom Izraelovim. Savez sa Avramom sklopljen je više od četrinsto godina ranije i on je obuhvatio sve što Bog može dati nekom narodu. Zahvaljujući tom savezu sa Avramom, potvrđenim Božjom zakletvom, sada možemo slobodno pristupati prestolu blagodati i dobiti silnu utehu u svim našim nevoljama (Jevrejima 6,18-20). Svi verni su Avramova deca.

Ali stari Izrael se pokazao neveran i zaboravio ili prezreo večni savez sklopljen sa Avramom. Hteli su da žive po gledanju (gledanjem, na osnovu onoga što se vidi), a ne verom. Uzdali su se u sebe, umesto u Boga. Na ispitu, kada ih je Bog podsetio na svoj savez sa Avramom, i kao pomoć njihovoj veri u silu svog obećanja, podsetio ih na ono što je već učinio za njih, oni su drsko preuzeli na sebe odgovornost za svoje spasenje i ušli u savez iz koga nije moglo da dođe ništa osim ropstva i smrti. Međutim *Bog, koji ostaje veran čak i kad ljudi ne veruju*, upotrebio je i to kao jasnu pouku. Od senke su mogli da upoznaju stvarnost; čak je i njihovo ropstvo trebalo da sadrži proročanstvo i obećanje u vezi sa slobodom.

KAD ĆE SE UĆI U NOVI SAVEZ

Bog ne ostavlja svoj narod tamo gde ih je postavila njihova sopstvena ludost. Zato im je obećao novi savez. Nije da je nešto nedostajalo savezu sklopljenom sa Avramom; ali On će sklopiti *isti savez sa čitavim izraelskim narodom kao nacijom*. Ovo obećanje o novom savezu još uvek važi, jer Božjom zakletvom i svojom sopstvenom žrtvom „utoliko

je i Isus postao jemac boljeg saveza“ (Jevrejima 7,22 – Čarnić). Kao što je Isus umro i ponovo ustao, silom te smrti i vaskrsenja biće prikupljen čitav Izrael, i sklopiće novi, večni savez sa njima, s pravednim narodom koji čuva istinu. Ovaj savez će biti sklopljen samo sa Izraelom, ali niko ne mora da bude izostavljen, jer ko god hoće može da dođe.

Kad je prvi savez sklopljen sa čitavim Izraelom, Bog je došao sa svim anđelima; odjekivala je Božja truba i Njegov glas je potresao zemlju dok je objavljivao Zakon. Tako će, i kad bude sklopljen novi savez, čitav Izrael biti prisutan, neće biti nikog ko ne bi bio među okupljenima – „Ide Bog naš, i ne ćuti“ (Psalam 50,3); „jer će sam Gospod sa zapovešću, sa glasom Arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba“ (1. Solunjanima 4,16), „u slavi svojoj i svi sveti anđeli s Njime“ (Matej 25,31). Njegov glas će potresti zemlju, ali ovaj put neće potresti samo zemlju nego i nebo. Tako će cela vasiona biti učesnik u velikom završetku, a Božji Izrael će se spojiti sa „celom porodicom na nebu“ (Efescima 3,15 – KJV). Zahvaljujući Hristovom krstu, „krvlju večnoga saveza“ (Jevrejima 13,20 – Čarnić) utvrđen je Božji presto; i ono što spasava izgubljenu zemlju je garant večne sigurnosti bića koja nisu pala u greh.

PRVA VLAST OBNOVLJENA

Jedna od pouka koju na kraju moramo da istaknemo jeste da novi savez ne donosi ništa novo osim nove zemlje, a tako je bilo od početka. Ljudi sa kojima je sklopljen već su obnovljeni u Hristu. Prva vlast će biti obnovljena. Zbog toga neka niko ne smatra da nije potrebno držati Božje zapovesti tvrdeći da se nalazi u novom savezu. Ne, ako je ko u Hristu, onda je *u* savezu (a ne *pod* njim) sa Avramom, i kao dete Avramovo je sunaslednik sa Hristom, i ima nadu u novi savez čiji je jemac Hristos. Ko god se ne smatra pripadnikom naraštaja Avrama, Isaka i Jakova, u zajedništvu sa Mojsijem, Davidom i prorocima, nema razloga za nadu u novi savez. A ko god se raduje u obećanjima novog saveza, u blagoslovima koje Sveti Duh i sada čini stvarnim, mora da ima na umu da je karakteristika novog saveza **to što je Božji Zakon upisan u naša srca**. Stari savez nije nikoga doveo u poslušnost tom Za-

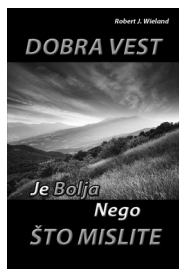
konu, ali novi savez ga čini univerzalnim, tako da će zemlja biti puna poznavanja Gospoda kao što je more puno vode. Zato:

„Hvala Bogu za Njegov neiskazani dar!“ (2. Korinćanima 9,15 – Čarnić)

„Jer je od Njega i kroz Njega i u Njemu sve. Njemu slava vavek. Amin.“ (Rimljanima 11,36 – Karadžić)

U PONUDI SU I SLEDEĆE KNJIGE I BROŠURE

Pored knjige koju upravo čitate u ponudi su i sledeće knjige i brošure koje sadrže samu suštinu ove jedinstvene poruke o opravdanju verom.

DOBRA VEST JE BOLJA NEGO ŠTO MISLITE, Robert J. Wieland

Milioni ljudi veruju lošim vestima. Evandeoska poruka je tako dobra vest, da je to ponekad teško i poverovati. „Božja milost je...beskrajno bolja nego što ste mislili.“ Prvi put odštampana 1985, ova knjiga nastavlja da izaziva pažnju.

ZLATO PREČIŠĆENO U OGNJU, Robert J. Wieland

Knjiga koja je imperativ za svakog ko želi bolje da razume značenje Isusove vere i Hristove prirode.

MOĆNA DOBRA VEST, Robert J. Wieland

Knjiga sadrži pregled modernih koncepcija jednostavne poruke koje bi trebalo da budu „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16), a koje su postale žalostan izvor zbuđenosti. Nasuprot tome, ovo delo baca sasvim novo svetlo na svu tu frustraciju, bezvoljnost, opadanje i mlakost koji se ogledaju na duhovnom planu. Da li smo propustili da sagledamo koliko je Dobra vest zaista dobra, ili nismo poverovali u to? Ideje koje su ovde izložene utemeljene su na Bibliji i predstavljaju svež dah koji je već pokrenuo srca desetina hiljada ljudi širom sveta. Ova knjiga posebno se obraća onima koji traže čvrsto tlo kao temelj svoje nade, usred ovog sveta punog beznađa i pometnje.

Svaka od sledećih brošura štampana je u formatu 95x140 mm. Njihov sadržaj predstavlja poruku opravdanja verom, slobodnu od svakog legalizma.

BLIZINA VAŠEG SPASITELJA

Jeste li umorni od osećaja krivice? Osećate li se odbačenim i nepotrebnim? Evo jedne izuzetno DOBRE VESTI. Hristos je preuzeo inicijativu da vas povede putem ka sreći ovde i sada, a dalje – ka nebu i večnom životu.

OBRNUTA MOLITVA

Voda ne teče uzbrdo, a i ljudi obično ne izgovaraju molitve poput one zapanjujuće u Jevanđelju po Jovanu 4, koja je obrnutog smera.

Jesmo li spremni za tektonsku promenu u svom pristupanju Božjem prestolu?

REČ KOJA JE PREOKRENULA SVET

Kako je jedna jedina reč mogla da milione preobrazi u ljude spremne da umru za svoja ubeđenja, a ostale milione u njihove progonitelje žedne krvi?

Kakva se sila krije u toj novoj i čudnoj reči?

DOBRA VEST U MALO REČI

Brošura nam otkriva kako ljudi i žene mogu da kroz Jevanđelje pronađu zadovoljavajuće odgovore na svoje probleme. Mera vere – čežnja za Bogom – usađena je u svakom ljudskom srcu. Bog svakako zna kako će odgovoriti na ovu čežnju.

ŽENA KOJA JE REKLA „DA“ BOGU

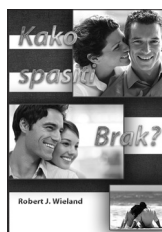

Tokom mnogih vekova, razvilo se mnoštvo mitova o Mariji, majci Isusovoj. Nastala od materijala namenjenog hrišćanima evangelističkog usmerenja, ova brošura predstavlja pokušaj odvajanja neistine od fascinantnih istina koje nam Pismo otkriva o ovoj divnoj ženi.

Bolje razumevanje Marije može nam pomoći da bolje razumemo i njenog Sina.

KAKO SPASITI BRAK

Kako živeti s lošim bračnim partnerom. Bog ima lekovite Dobre vesti koje će doneti blagosloveno olakšanje u svaki nesrećan dom, i dodatno ohrabrenje za sve one koji su srećni u svom braku. Lek je u onom što verujemo, a ne u onom što činimo!

PREPORUČUJEMO I SLEDEĆE KNJIGE:

MARIJA MAGDALENA:

Biblijska priča, Robert J. Wieland

Marija Magdalena pleni pažnju i inspiriše maštu gotovo svake osobe koja je slušala o njenom tajanstvenom i raskošnom činu pomazanja skupocenim mirom koje je izlila na Isusova stopala, opravši ih zatim svojim suzama. Robert J. Wieland istražuje životnu priču ove čudesne žene koja zauzima visoko mesto među ličnostima o kojima govori Sveto pismo.

U POTRAZI ZA KRSTOM, Robert J. Wieland

Autor istražuje „putovanja“ onih osoba koje su se uputile prema krstu, među kojima su, pored njega samog, Isus, Marija Magdalena i Pavle. On nam otkriva kako možemo steći svoje lično iskustvo na tom istom „putovanju“, i naglašava da krst nesumnjivo ima snagu da protera svaki strah iz ljudskog srca. Radi se o dirljivo i ubedljivo napisanom štivu, namenjenom čitaocu modernog doba.

Radosne Vesti: OD ISUSA SA LJUBAVLJU

Komplet od 34 lekcije iz Svetog pisma koje će obradovati Vaše srce. Podeljene na tri odseka: Dobra Vest koja uzdiže um (srce), Dobra Vest o budućnosti i Pronalaženje Božjeg mesta sigurnosti.

BEKSTVO KA BOGU, Jim Hohneberger

Bekstvo ka Bogu je knjiga koja govori o očajničkoj potrebi i traganju za Božjim prisustvom.

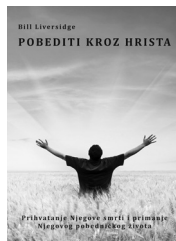
Autor Džim Honberger, u želji da pronade autentično hrišćanstvo, seli se sa svojom porodicom u divljinu, nadomak Nacionalnog parka Glejšer, na granici SAD i Kanade. Tu, u netaknutoj prirodi, oni dobijaju jasniju spoznaju Božje ljubavi i navikavaju se da osluškuju Njegov glas u svakodnevnim situacijama u kojima se svako od nas nalazi.

POBEDITI KROZ HRISTA, Bill Liversidge

Da li se borite sa iskušenjem i grehom? Pitajte li se hoćete li ikada doživeti pobjedu? Da li se odajete obeshrabrenju, misleći da ste izgubljen slučaj? Da li vam je vera na niskom nivou? Da li čak pomišljate da ćete biti zadovoljniji životom ako se prepustite grehu? Osećate li da je Hrištov karakter za vas previsok i nedostižan standard? Ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrota, vernost, samokontrola – ne otkrivaju se dosledno u vašem životu.

Ako je bilo šta od ovog istina, ne očajavajte! Jevanđelje nudi rešenje – ono je zaista dobra vest za vas! Autor ove knjige propoveda i poučava o Jevanđelju s jasnoćom i silom, pojednostavljujući ono što nam izgleda složeno. Kad pročitate ovaj praktični vodič do pobjede, zaključite sami u kojoj meri je u tome uspeo.

JEVANĐELJE U KNJIZI PROROKA DANILA, Robert J. Wieland

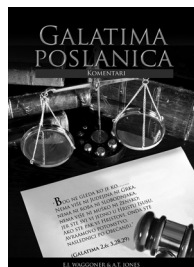
U ovoj knjizi je objašnjen lik iz Navuhodonosorovog sna, sa svim „zverima“ i simbolima, „dani“ koji označavaju godine, i tako dalje.

Ali to nije pravi cilj ove knjige. I drugi to lako mogu.

Ono što ovde želimo da shvatimo jeste čime to Dani-lova knjiga danas osvaja ljudsko srce i podstiče ljude da se potpuno posvete Danilovom Spasitelju – našem Gospodu Isusu Hristu koji je preuzeo našu drugu smrt i umro umesto nas.

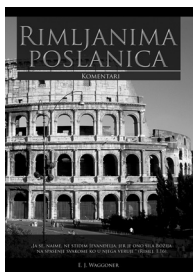
GALATIMA POSLANICA – KOMENTARI, E. J. Waggoner

Proučavanje Galatima poslanice, stih po stih. Vaggonerova vizija čudesne stvarnosti Hristovog krsta, zapravo je istina za sadašnje vreme. Prvobitno je objavljena 1900. a ovo je revidirana verzija koja se prvi put pojavila 1972. godine. Posle svih ovih godina njene poruke su još uvek sveže i ništa manje moćne po svom uticaju.

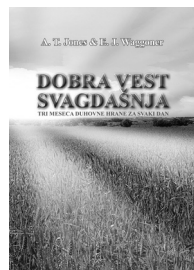
RIMLJANIMA POSLANICA – KOMENTARI, E. J. Waggoner

Stih po stih kroz Rimljanima poslanicu. Komentari koji su ovde izloženi nikad ranije nisu bili objedinjeni u formi knjige. Ova detaljna studija Rimljanima poslanice bila je u delovima objavljivana u časopisu Znaci vremena (Signs of the Times), u periodu od oktobra 1895, do septembra 1896.

DOBRA VEST SVAGDAŠNJA – 1. i 2. deo, A. T. Jones & E. J. Waggoner

Autori A. T. Džons i E. Dž. Vaggoner iznose osvežavajuće, podsticajne, motivišuće ideje koje crpe iz Jevanđelja. Ova knjižica je zamišljena kao tromesečna duhovna hrana – po jedna stranica na dan, kao obrok koji siti dušu.

JEVREJIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

- Kako Božja pravednost postaje moja?
- Na koji način je Isus Hristos postao moja zamena?
- Šta ja da činim da bi spasenje Božje donelo vidljive i stvarne plodove u mom životu?

Na ova i mnoga druga pitanja, tako poznata svakom hrišćanskom verniku, autor daje veoma neobične i gotovo sasvim neočekivane odgovore čak i za mnoge dugogodišnje istraživače Biblije.

UPOZNAJMO BOGA II – 95 TEZA O OPRAVDANJU VEROM, Morris Venden

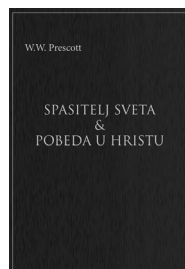
Nijedna druga poruka nije danas bitnija niti potreb-
nija i crkvi i svetu, nego što je to dobra vest o Hristovoj
pravednosti.

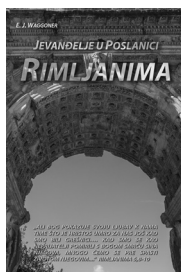
Pisac ove knjige takođe to zna. Uz izvinjenje Luteru, a ipak sa strašću da podstakne novu refomaciju blagodatni, Venden predstavlja svojih sopstvenih 95 teza o pravednosti verom, da bi nam pomogao da ponovo otkrijemo osnove poznavanja Isusa i poverenja u Njega.

SPASITELJ SVETA & POBEDA U HRISTU,

W. W. Prescott

Ova knjiga je rezultat piščevih proučavanja i fasciniranosti Hristom. Ono što se iz nje može videti jeste da se Preskotovo shvatanje Hrista ne zasniva samo na činjeničnom objašnjavanju ko je Hristos i koji je Njegov značaj kao jedne teorije, nego na ličnom poznavanju osobe Isusa Hrista, prvo kao svog Spasitelja, a zatim kao centralne osobe i predmeta naše vere. Poznavanje Hrista nije stvar poznavanja činjenica o Njemu, nego prihvatanje Hrista kao centra naše vere i svih naših istina. Hristocentričnost svega što verujemo i što propovedamo je suština hrišćanstva. Hristova pravednost koja je data čoveku je izraz najveće Božje ljubavi prema čoveku.

JEVANĐELJE U POSLANICI RIMLJANIMA, E. J. Waggoner

Nastojeći da pronikne u logiku i suštinu Poslanice Rimljanima, autor ove knjige pronalazi jednostavne i praktične odgovore na teška i životno važna pitanja:

- Da li Bog vidi vrednost u nama uprkos našoj grešnosti?

- Da li Božja ljubav prema nama zavisi od onoga što jesmo i što činimo?

- Da li naš položaj pred Bogom zavisi od naše poslušnosti i dobrote?

- Da li je spasenje od greha pitanje vere ili naših dela?

- Da li se naše opravdanje, pomirenje, spasenje i posvećenje zasnivaju na onome što mi radimo ili na onome što je Hristos za nas učinio?

- Da li nam Božja blagodät (nezasluziva milost i naklonost) dolazi isključivo kao besplatan dar ili je moramo zaraditi, zaslužiti, učiniti sebe dovoljno dobrim za nju? Da li je primimo kao platu za svoju poslušnost, ispravno postupanje, dobrotu?

- Da li Bog čezne da sa nama ima najbližiju vezu, zajednicu, odnos ljubavi uprkos našem palom stanju?

KLJUČEVI ZA OPTIMALNO MENTALNO ZDRAVLJE, Magna Parks Porterfield

Bez obzira da li pokušavate da se izborite sa problemima svakodnevice ili savladate depresiju, odgovori za postizanje dobrog mentalnog zdravlja su vam na dohvat ruke. Autorka, Magna Parks-Porterfield, pokazaće vam kako da to uradite, u svojoj knjizi Ključevi za optimalno mentalno zdravlje.

Saveti dr Parks – Porterfield, psihologa, prevazilaze tipičan pristup „voli sebe, potvrđuj sebe“, da bi pokazali kako da stignete do dobrog zdravlja koje priželjkujete. Ona knjigu deli na osam delova, od kojih svaki služi da vam pomogne da razvijete veštine potrebne za poboljšanje mentalnog zdravlja.

Otkrijte ključeve koji su vam potrebni da otvorite vrata mentalnog zdravlja

HRISTOS I NJEGOVA PRAVEDNOST, E. J. Waggoner

Elet Dž. Vagoner objašnjava šta je sila koja nas spasava. Jevanđelje otkriva da je sila koja je svetove dovela u postojanje, ista ona sila koja deluje u spasavanju čovečanstva. U knjizi se jasnim rečima objašnjava ono što moramo znati o Hristovoj prirodi.

OTVORENI PUT DO HRIŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA, A. T. Jones

Džons predstavlja Hrista u sve tri Njegove službe – kao Proroka, Sveštenika i Cara. Knjiga smelo izlazi u susret mnogim izazovima koji se danas postavljaju pred hrišćanstvo.

Jedan od njih je: Da li je hrišćansko savršenstvo karakteristično, uprkos činjenici da smo smrtnici, rođeni u grehu?

INDIVIDUALNOST U RELIGIJI, A. T. Jones

Iako nas od autorovog vremena deli više od jednog stoleća, on je u delu čije korice čitalac upravo gleda, gotovo proročki aktuelan u svom obraćanju nama ovde i sada:

„Dolazi dan, i nije daleko, kada će autokratija, nadmoćnost i krutost zakona vlasti, ujedinjena crkva i država, pa i same crkve, stajati svi ujedinjeni i pokretani istom mišlju, pa će zahtevati pokornost i uniformnost u religiji; i uništiti svaku naznaku individualnosti u religiji i svaku vrstu prava na nju.“

I upravo zato, imajući u vidu ono što uskoro treba da dođe, objavljene su ove studije.

Na sajtu www.najvaznijevesti.com, pored navedenih knjiga i brošura u elektronskom obliku, možete naći i mnoge druge koje ovde nisu navedene a od kojih će neke biti štampane u najskorije vreme.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

279.14-23-277

ВАГОНЕР, Елет Џозеф, 1855-1916

Večni savez : Božije obećanje Avramu i svetu / Ellet J. Waggoner ;
[pesme prepevao Zvonimir Kostić Palanski]. - 1. izd. - Beograd : B. Đu-
rić,
2018 (Beograd : Apollo Graphic Production). - 354 str., [8] str. s tablama
: ilustr. ; 21 cm

Prevod dela: The Everlasting Covenant. - Tiraž 50. - Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-920741-8-9

a) Свето писмо - Тумачења
COBISS.SR-ID 266190604

VEČNI SAVEZ

BOŽIJE OBEĆANJE AVRAMU I SVETU

E. DŽ. VAGONER

- Koje je bilo „obećanje“ koje je Bog dao Avramu?
- Koga je to tačno uključivalo?
- Da li je to obećanje bilo samo za one koji su bili njegovi doslovni potomci?
- Ili je to obećanje uključivalo mnogo više ljudi?
- Da li je ratom iscepkana zemlja na Bliskom istoku Božija obećana zemlja?
- Ili to obećanje obuhvata daleko više?
- Da li je postojao Spasitelj u srcu ovog večnog obećanja? I kome je On dat?

Odgovori na ova i druga pitanja oduševiće vaša srca dok čitate neverovatno dobre vesti o Božijem večnom savezu koji je sklopio sa Avramom i sa celim svetom.

E. Dž. Vagoner je bio lekar, rođen 1855. godine. Jednog oblačnog dana, desilo mu se čudo i on nikada više nije bio isti. Napustio je unosnu medicinsku praksu – da bi delio jevanđelje ostatak svog života. Od tog vremena, bio je autor mnogih knjiga, napisao je članke i propovedao Božiju ljubav širom Sjedinjenih Američkih Država i Evrope.

www.najvaznijevesti.com